Sensei. Ezelî Şambalalı

Anastasiya Novıh

Cilt I

Dünya ve insan ile ilgili temel ilimler, Anastasiya Novıh'ın kilit bir role sahip "AllatRa" kitabında yazıya dökülmüş. Bu eserin ve Anastasiya Novıh'ın diğer kitaplarının orijinalleri Rusça kaleme alınmış. Bu kitaplarda, başka dillere çevrilmiş olan her şeyin artık orijinal olmaktan çıktığını anlamak gerekiyor. Bu daha çok, bu çeviri yapma işini gerçekleştiren insanların bu bilgileri başka insanlara ulaştırmak için kendi anladıkları anlamları çevirme işidir. Hakikaten kavrayan insanlar "AllatRa" kitabının sadece orijinalini okuyarak, bir tek oradaki gerçek anlamı anlamakla kalmayıp fakat hem de bu kitabın etkileyen gücünü, ruhunu anlıyorlar.

***

Anastasiya Novıh’ın Kitabı “Sensei. Ezelî Şambalalı”

Gençliğin **Bilgelikle** karşılaşmasını rivayet etmesi, ilk bakışta saflık gibi gelebilir. Ama bu sıradan algılama – sadece olarak yanıltıcı bir bariyer ve bizim Egomuz tarafından, kusursuz **Ruha** giden yolda kurulan mahirane bir tuzaktır. Onu aşan kimse, kendisi için umut edebildiğinden çok daha fazlasını **açar**. Galip kimseye Övgüler olsun – zira **İlim** onun mükâfatı olacaktır, zira **sır** onun bildiği bir hakikat olacaktır.

Bu kitap eski onuncu sınıf öğrencisinin, 1990 – 1991 yıllarının olaylarını yansıtan, şahsî günlüğünün notlarından bir araya getirilmiştir.

Ön söz

Sakin, ılık yaz gecesi, çoktan artık gündüzü bütün büyük dertleriyle ve önemsiz telâşlarıyla değiştirerek, kendi hüküm makamına geçmişti. Gecenin karanlık örtüsü, canlı olan her şeyi sakinleştirerek ve şirin bir özenle kucaklayarak, yavaşça derin bir uykuya daldırıyordu. Gecenin bu büyüsü sadece, ebediyetin bir an gibi geçtiği seven gönülleri etkisi altına alamıyordu. Issız deniz sahilinde tenha bir ateş yanıyordu, etrafına tuhaf ve gizemli gölgeler atarak. Ateşin yanında yalnız olarak biçimsiz bir varlık oturuyordu. Onun varlığının şahidi bir tek, parlak yıldız dünyalarıyla ışık saçan sonsuz Kâinat ve de su yüzeyindeki göz kamaştırıcı gümüş rengi yoluyla ebediyete davet eden Aydı. Etrafta öyle bir sükûnet hâkimdi ki, hatta deniz bile hafif dalga hışırtısıyla onu bozmaya cesaret edemiyordu. Sanki zaman tamamen kendi anlamını kaybederek, sonsuza dek durmuştu. Bu an ebediyetin ta kendisi idi.

Varlık anlaşılmaz sesler çıkararak kımıldanmaya ve yavaş yavaş iki hareketli hisseye bölünmeye başladı. Havada insan konuşması duyuldu:

– Tanrım, bazen ne kadar da güzel oluyor bu günahkâr dünyada.

– Gerçekten de, hatta gitmek bile istemiyorsun.

– Evet, ben de onu diyorum işte.

Ateşin alevleri parıldayıp tutuşarak, hırsla geceden bir parça alan kazanmaya çalışıyordu. Onun ışıklı parıltısı değişken bir başarıyla, kâh karanlık tarafından yutuluyor, kâh da ki, cesaretle çok ileriye atılarak, tabiatın doğal renklerini aydınlatıyordu.

– Peki, senin kararın ne olacak, Rigden?

– Benim vardığım sonuçlar, elbette, üzüntü verici. Ama ben yine de son kararımı vermek için beklemek istiyorum... Sanırım, biraz daha kalmaya değer.

– Ama her şey o kadar da kötü değil ki. Dahası, sen kalmaya karar verdiysen eğer, onlara bir şans daha ver ve izin ver ben...

Bu an denizin üzerinden, nereden çıktığı belli olmayan hafif bir rüzgâr geçerek, ayın bıraktığı ışık yolunu canlandırdı. O da kendi sırasında gümüşî renkleriyle büyülü bir şekilde parıldayarak, esrarlı enginliklere doğru çekiyordu. Doğa, bir taraftan onu kendi sonsuzluğuyla sarmalayarak, diğer taraftan ise kendi doğal dünyevî güzelliği ile sanki kasten varlığı tahrik ediyordu. Anlaşılan, bu bıktırıcı olmayan uyanışta, bir tek doğanın kendisinin bildiği, mahrem bir sır saklıydı.

1

Sır değildir ki Kader, insanı bir tek kendisinin bildiği, çok ince karşılıklı ilişkilerden, doğal olaylardan, farklı tesadüf ve rastlantıların oluşturduğu patikaların kurnazca kesiştikleri karmaşık yollardan götürür. Eninde sonunda bu da, hayat yolunun kavşağını belirleyen somut bir olaya getirir. Ve bu noktada insan ona seçme şansı verildiğini umut edebilir. Ancak yine de Kaderin o amansız gücü, şartların mantıklı birleşmesinin sonucunu kullanarak, fark ettirmeden insana kendi seçimini yapmakta yardım eder. Ve de, onun tasarladığı olaylar zinciri, kaçınılmaz bir şekilde, birbirlerini hiç tanımayan, kendi küçük dünyalarında yaşayan ve şu an bu konuda en ufak bir fikirleri bile olmayan insanları yakınlaştırmak zorundadır. Ama bu yakınlaşma, onları ortak bir hedef arayışında birlikte hareket etmeye sevk eder ki, bu da başka insanların hayatlarında bir sürü mühim olaylara neden olur.

Böylesine bir talihten bende nasibimi aldım. Rusya'nın uzak, ücra bir köşesinde doğdum ben. Ebeveynlerim, dürüstçe ve vicdanla kendi vazifelerini yerine getiren ordu görevlileri idiler. Bu yüzden de onların amirleri, öylece dürüstçe ve vicdanla, bizi o zamanki uçsuz bucaksız Vatanımız olan Sovyetler Birliği'nin farklı köşelerine gönderiyorlardı. Böylece bizim ailemiz de, “kestane ağaçlarının çiçek açtığı ülkeye”, Ukrayna'ya gelerek, güllerinin kokusuyla insanı mest eden bir madenciler diyarına yerleşti.

Belirtmek isterim ki, ben farklı ilgi alanlarına sahip, oldukça arkadaş canlısı bir insanım. Benim için yeni insanlarla ortak bir dil bulmak, hiç bir zaman zorluk teşkil etmemişti. Bu yüzden de, bu yeni yerde benim şahsım çabucak hemfikirlerinin ortamına karıştı. Biz hep birlikte değişik topluluklara, o cümleden de balo danslarına, sinemaya, kafelere, tiyatroya gidiyorduk. Kısacası, hayat, nasıl derler, kendi akışında gidiyordu.

Her şey çok güzeldi, ama... Belirli bir ana kadar. Hani Kaderin de kendi plânları olur ya. Ailem ve özellikle de benim için hiç beklenmedik bir anda, gençliğimin en parlak döneminde, beni öylesine zorlu imtihanların girdabına attı ki, büsbütün umutsuzluktan ve hayvanî ölüm korkusundan az daha mahvoluyordum.

2

Okulda son sınıftayken, öğrenim yılının başlangıcında, kendimde şiddetli ve sürekli baş ağrıları fark etmeye başladım. Ebeveynlerim beni muayeneye götürdüler. Doktorlar sonuçları büyük ölçekte yalnız onlarla baş başa konuşuyorlardı. Bu beni çok kuşkulandırdı. Ve karışık şüpheler bir birinin ardınca ruhumu ezmeye başladı. Hani en kötüsü tam belirsizlik olur ya.

Ve tüm bu olanlar belirli bir ana kadar beni çok korkutuyorlardı; tesadüfen annemle profesörün konuşmalarına kulak misafiri olana kadar:

– ...ama herhangi bir çıkış yolunun olması lâzım.

– Elbette, çıkış yolunu her zaman bulabiliriz. Anlıyor musunuz, bu küçük şişlik zamanla gelişen bir safhaya geçebilir. Bu ise çok tehlikeli. En iyisi ameliyatı şimdi yapmak, geç olmadan... Bu arada, Moskova'da bu tür sorunlar için mükemmel uzmanları olan çok iyi bir klinik biliyorum. Ama sadece oraya düşmek çok zor. Yazılmak, yıllar öncesinden yapılıyor. Kızınıza ise, anladığınız gibi, mümkün olduğunca hızlı müdahale etmek gerekiyor. Aksi takdirde... Hastalığın gelişimini öngörmek zor, özellikle de tümör beyinde ise. İnsan bazen bir yıl yaşar, bazense daha uzun bir süre... Lâkin her ne olursa olsun umutsuzluğa kapılmaya değmez. Belki tanıdıklarınız veya bağlantılarınız vasıtasıyla bir yolunu bulabilirsiniz...

Sonraki sözler kulaklarımın yanından uçup gitti. Kafamda tek bir kelime yankılanıyordu: “Bir yıl... Ve bitti!” Etrafımda çaresizlik ve boşluk hüküm sürüyordu. Gürültülü hastahane telâşı yavaşça uzaklaşarak, yerini yükselen düşüncelerin fırtınasına bıraktı: “Gençliğimin tam şafağında ölmek! Ama ben daha yaşamadım bile... Neden illâki ben? Ne kötülük yaptım ben hayatımda?!” Bu, çaresizliğin haykırışı idi. Gözyaşlarım çeşme olup yanaklarımdan aktılar. Şu hastahane mezarlığında çekilmez derecede bunaltıcı olunca, ben dışarıya doğru kaçtım. Kulaklarımdaysa profesörün korkunç sesi yankılanıyordu: “Bir yıl! Bir yıl... Bir!”

Temiz ve serin hava sarhoş edici güzel kokusuyla yüzüme vurunca, yavaş yavaş kendime geldim ve etrafıma baktım. Yağmurdan sonra ağaçlar, masallardaki gibi, pırlanta benzeri

ışıldayan salkımlarıyla duruyorlardı. Etrafım temizlik ve yenilik saçıyordu. Topraktan çıkan ısı, asfaltın üzerini hafif bir sisle kaplayarak, görülenlerin gerçek olmadığı izlenimini bırakıyordu. Aman Tanrım, ne kadar da güzelmiş çevrem! Doğanın önceleri fark etmediğim o güzelliği, şimdi benim için yeni bir anlam, yeni bir çekicilik kazanmıştı. Eskiden beni her gün endişelendiren ufak tefek sorunlar, şimdi öylesine saçma ve önemsiz gözükmeye başladı ki. Acı ve ıstırapla parlak güneşe, ferah yeşilliğe, kuşların şakrak seslerine bakarak, düşünmeye başladım: “Ne kadar da aptalca kendi hayatımı harcadım. Ne kadar da kırıcı, gerçekten değere lâyık bir şeyler yapmaya yetişememem!” Tüm eski küskünlükler, dedikodular, telâş – hepsi anlamını yitirdi. Şimdi etrafımdakiler, benim gözümde birer şanslı insanlar, bense – Ölüm kalesinin mahpusuydum.

Belli bir süre, acıklı bir depresyonda bulunuyordum. Derslerim, günlük yaşamım, eski meraklarım artık benim ilgimi çekmiyorlardı. Ebeveynlerimin yumuşak sorularından ise sadece kaçıp, kendi odama kapanıyor ve kayıtsızca kitap ve dergileri karıştırıyordum. Ağlamak istiyordum, hem de hüngür hüngür ve birilerine içimi açmak, daha yaşamaya bile başlamadan ölmekten ne kadar da çok korktuğumu anlatmak istiyordum. Bana en yakın insan tabiî ki annemdi. Fakat hangi anne yüreği kendi çocuğunun ağzından böylesine yürek yakan bir itirafı kaldırabilir. Bir gün kara düşüncelerimle baş başa masanın arkasında otururken, kalemi elime aldım ve tüm hislerimi bir parça defter kâğıdına yazdım. İçim çok rahatlamıştı. O gün, kendime bir günlük edindim. Sonradan bu günlük, benim sıra dışı kaderimle ilgili bütün düşüncelerimi sabırla dinleyen en iyi “dostum” oldu.

Yegâne, beni ağır düşüncelerimden ayıran şey, arkadaşlarımla olan iletişimim idi. Benim hastalığımla ilgili onlara, tabiî ki hiç bir şey söylemiyordum. Sadece olarak, onları da ebeveynlerim gibi üzüntülü ve acıma dolu yüzleri ve gözleriyle görmek istemiyordum. Bu beni tam anlamıyla yıkardı. Onların neşeli gevezeliği, sorunları tartışmaları, beni eğlendiriyordu ve bu hayatta tam bir saçmalık gibi geliyordu. Ben şimdi her şeye yeni bir bakış açısıyla, gençliğinin altın çağında bu esrarengiz ve keşfedilmemiş dünyanı terk etmek zorunda kalan bir insanın kıskançlığıyla, bakıyordum. İçimde bir şeyler kesinlikle değişmişti, kırılmıştı.

3

Sonunda arkadaşlarım, beni gönüllü olarak kapandığım ev hapsinden sinemaya götürmeyi başardıklarında, şaşkınlıkla şimdi filmleri bile tamamen başka türlü algıladığımı fark ettim. O zamanlar, uzak doğu dövüş sanatları daha yeni yeni modaya girmeye başlamıştı. Yeni açılmış kafelerde, bir veya üç rubleye* en son çıkan dövüş filmlerini gösteriyorlardı. Dövüşçülerin mahareti, onların sıra dışı sağalma vak'aları, güçlü ve azimli ruhları, benim merakımı çok uyandırmıştı. Bunların hepsinin bir aktör oyunu olduğunu biliyordum. Yine de

filmlerdeki birçok konunun, insanlık tarihinin olmuş müstesna gerçeklerine dayandığı fikri beni terk etmiyordu. Bu da beni bu konularla ilgili gazete yazısı, kitap ve dergilerin arayışına sevk etti. Benim fenomenlere olan bariz ilgim arkadaşlarıma da bulaştı. Onlar bir avcı tutkusuyla, kim nereden bulabildiyse, o zamanlar kıt olan edebiyatı bulup getirmeye başladılar.

Bu insanların sıra dışı yeteneklerine ve de bu dünyanı anlama derinliklerine olan hayranlığım, içimde saklı olan bir gücü uyandırmıştı... Umut ve bulanık bir önseziyle hissetmiştim; bedenimin ölümünün, – henüz **benim sonum olmadığını!** Bu aydınlanma, beni o kadar şaşırttı, o kadar heyecanlandırdı ki, ben hızla depresyondan çıkmaya başlamakla kalmayıp, hatta hayata karşı yeni bir tat hissetmeye başladım. Gerçi şuurum eskisi gibi, kaçınılmaz olan ölümü idrak ediyordu. Çünkü kanserden çok az kişi kurtulabiliyordu. Ancak yeni anlayışımla, bu ön yargı artık ezmiyordu, korku yaratmıyordu. İçimden bir şey sadece olarak buna inanmayı reddediyordu. İşin en ilginç tarafıysa, o şey bilinçsiz olarak benim ağır, karamsar düşüncelerime karşı direnmeye başladı.

Bu yeni his, beni yeniden eski hayatımı ve onu ne kadar aptalcasına yaşadığımı tekrar gözden geçirmeme mecbur etti. Ben hayatımda kötü olan hiçbir şey yapmamıştım. Ama kesinlikle apaçık olan şey, benim her gün, her saat kendi bencilliğimi savunup, kendi tembelliğimi mazur göstermem idi. Kendimi tanımaya can atmak yerine, toplumdaki saygınlığımı artırmak için kullanıyordum bilgilerimi. Kısaca söylemek gerekirse, tüm benim hayatımda, okulda, günlük yaşantımda tek bir düşünce saklıydı: “Ben, benim için ve bir tek bana.” Ve benim, küçük cismanî “ben” imparatorluğumun büyük sonunun, yani gerçek ölümünün yaklaştığının bilincine varmam, son haftalarda çok zor yaşadığım tüm o hayvanî korkuyu, dehşeti, çaresizliği ve umutsuzluğu doğurmuştu. Korkunç olanın ölümün kendisinin değil, onu aptalca beklemenin olduğunu anladım. Aslındaysa, gerçekte senin beklediğin şey bedeninin ölmesi değil fakat bütün hayatını harcayarak, büyük bir “zahmetle” kurduğun bencil dünyanın çökmesidir.

Bunun bilincine vardıktan sonra, ben açık bir şekilde anladım ki, yaşadığım hayatım ve yaptığım şeyler; deniz sahilinde kumdan yaptığım küçük bir ev gibiydi ve herhangi bir dalga benim tüm çabalarımı bir saniye içerisinde yıkıp atardı. **Ve hiçbir şey kalmayacaktı**, benden önce de olan o boşluktan başka. Bana öyle geldi ki, etrafımdaki insanların çoğunluğu da, hayatlarını kumdan yapılmış evlere, kasırlara, şatolara harcıyor ve özenle onları inşa ediyorlardı, kimileri uzağa, kimileriyse yakınına sahil dalgasının. Ama onların akıbeti değişmez olarak aynıdır; ne zamansa hepsi, zamanın dalgasıyla yıkılacaktır. Lâkin karada oturup, öylece kenardan, bu insanlık yanılsamasını gözlemleyen insanlar da var. Belki de onlar hatta gözlemlemiyorlar bile, fakat uzaklara, yukarılara, sonsuz ve değişmez bir şeylere bakıyorlar. Acaba ne düşünüyorlar onlar, iç dünyaları nasıl? Onlar bu fâniliği anladılarsa eğer, demek ki onlar gerçekten de önemli ve gerçekten de hayatlarını bu uğurda harcamaya değer bir şey mi öğrenmişler?!

Bu sorular beni her şeyden çok endişelendirmeye başladılar. Fakat onların cevaplarını bulamıyordum. O zaman ben de insanlığın temel dünya dinlerinin yazılı kaynaklarına başvurdum. Lâkin Buda, İsa, Muhammed gibi büyükler, artık sahilden gözlemleyen insanlardı. Peki, onlar hangi yolla buna erdiler? Her yerde yazıyor: konsantrasyonla, inançla, duayla. Ama nasıl? Onların takipçilerinin açıklamaları o kadar karmakarışık, anlaşılmaz ve üstü örtülüydü ki, benim gözlerim aynı satırları onar kere okumaya çabaladıkça, beynim âdeta “uyuyordu”. İnsanlığın bu dâhilerinin öğretileri merak uyandırıcıydı, ama onlar sadece olarak tüm insanlığa özgü gerçekleri yansıtıyorlardı. Belki de, ilmin esas zerreleri, satırların arasında gizliydi. Ama maalesef, ben “kendini ilme adamış” birisi değil, sıradan bir insandım ve kendi aklımla bunları anlayamıyordum. Gerçi bazı satırları okuduğumda, gerçekten de içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyordum.

Sonra ise bende yeni bir soru ortaya çıktı. Neden yerküresinde yaşayan insanların büyük çoğunluğu Tanrı'ya inanıyor? Eğer onlar inanıyorlarsa, demek ki, gelecekte bir şeylere umut bağlıyorlar. Bütün dünya dinlerinde, ölümden sonra hayatın var olduğuna dair yazıyor. Eğer efsane ve mitlerden oluşan dış kabuğu atarsak, belki de gerçekten de vardır **Bir Şey**. Fakat ne? Nasıl ifade edilir o? Nede gösteriyor kendini?

Ben din konusunda derinlere inmeye çalıştım, ama kafam daha da çok karıştı. Anladığım tek şey, tüm dünya dinlerinin ortak noktasını; insanların kendilerinin inanç gücünün, onların Tanrı’yı ve kendilerini kavrama çabalarının oluşturduğu idi. Ve burada ben şaşkınlıkla fark ettim ki, fenomen insanlar da kendi ilimlerinde aynı şeyi arıyorlardı ve çoğunluğu hiçbir dine ait bile olmayan bu insanlar kendi yollarında ilk gerçek sonuçları elde etmişlerdi artık. Onlar sadece olarak akıllı ve yetenekli şahıslar idiler.

Peki, neden bu böyle? Neden insan doğasında böyle bir olgu var? Bunun arkasında ne duruyor? Çok sayıda sorularım ve cüz'î miktarda cevaplarım vardı. Bu da daha fazla aramaya itiyordu.

Yavaş yavaş günlük hayatım normale dönmeye başlamıştı. Dahası üzerime olağanüstü bir cesaret hissi akın etmişti. Hani benim durumumda artık kaybedecek bir şey yoktu ya. O hâlde, bütün arzularımı acilen hayata geçirmek gerekiyordu. “Eğer her bir günümü verimli olarak kullanırsam, onlar benim için koca bir hayatın yerine geçer”; böylesine bir savaş narası atarak, yoğun bir şekilde beni ilgilendiren edebiyatı aramaya, sporla uğraşmaya, okuldaki derslerimi telâfi etmeye, değişik toplulukları ziyaret etmeye başladım. Tüm günlerim ağzına kadar doluydu ve kötü şeyler hakkında düşünecek zamanım yoktu. Baş ağrısı nöbetleri korkunç olanı hâlâ hatırlatsalar bile, onlara aldırmayarak, yine de inatla ve hırsla, daha bilmediğim ve yapamadığım yeni olan her şeyi aramaya ve öğrenmeye devam ediyordum.

Annem ve babam Moskova'daki kliniğe düşmek için değişik yollar bulmaya çalışırken, zapt olunmaz heveslerim beni kungfu uğraşılarına getirdi. Bizim arkadaş grubumuz, hayranı olduğumuz uzak doğu dövüş sanatçılarına ait hiç bir filmi kaçırmıyordu ve heyecanla sporcuların üçlü takla, dönen tekme, yerden vuruş ve zıplama hareketlerini izliyorduk.

Şehrimizde pratikte kungfu ile uğraşan, Wushu jimnastiği okulları açılmaya başladığında ise, bizim grubumuza nihaî olarak dövüş tutkusu hâkim oldu. Ve biz de bir birinin ardınca bu okulları dolaşmaya başladık. Fakat okulun birisinde hoca çok öfkeli ve cahil; ikincisinde kendisini az kalsın Bruce Lee zanneden, fakat boksla karışık sıradan güreş öğreten; üçüncüsünde ise hepten bir tür şarlatan ve ayyaştı. Bizse uzak doğu dövüş filmlerinin etkisi altında bizim hayallerimizde klişeleşmiş tipte bir Öğretmen arıyorduk. Ve dedikleri gibi, arayan her zaman bulur. Lâkin bizim bulduğumuz şey, bizim için beklenmedik olmaktan çok daha fazlasıydı, zira o, hatta hayallerimizdeki tüm idealleri bile aşmıştı.

4

Sonuçsuz bir şekilde bir kaç yeri daha dolaştıktan sonra, bize şehrin kenarında herhangi bir tarih öncesi madenin arazisinde yerleşen bir okulu tavsiye ettiler. Biz şehirde gördüklerimizden daha iyi bir şey bulacağımıza inanmıyorduk, fakat bir şeyler kesinlikle bizi oraya doğru çekiyordu. Günün yarısını aramalara harcadıktan ve bir tabur yerli insanı sorguya çektikten sonra, biz nihayet aradığımız hedefe ulaştık.

– Evet, – sessizce itiraf etti arkadaşım Tatyana, – bu yer gerçekten de dehşet verici. Eğer biz burada bir de çalışacaksak, ben korkudan ölürüm o zaman. Benim artık şimdiden tüylerim diken diken oldu.

Ben de hafif bir üşüme hissediyordum, dışarıda olan epey sıcak havaya rağmen. Eskimiş, zaman aşımından rengi solmuş binaya yaklaştığımızda, tüm vakit sessiz duran Slavik bile dayanamadı:

– Ya, ya! Bence biz boşuna zamanımızı harcadık. Sahiden de şu “harabede” çalışan birileri var mı dersin? Burada sanırım sadece fareler geceleri antrenman yapıyorlar.

Yüzü ve beden yapısıyla uzaktan Schwarzenegger'in Rus sürümünü hatırlatan Andrey'se manalı manalı sonuçlandırdı:

– Dedikleri gibi, kalıp her zaman içeriğe denk gelirmiş. Sanırım şimdi bundan bir kerecik daha emin olacağız.

Ve eski kapının kolunu kendisine doğru çekerken, Kostya'nın pişmanlıkla söylediği kurnaz sözlerini duydu:

– Belli, sende görünüyor,
Bilgin adam oturuyor.

Çınlayan bir kahkahayla biz spor salonuna akın ettik. Ama bizim neşeli hâlimiz anında sessiz bir şaşkınlığa dönüştü, çünkü salonda altmışa yakın insan bulunuyordu.

– Oha, – şaşkınlığını dile getirdi Slavik. – Bak sen şu işe.

Ama ben artık arkadaşlarımın hayret ünlemlerini dinlemiyordum. Benim bakışlarım anîden hemen, sarışın saçları olan insanın üzerinde dondu kaldı. Gerçi bu sarışın, kalabalıkta

diğerlerinden hiçbir şeyle ayırt edilmiyordu, ancak onda olan bir şeyler kesinlikle güçlü bir şekilde heyecanlandırıyordu. “Tanrım, ne kadar da tanıdık bir yüz”, – diye düşündüm ben. Onun çehresi, bana çok eskiden ve çok iyi tanıdığım birilerini hatırlatıyordu. Fakat kimi? Ben yoğun bir şekilde hafızamda kurcalanmaya, farklı şehirlerdeki tüm tanıdıklarımızı, sayısız akrabalarımızı ve annemle babamın tüm dostlarını hatırlamaya başladım. Ama benim denemelerim boşuna idi. Beni bu hummalı ve şiddetli düşünce fırtınasından, Sensei(Öğretmen) olan o muammalı genç erkeğin melodik sesi ayırdı.

– Ne o, acemi erler, – gülümseyerek söyledi o, – ilk öpücükten sonraki kızlar gibi ne duruyorsunuz. Bizde ya çalışıyorlar, ya da ki kapıdan dışarı çıkıyorlar. Seçim sizin.

Bu ses!.. Benim şaşkınlığımın haddi hududu yoktu. Bu sesi ise kesinlikle bir yerlerde duymuştum. Ama nerede ve ne zaman?

Bizim küçük grubumuz hep beraber soyunma odalarına gitti. Bu zaman ise sırnaşık düşünceler küstahça, beyhude meraklarının tatmin edilmesini talep etmeye devam ediyorlardı. Çalışmalara hazırlanırken, ben etrafımdakileri Sensei ile ilgili sorgulamaya, nereden olduğunu öğrenmeye çalıştım. Ama kimsenin doğru dürüst bir şey bilmediği ortaya çıktı. Bu ise benim merakımı daha da çok kışkırttı.

Yavaş olan Tatyana ile mukayesede, ben hızlıca beyaz kimonomu üzerime atıp, cevapları orada bulma umuduyla spor salonuna doğru yöneldim. Fakat orada yeni sorular belirmeye başladı. İlk sırada beni hayrete düşüren ve kendiliğinden tuhaf olan şey, burada yaklaşık olarak on dört yaşlarından elli yaşlarına kadar, değişik yaş gruplarına ait, milletin olmasıydı. Böyle bir şeyi ben önceki okullardan hiç birisinde görmemiştim. Düşündüm ki: “Düşünce tarzları, yaşları ve hayat tecrübeleri bu kadar farklı olan insanları bir araya getiren şey ne olabilir? Eğer yalnız dövüş sanatı ise, o zaman nasıl bir uzman ve psikolog olmak gerekiyor ki, onların hepsinde tutkulu bir ilgi ve merak uyandıra bilesin?”

Antrenman başladığında ise ikinci olarak beni hayrete düşüren şey, etrafımızda mükemmel bir disiplinin ve arkadaş canlısı bir ortamın hâkim olması idi. Burada hiç kimse hiçbir şey yapmaya mecbur etmiyordu ama kimse de disiplini bozmayı düşünmüyordu bile. Herkes içtenlikle tam güç çalışmaya gayret ediyordu ve bu da bizim önceki başarısız denemelerimizle karşılaştırdığımızda şaşılacak bir şeydi. Böylesine bir kitlesel beden çalışmasını gören bizim grubumuz da sıkı bir şekilde ahlayıp, ıhlayıp, terleyerek, kendimizi ancak en iyi tarafımızdan göstermeye çalışıyorduk. Ama eğitilmemiş kollarım ve bacaklarım için çok eziyetli olan bu hareketleri yaptığım zaman bile düşünceler beni terk etmiyordu: “Böylesine bir disiplini, kamçısız ve şekersiz, nasıl sağlayabilirsin ya? Tüm bu değişik insanlar burada kendileri için ne görüp, ne buldular ki, böylesine bir tutkuyla kendi bedenlerini eğitiyorlar? Ve neden herkes susarak çalışıyor ya?! – diye haykırarak sonunda benim kız aklım isyan etti. – Hadi, birisi bir tek söz söyleseydi bari!” Benim meraklı ve geveze tabiatım için bu başlı başına bir felâket idi. Oysaki ben kendim için antrenman zamanı hiç olmazsa bir şeyleri açıklamayı umut ediyordum.

Isınma hareketleri bittiğinde, sempai(kıdemli öğrenci)'in üç kere güçlü el çırpma sesi duyuldu. Bu bir tür kendine özgü bir sinyal idi. Öğrenciler daire oluşturarak, dizlerinin üzerine oturmaya başladılar. Herkes oturduğunda, Öğretmenimiz sade ve hafif bir şekilde dairenin ortasına çıktı. O, “Kaplan” stilinin tarihini sanki bir avuç aptal öğrenciye değil de, kendi eski, yakın tanıdıklarına anlatıyormuş gibi anlatmaya başladı. Ben de ilk defa olarak “Kaplan” stilinin, değişikliğe uğramayan ve başlangıçtaki dövüş ruhunu koruyup saklayan tek stil olduğunu öğrendim. Bu stil Çin'de ortaya çıkmış. Şaolin üstatlarından birisi, kaplanların davranışını gözlemleyerek, yüksek saldırganlık ve tehlikelilik ile öne çıkan kendisine özgü bu stili yaratmış. Stilin sportif bir başlangıcı yok. Onun dövüş ruhu, Öğretmenden öğrencisine aktarılarak, öğrencinin bilincini öyle bir seviyeye getiriyor ki, o, bir kaplan gibi hissetmeye ve “düşünmeye” başlıyor. Bu stil kendi bilgeliğiyle, bir tek, çok daha eski olan “Ejderha” stilinden geriye kalıyor.

– Tamam, bu kadar teori yeter, şimdiyse biraz ısınma zamanı, – dedi Sensei.

O, tatami'nin* üzerine sporcu beden yapılı, sağlam ve uzun boylu üç öğrenciyi çağırarak, bu stile ait birkaç hücum ve savunma yöntemini göstermeye başladı. İlk başta o, onun düşüncesine göre, bu vuruşların gerçekte gerçekleştiği bir tempoda sergiledi. Gerçeği söylemek gerekirse, ben her hâlde çoğunluğu gibi, Öğretmenin vuruşları ne zaman yaptığını fark edemedim bile. Gözlerimin saptayabildiği tek şey, Sensei'in üç dövüşçünün yanından geçerken saniyeden daha kısa bir sürede kollarını oynatması oldu. Ben hatta çocukların düşmek için ne zaman fırsat bulduklarını anlayamadım bile. Aynı şey savunma tekniği gösterisinde de tekrarlandı. Bu vuruşların hızı bana imkânsız gibi gelmişti. Ve beynim buna inanmak istemeyerek, kurnazca fısıldadı: “Belki de onlar kasten düştüler, her hâlde rol yapıyorlar.” Fakat çocukların acıdan ve çekilmez ağrıdan buruşmuş yüzlerini taklit etmek imkânsızdı. Sensei sakince onlara yaklaşıp, parmağıyla bedenlerindeki bazı noktalara basarak, nefeslerinin geri gelmesine yardımcı oldu. Bundan sonra çocuklar ağrı şokundan çıkarak, antrenmana devam etmeye başladılar. Dahası, tüm bu olanlar şaşırmış kalabalığın sessiz bakışları eşliğinde oluyordu.

Bundan sonra Öğretmen, “Kaplan” stilinin tekniğini ayrıntılarıyla anlatmaya, yavaş bir şekilde her bir hareketi ve vuruşların yapıldığı yerleri göstermeye başladı. Ben, bu hareketlerin saniyenin ufak bir diliminde yapılabilmesi için aşırı derecede zor olduklarını düşündüm.

Millet çiftlere bölünerek, kararlı bir şekilde, kim nasıl yapabiliyorsa, gördüklerini tekrar etmeye çalışıyorlardı. Benim yakınımda, elli yaşlarında şişman bir adam komik bir biçimde kısacık kol ve bacaklarını sallayarak ıhlıyordu. Onun etli, şişmiş dudaklara sahip ve büyük bir hamur köftesini anımsatan yüzü özenle tıraş edilmişti. Kalın gözlüklerinin arkasından akıllı gözleri bakıyordu. Başında seyrek, ağaran saçlarının olduğu çok da büyük olmayan kelliği göze çarpıyordu. “Peki, o burada ne arıyor? – diye düşündüm ben. – Dış görünümünden, dövüş sanatlarıyla bir hayat uğraştığını söylemek zor... Ne işi var burada? Sahiden de bu yaşta kungfu öğrenmeye mi karar verdi?!”

Beni düşüncelerimden, yakınımdaki bir çift sağlam yapılı genç çocuğun vuruş tekniğini düzelten, Sensei'in sesi ayırdı.

– Kim böyle vuruyor ya? Valentin Leonidoviç*, siz ne yapıyorsunuz ya? Siz ki gelecekte doktor olacaksınız. Neden vurduğunu, nereye vurduğunu ve o anda neyin meydana geldiğini anlaman gerekiyor. Senin görevin, ağrı şokunu yaratmaktır, boşuna yumruk sallamak değil. Vuruşun belirli bir sinirin geçtiği yere veya sinir örgüsüne isabet etmesi lâzım. O, çabuk ve anî olmak zorunda. Ne kadar hızlı olursa, bir o kadar iyi. Peki, ne için? Kas dokusunda spazm yaratmak için. Gönderilen sinirsel tepi, kendi sırasında sinir sisteminin ileti yollarıyla, sinir düğümüne şiddetli bir uyarı verecektir ki, bu da beyin kabuğunun belirli bölgesinde kaçınılmaz olarak frenlemeye getirecektir. Yani insan ağrı şokundan dolayı bir tür yarı baygınlık durumuna düşecektir...

Konuşma sırasında etrafta meraklı kalabalık toplanmaya başladı. Sensei açıklamaya devam ediyordu:

– Fakat darbe, her insanın kendisine özgü anatomik özellikleri hesaba katılarak yapılmalıdır. Bu yüzden de, bu noktaya yapılan her sıradan vuruş bu belirgin etkileri yaratmaz. Nasıl derler, yüzde yüzlük garanti için, direkt “tsuki” vuruşu değil de, vuruşun derine gitmesi için, dokunma anında el dönmesiyle yapılması gerekiyor. O zaman geniş bir “etkilenmiş” alan meydana geliyor...

...Bu vuruş, diyaframla “güneş örgüsü”* arasındaki noktaya yapılıyor. Neden illâki oraya? Çünkü oradan on iki çift kafatası sinirlerinden bir tanesi, nerva Vagus olarak isimlendirilen, yani onuncu kafa siniri geçiyor. Bu sinir sadece bu yerden geçmekle kalmayıp, dahası diyafragmadaki özofagus deliğinin yakınlığında, iki adet vagus sinirinden oluşan bir sinir ağı oluşturuyor. Peki, vagus siniri denilen şey nedir? Bu ilk sırada, solunum organlarının, sindirim sisteminin, kalkanbezlerinin, paratiroidbezlerinin, böbreküstü bezlerinin ve böbreklerin sinirlerle donatımı demektir. O, hem de kalp ve damarların sinir donatımında iştirak ediyor. Şu hâlde, bu yere düzgün bir vuruş yapıldığı takdirde, sinir sistemi güçlü bir şekilde uyarılıyor ki, bu da geçici olarak beyindeki beyinciğin işlevlerinde bozukluk yaratıyor. Beyincik ise, bildiğin gibi, tüm hareket işlevlerinin koordinasyonu demek. İnsan anîden yön yanılgısına düşüyor. Bu da senin belirli bir karar vermek için zamanının olduğu anlamına geliyor. Örneğin, daha bir darbe indirmek veya kaçmak gibi.

Sonuncu kelimeler etraftaki insanların, o cümleden de benim yüzümde memnun ve alaylı gülümsemelere sebep oldu. “Şimdi ne kaçması ya! – hayallere dalarak düşündüm ben: – Eğer ben böyle kudretli bir vuruşa sahip olsaydım, ya ben var ya, var ya... En azından kesinlikle korkup kaçmazdım!”

Bu zaman Öğretmen gülümseyen kalabalığa bakarak ciddi bir şekilde söyledi:

– Peki, niye de kaçmayasın ki, eğer bu en iyi çıkış yoluysa… Şu an ki durumda. Bazı durumlarda kendi bedeninde on kere dayak yemek, birisini öldürmekten, birisinin hayatına son vermekten çok daha iyidir...

Bu sözler benim ürpermeme ve kendi bencil düşüncelerimden, büyüklük kuruntumdan dolayı utançtan yüzümün kızarmasına neden oldu. Onlar beni acıyla, varlığımın acımasız gerçekliğine döndürdüler.

– Çünkü insan hayatı paha biçilemez, – devam ediyordu Sensei. – Sizin göreviniz sadece olarak, istenmeyen olayı önlemek için, kas spazmı, ağrı şoku yaratmaktır. Ama hiçbir şekilde iç organlara zarar vermek, kaburgaları kırmak veya insan için ağır sonuçları olacak bir şeyler yapmak değildir. Bu yüzden biz burada bu kadar çok zamanımızı harcayarak, düzgün vuruş yapma tekniğini öğreniyoruz. Aksi takdirde, eğer güçlü ve kontrolsüz bit vuruş yaparsak, insan bedenine büyük bir hasar verebilir ve hatta ölümüne sebep olabiliriz. Ama neden?! ...İnsan hayatına değer vermek gerekiyor, çünkü onun yerinde sen de olabilirsin... Belki de bu insan bir gün senin hayatını kurtaracak. Zira bir ihtimal, senin başın belâya girebilir ve asıl sana yardım elini uzatıp kurtaracak kişi, yanındaki bu insan olabilir. **Çünkü hayat tahmin edilemez ve onda her şey olabilir, hatta senin hayal bile edemeyeceğin en olağan dışı şeyler bile.**

Bundan sonraki tüm antrenman zamanı boyunca ben, bu kendine özgün derin anatomi dersinin ve benim için sıra dışı olan felsefenin etkisi altında bulunuyordum. Bu fikirler tamamen benim düşüncelerimi ele geçirmişlerdi ve ben, tekrar ve tekrar duyduklarımı düşünüyordum.

Baş sempai'in üç kere el çırpması çalışmaların bittiğini haber verdi. Herkes geleneğe uygun olarak dizildiğinde, o bildiri yaptı:

– Dojo, rei(spor salonunun dövüş ruhuna selâm anlamına gelir).

– Sensei, rei.

Öğretmen de nezaketle selâmı cevaplayarak, söyledi:

– Her zamanki gibi aynı saatte görüşürüz. Şimdiyse gitmek isteyenler soyunma odalarına, kalmak isteyenlerse burada kalıyor.

“Al sana işte! Peki, kim nereye gidiyor? Kim kalıyor? Ben de kalmak istiyorum”, – diye düşündüm ben. Fakat esas kalabalık birbirinin ardınca soyunma odalarına koşarak, beni de arkalarından sürükleyip götürdüler. Sensei'in yanından geçerken, daha antrenman zamanı gözüme kestirdiğim, gözlüklü şişman adamın nasıl onun yanına yaklaştığını gördüm.

– İgor Mihailoviç, – saygıyla Öğretmene hitap etti. – Ben sizinle geçen seferki konuşmamızla ilgili görüşecektim de. İşte burada bazı şeyler getirdim, siz...

Sonraki sözleri, yanımda koşuşturan çocukların şakalaşma ve gülüşme gürültüsünden duyamadım artık. Bayan soyunma odasındaysa, çalışma zamanındaki çarpıcı olaylar ve Sensei'in sözleriyle ilgili tartışmaların yarattığı tam bir heyecan rüzgârı esiyordu. Bütün bunlar, terlemiş vücutların üzerine çok katmanlı kadın elbiselerinin sıkı bir şekilde giyilmesi eşliğinde oluyordu.

Benim yanımda kıvırcık sarışın saçları olan bir kızcağız giyiniyordu. Onunla tanıştıktan sonra, sordum ben:

– Peki, sen uzun bir süre mi burada çalışıyorsun?

– Hayır ya. Sadece üç ay oldu.

– Peki, Sensei sık sık mı böyle şeyler gösteriyor ve anlatıyor?

– Sanırım bu gerekli olduğu zaman, galiba... Morali çok iyi olduğunda ise, daha neler neler görebilirsin... Bugün olanlar, öylesine, çocuk oyuncağıydı.

“Çocuk oyuncağı mı? – düşündüm ben. – O zaman yetişkin oyuncağı nasıl bir şey olur acaba?!”

– Hangi stili biliyor o, “Kaplan” mı?

– Yalnız onu değil. Benim burada uzun süreden beri çalışan büyük ağabeylerden duyduğuma göre, Sensei mükemmel bir seviyede “Ejderha”, “Yılan”, “Wing Chun”, “Kedi”, “Peygamber Devesi”, “Maymun” stillerini ve sadece olarak şimdi hatırlayamadığım bir sürü diğer stilleri daha biliyormuş.

Ben kuşkuyla sohbet arkadaşıma baktım:

– Peki, tüm bunları ne zaman öğrenmeyi becerdi ya? Dahası, görünüşe göre genç bir erkek. İnsanlarsa bazen sadece bir stili öğrenmek için, tüm hayatlarını harcıyorlar.

– Ben de ilk başta şaşırmıştım, – devam ediyordu o. – Ama ağabeyler Öğretmenin sözlerine dayanarak diyorlar ki, **“genç bir beden – bu hiç de ruhun yaşının göstergesi değildir”**, – yeni tanıdığım omuzlarını silkerek cevap verdi.

– Kimdir o, ya?! – diyerek sinirlenmeye başladım ve eski düşünceler yeni haberlerle beraber benim doymamış merakımı yeniden alevlendirmeye başladılar.

– Sıradan bir insan, – cevabı geldi.

Üstümüzü değiştirdikten sonra bizim grubumuz girişin yanında toplanarak, hayranlıkla, sporcu beden yapılı birkaç öğrencinin diğer kalanlarla birlikte çalışmalarındaki sıra dışı tekniği izliyorduk. Böylesine yapmacık olmayan, doğal güzelliğiyle ayak kaydırmalarını, döner tekmelerini, çevik ve akıcı geri çekilmelerini biz filmlerde dahi görmemiştik. Ama her şeyden çok hayrete düşüren, onların hareket zamanı olan hızları idi. “Gerçekten de, böylesine bir hıza sahipken, bu kadar iyi bir seviyede yön tayini etmek de mümkün müdür acaba, – diye düşündüm ben. – Harika! Peki, onların arasında Sensei nerede?”

Sensei ise meğerse sakince bir kenarda oturarak, “Hamur köftesi”nin onun önüne koyduğu, sayfa şeritleri olan kitapları ve bir tür kâğıt yığınını gözden geçiriyordu. Yanlarında Öğretmenin açıklamalarını dikkatle dinleyen iki erkek daha oturuyordu. Sonraysa, “Hamur köftesi” zamandan sararmış bir haritayı açtı ve dördü de paha biçilemez bir hazineymiş gibi onun üzerine eğildiler. Sensei, onun üzerinde kalemle bir şeyler işaretlemeye, aynı zamanda da bunu yorumlamaya ve açıklamaya başladı. Ben kendi meraklı burnumu oraya da sokma tutkusuyla alevlendim ama bu zaman sokağa çıkmaya çalışan uzun boylu erkekler hafifçe bizi arkadan ittiler.

– Hey, arkadaşlar! Neden burada duruyorsunuz? Siz ne, spor salonunun kuralını bilmiyor musunuz: “Burada ya çalışıyorlar, ya da ki kapıdan dışarı çıkıyorlar”. İstiyorsanız geri dönün, ama eğer çıkıyorsanız, öyleyse çıkın, başkalarına mâni olmayın.

Biz hep beraber kalabalık bir hâlde sokağa çıktık. “Aha! – gıpta ile düşündü benim şahsım. – Onlar kaldılar ama, bize niye olmasın ki”. Sesli olarak ise, tabiî ki hiçbir şey söylemedim.

5

Biz neredeyse bir saatimizi, “durak” olarak isimlendirilen toprak araziyi sıkı bir şekilde ayaklarımızla ezip düzleştirerek, bu yerlerden geçen biricik otobüsü beklemeye harcadık. Ancak beklediğimiz bir türlü gelmedi. Tramvaya gitmek zorunda kaldık ki, onun da son durağı, yoldan geçenlerin buraya özel hesaplarına göre hemen yakınlıkta imiş, topu topu otuz kırk dakikalık yaya yoluymuş. Gerçi alışık olmadığımızdan ve yolumuzun üzerindeki çukur ve yarıkları kendi başarısız denemelerimizle inceleyerek gittiğimizden, tam tamına bir buçuk saatimizi harcadık. Fakat bu hoş olamayan duruma neredeyse hiç kimse aldırış etmiyordu. Herkes heyecanla, gördükleriyle ilgili kendi izlenimlerini paylaşıyordu.

– Ne o, – gülümseyerek söyledi Kostik*, – bir sonraki antrenmana gidiyor muyuz?

Hepimiz arkadaşça, sözleşme yapmışız gibi, “Evet!” cevabını verdik.

– Sizi bilmem, – aramızda dövüş sanatlarıyla en çok ilgilenen Andrey, hayranlıkla söyledi, – ama sanırım, ben aradığım şeyi buldum, en azından şimdiki aşamada. Müthiş bir antrenmandı!

– Evet, – diye Kostik onun sözünü kesti, – ben de bugün, diğer okulları dolaştığımız bir ay boyunca öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrendim.

Çocuklar onaylarcasına kafalarını salladılar. Beklenmedik bir anda duraklayan Slavik, eliyle alnına sille vurarak, vahim bir sesle söyledi:

– Yuh be! Biz sormayı unuttuk ya, antrenman ücretini?!

Andrey elini onun omzuna koyarak, arkadaşça sakinleştirdi:

– Kalbini ferah tut, ihtiyar. Sensei'e sordum ben. Ne dedi, biliyor musun: “Ne kadar fazla olursa, bir o kadar iyi. Fakat beş rubleden fazla olmamak şartıyla, tercihen kraliyet basımı saf altınla”.

Hepimiz gülüştük, Slavik ise hatta rahat bir şekilde nefes aldı. Ve bu da anlaşılır bir durumdu. O, iyi bir çocuktu ama sorunlu bir ailedendi. Aslında, diğer okullardaki antrenmanlar onun için maddî olarak imkânsızdı. Onun için ayda on beş yirmi ruble bulmak, bir servet bulmak anlamına geliyordu. Böylece biz şamatayla, antrenmanın belirli anlarını, Öğretmenin neşeli şakalarını hatırlaya hatırlaya, durağa nasıl vardığımızı anlayamadık bile.

6

Sıradan iş günleri başladı. Vagus siniri ve genel olarak vücudun sinir donanımıyla ilgili anlatılanlar bizim ilgimizi çok çekmişti. Bu yüzden de sonraki tüm günler boyunca, biyoloji ve anatomi öğretmenlerimizden daha detaylı bilgi elde etmeye çalışıyorduk. Fakat onlar bu konuyla ilgili belirgin hiçbir şey söylemeyerek, her hâlde bunun yüksek tıp öğrenim kurumlarında öğretilen derin anatomi derslerine ait olduğunu söylemekle yetindiler. Bu ise bizim bu konuya olan merakımızı daha da çok alevlendirdi ve bizi tanıdıklarımız aracılığıyla ilgili kitapları aramaya teşvik etti.

Bu süre zarfında ise benim hafızam inatla, Sensei'i nerede gördüğümle ilgili gerçeğe ulaşmaya çalışıyordu. Bunun için hatta üşenmeyerek, her ihtimale karşı ailemizin tüm resim albümlerini bile gözden geçirdim. Ama benim çabalarım boşuna idi. Hayat ise büsbütün, yanıtı olmayan soruların cevap arayışında kaynamaya devam ediyordu.

Sıradaki antrenmanı zor bekleyerek, biz tedbirli davranıp, gecikmemek için iki saat erkenden çıktık. Bizim grubumuz spor salonuna vardığında, daha başlama saatine yarım saat kalmasına rağmen, şaşkınlıkla ilk gelenlerin biz olmadığını fark ettik. Orada, anlaşılan bizim gibi, en başından beri ilginç bir şeyleri kaçırmak istemeyen otuza yakın insan bulunuyordu. Onlardan bazılarıyla tanışan bizim çocuklar, sonradan şakalı bir dille, meğerse bizim bu zavallılarla mukayesede bayağı başarılı bir şekilde buraya ulaştığımızı tespit ettiler. Çünkü onlar o kadar uzak ilçelerde yaşıyorlarmış ki, bu yolculuğa neredeyse günün yarısını harcıyor ve bu arada da birkaç ulaşım aracı türü değiştirip ve yaya olarak kilometrelerce yürümek zorunda kalıyorlarmış. Ve yalnızca birkaç şanslı kişi kendi arabasıyla geliyormuş.

– Bu yüzden de arkadaşlar, – sonlandırdı Andrey, – göğsünüzü kabartıp, tam boğaz, bizim buranın yerlileri olduğumuzu bağırabilirsiniz!

Çok geçmeden Sensei de bir grup öğrencinin çemberinde çıkageldi. İnsanların yüzlerinde samimi gülümsemeler belirdi. Ve önceden dağınık durumda olan gruplar tek bir kalabalık hâline gelerek, dostça Sensei'le selamlaşmaya ve açık olan salona girmeye başladılar. Biz de kendimizi bu güzel ruh hâli dalgasına kaptırdık. Ama bizim mutluluğumuz uzun sürmedi.

Isınma hareketlerinin en başında, spor salonuna giren saygın kıyafetli iki kişi, Sensei'e yakınlaşarak onunla ahbapça bir şeyler hakkında fısıldaşmaya başladılar. Onlarla sözleşen Öğretmen, antrenmanı sürdürmesi için baş sempai'i görevlendirip, paltosunu doğruca kimonosunun üzerine atarak onlarla beraber çıktı. O andan itibaren de bizim kol ve bacaklarımızın bitmek bilmeyen işkencesi başlamış oldu.

Baş sempai, belli ki antrenmanın ağırlığını kendi kaslı vücut direncine göre hesaplayarak, ısınma çalışmalarını öyle yoğun bir tempoda sürdürdü ki, gören de bizi altın madalya için hazırladıklarını sanırdı. İşte burada biz, nasıl derler kendi ensemizde, Sensei'in düzenli ağırlıklı çalıştırmalarıyla, baş sempai'inkilerin arasındaki kocaman farkı hissettik ve diğeri âdeta Öğretmen geri dönene kadar bizlerden tam madalya serisine sahip olimpik şampiyonlar sıkıp çıkarmak istiyordu. Öyle yada böyle, nedense sempai tarafından “ölü pozu” olarak isimlendirilen, ısınma hareketleri sonundaki rahatlama komutu duyulduğu zaman, ben de dâhil olmakla salondaki insanlar öyle bir gürültüyle yere yığıldılar ki, sahiden de etrafta

âdeta cansız cesetlerin yattığı izlenimini bırakıyordu. Sonradan öğrendiğime göre, baş sempai'in sıra dışı bazı komutları, onun iç işleri kurumlarındaki meslekî faaliyetleriyle ilgiliymiş.

Bu yıpratıcı çalışmadan sonra, biz kıdemli öğrencinin rehberliği altında vuruş, bloke ve duruşların temel alıştırma hareketlerini tekrar etmeye başladık. Bende öyle bir izlenim oluşmuştu ki, sanki ben Japon ordusundaydım ve askerler de kendi ana dillerinde yüksek sesle cevaplayarak, düzenli ve eş zamanlı bir biçimde komutları uyguluyorlardı.

Sensei salona girdiği zaman ben rahat bir nefes aldım. O, hiçbir şey olmamış gibi, paltosunu çıkarıp antrenmanı devam ettirmeye başladı. Birinci sırada duran bir gencin yanlışını fark ederek, düzeltme yaptı:

– Düzgün vuruşun bu hisseyle yapılması gerekiyor, – o, işaret ve orta parmak kemiklerinin başladığı bölgeyi gösterdi. – Bak şöyle... Şu iki komşu parmağı(IV ve V) ise kullanmak olmaz, çünkü yanlış bir vuruş yapıldığı takdirde bileğine ciddi hasar verebilirsin.

Ve artık kalabalığa hitap ederek, ilâve etti:

– Kendi üzerinizde uzun bir süre, ısrarla çalışmanız gerekiyor, sadece doğru bir şekilde vuruş yapmak için değil, aynı zamanda kendinize zarar vermemek, kendinizi acıtmamak için bu şart. Yumrukla yapılan direkt vuruş – önceden söylediğim gibi – bu dövüş sanatlarının temel yöntemlerinden bir tanesidir. Ve titiz bir hazırlığınız olmadan, kolayca yumruğunuza zarar verebilirsiniz. Eğer siz her gün doğru vuruş çalışması yaparsanız, bakın burada yerleşen, el parmaklarınızın gerici kas kirişleri, II ve III parmaklarının metakarpofalangeal eklemlerinin kenarlarından öyle bir şekilde ayrılacaklardır ki, kemikleriniz daha korunmalı ve sıkı bir hâle gelecektir. O zaman siz de güvenle, kendinize zarar vermeden, vuruşları yapabilirsiniz.

Birileri sordu:

– Peki, eklemleri böyle hazırlamak için, hemen çok sert bir şeylere vurmak mı gerekiyor?

– Bu kadar fedakârlığa ne gerek var, – İgor Mihailoviç itiraz etti. – İlk başta vuruşları boks torbası üzerinde yapabilirsiniz. Veya sizde ondan yoksa, kum doldurulmuş torba üzerinde de olabilir. Sanırım böyle bir uyarlamayı herkes evinde kendisi için yapabilir. Ama önemli olan, vuruşları, tedricen hızını artırarak, her gün yapmanızdır. Ve de üşenmeden, vicdanla, tam güç yapmanız lâzım. O zaman sonuçlar da kendini fazla bekletmeyecektir.

Antrenman, “Kaplan” stilinden yeni yöntemlerin gösterisi ve eski vuruşların tekrarıyla sona erdi. Ve yine de çalışmalardan sonra, şu şişko “Hamur köftesi” kendi sorularıyla Sensei'e yapıştı(başka türlü diyemezsin buna). Bu arada belirteyim, etrafta Sensei'le konuşmak veya onu dinlemek isteyen bir sürü insan vardı. Fakat bu adamcağız belli ki kendi sorusunu her şeyden önemli sayarak, küstahça, bu arada içinde bizim de bulunduğumuz kalabalığı yarıp geçerek, Öğretmeni bir kenara çekti. Onların konuşmasının bitmesini beklemekten umudumuzu kesip, biz de eve gittik.

7

Birkaç gün geçe, bizi güzel bir haber bekliyordu: Kostya her nasılsa, ebeveynlerinin tanıdıkları aracılığıyla, yüksek öğrenim kurumları için olan anatomi kitabını bulmayı becermişti. Bizim sevincimizin haddi hesabı yoktu. İlk başta biz doğal olarak, kendi bedenlerimiz üzerinde yaklaşık olarak geçtiği bölgeleri elle yoklayarak, Vagus siniri ile ilgili merakımızı tatmin ettik. Kostik ise kendini kaybetmeyip, teşhis denemelerini doğruca Tatyana'nın üzerinde yaparak, onun çığlık atmasına, bizde ise espri sağanağına sebep oldu. Sonraysa biz daha dikkatlice ellerin yapısını inceledik. Arkasından ise ayrıntılı bir şekilde ve belirgin bir merakla, kemikleri, kasları, kas kirişlerini, sinirleri, organları, beyni gözden geçirmeye başladık. Bunları daha önce bilmediğim söylenemezdi. Genel hatlarıyla bunların hepsini anatomi dersinde görmüştük. Fakat ilk defa olarak ben bunlara farklı bir bakış açısıyla bakıyordum. Ve ilk defa olarak, bunları ders notu için öğrenmek değil de, kendim için bilmek beni ilgilendiriyordu.

Ben kendi kaslarımı, eklemlerimi öğrenmek, hareketin neden ve nasıl oluştuğunu anlamak istedim. Bizim ısınma hareketleri sürecine, kaslarımız nasıl katılıyorlar ve bu iç organlarımıza nasıl yansıyor? Vuruş anında ne meydana geliyor? Fizyolojik bakış açısından, ağrı nedir? Neden insan acı çeker ya? Ve nihayetinde, benim kendi beynimde neler oluyor? Sanırım son düşünce her şeyden daha önemliydi, çünkü bilinçaltı düzeyinde devamlı beni takip ediyordu.

Bu arada çocuklar da hayranlıkla, fakat kendi düşüncelerinden yola çıkarak, gördükleriyle ilgili yorum yapıyorlardı. Biz oy birliğiyle bu konularda tam bir cahil olduğumuza ve acilen müşterek güç birliğiyle kaçırdıklarımızı telâfi etmenin gerekli olduğuna karar verdik. Bunun için hatta nasılsa anîden, kendine özgü bir kart oyunu bile düşündük. Kolay hatırlanması için, biz ayrı ayrı kartlar üzerinde, kemiklerin, kasların, kan ve sinir damarlarının, lenflerin, organların ve ayrı olarak beynin resimlerini çizdik. Sonra ise bu bilmeceyi teker teker bir araya getirmeye, bu arada yalnızca doğru bir şekilde isimlerini değil, aynı zamanda karşılık gelen işlevlerini de tanımlayarak bulmaya çalıştık. İlk başta elbette zordu. Ama bizde her şey öyle espriler eşliğinde, öyle tutkulu bir ortamda geçiyordu ki, ister istemez hatırlamak zorunda kalıyordun.

Önümüzdeki antrenman öncesi, biz vuruş anındaki hareketin biyomekaniğiyle ilgili birkaç soru hazırladık. Çalışma sonrası bu soruları Sensei'e sorarak, kalmak için bahane bulmaya kararı verdik. Ama o gün hayatın kendisi, gizli “komplo” plânımıza gerek kalmadan, bize bu imkânı sağladı.

Antrenman sonunda, Sensei ikili karşılaşmalar düzenledi. İnsanlar yere oturarak, Sensei tarafından seçilen ikişer öğrencinin ortasına çıktığı, büyük bir daire oluşturdular. Bu talihten bizim Andrey de nasibini aldı. Ona rakip olarak, Öğretmen onun gibi kaslı ve düzgün beden yapılı bir acemiyi seçti. Karşılıklı saygı selâmlamasından sonra, dövüş başladı. Belli bir süre

dövüş eşit şartlarda devam ediyordu. Fakat Andrey'in daha çevik ve hızlı olması, kazanmayı başarmasını sağladı. Sensei'in takdir alkışı, karşılaşmanın bittiğini haber verdi. Bizim çocuk az önceki rakibinin kalkmasına yardım etti. Birbirlerine ve Öğretmene, saygı selâmıyla eğildikten sonra onlar kendi yerlerine geçtiler.

Yapay arenaya daha ciddi dövüşçüler çıkmaya başladığında ise Andrey dayanamadı. Kendisinin az önceki başarısıyla havalara giren Andrey, gönüllü olarak kendi adaylığını koydu. Ve... Neredeyse derhal kaybetti. Bu durum ise onun kendisiyle olan memnuniyetsizliğini daha da çok alevlendirdi. Onun duygusal ruh hâlinin bulaştığı bizim arkadaş grubumuz da, cesaretimizi toplayarak, Sensei'e ek çalışmalara kalmak için müracaat ettik. Öğretmen ise itiraz etmeden, gülümseyerek yanıt verdi:

– Siz ki, salonun kuralını biliyorsunuz: “Çalışmak isteyen, kalıyor ve çalışıyor”.

Bugün belli ki talih bizim tarafımızdaydı, çünkü tüm olanlara ilâveten, hepimizi kendi sırnaşıklığıyla çileden çıkartan “Hamur köftesi” çalışmalarda yoktu. Sensei'e geçit yolu açıktı ve antrenmanın bizi ilgilendiren noktalarıyla alâkadar soruları rahatça sorabilirdik.

Esas kalabalık giderken, kalanların her birisi vuruşlardaki eksiklerini giderme çalışması yapıyordu. Bizim “hızlı çocuklar” olarak isimlendirdiğimiz öğrenciler kendi seviyelerinde, biz ve diğerleri ise kendi seviyemizde çalışıyorduk. Fakat Sensei dikkatle herkesi izliyor ve fark ettiği kusurları düzeltiyordu. Artık boşalmış salonda o, bizim grubumuza, ayak kaydırmaları, vuruş, blokelerin hızıyla, geri çekilme ve dönüşlerdeki çevikliğin bir araya getirildiği yeni katalar(hayalî dövüş) gösterdi. Ben kendi başıma bunları uygulamaya başladığım zaman, Sensei beklenmedik bir anda arkadan yakınlaşıp, elini omzuma koyarak söyledi:

– Sana ise bunları yapmak olmaz.

Ben şaşkınlıkla arkama döndüm:

– Neden?

Ama bu an bizim bakışlarımız yakın mesafede karşılaştı. Bende içime işleyen öyle bir his yarandı ki, âdeta bana röntgenle, tepeden tırnağa, sanki içeriden bakıyorlarmış gibi. Böylesine bir bakışı ben daha önce hiç görmemiştim. Bu, bir tür sıra dışı, delici ve tuhaf bir bakıştı.

– Ondan.

Bu cevap beni biraz şaşkına çevirdi. Ben bu şaşırmış hâlimle, ne diyeceğimi bile bilmeden duruyordum.

Biraz sustuktan sonra o, ekledi:

– Sen en iyisi, bak şu kataları yap.

Sensei, derin nefes alma eşliğinde, akıcı bir şekilde birinin diğerine geçtiği hareketler gösterdi. Tüm bu süre boyunca ben onun ardından neredeyse kendiliğimden tekrar ediyordum. O, diğerlerine yardımcı olmaya gittiğinde ise, kafamda topyekûn sorular ortaya çıkmaya başladı: “Ne demek istedi o? Yoksa benim hastalığımla ilgili bir şey mi biliyor? Ama nasıl?! Arkadaşlarımdan hiçbirisine anlatmadım ve de şimdiye kadar hiçbir şeyle

kendimi açığa çıkarmadım antrenmanlarda”. Ve bu düşüncelerin içindeyken, kendim için beklenmedik bir anda müthiş bir buluş yaptım. Okulda, evde, balo danslarında, bende anîden devamlı baş ağrıları belirdiği hâlde, burada kendi bedenimle bu kadar “dalga geçmeme” rağmen, bir kez bile bu ağrı kendini hiçbir şekilde göstermemişti. Neden? Bunun sebebi ne?

Böylece, yeni egzersizleri yaparken içine daldığım düşüncelerden dolayı, ben çocukların çalışmalarını yarıda kesip Öğretmenin etrafında toplandıklarını fark etmedim. Ve sonunda bunu fark ettiğimde, kendim için de önemli bir şeyleri kaçırmamak için dinleyicilere katılmaya acele ettim.

– Söyler misiniz peki, gerçek vuruş tekniğine nasıl ulaşılır, sadece olarak eğitilmiş kaslar ile mi? – sordu Andrey.

– Hayır. Bu ilk sırada eğitilmiş beyin ile alâkalı, – cevap verdi Sensei.

– Nasıl yani?

– Şimdi, sizin için daha anlaşılır olması için, şöyle diyelim... Kas – bu kendi işlevini yerine getiren bir mekanizmadır. Onun, beyinden gönderilen sinir tepileri biçiminde belirli bir programı var. Bunun gibi programların çalışması sonucunda, beyinde sinyaller oluşuyor ve bunlar da kas grubu kasılmasına neden oluyorlar. Bu şekilde, bir tek kol ve bacakların hareketleri değil, ayrıca karmaşık hareket eylemleri de gerçekleşiyor. Yani bizim bedensel çalışmalarımız aslında, amaca yönelik olarak beynimizi, dolayısıyla da kaslarımızı geliştirmemizden başka bir şey değildir. Bunun anlamı da, “eğitilmiş” beyin ne kadar iyi ve hızlı çalışırsa, kaslar da bir o kadar iyi ve hızlı çalışır.

– Dövüş sanatlarında sporcularının yüksek maharetleriyle ilgili olarak ise, – diye Kostya sohbete katıldı. – Benim bir yerlerde okuduğuma göre, üstatlar vuruş yaptıklarında hatta düşünmeye yetişemiyorlarmış bile. Bu neden ve nasıl oluyor?

– Evet, çocuklar. Siz öyle ciddi bir konuya dokunuyorsunuz ki... Fakat kısaca anlatmaya çalışacağım... İşin püf noktası, sadece olarak kasları eğitmekten değil, ama somut bir olayı canlandırmaktan, rakibinin hayalini yaratmaktan ibarettir. Ve de en önemlisi – bununla beraber nereye, hangi dokuya vurduğunu, bu anda vücut içinde neyin meydana geldiğini, vuruşun hangi güçle yapıldığını vs. kesin bir şekilde bilmen gerekiyor. Eğer insan vuruşu öylesine, sadece olarak onu yapmak için ediyorsa, onun tüm uğraşları boşuna olur! Gerçek dövüşçü makivara* ile çalışırken, ilk sırada o, bir hayalle çalışıyor. O, gerçekte rakibinin nasıl açık verdiğini canlandırarak, bu anda vuruşunu yapıyor ve bunun tüm olağan sonuçlarının bilincinde oluyor. Yani o, kendi beynini eğitiyor.

– Peki, bu zaman beyinde neler oluyor? – ağabeylerden birisi sordu.

– Beyin, görsel algılama aracılığıyla olayı tahlil ederek değerlendiriyor ve karar veriyor. Sonraysa o, bu komutu beyinciğe, yani hareket merkezine iletiyor. Oradan ise artık, sinirler vasıtasıyla, karşılık gelen sinyal kaslara iletiliyor. Tüm bu faaliyet hafızada kaydediliyor. Sonrasında dövüş zamanı, bu hafıza, beyindeki tüm karmaşık tahlil ve komut zincirleri olmadan bilinç dışı olarak çalışmaya başlıyor. Yani rakip henüz açılıyor, üstatda ise artık

istem dışı hareket gerçekleşiyor. Şöyle diyelim, bu sadece olarak artık farklı bir psikoloji, farklı bir sinir donanımı çalışması, farklı bir beyin çalışmasıdır.

– Bu bir tür bilinçaltı düzeyinde mi gerçekleşiyor, fizyolojik bakış açısından? – Kostik, kendi çok okumuşluk yeteneğini konuşturdu.

– Çok doğru. Karmaşık refleksli hareket tepkileri artık şartsız refleks seviyesinde gerçekleşiyorlar, – Sensei tebessümle izah etti ve sonra ise ekledi: – Lise anatomi ders programında böyle kavramlar var, şartlı ve şartsız refleksler gibi. Şartsız refleksler – doğanın kendisi tarafından kalıtsal olarak yerleştirilen reflekslerdir. Asıl onların sayesinde vücudun iç ortamının ayarlanması, bireyin korunması sağlanıyor. Şartlı reflekslere ise, tecrübe ve yeni yatkınlıklar edinilmesi sonucunda sonradan kazanılan refleksler aittir. Fakat onlar bile şartsız reflekslere dayanarak oluşturuluyorlar. Esasında insanda, omurilik soğanı, arka ve orta beyin, beyin yarım kürelerinin kabuk altı bölümleri ve beyincik aracılığıyla gerçekleştirilen bir sürü şartsız refleksler, bağlantılar, tepkiler mevcut...

– O zaman, sizin başta bize anlattıklarınız, bu o dediğiniz büyük Sanat mıdır? – Andrey bir türlü sakinleşmek bilmiyordu.

– Hayır. Bu sadece olarak gerçek sanatkârlığa giden yolda bir başlangıç basamağıdır... Büyük Sanat'ta esas çalışma öngörü üzerine yapılıyor. Bu, ara beynin epitalamus bölgesinde, beyinciğin üzerinde yerleşen epifiz'in işidir.

– Peki, epifiz – bu sadece olarak ak maddenin bir bölümü müdür? – sordu Kostya.

– Hayır. Bu pineal bezi olarak adlandırılan, sadece bir karat ağırlığındaki bir şeydir. Fakat o, vücudun hayatî etkinliğinde muazzam bir rol oynuyor. Bu, insan beyninin ve bir bütün olarak insanın en esrarengiz kısımlarından birisidir. Ne yazık ki, henüz bilime, onun gerçek işlevleriyle ilgili hiçbir şey malûm değil.

– Peki, kime malûm? – merak etti Kostya.

– Kime lâzımsa, ona da malûm, – kurnaz bir gülümsemeyle cevap verdi Sensei, sonra ise devam etti: – Böylece, öngörü üzerinde çalışan üstat, bilinçaltı düzeyinde rakibin düşüncelerini yakalama yeteneğini geliştiriyor. Yani diğeri belli bir noktaya vuruş yapmayı düşündüğü an, üstat artık asıl gerekli olan karşı önlemi almış oluyor. Ve tüm bunlar bilinçsiz olarak, küçük bir an diliminde gerçekleşiyor.

– İlginç, peki, böyle bilinç dışı “anî hız” olgularıyla bir tek dövüş sanatları üstatları mı karşılaşıyorlar? – düşünceli bir şekilde sordu Andrey.

– Niye ki? Bir tek onlar değil. Birçok insan hayatında sık sık bu psikolojik olguyla karşı karşıya geliyor. Bazılarında, bu uzun süreli özel eğitimlerden sonra gerçekleşiyor. Örneğin, yüksek sür'atle atılan bıçakları, okları ve bunun gibi başka şeyleri yakalayan sirk oyuncularını ele alalım. Bir diğerleri, böyle şartsız reflekslerin etkisini hayatları boyunca kendi üzerilerinde hissediyorlardı. Bir insanı bir şeyin veya bir kimsenin çok korkuttuğu bir an diyelim, meselâ bir köpeğin. O, anî olarak bir dizi hareketler yapabilir. Ve sadece olarak sonradan, tehlike atlatıldığında, ne kadar hızlı yaptığının bilincine varıyor. Bu yetenek en

başından beri insanoğlunun içine yerleştirilmiş. Aksi hâlde, çok eski zamanlarda o, mamuttan, kılıç dişli kaplandan veya diğer yırtıcı hayvandan kaçıp, hayatta kalamazdı.

Biz Sensei'in anlattıklarından büyülenmiş bir hâlde, hiç konuşmadan duruyorduk. Bu an birileri kapıyı çaldı. Hiç beklenmedik bir anda olan bu sesten dolayı ödüm ağzıma geldi. Hani, vakit de akşam gezileri için artık çok geçti. Sensei, bizim dikkatli bakışlarımız altında, sakince kapıya yaklaşarak onu açtı.

– Oh, iyi ki seni bulabildim, – elini sıkarak bir adam onu selâmladı. – Bense artık senin evine gitmeyi düşünüyordum oysa. Burada şöyle bir mevzu var...

– Şimdi, bir dakika beklesene, – dedi Sensei ve artık bize dönerek söyledi: – Çocuklar, çalışma için on beş dakikanız daha var, sonraysa evlerinize.

Artık yarım saat sonra biz sokakta durup, son kalanları bekliyorduk. İgor Mihailoviç spor salonunu kapattıktan sonra, aceleyle bizimle vedalaşıp, arabayla o adamla birlikte gittiler.

“Bak işte, – kendi kendime kızıyordum, – çalışmalardan sonra Sensei'e onun gizemli ‘Ondan’ı ile ilgili soracaktım, ama olmadı. Spor salonundayken bunu yapmam gerekiyordu. Ama orada da her yerde meraklı kulak misafirleri var. Bak sen şu şanssızlığa!”

Eve dönerken, herkes kendi içine kapanmıştı. Ve bu da şaşılacak bir durum değildi, çünkü böylesine bir antrenmandan sonra düşünülecek bir şeyler vardır. Fakat kimileri sessizce düşünüyordu, kimileriyse de yüksek sesle. Andrey neredeyse yolun yarısını, bizi ve büyük bir ihtimalle de kendisini, bu günkü ikili karşılaşmadaki yenilgisinin tam bir tesadüf olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

– Ne yazık ki, nunçaku'm* yanımda değildi. Ama sorun değil, gelecek antrenmana onu da yanıma alacağım. Bak o zaman işte, gerçek hünerimi göstereceğim!

Gösteri gerçekten de baş döndürücü olmayı vadediyordu, çünkü biz Andrey'in nunçaku'sunu ne kadar iyi kullandığını biliyorduk. Bu onun sevimli “numara”sı idi.

8

Bizim arkadaş grubumuz, bu antrenmanı dört gözle bekliyorduk. Biz zamanından önce, erkenden geldik. Spor salonu açık idi. Bazı çocuklar, artık üstlerini değiştirerek hafiften ısınıyorlardı. Sensei ise bir kenarda durarak, zayıf ve uzun boylu, yaşlı bir adamla şevkle sohbet ediyordu. Bu ihtiyar adamcağız o kadar zayıftı ki, üzerindeki kimono âdeta askıdaymış gibi sarkıyordu. Yakınlıkta bir grup erkekle birlikte “Hamur köftesi” duruyordu. Fakat yüz ifadesinden anlaşıldığı üzere, sohbet arkadaşlarının komik esprilerini duymuyordu bile. Görünüşe göre, onun kulakları tek bir ultrason cihazına dönüşerek, Sensei ve kikirik ihtiyar tarafından yankılanan en küçük sesleri yakalıyorlardı. “Yuh be, – kızarak düşündüm ben. – Yine burada!”

Bizim arkamızdan gürültülü ve neşeli bir hâlde, okulumuzda antrenman yapan bir kaç erkek içeri girdi. Onların yanında gururlu bir edayla, yağ lekeli kıyafetleriyle şapşal görünümlü, kırk yaşlarında, haftalık yüz tıraşı olan bir adam yürüyordu. Çocuklar Sensei'le selâmlaştıktan sonra bariz bir memnuniyetle duyurdular:

– Biz burada böyle ilginç bir insanla karşılaştık, medyumla... Tanıştıralım sizi, bu Vitaliy Yakovleviç.

Bu sözlerin üzerine, saçı başı perişan adam önemli bir tavırla başıyla selâmlayarak, yeniden kendini beğenmiş duruşunu aldı.

– O, olağan üstü yeteneklere sahip ve lütfedip bizim topluluğa onları göstermeye razı oldu...

Sensei cevabında nezaketle başını eğdi:

– Bunu izlemek gayet ilgi çekici olur.

– Ve de gayet öğretici, – ilâve eden Vitaliy Yakovleviç, bu arada da işaret parmağını kaldırarak vurguladı.

Etrafta bizim tüm kocaman meraklı kalabalığımız toplanmaya başladı. Bu zaman zarfında “medyum”, kendi işinin aşılmaz erbabı edasıyla, ceketinin yırtık cebinden, kirli bez parçasıyla bağlanmış bir düzine sıradan yemek kaşığı çıkardı.

– Ne düşünüyorsun, – Kostik sessizce Andrey'e fısıldadı, – bu mağara adamında, insan uygarlığı eşyaları ne arıyor?

– Aşırmış her hâlde, bir yerlerden, – sessizce cevap verdi Andrey.

– İlginç, peki, onları nasıl kullanacağını biliyor mu bari? – alayla gülümsedi Kostya.

Bu zaman Vitaliy Yakovleviç, gösterişli bir şekilde göbeğine kadar soyunarak, katmanlı yağ bağlamış karnını açığa çıkardı ve gayretle kaşıkları ters taraflarıyla göğsüne yapıştırmaya başladı. Bizim çocuklar kahkahaya boğuldular, Kostya ise ekledi:

– Bak bu işte! Boşuna dememişler, vahşinin elindeki makinenin, demir yığını olduğunu!

Kalabalığın üzerinden hafif bir hayret dalgası geçti. Kaşıklar gerçekten de yapışmıştı ve artık “medyum”, göğsünü sanki “Üstün cesaret” madalyalarıyla donanmış gibi gererek, önemle geziniyordu.

Öğrencilerden birisi sordu:

– Peki, siz bunu nasıl yapıyorsunuz? Bunu nasıl açıklayabilirsiniz?

Anlaşılan, Vitaliy Yakovleviç de aynen bu soruyu bekliyordu. O, bariz bir zevkle ve öğretici bir tonla, biyoenerjibilgisel alanlar, insanın biyolojik manyetizması, bunun yalnızca seçilmiş kişilerdeki müstesna tezahürü ve bu etkinin kudretli gücü hakkında anlatmaya başladı. Onun nutku tedricen doruk noktasına ulaştı. Hayret içinde olan kalabalığın önünde, kaşıkların asıldığı çıplak vücuduyla gezinerek, iddialı bir şekilde kollarını sallayan “medyum”, coşkuyla nutuk çekiyordu:

– ... Dünyanın Kozmik Aklı tarafından yaratılan bu kuvvetli, nabız gibi atan akışkan, ruhun mükemmelliğinin son basamağını betimliyor. O, aurasının gücü ile insanın bilincini kuşatmaya muktedirdir. Ve de bir tek insan vücudundan ayrılmaya değil, fakat aynı zamanda

da onun ruhu ile birlikte beden haricinde varlığını sürdürmeye kadirdir. Ben hatta derdim ki, tamamen bilinçli olarak, sınırların ötesinde varlığını sürdürmeye muktedirdir.

Ben, bu kozmik akışkanın enerjisini biriktirerek, kendimde emsali görülmemiş, olağan üstü yetenekleri ortaya çıkardım. Bana manyetizma, durugörü ve şifa verme gibi kıymeti olmayan bir vergi verildi. Benim mucizevî şifa verme gücüme tüm hastalıklar tabidir. Ben, yüce Uzayın tüm enerjibilgisel alanının ana sebebi olan ve her yerde var olan, karşılıklı geçişimli çift akımlı akışkan aracılığıyla şifa veriyorum. Kendi pozitif kutbumla ben insanın gücünü, vücudunu, aurasını sağaltıyor ve aynı zamanda da büyüyü, nazarı bozuyorum...

Ben fark ettim ki, bu kendine özgü konferans benim için pek de anlaşılır olmamasına rağmen, düşüncelerim burada benim muhtemel iyileşme seçeneklerimi aramaya başladılar. “Ya beni iyileştirebilirse?! Gerçi buna inanmak gerçekten çok zor, ama ya olursa...” Hayalet bir umutla kanatlanarak, ben artık “medyumun” dış görünümüne hiç aldırış etmeden, büyük bir hevesle onun ikna edici konuşmasını dinlemeye başladım.

– ...Benim gücüm, kendimi geliştirdikçe, muazzam boyutlara ulaştı... İşte, kendiniz ikna olun. Bu, onun tezahürlerinden birisi, – diye o, yapışmış kaşıklara işaret etti.

Bu sırada da tuhaf bir manzara ortaya çıkıyordu. Dinleyen kalabalığın ortasında çizdiği her bir dairede o, git gide karnını daha fazla öne çıkararak, penguen gibi hafiften arkaya doğru yaslanıyordu. Ben Sensei'e baktım. O, galiba dinlemekten yorulmuş gibi hafiften başını eğmiş ve kollarını göğsünde çaprazlayarak duruyordu. Onun yüzünde alaylı bir gülümseme vardı.

– ...Ben bu mükemmelliğe, Dünyada seçilmiş kişilerden başka hiç kimseye malûm olmayan, gizli ilimlerin sayesinde ulaştım. Bu gizli bilgilere dayanarak kendime ait manevî gelişme sistemimi tasarladım. Fakat bu, her sıradan ölümlü için erişilebilir bir şey değildir. Hatta ağır bir zahmetle kendi günahlarının kefaretini ödeyerek ve mahrumiyet içinde, benim mükemmellik merdivenimin onuncu basamağına ulaşanlar bile, kendi başlarına bu ilmin yüce sırrına eremezler. Çünkü bu ilim bir tek seçilmişlerin seçilmişlerine açılıyor. Zira, yalnız benim gibi, fâni bedenlerini yüce ruhla, Evrenin Akıl ruhuyla birleştirmeyi başaran insanlar, Tanrı'nın kudretine sahip olur!!!

Galiba, bu sözlerin üzerine Sensei'in sinirleri pes etti. Hafif dalgalı hareketlerinden yola çıkarak, ben onun yerinden fırlayıp şimdi bu “elçiye” gönülden bir güzel yapıştıracağını ve övdüğü gücün bile diğerini kurtaramayacağını düşündüm. Ama benim tahminlerimin aksine, Sensei sadece net bir şekilde, her bir sözün üzerine basa basa, söyledi:

– Beyefendi, fazlasıyla büyük bir sorumluluğu üzerinize alıyorsunuz gibi gelmiyor mu? Şimdiye kadar, sözlerinizi doğrulayacak hiçbir şey göstermediniz henüz.

– Nasıl yani, göstermedim?! – Vitaliy Yakovleviç öfkeyle çıkıştı. – Sen ne, bunları görmüyor musun?!

– Ya, saçmalık tüm bunlar, – devam ediyordu Sensei. Bunu herkes ve her kişi yapabilir. Ve burada sıra dışı veya olağanüstü hiçbir şey yok... Sadece daha sık yıkanmak gerekiyor.

Tüm kalabalık kahkahaya boğuldu. Kostik ise alnına sille vurarak, heyecanla konuştu:

– Sahiden! Şimdi hatırladım, bu numarayla ilgili okumuştum. Onun bedeni yapışkan ve nemlidir sadece, bu yüzden de kaşıklar yapıştı.

“Kâinatın ve cümle Âlemin Hâkimi” daha da çok öfkeye bindi ve Sensei'e hitaben, neredeyse bütün spor salonuna bağırarak söyledi:

– Sen bu yüce ilimler hakkında hüküm vermek için daha çok gençsin! Bacaklarını sallamaktan başka sen ne biliyorsun ki...

Sensei dikkatle ona baktı. Sonraysa yaklaşıp, hafifçe onun göğsünden kayan kaşıklardan birisini aldı. Etraftaki herkes nefesini tuttu. Öğretmen kaşığın ince ucundan tutarak, elini öne doğru çıkardı ve derin nefes alma eşliğinde bir seri solunum egzersizi yapmaya başladı. Bir dakika sonra onun yüz ifadesi gevşedi, duygular kayboldu. Gözleri değişti ve sanki onlar engin bir hâl almış gibiydiler. O, büyük bir dikkatle kaşığa bakarken birkaç saniyeliğine donakaldı. Onun çehresi anıtsal bir taştan heykeli anımsatmaya başladı. Ve o an kaşık hızla, solan ve yumuşak bir bitki sapı gibi eğilmeye başladı. Kaşığın katı bir metalden değil de, âdeta plastik bir malzemeden yapıldığı izlenimini veriyordu. Ben kendi gözlerime inanamıyordum. İnanılmaz ama gerçek!

Sensei ise bir saniye içerisinde tekrar kendi eski hâlini aldı ve afallamış Vitaliy Yakovleviç'e bükülmüş kaşığı vererek, sakince söyledi:

– Bize en azından bu numarayı gösterebilirseniz, o zaman memnuniyetle sizi dinlemeye devam ederiz.

Ve anî bir hareketle kalabalığa dönerek, ekledi:

– Üstünü değiştirmeyenlerin ilgisine. Antrenman iki dakika sonra başlıyor. Yetişemeyenler, ceza şınavı çekecektir(bizde gecikenler için, yirmi kere yerden şınav çekme cezası vardı).

Bu sözlerin üzerine biz birbirimizi sollayarak, soyunma odalarına doğru koşuşturmaya başladık ve gösterinin en ilginç tarafını: bu yeni “serseri kâhinin” sersemlikten nasıl çıktığını seyretmeyi kaçırdık.

– Baş sempai! Neden salonda kenar şahıslar var?! – arkadan Sensei'in sesi yankılandı.

Isınma hareketleri boyunca hep düşünüyordum: “Bu sokak serserisinin bana yardım edebileceği düşüncesine sahip olmayı nasıl becerdim ya?! Ehh... Ama diğer taraftan bakınca da, benim çıkılmaz durumumda mucizeye inanmaktan ve belkilere umut bağlamaktan başka çaren kalmıyor. Düşmemek için herhangi bir dala tutunmaya çalışıyorsun. İçindeki korkudan dolayı da, böylesine saçma düşünceler ortaya çıkıyor. Hayır. Kendimi ele almak zorundayım. Ben yine de kurtuluş yolunu bulacağım. Ben hayatta kalmaya çalışacağım. Yalnızca umudu yitirmemek ve en sonuna kadar mücadele etmek lâzım!” En ilginç olansa, benim bu kesin güvenimin, içimdeki derin, bilinçaltı bir his üzerine, gönülden aradığım o Bir Şey'in üzerine inşa edildiğiydi. Fakat tüm bunlar, bulanık sezgilerimle kendini belli ediyordu.

Bu zaman ısınma bitti ve biz baş sempai'in önderliğinde “temel” çalışmaları yapmaya başladık. Sensei salondaki sıranın üzerinde oturarak, kikirik ihtiyarla bir şeyler hakkında konuşuyordu. “Keşke dinleyebilseydim ne konuştuklarını”, – diye düşündüm ben. Ama

anlaşılan, böyle meraklı düşünceler bir tek benim kafamda değildi. “Hamur köftesi”, saçı başı ağarmış bir adam olmasına rağmen, antrenman boyunca sürekli, sanki tesadüfen, hep Öğretmene yakın bir yerler almaya çalışıyordu. Bunu yaptığı her seferinde de bende tarif edilemez bir gıpta ve kıskançlık hissini doğuruyordu. Ve bizim arkadaşların kınayan bakışlarına bakınca, anlaşılan bir tek bende değil.

Temel vuruş uygulamalarının monotonluğu ve gürültüsü altında, yüksek sesle onların sıralama sayımı yankılanırken, ben yine kendi düşüncelerime daldım. “Sensei kaşığı eğmeyi nasıl becerdi? Ve neden o, bu olguyu sadece numara diye adlandırdı? Çünkü eğer bu gerçekten de bir numaraydıysa, anladığım kadarıyla, onu titizlikle hazırlamak gerekiyordu. O ise, öylesine aldı ve bir tek bakışıyla onu eğdi”.

Diyebilirdim ki, ben buna aynı zamanda hem inanıyor, hem de inanmıyordum. İnanıyordum, çünkü bir yerlerde böyle yeteneklere sahip fenomen insanlarla ilgili okumuştum. Hatırladığım kadarıyla, orada mıknatıs insanlarla ilgili de yazılmıştı. Fakat onlara, yapıldığı malzemeden asılı olmayarak, her türlü cisim yapışıyordu: tahta, metal, plastik. O an hatırlıyordum da, şaşırmıştım bu insanların ne kadar ağırlığı taşıyabildiklerine – on kilogramdan daha fazlasını!

Paradoksal olan şey, nasıl derler “canlı” olarak, bizzat kendi gözlerimle gördüğüm şeye inanmıyor olduğumdu. Daha doğrusu, bu inançsızlık daha çok benim bu olgunun gerçekliğini kavramamla ilgili bir şeydi. Ne tarafa baksan büsbütün bilmece kaynıyordu. Anlıyorum, hani eğer bizim grubumuza önceden ne göreceğimizi anlatıp hipnoz yapsaydılar, başka bir şey. Sensei ise öylece sessizce aldı ve yaptı bunu. Ama nasıl?!

Ne var ki, bu olayın olabilme ihtimalinin kendisi, benim için çok önemliydi. Bu Sensei'in verdiği bilgilerle oluşturulmuş ve şimdilik benim için meçhul olan, bir tür sağlam zemindi. Ve bilinçaltımın, karşı çıkan düşüncelere her türlü direnerek inatla tutunduğu şey de buydu. Nedenini bilmiyordum ama ben bu ilginç insana güvenmeye başlamıştım. En azından o, açık bir şekilde biliyordu: nerede gerçeğin, nerede yalanın olduğunu.

“Temel” çalışmalarından sonra nihayet, bizim dört gözle beklediğimiz o an geldi. Antrenmanın bu kısmını biz kafamıza göre “serbest program” diye adlandırmıştık çünkü burada insanlar çiftlere bölünerek, kendi isteklerine göre ya eski yöntemlerin yada ki önceki çalışmalardan herhangi bir özel vuruşun tekrarını yapıyorlardı. Andrey nunçaku'sunu eline alarak, bizim merak dolu bakışlarımız altında Öğretmene yaklaştı.

– Peki, nunçaku'ya karşı herhangi bir önlem almak mümkün müdür?

– Sen bunu sallamayı mı biliyorsun? – Sensei kendi sırasında gülümseyerek sordu.

– Hem de nasıl! – kendinden memnun bir şekilde övündü Andrey. – Ben artık dört senedir bunu elimden bırakmıyorum. Diyebilirim ki, hatta birlikte yeyip birlikte uyuyorum.

Ve Andrey gösterişli bir tavırla bizim nazarımızda zor olan birkaç hareket döndürdü.

– Fena değil, – cevap verdi Sensei.

– Yine de, nunçaku'ya karşı herhangi bir önlem almak mümkün müdür? – Andrey sorusunu tekrarlayarak açıkça Öğretmeni kışkırtıyordu.

– Elbette... Her Vicay'a karşılık gelen bir Raca vardır.

– Ne, ne? – anlayamayan Andrey yeniden sordu.

– Diyorum ki, her güce karşılık gelen bir cevap gücü vardır. Nunçaku da istisna değil.

– Peki, siz bunu gösterebilir misiniz?

– Gösterebilirim... Ama bu şekilde haksızlık olur, sen nunçaku ile bana karşı... O zaman, kendin için birilerini daha bul.

Biz hayretle birbirimize baktık. Bu arada Andrey kendine ortak aramaya, bizim grubumuz ise ikinci dövüş aletini bulmaya koyulduk. Maalesef nunçaku başka hiç kimsede yoktu. Ama buna karşılık spor aletleri odasında biz bir sürü iki metrelik sırıklar bulduk.

Fakat aleti kolay bulmamıza karşın, Andrey'in ortak bulma meselesi bayağı bir zora gitmişti. Büyük ağabeyler bu dövüşe katılmak teklifinden kesin bir biçimde “cayıyor”, el altından sırıtıyorlardı: “Yok, oğlum. Bu sefer kendi başınasın”.

Sonunda Andrey yeni gelenlerden bir adamı razı etmeyi başardı. Bu zaman Sensei huzurlu bir şekilde, beyaz kimono giymiş o zayıf yaşlıyla sohbet ediyordu.

– Buldum işte! – Andrey neşeyle Öğretmene ilân etti.

– Bulmuşsun, tamam. O zaman bırak baş sempai bizim hakemimiz olsun... Onun el çırpmasıyla tam temas hücuma geçiyorsunuz. Anlaşıldı mı?

Andrey de zaten bunu bekliyordu. O, bariz bir memnuniyetle, evet anlamında kafasını salladı. Sensei ortaya çıktı. Andrey Sensei'in karşısında dururken, diğer adam ise sırıkla Öğretmenin arka sağ tarafında pozisyonunu seçti. Nefesleri kesen an yaklaştı. Tüm katılımcılar dövüş gerginliğindeydiler, bir tek Sensei hariç. O, gevşek bir şekilde, kendi düşüncelerine dalmış bir hâlde duruyor ve hafiften, altın renkli hiyeroglif dikişleri olan siyah kemerinin ucuyla oynuyordu.

Baş sempai'in el çırpmasıyla Andrey, uçak pervanesinin dönme hızıyla salladığı nunçaku'suyla büyük bir coşkuyla cepheden hücuma geçti. Bu an, adamcağız birden ileriye atıldı ve sırığını vuruş yapmak için kaldırdı. Bundan sonra olanlar, bir göz kırpışında gerçekleşti. Sensei saldırının başında pozisyonunu hiç değiştirmemişti ve nasıl düşüncelere dalmış bir hâlde duruyorduysa öyle de kalmıştı. Fakat rakipler onun vücuduna göre kritik bir mesafeye yaklaştıklarında o, duruşunu değiştirmeden anîden elini ileriye doğru attı. Tabiî ki eğer bunu “attı” diye isimlendirmek mümkünse, çünkü aslında onun eli âdeta saldırıya geçen bir yılan gibi fırladı. Nunçaku onun eline dolaşarak, döndü ve ikinci dövüşçüye doğru uçuverdi. Öğretmen ona bilek döndürmesiyle eşlik ederek hafiften uçuş yörüngesini değiştirdi. Nunçaku havada yarım döngü yaparak, bir sopa gibi hizaya geldi ve uç tarafıyla arkadan saldıran adamın tam alnına isabet etti. Nunçaku'nun ikinci sopası ise uçmaya devam edip sırığa değdi. Ve sırık da bunun karşılığında hareket yönünü değiştirip tam da Andrey'in kafasına düştü. Sonuç olarak bu iki belâlı dövüşçü ne olduğunu bile anlayamadan hantalca yere serildiler. Sensei ise etrafında olan tüm bu karmaşa sanki hiç de onunla alâkalı değilmiş gibi düşünceli bir hâlde durmaya devam ediyordu. Sonra ise âdeta silkinerek, itinayla az önceki “rakiplerine” sordu:

– Nasılsınız çocuklar, fazla acıtmadı ya?

– Yoo, – yoğun bir biçimde alnındaki şişkinliği ovuşturan afallamış Andrey cevap verdi. – Ben iyiyim...

Adam da aynı manada kafasını salladı.

– Af edersiniz, biraz hesaplayamadım.

Ve eski sohbet arkadaşına doğru yaklaşırken, hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti:

– Biliyor musunuz, aklıma müthiş bir fikir geldi! Eğer biz şunu...

Bu zaman dövüşü seyreden kalabalık, tartışmaların gürültüsü, gülüşme ve dövüşün kısa süreliğiyle ilgili hayret ünlemleriyle uğuldadı. Andrey'in kendisine bu dövüşte eşlik etme teklifi ettiği ağabeylerden birisi ise gülerek konuştu:

– Sensei nasıl da hesaplayamamış, bekleyin! Bir şey değil, koçlarım dayanın. Biz böyle “yanlış” hesaplamalardan çok gördük, kendi aptallığımız yüzünden.

Nihayet Andrey'e neler olduğu ulaştığında, o aynı soruyu tekrarlamaktan, Kostik ve Slavik'i âdeta canlarından bezdirdi: “Böyle bir şey nasıl olur ya? Bir... ve tek bir hareketle, hatta vuruşla bile değil?!” Karşılığında ise Kostik şaşkınlıkla cevap veriyordu:

– Biz nereden bilelim ya? Bak Sensei orada, git ve sor.

Fakat Öğretmen antrenmanın sonuna kadar sürekli olarak, ya yeni yöntemlerin gösterisi ve ağabeylerle karmaşık vuruş çalışmalarıyla yada ki sonu gelmeyen sorulara cevap vermekle, antrenman sonunda ise yaşlı adamla konuşmakla meşgul idi. Ne var ki Andrey, neyin pahasına olursa olsun illâki bugün her şeyi açıklığa kavuşturmak hedefini koymuştu.

Ve böyle bir şans bizim grubumuza yalnız ek çalışmalar bittiği zaman düştü. Biz hızlıca üstümüzü değiştirip, muhafızlar gibi çıkışta bekleyerek, hedefimize ulaşmak için kesin kararımızı verdik. Fakat anlaşıldığı üzere, bizim İgor Mihailoviç ve onun çocuklarıyla yollarımız durağa kadar aynıymış. Ve yolda yürürken biz de kendi sorularımıza başladık.

– Peki, siz böylesine silahlanmış iki rakibi tek bir hamleyle yenmeyi nasıl başardınız? – Andrey içini kemiren sorusunu sordu.

– Silahların burada bir önemi yok ki. Bu rakibinin gücünü kullanma tekniğidir. Bu arada, “Aikido”, “Ju Jitsu”, “Wing Chun” ve bir çok başka stillerde uygulanıyor. Sadece uygun anı yakalamak ve hemen onu kullanmak gerekiyor.

– Genel olarak bunu anladık da. Peki, sizin durumunuzda siz hangi stili kullandınız?

– Öylesine, – omuzlarını silkerek Sensei kurnazca cevap verdi, – her şeyden azıcık.

– Ama yine de, hangi? – Andrey bir türlü sakinleşmiyordu.

– Ya, burada yalnızca fizikten eylemsizlik kanununu, biyomekanikten ağırlık merkezi dağılımını ve birazcık da “Yılan” stilinden bilmek gerekiyor.

– Oha! – ıslık çaldı Andrey.

– Ne istiyordun ki? **Her büyük şey gülünecek kadar basittir, lâkin kolay olmayan bir zahmet karşılığında veriliyor.**

Andrey bu cümlenin üzerinde düşünürken, Slavik çabucak sordu:

– Peki, kaşık olayını her nasılsa açıklamak mümkün müdür?

– Elbette mümkün, – Sensei gülümseyerek yanıt verdi. – Dünyada, ne zamansa bilinen bir gerçek olmayacak, hiçbir sır yoktur.

– Peki, neydi bu?

– Ya, tüm bunlar önemsiz şeyler. Burada olağan üstü hiçbir şey yok, sıradan bir çigong, daha doğrusu onun değişik türlerinden birisi.

– Peki, çigong nedir? – bana gelince merak ettim ben.

– Benim bir yerlerde okuduğuma göre bu sadece bir solunum jimnastiğiymiş, – belirtti Kostya.

– Evet, çoğu kişi böyle zannediyor, – cevap verdi İgor Mihailoviç. – Ama işin aslında çigong bir solunum meditasyon sistemidir ve onun yardımıyla insan gizli psikofiziksel yeteneklerini yönetebilir. Gerçi işin özünde, bu en basit manevî uygulama çeşitlerinden bir tanesidir.

Bu sözler tüm grubun ilgisini çekti. Benim içimdeyse bir şeyler kımıldadı bu sözlerin üzerine. Ama ben, bunu nasıl öğrenebiliriz diye soru sormak için henüz ağzımı açmıştım ki, Kostya derhal kendi sevimli gevezeliğiyle araya girdi.

– Evet,

Ben çok şeye ere bilirdim,
Sağlam bir zeminim olsaydı.

– Oo, Johann Wolfgang Goethe'yle ilgileniyorsun, – katıldı İgor Mihailoviç. – O zaman, eğer okuduysan, orada şu satırlar da var:

...bilge beyan etti:
Ruhlar âlemi yakın, kapı da kilitli değil,
Ama sen kendin körsün, içindeki her şey ölmüş.
Yıkan sabah şafağında, deryaymış gibi, diril,
Uyan, – bak bu dünyaya, gir içine, etraf bir düş.

O an Kostik'in hayretler içindeki yüz ifadesini görmek gerekiyordu. O, duyduklarına o kadar şaşırmıştı ki, o an söylemek için bir şey bulamadı bile. Çünkü hayatında ilk defa olarak bir insan(ebeveynlerinden sonra elbette), bizzat onun “yüksek entelektüel” seviyesinde, Kostik'in ağzının payını veriyordu. “Ona böyle de lâzım, – pis pis sevindim ben düşüncelerimde. – yoksa burnu bir karış havada, bir tek kendisinin âlim olduğunu sanıyor”.

– Ben yeteri kadar çok sayıda kitap okudum, – “Filozof” sohbetin mevzusundan daha çok kendi gururunun arkasında durarak müdafaaya başladı. – Onlarda ruhlar âlemi, çocuklar için anlatılan masaldan başka bir şey değil.

– Kim bilir, – kayıtsızca söyleyen Sensei, Goethe'den alıntı yapmaya devam ediyordu:

Parşömenler susuzluğu dindirmiyor nedense.
Bilgeliğin ilmi, kitap sayfalarında yoktur.
Hayatın sırlarına her fikrinde yanan kimse,
Er geç cevaplarını da kendi ruhunda bulur.

– Hm, demesi kolay “cevaplarını bulmak”, – belirtti Kostik ve biraz sustuktan sonra ekledi: – Molière'in de dediği gibi:

Olmuyor, istediği her şey ruhunun,
Ve niyetten amele giden yol uzun.

– Neler duyuyorum ben? – şakalı bir dille söyledi Sensei, –

Sağduyu ifrattan kaçınız diyor
Hatta bilgelikte ölçü istiyor.

– Kulağa tanıdık geliyor...

– Bu da Poquelin, onun “İnsandan kaçan” eserinden bir alıntı.

– Kim, kim?

– Jean Baptiste Molière ya. Onun gerçek soyadı Poquelin.

Hatta sokak fenerlerinin ışıkları altında bile Kostik'in kulaklarının ardına kadar nasıl kızardığı belli oluyordu.

– Ama... Ama... doğu bilgeliği diyor ki, gerçek sağduyu, herhangi bir işin başlangıcında onun sonunu görebilmekten ibarettir.

– Çok doğru. Yani bu o demektir ki, **insan düşünen bir varlıktır ve onun esas gücü düşüncesinde yatıyor.** Hatta çağdaş dünyamızda bile, bilim adamlarının diliyle konuşursak, meselâ Tsiolkovski'nin, bunun kanıtını bulabiliriz: “İcradan önce düşünce, hassas hesaptan önce ise fantezi gelir”. Gördüğün gibi insan faktöründe asırlar boyunca değişen hiçbir şey yok. Neden peki? Çünkü Valentin Sidorov'un da çok doğru bir şekilde ifade ettiği gibi:

Düşüncenin doğası senin
doğan gibidir.
Düşünceni anlarsan, kendini de
anlarsın.
Ve kendi üzerinde hüküm sahibi
olursun.

Her şey aklın gücüne bağlı.

– Evet, – söyledi Kostik ve çok manalı bir biçimde ekledi: – “Akılsız baş, mumsuz fener gibidir”.

– Muhteşem sözler, Lev Nikolayeviç Tolstoy'dan, –katıldı İgor Mihailoviç, bizim “Filozofun” hiç beklemediği bir anda. – Eğer hatırlıyorsan, onun bir de çok güzel şöyle bir ifadesi var: “Düşünce, her şeyin başıdır. Ve düşünceleri yönetmek mümkündür. Ve bu yüzden de kendini geliştirmekte önemli olan, düşüncelerin üzerinde çalışmaktır”.

Kostik tereddütle kafasını salladı. Fakat bu durum anlaşılan onun gururuna daha da çok dokunmuştu. Uzun sözün kısası biz, bundan sonraki yirmi dakika boyunca, hatta benim bir çoğunun ismini bile duymadığım, yerli ve yabancı yazarların, şairlerin, filozofların, bilim adamlarının vecize, alıntı ve sözlerinin muazzam savaşına tanık olduk. Bu süre boyunca ben de sormak için kendimi zor tuttuğum hayatî derecedeki önemli sorumla, bir yolunu bulup şu anki diyaloğun bir yerlerine tutunmaya çalışıyordum. Fakat Sensei'le bizim “Filozofun”

arasındaki polemik aralıksız devam ederek tedricen doruk noktasına ulaşıyordu. Ben artık büsbütün Kostik'e kızmaya başlamıştım çünkü o, parlak entel kuruntusunu tatmin etmek için böylesine değerli zamanı meşgul ediyordu. Fakat o, kendisini bu sürece o kadar kaptırmıştı ki, sanki dünyada onun için başka hiçbir şey yokmuş gibiydi.

Eninde sonunda artık durağa yaklaştığımızda Kostik, anlaşılan hatırlayabildiği herkesi hafızasında ayıklayarak, nihayet en baba deyimini kullandı:

– Evet, Villon'un da dediği gibi: **“Ben her şeyi biliyorum, bir tek kendimden başka”.**

– Öyle

...bak sen kendine ve de düşün bu ara,
Kimsin sen, neredesin ve nereye
sonra?

– Peki, bu kim oluyor daha ya?! – Kostik hepten kendinden çıkarak az daha bağırarak söyledi.

– Ooo, – keyifle uzattı Sensei, – bu Ömer Hayyam. Meşhur fars şairi ve filozofu. Kendi zamanını çok gerilerde bırakmış büyük bilim adamı. Onun tam ismi, Gıyaseddin Eb'ul Feth Ömer İbni İbrahim'el Hayyam Nişapuridir. O, XI yüzyılda yaşadı. Onun bilgeliğine hatta İran'ın bazı Selçuklu hükümdarları bile kulak veriyorlardı, oysa ki kendisi Nişapur'un yakınlığındaki Horasan köyünde doğmuştu. Onun çok ilginç felsefî düşünceleri var. Onun görüşüne göre ruh ölümsüzdür. O, insan vücuduna Yokluktan geldi ve Yokluğa da geri dönecektir ölümden sonra. Onun için bu dünya gurbet elidir.

– İlginç, – konuşmaya katıldı Tatyana, – peki, ruh insan vücudunun neresindedir? Nasıl düşünüyor bu filozof, kalpte midir yoksa değil midir?

– Hayır. Onun düşüncesine göre, kalp dünyada doğdu ve sadece fâni insan bedeninin bir parçasıdır, ama yine de onun en güzel, en ulvî bir parçasıdır. Ve Ruh da asıl Kalbin aracılığıyla iletişim kuruyor. Fakat Kalp, onun düşüncesine göre, bir tek bu dünyayı biliyor, Varlığı... Onun şöyle ilginç satırları var, Kalp Ruh'tan Yokluğun sırlarını merak ettiği zaman.

Sensei birazcık düşündü ve söyledi:

– Kalp bana söyledi: “Öğretmeye başla beni.
Sırların ilmini ve meçhul kalan gizemi.”
Ben baştan başladım: “Elif...” Ve işittim: “Yeter!
Öz özünü anlar, yalnız bir harf demen yeter.”

– Peki, “Elif” nedir?

– “Elif”, onun ana dilindeki ilk harftir ve aynı zamanda da “bir” rakamıdır. Onun düşüncesine göre bu Tek Var Olan'ın sembolüdür ve de evrenin birliğini simgeliyor, – ve Sensei Kostik'e bakarak ironiyle söyledi: – Burada başka ne söylemek olur ki?!

Kostik büsbütün bozuldu ve gerçekten ne diyeceğini bilemez hâle geldi. Ben de bu fırsattan istifade etmeye acele ederek, tek bir solukta söyledim:

– Peki, şu gizli psikofiziksel yeteneklerimizi yöneten egzersiz sistemini nasıl öğrenebiliriz?

– Çok basit bir şekilde. Bunda gizli hiçbir şey yok. Önemli olan, nasıl derler, büyük isteğinin olması, imkânlarsa ardınca gelir.

– Yani, sizden bunları öğrenebilir miyiz?

– Tabiî ki.

– Peki, ne zaman başlayabiliriz? – anlaşılan benim gibi düşünen Andrey sordu.

– Eğer böyle bir isteğiniz varsa, o zaman buyurun. Ben bu çalışmalara haftada ikişer kere olmak üzere birer buçuk saat vakit ayırıyorum.

– Peki, bunun fiyatı ne kadar? – merak etti Slavik.

– Meğer manevî ilimleri parayla ölçmek olur mu ki? – şaşırdı Sensei. – Çocuklar, siz bayağı bir takıntı haline getirmişsiniz bu kâğıt parçalarını. Biz yalnızca kendimiz için, kendi manevî gelişimimiz için antrenman yapıyoruz. Çalışmak istiyorsanız – buyurun çalışın.

Bizim grubumuz, nerede ve ne zaman görüşeceğimiz ile ilgili etraflı bir şekilde anlaştık.

– Jenya sizi getirir, – ekledi Öğretmen.

Jenya, uzun boylu, sporcu beden yapılı, sarışın saçlara sahip ve Sensei'in yol arkadaşlarından olan o “hızlı çocuklardan” birisiydi.

– Mutlaka geleceğiz, – hepimizin yerine cevap verdi Andrey.

Bununla da vedalaştık. Ben tarif edilemez bir mutluluk içerisindeydim. Sonunda bunca zamandır aradığım şeye yaklaşmıştım. Sanki atacak tek bir adımım kalmıştı ve belki de bu uçurumun üstesinden gelip, Var olmanın sağlam zeminine çıkmayı başaracaktım. Ben bunu sezgisel olarak, sanki altıncı hissimle hissediyordum. Gerçi aklım bunda benim kurtuluşum için reel hiçbir şans görmüyordu. Buna rağmen ruhum, nasıl derler, bayram ediyordu.

Yol boyunca çocuklar heyecanla bu günkü antrenmanı ve yarından sonraki manevî çalışmalarda bizi nelerin beklediğinin tartışmasını yapıyorlardı. Coşku herkesin içini doldurmuştu, bir tek Kostik hariç. O, bir hindi gibi suratını asmış ve kaşlarını çatıp somurtuyordu.

– Kostik, peki sen geliyor musun? – böğründen dürttü onu Andrey.

– Düşünüyordum da, belki de hepimizin gitmesine gerek yok, – hırçın hırçın homurdandı “Filozof”. – Biz ne yani, sirk oyuncusu falan mıyız, hokkabazlık numarası öğrenmeye gidelim. Sadece boşuna zaman harcayacağız.

– Sen ne, Kostik, geri zekâlı mısın, – “nezaketle” açıkladı Andrey. – Sen bakışıyla kaşığı eğen, hatta sirk oyuncusunu bile nereden bulacaksın?!

– Hele bir de bunu bedavaya öğreteni, – Slavik kendi isabetli sözünü yapıştırdı.

– Evet ya! Tam bir hıyarsın oğlum!

– İtiraf ediyorum, aptalım. Fakat gösterdiğiniz sevgi ve saygı için çok çok minnettarım, – acı acı homurdandı “Filozof”.

– Tamam arkadaşlar, tartışmayın, – araya girdi Tatyana. – Söyleyin en iyisi, anne babamı nasıl ikna edeyim ki, beni bu çalışmalara bıraksınlar.

– Nasıl mı, – herkesin yerine cevap verdi Andrey, – aynen fıkradaki gibi: “Kız eve geç geliyor. Babası soruyor: “Bu ne demek oluyor?” Kızı ise cevabında: “Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum ama bundan sonra bu benim hobim olacak”.

Hepimiz onaylarcasına gülüştük. Gelecek görüşme ile ilgili anlaştıktan sonra hepimiz evlerimize dağıldık.

9

Biz sabırsızlıkla bu günü bekliyorduk. Nihayet bizim grubumuz güzel bir keyifle, perşembe günü, tam ekip sözleştiğimiz yere vardık. Durağa yaklaştığımızda karanlıkta iki erkek silueti fark ettik.

– Bak, Jenya işte, – neşeli neşeli söyledi Andrey.

Anlaşılan Jenya arkadaşı Stas'la birlikte gelmişti. Selâmlaştıktan sonra biz belirsizliğe, daha doğrusu zifirî karanlığa doğru yola çıktık.

– Bari fener falan mı assaydılar buraya, – sıradaki kez tökezleyen Tatyana belirtti.

– Aha, – doğruladı Kostik, – yer değil de, sanki başlı başına engebeler diyarı.

– Devletin elektriğini fazladan sağa sola savurmaya ne gerek var? – sırıttı Jenka*. – Biz burada zaten her yeri elimizin içi gibi biliyoruz... Başkaları ise zaten bu diyarlara gelmeyi istemez, hele hele kendi hoşuyla.

– Nedenmiş o? – ihtiyatlı bir şekilde sordu Slavik.

– Bu yöreler tuhaf ve ıssız. Bırak insanoğlunu, her hayvan bile buralardan geçmez. Ve de kulak verin, hatta köpekler bile nasıl uluyorlar.

Ve gerçekten de, yakınlıktaki evlerin bahçelerinde birkaç köpek uzun uzadıya uluyordu. Tatyana hafiften ürperdi ve benim elime yapıştı.

– Köpek ise öyle bir hayvan ki, – devam ediyordu delikanlı, – hissediyor bir şeylerin ters gittiğini.

– Ya, bırak milleti masallarla korkutmayı! – şaka yapmaya çalıştı Andrey.

– Bu ise hiç de masal değil. Yaşarsan burada, o zaman görürsün ne tür lânetin buralara kök saldığını.., eğer hayatta kalırsan, tabiî ki.

Böylesine bir açıklamadan sonra bizim neşeli ruh hâlimizden eser kalmadı. Belli bir süre biz konuşmadan, etrafımıza baka baka gidiyorduk. Fakat zifirî karanlıkta, ne kadar çabalasak da, ne kadar baksak da hiçbir şey gözükmüyordu. Bir tek eski evlerin karanlık belirtisi göze çarpıyordu. Ve de tuhaf olan, hiçbir yerde ışığın olmamasıydı. Yalnızca köpekler kendi hazin ulumalarıyla, bu sefil yerde herhangi bir hayat belirtisi veriyorlardı.

– Peki, biz nereye gidiyoruz? – paniğe kapıldı Kostya.

– Nereye, nereye, – yansıladı onu Jenka. – Sipariş verdiğiniz yere... kara düzlüğe.

– Nereye?! – neredeyse hepimiz aynı anda dehşetle çığlık attık.

– Tuh be, öyle bağırmayın lan, – bizim vahşi çığlıklarımızdan sağırlaşmış kulağını ovuşturan Jenka söyledi. – Diyorum ki size, düzlüğe gidiyoruz... kara düzlüğe.

Ve sıradaki çukurda tökezleyerek, hafiften söylendi:

– Kahretsin ya! Karanlık güç, bizzat ayağının altına çomak sokuyor. Bakarsın ansızın, arkada kalan birilerini götürüverir.

Benim koluma girmiş Tatyana sağlama almak için diğer eliyle de Kostik'e tutundu. O'nda, bana da sirayet eden, hafif bir titreme nöbeti başladı. Bu sözlerin üzerine, birazcık arkada kalan Slavik hızlıca önümüze geçti. Andrey ise etrafına baka baka, konuşmadan yürüyordu.

– Ya, ne karanlık gücü, ne kara düzlüğü ya, – ihtiyatlı bir sesle konuştu Kostya. – Nereden çıktı tüm bunlar ya? Saçmalık, bir tür...

– Nereden, nereden? Oradan, – emin bir şekilde Jenka elini bir tarafa doğru salladı.

– Buraya neden geldik ki biz, – Tatyana korkudan sızlanmaya başladı. – Ne güzel şimdi evimizde oturup, başımızı belâya sokmazdık.

– Kendiniz kara büyüyle uğraşmak istediniz, şimdiyse: “Neden geldik?”, – omuzlarını silkerek cevap verdi Jenka.

– Neyle?! – hayret içinde, yine hepimiz birden sorduk.

– Dalga mı geçiyorsunuz! – Jenka şaşırmış bir yüz ifadesi yaptı. – Siz ne, bilmiyor muydunuz, Sensei'in en güçlü büyücü ve de nasıl derler, Lucifer'in sağ eli olduğunu?!

Şimdiyse gözlerimizi fal taşı gibi açma sırası bize gelmişti.

– Ne? Kimin? Kim bu Lucifer? – soru yağmuru başladı.

– Şimdi, – yeni atanmış rehberimiz, önemli bir tavırla bizim söz sağanağımızı yarıda kesti. – Somut olarak açıklıyorum. Birincisi, Lucifer tercümede, Işık meleği demektir ve Tanrı'nın sağ elidir. İnsanların çoğunluğu tarafından o, farklı isimlerle tanınıyor. Meselâ, Şeytan veya İblis gibi, nasıl hoşunuza giderse. O, Dünya'nın efendisidir. İkincisiyse, tekrar altını çiziyorum, Sensei onun sağ elidir. Ve onun kudreti sınır tanımıyor. Onun için kaşık eğmek bu öylesine, tuh, çocuk oyuncağı. O, öyle şeylere kadir ki, hatta sizin en kâbus rüyalarınızda bile görmediğiniz şeylere! Ve üçüncü olaraksa, sizin başınıza talih kuşu kondu. Sizin öğrenmeyi bu kadar istediğiniz, olağan üstü yetenekleri burada neredeyse bedavaya elde edebilirsiniz... Sadece hakkında hiçbir şey bilmediğiniz ve hatta varlığını bile hissetmediğiniz herhangi bir ruhunuz karşılığında... Ya, ben size ne anlatıyorum ki, zaten şimdi her şeyi kendi gözlerinizle göreceksiniz.

– Bak şu işe! Sahiden, şimdi hapı yuttuk, – Tatyana gerçekten paniğe kapıldı.

– İşte, görüyor musunuz! – neredeyse tek solukta, sessizce haykırdı Kostya. – Ben size ne diyordum! Gelmemeliydik, ama beni dinlemediniz. Bense hemen söyledim, burada bir şeylerin ters olduğunu. Ben de, aptal kafa, size ayak uydurdum. Şimdi ne yapacağız biz?

Kostik'in bu paniksel korkusu Slavik'e de bulaştı ve o, komplocu bir tavırla fısıldadı:

– Bence, tabana kuvvet kaçmak lâzım.

– Nereye? – fısıldadı Kostik. – Kaç kere dönüş yaptığımızı hatırlıyor musun? Deminden beri, köşe bucak dolaşıyoruz...

– Benimse umurumda değil! – bildirdi Andrey. Farz edelim ki Sensei bir büyücü, bu onun şahsî sorunu. Önemli olan, o, benim bildiğimden on kere daha fazlasını biliyor. Ve ben de bunu öğrenme şansımı kaçırmayacağım.

– Ve ben de, – cevap verdim ben.

Kendim içinse düşündüm ben: “Benimse dünden umurumda değil zaten, eğer bu benim hayatta kalma şansımsa. Eğer değilse bile, zaten kaybedecek hiçbir şey yok. Ama ya yardım ederse...”

Biz, uzun ve sapa bir duvar boyunca kıvrılarak uzanan bir çığıra çıktık. Bu an, bulutların arasından ay ışığı belirmeye başladı. Ve ansızın, sarı yeşil gözleri âdeta iki fenermiş gibi parlayan, büyük, siyah bir kedi, tam da bizim önümüzden duvarın üzerine fırladı. Beklenmedik korkudan, biz Tatyana'yla çığlık atarak, erkeklerin arkasına saklandık. Ne var ki, bizim “koruyucularımız” da hız keserek, yere çakılmış gibi durdular. Bir tek kılavuzlar sakince kendi yollarına devam ediyorlardı. Jenka ise, bizim “yere çakılmış kazık” hâlimizi fark edip, gizemli bir sesle telâffuz etti: “Daha bu ne ki”. Kedi ise hiçbir aldırış etmeden, sanki bize inat, bizi götürdükleri yöne doğru, sapa duvarın üzerinde ağır ağır yürümeye başladı.

– Tuh, tuh, tuh, – Slavik sol omzunun üzerinden tükürdü.

– Hele bir de haç çekseydin bari, – alaylı bir dille acıladı Andrey.

– Fena olmazdı, – kurumuş dudaklarını yaladı Tatyana. – Diyorlar ki, eğer siyah kedi önünden geçerse, düğmeye tutunmak gerekiyor. O zaman, karanlık güçler fark etmiyor insanı.

Ben öylesine, her ihtimale karşın, titreyen ellerimle düğmeme dokundum. Bizim grubumuz, devamlı olarak kedinin karanlık gölgesine ters ters baka baka, yol arkadaşlarımıza yetişmeye acele ettik.

Çığır, bizi çok da büyük olmayan bir düzlüğe çıkardı. Bulutların arasından korku saçan kocaman bir dolunay kendini gösteriyordu. Orada gördüğümüz manzara, hayal gücümüzü ruhumuzun derinliğine kadar sarstı. Düzlüğün ortasında, arkası bize dönük olarak, başına geçirdiği kapüşonuyla siyah elbiseli bir adam duruyordu. Onun eşkâli, solgun ve soğuk ay ışığının altında yakamoz gibi parlıyordu. Üzerinde ise hafif bir duman dalgası yükseliyordu. Etrafta insanı ezen, tüyler ürpertici bir sessizlik hâkimdi. Böyle bir manzara karşısında, biz hepten konuşma yeteneğimizi kaybettik. İşte bu an büyük siyah kedi, tam da ayaklarımızın altına zıplayarak, beklenmedik bir anda bizim kol ve bacaklarımızın tüm olası kıpırdama hareketlerini donduruverdi. Bizim ürkmüş küçük grubumuzun en son yapmayı becerdiği şey, içgüdüsel olarak kendi kurtarıcı düğmelerimize yapışmak oldu. Böyle küstah bir biçimde atlayan bu hayvan, siyah eşkâle doğru kaçmaya ve bizim tarif edilemez dehşetimizin üzerine birde onun ayaklarına sürtünmeye başladı.

Böylesine dehşet veren bir görüntüden, benim ağzımdaki dilim dudağım kurudu, tüm vücudumun üzerinden soğuk bir ürperme dalgası geçti. Buralardan, gözün gördüğü yere kadar kaçıp kurtulma arzuma rağmen, ben kımıldamaya bile cesaret edemeden duruyordum.

Ben çocuklara baktım. Tatyana az daha Kostik'in üzerine binmiş ve kıskıvrak yakalamıştı onu. Kostya'nın kendisi ise alçıdan bir heykeli andırıyordu. Slavik, açık ağzı ve fal taşı gibi açılmış gözleriyle duruyordu. Hatta Andrey'in bile az önceki iyimserliğine karşın, şu anda sinirden dudakları hafiften titriyordu. Onun yüzü terle kaplanmıştı.

Jenya, bize doğru bir bakış fırlatarak, itaatli bir yürüyüşle kara eşkâle doğru yaklaştı ve ellerini yukarı kaldırarak, törensel bir gür sesle hitap etti:

– Ey yüce kâhin ve büyücü, sihirbaz ve cümle halkların hükümdarı! Senin ki gücün ve kudretin; toprağın, suyun, havanın ve ateşin üzerinden tüm Kâinata hükmediyor. Senin sadık talebelerin kendi kutsal görevlerini yerine getirdiler. Bu, yolunu kaybetmiş evlâtlarını kendi kucağına kabul et, ve et ki, Dünya üzerinde bir tek senin adaletli iktidarın ve kudretin, yeniden vuku bulsun!!!

Ve Jenya iki büklüm eğilerek selâm verdi. Daha delikanlının nutku zamanı, Sensei hayret içinde ona doğru döndü.

– Ne, ne? – söyledi o. – Ne iktidarı, ne kudreti? Neler zırvalıyorsun sen?

Jenka, gülme nöbetine giren Stas'la beraber kahkahadan yuvarlanmaya başladılar.

– Neler oluyor? Siz neye böyle coşkuyla seviniyorsunuz? – sigarasını içen Sensei sordu. – Peki, çocuklar nerede, onları karşıladınız mı?

Gülmekten nefesi kesilen Jenka, eliyle bizim tarafa doğru işaret etti:

– Orada işte duruyorlar... sersemlikten bir türlü çıkamıyorlar.

– Hangi sersemlikten? – anlamayan Sensei, karanlığa göz attı. – ...Sen şimdiden orada neler kaynatmayı becerdin?!

Fakat Jenka gülmekten kendine gelemiyor ve umutsuzca elini sallıyordu.

– Tam bir bezelye palyaçosu!

– Sensei, sen ne, Jenka'yı bilmiyor musun, – gülmekten ölen Stas, cevap verdi.

Tüm bu karmaşayı seyrederken, ilk olarak Andrey, burada işlerin ne yerde olduğunu anladı. O, utana utana elini düğmesinden çekerek, göze çarpan bir rahatlamayla nefes aldı.

– Ya, arkadaşlar, – karanlıktan onlara doğru çıkan Andrey söyledi. – Ama da yapıyorsunuz ya. Güzel şaka da, şimdi bizim pantolonları kim yıkayacak!

Karşı taraf bu sözlerin üzerine yeniden gülme krizine girdi. Sensei ise tebessümle söyledi:

– Peki, bu sefer neler çevirdi bu palyaço?

Andrey, bu yol gösterenimizin hikâyeleri sayesinde bizim gözümüzde cadılar mekânına dönüşen kasabanın içinden nasıl geçtiğimizi ayrıntılarıyla anlatmaya başladı. Biz de kendi izlenimlerimizle eksik olan yerleri tamamlayarak ona katıldık. Sonuç olarak, bizim tüm grubumuz Sensei'le beraber, kısa süre önce yaşadığımız hisleri hatırlaya hatırlaya, bitmek tükenmek bilmeyen bir gülme nöbetine girdik.

– Ya, ben bu gün sadece olarak erkenden geldim, – gülmekten gözleri yaşarmış Sensei açıklıyordu: – Kasabamızda ışıklar kesilmiş, her hâlde elektrik telleri kopmuş bir yerlerde.

– Böyle bir olay işte, – çınlayan sesiyle söyledi Tatyana. – Jenya'nın yaptıkları azmış gibi, hele bir de şu kedi!

Bu zamansa bizim büyük korkumuzun sebebi olan bu küçük yumak, gülme sesinden korkmuş ve sakin bir şekilde bir kenarcıkta oturuyordu.

– Ya, bu Samuray, – eliyle gösterdi Stas. – Sensei'in kedisi. O, her zaman onun arkasınca gidiyor.

– Stas, bari sen mimikle falan işlerin ne yerde olduğunu ima etseydin, – gülümseyerek söyledi Andrey.

– Nasıl? – omuzlarını silkti Stas. – Siz zaten her direkten ürküyor hâldeydiniz, hele bir de ben suratımı ekşitmeye başlasaydım, o zaman sizi daha çook aramamız gerekecekti tüm kasaba boyunca.

Çocuklar bu manzarayı gözlerinde canlandırıp, arkadaşçasına gülüşmeye başladılar.

– Olsun bu kadar, – Jenka kendini aklıyordu, – şaka, şakadır zaten. Ostap Bender'in dediği gibi: “En önemlisi – rakibinin sahasında karışıklık yaratmaktır... Zira insanlar her şeyden çok, anlamadıkları şeylerden korkuyorlar”.

– Evet, – konuşmaya başladı Sensei, – **hayal gücünün yarattığı korku, hatta hiç olmadığı yerlerde bile tehlike görüyor...** Korku hakkında şöyle çok eski bir doğu meseli var. “Bilge bir adam kendi yolunda giderken Veba'yla karşılaşıyor ve ona soruyor: “Nereye gidiyorsun?” Veba cevap veriyor: “Büyük şehre. Benim orada beş bin can almam gerekiyor”. Bir kaç gün sonra aynı bilge yine Veba'yla karşılaşıyor. “Sen demiştin ki, beş bin can alacaksın, ama elli bin can aldın”, – diye sitem etmiş ona. “Hayır, – itiraz etmiş Veba, – ben yalnızca beş binini mahvettim, diğerleri ise korkudan öldü”...

Böylece başımıza gelen bu maceraların ilginç ayrıntılarının hepsini kendimiz için açıklığa kavuşturup, yersiz korkularımızın buzlarını mizah ve gülüşme ile erittikten sonra biz daha ciddi konulara geçtik. Grubumuza üç kişi daha katıldı, Ruslan, Yura ve Viktor(baş sempai). Biraz sonraysa, sonradan anlaşıldığı gibi kendisi bir psikoterapi uzmanı olan Nikolay Andreyeviç bize katıldı. Bu zaman biz çigong hakkında konuşuyorduk.

– Peki, “çigong” kelimesinin kendisi ne anlama geliyor? – Sensei'e sordu Slavik.

– Eğer bu sözcüğü kelimesi kelimesine Çince'den çevirirsek, bu zaman çigong, havanın enerjisiyle çalışma anlamına geliyor, zira “Çi”; “rüzgâr”, “gaz”, “nefes”, “gong” hecesi ise; “iş”, “hareket”, “eylem” gibi anlamlar içeriyor.

– Ve yine Çinli'ler bulmuş bu sistemi, – içini çekerek söyledi Andrey.

– Tam olarak değil, – yanıtladı Öğretmen. – Bu bir Hint kendini ayarlama sistemi olup, milâdın başlarında Çin'e göç etti.

– Benimse okuduğuma göre, çigong'un değişik türleri varmış, – her zamanki gibi kendi lâfını soktu Kostya. – Sanırım, orada iki farklı okuldan bahsediliyordu.

– Onların sayısı çok daha fazla, – söyledi İgor Mihailoviç. – Günümüz dünyasında bir sürü değişik çigong okulları mevcut. Örneğin, konfüçyüsçü, budistçi, tıbbî, harbî...

– Tıbbî mi? – irkildim ben. – Peki, neyi tedavi ediyor o?

– Birçok hastalıkları.

– Yani, sadece olarak doğru bir şekilde nefes almak mı gerekiyor? – benim sıradaki sorumu yarıda kesti Andrey.

– Sadece o değil. Bir de **doğru bir şekilde düşünmek** gerekiyor. Şöyle bir deyim var, “düşünce Çi'yi, Çi ise kanı götürüyor”. Kan ise, bilindiği gibi, vücudun ihtiyacı olduğu tüm ilâç takımına sahip bir acil yardım gibidir. Çok eski bir tıbbî risale olan “Huangdi Neijing”de diyor ki, düşünce sükûnet hâlinde bulunduğu ve özgür olduğu zaman, bu o demektir ki, siz Çi'yi itaat altına alabilirsiniz. **Sağlıklı düşüncelere sahip olan insan, sağlığa da sahiptir.**

– Kısaca söylersek, sağlam vücutta – sağlam ruh, – sonucuna vardı Kostya.

– Tam olarak değil. Ben derdim ki, **sağlıklı düşüncelerde – sağlıklı ruh, sağlıklı ruhtaysa – sağlıklı vücut.**

– Söyler misiniz peki, siz her zaman, fiziksel antrenmanlarda da ve şimdi de doğru bir biçimde düşünmenin öneminin altını çiziyorsunuz, – belirtti Andrey. – Ama ben önceleri nedense, sadece olarak her zaman doğru bir biçimde hareket etmek gerektiğini düşünüyordum. Nasıl hareket etme seçimini yaptıktan sonra ise düşünceler farklı ola bilir: iyi veya kötü.

– İşte burada, sen değerli zamanını kendinle mücadeleye harcıyorsun. İyi ve kötü düşünceler arasında, senin seçim şansının olmaması lâzım. Çünkü senin kafanda olumsuz düşüncenin hiç olmaması lâzım. En yüksek Sanat'ın, Lotus Sanatı'nın anlamı da, zaten düzgün bir biçimde düşünmeyi öğrenmekten ibarettir, yani “içindeki Ejderhayı öldürmek”, “Ejderhayı yenmek” demektir. Böyle bir tabir duydun mu?

– Evet.

– Bütün anlam bunda işte. **En büyük zafer, kendi üzerinde kazandığın zaferdir. Bu ne anlama geliyor? Bu, kendi olumsuz düşüncelerini mağlûp etmek, onları kontrol etmeyi öğrenmek, kendi duygularını kontrol etmeyi öğrenmek anlamına geliyor.** Yine tekrar ediyorum, *senin kafanda hiç bir o-lum-suz şeyin olmaması gerekiyor. Bir tek olumlu etken! O zaman, sen kendinle mücadeleye zaman harcamak zorunda kalmayacaksın ve senin davranışların hep olumlu olacaktır. Barış, ilk olarak, senin içinde olmak zorunda. Barış ve uyum.*

– O zaman insanın her davranışında onun düşüncesi mi yansıtılmış oluyor? – bir şeyler hakkında düşünen Andrey sordu.

– Düşünce bir tek yansıtılmıyor, o, aynı zamanda insanın eylemini yönetiyor. Çünkü düşünce maddîdir.

– Maddî mi? – kendi sırasında şaşırdı Nikolay Andreyeviç.

– Tabiî ki. Bu, henüz yeteri kadar öğrenilmemiş, çok daha ince bir maddedir. Fakat o vardır, gerçektir ve onun hareketini tespit ediyorlar. Hatta günümüz itibariyle, düşünce olgusuyla ilgili yapılmış bir sürü başarılı deney mevcuttur. En azından yerli fenomenlerle yapılan deneyleri ele alırsak, meselâ Ninel Kulagina, Yulia Vorobyeva ve diğerlerini. Ben daha kocaman dünya tecrübesi hakkında konuşmuyorum. Bu tür araştırmalar değişik isimler altında olsa bile tüm dünyada yapılıyor. Örneğin İngiltere'de; psişik araştırmalar, Fransa'da;

metapsişik, Doğu Avrupa ülkelerinde; psikotronik, ABD'de; parapsikoloji, Çin'de; insan vücudunun sıra dışı işlevlerinin araştırılması ve sairedir.

Ama eğer siz insanlık tarihinin derinliklerine inerseniz, orada en eski çağlardan beri bunların bilindiğinin çok sayıda kanıtını bula bilirsiniz. İnsanların tüm mitolojik, doğa üstü, dinî görüş ve öğretilerinin hepsinde, mesafe, zaman ve mekân anlayışlarından bağımsız olarak, bir kimseye veya bir şeye düşünceyle etki etmenin mümkünlüğüne dair sarsılmaz bir inanç mevcuttur. Yani, her halükârda bu bilgiler her zaman vardı.

Nikolay Andreyeviç yeniden polemiğe girdi:

– Tamam, siz şimdi yerli fenomenlerle ilgili örnekler getirdiniz, hangileri ki sözün gerçek anlamında son zamanlarda herkes tarafından bilinir oldu. Peki, neden o zaman önceleri Sovyetler Birliği'nde böyle insanlar yoktu? Ben psikoterapiyle uzun yıllardır uğraşıyorum. Fakat, farklı insanların psikolojisini incelerken, ben ve benim meslektaşlarım bir kere olsa dahi fenomen insanlarla karşılaşmadık. Evet, son zamanlarda kendilerini medyum zanneden ve her türlü saçmalıklar konuşan insanlara rastlıyorduk. Ve hatta bize bir şeyler göstermeye çalışıyorlardı. Ama işin aslında bu onların hasta hayal güçlerinin bir oyunuydu. Gerçek fenomenler ise Sovyetler'de yoktu.

– Nasıl yani yoktu? – şaşırdı İgor Mihailoviç. – Vardı, hem de ne kadar! Asırlar boyunca Rusya'da bir yığın böyle insan yaşamıştır. Fakat onlara karşı nasıl davranıyorlardı? Çok eski, karanlık çağlarda, tek tük hâllerde onları ermiş mertebesine yüceltiyorlardı, kiliseye boyun eğmeyi kabul etmeyen geri kalan çoğunluğu ise, o zaman ki hükümdarın keyfine göre ya ateşte yakıyor yada ki kazığa oturtuyorlardı.

Rusya'da yalnızca XVIII yüzyılın ikinci yarısından itibaren, bilim Akademisi'nin açılışından sonra, insanın psişik hayatının olgularını daha ciddi bir şekilde, tıbbî bakış açısından araştırmaya başladılar. Ve neredeyse yüz yıldan sonra artık, bu konudaki araştırmalar birçok seçkin bilim adamı tarafından yürütülüyordu. Örneğin, en azından sizin bilimin kurucularından birisi olan Vladimir Mihailoviç Behterev'i götürelim. Petersburg İmparatorluk Askeri Tıp Akademisi'nin başkanıyken, o, kendi masraflarına, beyni ve psişik etkinlikleri inceleyen koca bir araştırma enstitüsü kurdu.

Peki, Sovyet iktidarı zamanı nasıldı? Ya, neredeyse kurulduğu ilk günlerden beri, beynin psişik fenomenlerinin ve onun en başlıca bilmecelerinden birisi olan düşüncenin öğrenilmesine birinci dereceden önem veriyorlardı. En azından aşağıdaki tarihî gerçek buna tanıklık ediyor, şöyle ki bu araştırmalar, Vladimir İlyiç Lenin'in emri ve bizzat Feliks Edmundoviç Dzerjinski'nin kontrolü altında, OGPU*'nun gizlilik rejimi ve devlet sırlarının korunmasından sorumlu, birinci Özel Bölüm'ü tarafından hayata geçiriliyordu. Bu bölümün bünyesinde hatta özel nöroenerji lâboratuvarı bile mevcuttu. Bu seçkin Özel Bölüm, kendi çalışmalarında her türlü şifacı, medyum, şaman ve hipnozculardan istifade ediyordu.

– Tanrım, peki şu “halk şifacıları” onların neyine lâzım oldu? – samimi olarak şaşırdı Nikolay Andreyeviç.

– Ya, hep aynı sebepten, bu şahısların sıra dışı yeteneklerinden dolayı. Onlar herhangi bir teknik aracın olanaklarını fazlasıyla aşan, saklı insan gücünü yönete biliyorlardı. Tüm bu olgular öğreniliyordu ve de çok ciddi bir şekilde! Bu bilgileri arama amacıyla, başlı başına bilim araştırma seferleri düzenleniyordu: eski çağ uygarlıklarının gizemlerinin araştırılmasından tut, efsanevî Şambala'nı arama çalışmalarına kadar.

– Şambala.... kulağa tanıdık geliyor...

– Peki, nedir bu? – sabırsızlıkla sordu Andrey.

– Şambala mı? Bu, dağlarda yükseklerde yerleşen, kendine özgü bir ikametgâhtır. Fakat orası, orada yaşayan ve kendi manevî ve bilim – teknik seviyeleriyle çağdaş insanlığı çoktan geride bırakmış bilim adamları topluluğuyla ünlüdür.

– Hatırladım, – konuşmaya başladı Nikolay Andreyeviç. – Benim okuduğum rivayetlere göre Şambala, bu bir Bilgeler ikametgâhıdır. Fakat bilimin bununla ne alâkası var? Bu Bilgeler ne, somut bir şeyler mi araştırıyorlar: astronomi, matematik veya sadece felsefe gibi mi?

– Şambala'da en eski ve en başından beri var olan bir bilim olan “Beleo Dzı”, yani “Beyaz Lotusun” bilimi öğreniliyor, hangisi ki her şeyi, aynı zamanda da kesin bilimleri kendi içerisinde barındırıyor. Dahası, tüm zamanlarda insanlık tarafından öğrenilen tüm bilimlerin yegâne kaynağı da bizzat bu bilimdir.

Nikolay Andreyeviç kuşkulu kuşkulu Sensei'e baktı.

– Nasıl yani en eski ve yegâne? Çünkü kesin bilimlerin çoğunluğu çok yakın zamanlarda, ya, iki yüz, üç yüz sene önce ortaya çıktı!

– Siz yanılıyorsunuz. Tüm bu ilimler en eski çağlardan beri uygarlıkların gelişmesi için defalarca insanlara verilmişti. Sizin bildiğiniz tarihten önce başka insan uygarlıkları da vardı ve de onlar şimdikinden çok daha yüksek bir seviyeye ulaşmışlardı. Onlardan bazıları yok edildiler, bazıları ise Mutlak seviyeye ulaştılar. Ne var ki, onların varlığının izlerini günümüzde dahi buluyorlar. Gizemli arkeolojik bulgular, araştırmalar hakkında okuyunuz ve kendiniz ikna olursunuz. Gelecekte ise insanlar, çok eski zamanlarda Yer küresinde olup bitenlerle ilgili çok daha ilginç şeyler bulacaklardır. Bu ilimlerin varlığıyla ilgili eski çağ edebiyatında çok yazıyor. Meselâ, bilim adamlarının şimdi çok eski tabakalarda izlerini bulduğu nükleer patlama benzeri şeylerle ilgili, üzerilerinde belirtilmiş gezegenlerin bazıları henüz keşfedilmemiş gökyüzünün doğru yıldız haritaları hakkında, “vimanlar” yani uçan araçlar hakkında ve bunun benzeri başka şeyler. Yani bütün bu bilgiler insanlara önceleri de veriliyordu ve onların hepsinin çıktığı kaynak da aynıydı; Şambala'nın bilimi.

– Peki, bu bilim çağdaş insanlığın ne kadar ilerisinde gidiyormuş? – kollarını göğsünde çaprazlayan Nikolay Andreyeviç kibirli bir edayla sordu.

– Çok fazla, – alçak gönüllü bir şekilde cevap verdi Sensei. – Kendiniz için hayal edebileceğinizden çok daha fazla. Ama sizin en azından, ufacık bir anlayışınızın olması amacıyla şöyle bir örnek vereyim. Daha insanların, Dünya'nın üç balinanın üzerinde durduğuna ve Güneş'in de onun etrafında döndüğüne kayıtsız şartsız inandıkları zamanlarda,

Şambala'nın bilim adamları artık Güneş'in üzerinde bilimsel deneyler ve değişik denemeler hayata geçiriyorlardı. Çağdaş uygarlığımız ise bunun daha çok uzağında ve bu düzeye ulaşıp ulaşmayacağı da henüz belli değil... İktidarın doruk noktasında olan insanların, böylesine bir hırsla Şambala'nı niçin aradıklarını düşünüyorsunuz? En azından, sizin bildiğiniz insanlık tarihinden şöyle bir zaman dilimini ele alalım, örneğin, Makedonyalı İskender'den, Napolyon'dan, Hitler'den, Mussolini'den, Stalin'den ve saire gibi. Çünkü farklı halklara ait tüm eski efsane ve rivayetlere göre, Şambala'da evrenin bütün ilimleri ve kaybolmuş uygarlıkların kültürel hazineleri saklıdır.

– İlginç, peki, neden onu bir tek despotlar arıyordu?

– Despotlar değil, fakat dünya üzerinde sınırsız hüküm sahibi olmak isteyen insanlar. Yukarılarda duran ve gerçek bilgilere sahip olanların hepsi, bu ikametgâhın mevcutluğunu ve orada bulunan o kudretli ilimlerin varlığını biliyorlardı ve şimdi de biliyorlar. Onlar çok güzel bir şekilde, dünya üzerindeki gerçek hâkimiyetin Şambala'da toplandığını anlıyorlar ve bu yüzden de birçokları arıyorlardı ve şu ana kadar da aramaya devam ediyorlar onu... Ne var ki, Şambala'nın kendisi hiç kimseye tüm dünyayı ele geçirme olanağı vermemişti. O, belirli güçleri dengeliyordu bir nev'i. Ve eğer, kendi kocaman hâkimiyetinin zirvesinde bulunan insan, dünya üzerinde hükmetme hayalini hırsla hayata geçirmeye çalışıyorduysa, o zaman bu şahsın varlığı sona eriyordu... Hüküm sahibi birçok kişi, faaliyetleri zamanı Şambala'nın insanlarıyla karşılaşıyor ve onların “ricalarını” yerine getiriyorlardı. Hepsi de yardımcı olmaya çalışıyordu, çünkü insanlığın bildiğinden daha fazlasını öğrenmenin çekiciliğine karşı koymak sadece mümkün değil... Toplum önderlerinden başka, hem de birçok sıradan insan Şambala'nın ilminin arayışı içerisindeydiler.

– Ve ne, onu yine de kimse bulamadı mı? – merak etti Kostya.

– Niye ki. Paradoksal olan şu ki, Şambala hiçbir zaman kendi varlığını gizlemiyordu. O, etkin olarak insanların işlerine karışmıyor, eğer bu küresel ölçekte tüm insanlık için ve somut olarak Şambala'nın kendisi için önemli bir şey değilse tabiî. Ama eğer bu gerekliyse, onun bilim adamları topluluğunun kendisi karar veriyor artık, kiminle ilişki kurmanın anlamı olduğunu.

– Farz edelim ki, öyle. Ama eğer bu Bilgeler ikametgâhı kendi varlığını gizlemiyorsa, o zaman neden hâkimiyetlerinin zirvesinde bulunan insanlar onu bulamadılar? Zira onların ellerinin altında her şey vardı: araçlar, maddî imkânlar, insan kaynakları? – şaşırıyordu Nikolay Andreyeviç.

– Evet, siz her şeyi saydınız, bir tek onların taşlaşmış kalpleri ve açgözlü düşüncelerinden başka. Şambala ile onu arayan insanların teması için zorunlu olan koşul ise, onların güzel ahlâk ve temiz niyetlere sahip olmalarıdır. Ancak öncelikli olarak bu niteliklere sahip olan insan, onu ilgilendiren ilimleri alabilir.

İşte görüyor musunuz ve burada da biz yine başladığımız noktaya geri dönüyoruz. Neden, pekâlâ gücü yettiği hâlde, insan bilinçli olarak, kendisindeki tüm bu sıra dışı yetenekleri geliştiremiyor? Çünkü onda çok fazla bencillik, şöhret düşkünlüğü, açgözlülük, öfke,

kıskançlık var. Yani çok fazla canavara özgü, hayvanî başlangıca ait nitelikler var. Ve eğer o, kendisi için açıklayamadığı bu psişik sıra dışı olgularla karşılaşıyorsa bile, hayvanî başlangıç insanın aklındaki parazit düşüncelerin üzerine kurduğu hüküm imparatorluğunu kaybetmekten korkarak, kendi mantığını devreye sokuyor. Yani insanın üzerinde kurduğu egemenliğini korumak için hayvanî başlangıç, herhangi bir sağduyu bulmaya çalışıyor veya basit çocuk inancının olması gereken yerde, eleştirel düşünmeye çalışıyor.

Tabiî ki bazen kişide, örneğin herhangi bir travma, güçlü stres ve bunun gibi başka nedenlerden dolayı, anîden sıra dışı yeteneklerin ortaya çıkması durumları görülebilir. Ama... eğer insanın bilincinde olumsuz nitelikler ağır basıyorsa, bu Neandertal insanının İngiliz anahtarı bulmasıyla aynı anlama gelir ki, sonuçta ne işe yaradığını bilmeyerek, kendi olumsuz bakış açısıyla o, bu aleti kendi soydaşları üzerinde kullanmaya başlayacaktır.

Çocuklar gülümsediler, Jenka ise kurnazca soruverdi:

– Ne yani, kafalarına mı vuracak?

– Daha da kötüsü, ayağın baş parmağına. O zaman soydaşı hepten kafasını unutacak.

– Peki, ya eğer insanda o an güzel tarafı, iyilik başlangıcı ağır basıyorsa? – merak ettim ben.

– Eğer insanda manevî başlangıç ağır basıyorsa, o zaman o, yeni bilgileri bilinçaltı düzeyinde doğru bir biçimde algılayacak ve kendi sıra dışı yeteneklerini hayırlı amaçlarda kullanacaktır. Çünkü bu durumda, **inanç ilmi doğuruyor, ilim ise inancı güçlendiriyor. İnanç olmayan yerde, mucize de yoktur zaten.**

– İlginç bir fikir, – belirtti Nikolay Andreyeviç ve biraz sustuktan sonra ekledi: – Merak ediyorum da, peki, Stalin'in gelişiyle bizim ülkede sıra dışı olguları araştırma çalışmaları durduruldu mu?

– Tam tersine, bu araştırmalara bizzat hız verildi. Hatta ondan sonra da devam ediyorlardı. Ve bu ilgi bu gün bile kendi etkinliğini koruyor. Bu konuyu birçok bilimsel enstitü araştırıyor.

– Hm, fakat ben kendi uzmanlık alanımla da ilgili farklı enstitülerden yeteri kadar ünlü yazarların çalışmalarını incelemiştim ama nedense bu konuyla ilgili bir şeylere rastlamadım.

– Bu şaşılacak bir şey değil, çünkü bu mevzu, toplumu yönetmenin gizli yöntemlerinin araştırılması alanına giriyor. Bence siz çok güzel bir şekilde anlıyorsunuz bu çalışmaların ne kadar gizli yapıldığını. Ben size en azından, Vladimir Mihailoviç Behterev'in ismiyle anılan Leningrad enstitüsünün örneğini verebilirim. Bu arada, Behterev'in başlattığı işi torunu Natalia Petrovna Behtereva devam ettirdi. İşte orada yoğun bir biçimde beynin öğrenilmesi araştırmaları yapılıyor. Ve bu enstitünün öncelikli araştırma doğrultularından bir tanesi de, bizzat insanların psişik olgularının öğrenilmesi alanıdır.

– Fakat Leningrad enstitüsü – bu ki önde gelen bir..., – Nikolay Andreyeviç açıkça kendi tahminine şaşırıp, yarım sözde donakaldı.

Heyecanının üstesinden gelen Nikolay Andreyeviç devam etti:

– Tamam o zaman, ama eğer bu uzun zamandan beri araştırılıyorduysa, eğer ordu bu konuya böylesine bir ilgi gösteriyorsa ve buna devasa paralar harcanıyorsa, demek ki, aslında psişik olguların öğrenilmesi alanında muazzam bir bilimsel sıçrayışın olması lâzım.

– Sıçrayış mı?! – Sensei gülümsedi. Öyle bir niyetle yapılan araştırmalarda hangi sıçrayıştan bahsedebiliriz ya. Onların enstitüsü, bu arada dünyanın diğer bilim adamları gibi hâlâ, beyin olarak isimlendirilen, ağırlığı bir kilogramdan biraz fazla olan, bu biyokütlenin sıra dışı olgularını açıklayamıyor. Tüm uğraşılara rağmen bunun arkasındaki sır, bir bilmece olarak kalmaya devam ediyor. Uzay, insanlar tarafından daha çok öğrenilmiş, insan beynine kıyasla.

– Kabul... Ama siz şimdi diyorsunuz ki, mahrem ilimler yüksek ahlâklı kişilere açık. Fakat topyekûn bilim adamlarının hepsi şişirilmiş büyüklük kuruntusuna sahip bencil kişiler değiller ki. Örneğin, en azından Behtereva'yı götürelim...

– Kesinlikle doğru. Ve eğer siz dikkatle, akademisyen Behtereva'nın bir bilim adamı ve insan olarak çalışmalarını incelerseniz, göreceksiniz ki, tüm hayatını insan beynini öğrenmeye adadıktan sonra o, beyinle ve onun olanaklarıyla ilgili pratikte çok az bir bilgiye sahip olduğunun sonucuna varıyor. Ve buna karşın o, beynin incelenmesinde ne kadar çok derinlere iniyorduysa, beynin istisnaî karmaşık ve aşırı üstün yapısına dayanarak, o'nda bir o kadar fazla ve fazla olarak, beynin dünya dışı kökeni düşüncesi ağır basıyordu, yani gerçek çıkış kaynağı düşüncesi. Ve ben kesinlikle eminim, yakın zamanda o, bunu kamuya açık bir şekilde duyuracaktır. Sadece psişik inceleme alanında değil, fakat diğer doğa bilimleri alanında da tüm dünyanın büyük bilim adamlarının bununla ilgili duyurdukları gibi aynen. Örneğin, Einstein, Tesla, Vernadski, Tsiolkovski ve diğer büyük harflerle yazılan bilim adamları gibi. Bu liste çok uzun ve uzun uzadıya sayabiliriz. Fakat tüm bu insanların vardıkları ortak nokta, insanın benzersiz ve çok gizemli bir varlık olduğu ve onun hiç bir şekilde evrimsel olarak Dünya'daki herhangi bir tek hücreli haşlamlıdan yaranamayacağıdır!

Biz duyduklarımıza hafiften şaşırmış bir şekilde konuşmadan duruyorduk.

– O zaman ne, sıra dışı, fenomen insanların gücü yalnızca onların düşüncesinde mi yatıyor? – yeniden sordu Kostya.

– Kesinlikle doğru. **Düşünce, gerçek bir güçtür. İnsanın kendisi için hayal edebileceğinden çok daha büyük bir güç.** Düşünce, gezegenleri hareket ettirebilir, koca galaksileri oluştura ve yok edebilir ve bu da en başından beri Tanrı'nın kendisi tarafından ispat edilmiştir.

Nikolay Andreyeviç gülümsedi ve ironiyle söyledi:

– Oldukça ikna edici bir cevap, hatta tartışamazsın bile.

– Vay be?! – kendi sırasında hepimizin yerine hayretini ifade etti Andrey. – Peki, o zaman neden biz bu kocaman gücün varlığını kendimizde hissetmiyoruz?

– Çünkü siz ona inanmıyorsunuz.

– Bu işte! Her şey o kadar zor başlamışken, böyle basit bir son, – tespit etti Kostya.

– Ne yaparsın, bilmenin doğası böyle, – gülümseyerek cevap verdi Sensei.

– Yok, ama nasıl olur, – anlayamıyordu Slavik, – eğer ben böyle bir gücü hissedersem, ne yani, ona inanmayacak mıyım?

– İşin püf noktası şu ki, önce inanmak gerekiyor ondan sonraysa hissetmek.

– Ya eğer ben inanırsam fakat hissedemezsem, – sakinleşmiyordu Slavik. – O zaman ne?

– Eğer sen gerçekten inanırsan, o zaman kesinlikle hissedersin, – cevap verdi Sensei ve ilâve etti: – Tamam artık, tartışmayı yeteri kadar uzatabiliriz ama şimdi meditasyon yapma zamanı.

– Peki, meditasyon nedir? – soruverdi Tatyana. – Benim okuduğuma göre, bu trans hâlindeki psişik antrenmanmış. Fakat bunun ne olduğunu anlayamadım gitti...

– Basitçe söylemek gerekirse, sıradan meditasyon, düşüncenin antrenmanıdır, fakat daha derin manevî uygulama, artık ruhun antrenmanıdır.

– Ne yani, ruh ve düşünce aynı şey değil mi? – yine araya girdi Kostya.

– Hayır.

Ben yakınlıkta uzanmış kedinin sanki yerini rahatlamak için kurtlandığını fark ettim.

– Şimdi biz, Çi enerjisini yönetmeyi öğrenmek için, dikkat konsantrasyonu üzerine olan en basit meditasyonu yapacağız. Fakat öncesinde, sonradan katılanlar için birazcık tekrar etmek isterdim. İnsanda maddî vücuttan başka hem de enerjik vücut vardır. Enerjik “vücut”, aura'dan, çakra'lardan, enerji kanallarından, meridyenlerden, enerjinin biriktiği özel depo'lardan oluşuyor. Her birisinin kendi ismi var. Ben size onlarla ilgili, meditasyona bağlı olarak gerektiğinde ayrıntılı bir şekilde anlatacağım.

– Peki, çakra nedir? – sordum ben.

– Çakra, insan vücudundaki şöyle ufacık bir noktadır, buradan değişik enerjiler giriyor ve çıkıyor. Onun çalışma prensibi... ya, sizin için daha anlaşılır olması için... fotoğraf makinesinin diyaframı gibi, hiç gördünüz mü?

Biz onaylarcasına kafalarımızı salladık.

– Bak işte çakra da aynen öyle anîden açılıyor ve anîden kapanıyor.

– Ne yani, tüm enerji bu zaman aralığında çıka biliyor mu ki? – şaşırdı Slavik.

– Ya, bu bir kova suyu dökmek değil ki. Zira insan, enerjimaddesel bir varlıktır ve ondaki enerji ile madde kendi kural ve zamanlarına göre varlıklarını sürdürüp, buna rağmen tamamen karşılıklı ilişki ve karşılıklı bağımlılık içerisinde bulunuyorlar... Sorusu olan var mı? – Her kes susuyordu. – O zaman başlayalım. Şimdi sizin göreviniz içinizde havanın hareketini, Çi'nin hareketini hissetmeyi öğrenmekten ibarettir. Hepiniz çok güzel bir şekilde kendinizi anladığınızı ve hissettiğinizi düşünüyorsunuz. Fakat ben kesinlikle eminim ki siz şu anda, meselâ... kendi ayak parmaklarınızı göremiyorsunuz. Neden peki? Çünkü sizin iç görüşünüz yok. İç görüş ise, iç duyum gibi zaman aşımında ve günlük çalışmalar sonucu kazanılıyor. Bu yüzden de biz en kolayından, en basitinden başlayacağız. Düşünce ve hisleri kontrol etmeyi öğrenmeye çalışalım: onları çağırmayı ve onları yönetmeyi.

Demek, rahat bir şekilde durunuz, gevşeyiniz... Duygularınızı yatıştırın. Dikkatinizi hiçbir şeyin dağıtmaması için, gözlerinizi kapatabilirsiniz. Tüm düşüncelerinizi ve günlük sorunlarınızı boşlukta yok edin...

Bu cümle yankılanır yankılanmaz, hemencecik bir yığın ufak tefek ev işlerini hatırlayıverdim. “Yuh artık! Bak sen şu küstah düşüncelere, – düşündüm ben. – Size söylüyorlar, kaybolunuz”. Ben yeniden hiçbir şey hakkında düşünmemeye çalıştım.

– Burnunuzun ucuna konsantre olunuz...

Ben kapalı gözlerimle, daha çok iç sezgilerime dayanarak kendi burnumun ucunu “görmeye” çalıştım. Gözlerimde hafif bir gerginlik hissediliyordu.

– Yavaşça, usulca derinden bir nefes alıyoruz. Önce karnımızın aşağısıyla, sonra karnımızla, göğsümüzle, omuzlarımızı kaldırarak... Hafiften nefesimizi tutuyoruz... Yavaşça nefesimizi veriyoruz... İç görüşümüzle bir tek burnumuzun ucuna odaklanıyoruz... Her nefes verişinizde burnunuzun ucunun küçük bir lâmba veya küçük bir ışıltı gibi yandığını hissetmeli, canlandırmalı, duymalısınız... Nefes alın... verin... Alın... verin... Işıltı gittikçe daha güçlü bir şekilde yanmaya başlıyor...

İlk önce ben, yutak burun boşluğunda hafif bir yanma ve sancı hissettim. Sanki beni maddî bir şeylerle doldurmuşlar hissi yarandı, âdeta su testisi gibi. Sonra ise benim, yaklaşık olarak burnumun ucunun bulunduğu yerde, karanlıkta içerisindeki belli belirsiz detaylarıyla bir tür küçük kızıl lekenin kenar çizgileri belirmeye başladı gibime geldi. Fakat ilk başta ben, net olarak ona odaklanamıyordum. Sonunda ben onu sabitlemeyi başardığımda, o, içinden ışıldamaya başladı. Üstelik nefes alışımda ışık daralıyordu, verişimde ise genişliyordu. Ben böyle nefes alıp vermeye yeni uyum sağlamaya başlamıştım ki, Sensei'in sözleri duyuldu:

– Şimdiyse dikkatinizi meditasyonun diğer kısmına çevirin. Kollarınızı az buçuk öne doğru kaldırın, avuçlarınız yere baksın. Nefesimizi her zamanki gibi alıyoruz: karnımızın altı, karın, göğüs. Nefes verişimizi ise omuzlarımızın üzerinden, kollarımıza, oradan avuçlarımızın ortasına yönlendiriyoruz, ellerimizdeki çakra'ların bulunduğu yere. Onların içerisinden ise yere gönderiyoruz. Kollarınızdan bir şeylerin aktığını; Çi enerjisinin, ışığın veya suyun, sonra ise toprağa dökülerek çıktığını hayal edin. Bu akım, karnınızın aşağısından göğsünüze kadar yükselerek, göğsünüzde iki tane akıntıya bölünüyor ve omuzlarınız, kollarınız, avuçlarınızın içinden yere akıyor. Tüm dikkatinizi bu hareketi hissetmeye odaklayın... Nefes alın... verin... Alın... verin...

Aklımdan bir düşünce geçti: “Kollarımızdan nefes vermek de ne demek? Nasıl yani?” Ben hatta birazcık paniğe kapıldım. Sensei belli ki benim şaşkınlığımı hissederek yaklaştı ve temas etmeden kendi ellerinin içini benimkilere yakınlaştırdı. Belli bir süre sonra benim ellerimin içi birer soba gibi ısınmaya ve merkezlerinden etrafa ısı yaymaya başladılar. Ve en çok hayrete düşüren şey de, gerçekten de küçük sıcak akıntıların benim omuzlarımın üzerinden nasıl aktıklarını hissetmemdi. Dirseklerin etrafında kayboluyorlardı, ama buna karşılık avuçlarımdan çıkışlarını iyi bir şekilde hissediyordum. Bu sıra dışı yeni duyguların etkisi altındayken, Öğretmenin ne zaman uzaklaştığını fark etmedim bile. “Bak şu işe! –

düşündüm ben ve kendi kendime soruverdim. – Peki, nasıl yapıyorum bunu?” Kendi düşüncelerimle işin içinden çıkmaya çalışırken, akıntı hissi kayboldu. Yeniden konsantre olmak zorunda kaldım. Sonuç olarak, değişken bir başarıyla oluyordu. Sıradaki denememden sonra ben yine Sensei'in sesini duydum.

– Avuçlarımızı önümüzde kapatıyoruz. Ellerdeki çakra'ların kapanması ve enerji hareketinin durması için, onları sımsıkı bir şekilde sıkıyoruz. Hızlıca derinden ikişer kere nefes alıp veriyoruz... Kollarımızı aşağı indirip, gözlerimizi açıyoruz.

Meditasyondan sonra herkes kendi izlenimlerini paylaşmaya başladığında, ben her birimizin onu farklı şekilde hissettiğini anladım. Örneğin Tatyana, “ışıltıyı” görmemişti, ama buna karşılık kollarında bir tür hafif hareketlilik hissetmişti. Andrey'in bacaklarında ise titreme ve hafif baş dönmesi olmuştu. Kostya omuzlarını silkerek, cevap verdi:

– Öylesine özel hiçbir şey hissetmedim ben, yalnız belki bir tür ürperme hissinden başka. Bu ise vücudun oksijene aşırı doymasına olan normal tepkisi zaten.

– Üçüncü, dördüncü nefes alış verişinden sonra, evet, – cevap verdi Öğretmen. –Fakat ilk başta, bizzat Çi'nin hareketinden önce, beyin tarafından düşüncenin saptanması olayı gidiyor. Ve eğer insan kendine kulak verirse, rahatlarsa ve derinden nefes alırsa, o, hemen kafasında genişleme veya ürperme hissedecektir, yani orada belirli bir sürecin gerçekleştiğinin başladığını hissedecektir. Bu ise sizin tam olarak, orada neyin kıpırdadığını anlamanız gereken ve onu yönetmeyi öğrenmeniz lâzım olan şeyin ta kendisidir.

– Peki ama, bende niye hiçbir şey olmadı? – üzülerek sordu Slavik.

– Peki, ne hakkında düşünüyordun? – şaka karışık sordu Sensei.

Çocuğun sonraki sözlerinden anlaşıldığı üzere, kendisi anlaşılmaz bir şeyler, bir tür mucize bekliyormuş. Bunun üzerine Sensei cevap verdi:

– Doğru, bu yüzden de sende bir şey olmadı çünkü sen düşünceni kendi üzerinde çalışmaya değil, fakat bir tür olağanüstü mucizenin beklentisine konsantre ettin. Ama kendin onu yaratmadığın müddetçe, mucize olmaz... Sen doğru bir şekilde nefes alıp veriyorsan veya bir yerlerde bir şeylere konsantre oluyorsan, bundan olağanüstü hiçbir şey beklememelisin. Hayır. **En büyük mucize sensin, bizzat bir İnsan olarak!** Tüm büyük manevî Sanat, sonuçta ne için lâzım ki? İnsanın İnsan olması için, onun giderek uyanması ve ona en başından beri verilen o ilimleri hatırlaması için lâzım. Bu meditasyonlar yalnızca manevî uykudan uyanması ve bir zamanlar nasıl kullanması gerektiğini bildiği ve becerdiği, çok eskiden beri onda saklı kalan, unutulan o şeyleri hatırlaması için olan birer yöntemdir sadece.

– Nasıl yani bildiği? – anlamadı Slavik.

– Nasıl mı? Örneğin, her bir insan okumayı, yazmayı, saymayı yapabiliyor, tabiî ki eğer o, aklî dengesi bozulmamış normal birisiyse. Doğru mu?

– Doğru.

– Ama ilk önce onu öğretmek gerekiyor. Sonrasındaysa o, artık sıradan bir şekilde okuyor, sayıyor ve saire. Yani o, artık kesin olarak, meselâ bir artı birin – iki, iki kere ikinin – dört olduğunu biliyor. Bu sonradan onun için o kadar basit ve gerçek gözüküyor ki! Fakat bütün

bunları başta ona öğretmiştiler, işin aslındaysa o sadece olarak hatırlayıverdi. Bunlar saklı, bilinçaltı olanaklarıdır. Veya al sana, fizyolojik seviyeyle ilgili daha basit, başka bir örnek işte. Yüzme bilmeyen bir insanı suya attıklarında batıyor. Yeni doğmuş bir bebeği ise, ve bu da artık defalarca suda olan doğumlarla kanıtlanmış ve doğrulanmış, havuza bıraktıkları zaman herhangi bir yavru hayvan gibi yüzüyor. Yani, bu refleksler onda var mı? Var. Sonrasında ise bunlar sadece olarak *unutuluyor.* İnsan da böyle, varlıklarından haberi bile olmadığı çok fazla şey var onda.

Ama... Tüm bunlar *yalnızca olumlu etken üzerinde* çalışıyor. Ama eğer onda herhangi kâr amaçlı meraklar ağır basıyorsa, örneğin, birilerini dolandırmak veya birilerine uzaktan enerjiyle bir güzel yapıştırmak için veya herkesin önünde kaşık eğecek de onlar da bunun için onun önüne para atacaklar diye öğrenmek istiyorsa, *o insanda hiçbir zaman hiçbir şey olmayacaktır.* İnsan kendi düşüncelerini kontrol etmeyi öğrendiği zaman, kendisinden büyük harfli İnsan oluşturduğu zaman, bir tek bu vakit o, bir şeyler yapabilir.

– O zaman manevî uygulamalar, insanı uyandırmak için bir araç mı oluyor? – yeniden sordu Andrey.

– Kesinlikle doğru. Manevî uygulamalar kendi aklının tamiri için bir araçtan ibaret sadece. Ve bu aracı nasıl kullanırsan, öyle de bir sonuç elde edersin. Yani her şey ustanın istek ve becerisine bağlı. Bu aracı elinde tutmayı öğrenmek içinse, kendi düşünceni kontrol etmeyi, onu konsantre etmeyi, iç görüşünle görmeyi öğrenmek şart. Bizim durumumuzda bu, kendi nefes alış verişini kontrol etmeyi öğrenmekten ve ellerinin çakra'ları aracılığıyla nefes vermeyi hissetmekten ibarettir. Sonrasında, içindeki saklı enerjiyi yönetebilmek için, belirli hisleri çağırmayı öğrenmek gerekiyor.

– Bana göre ise bu bir halüsinasyon, – lâfını soktu Kostya.

– Evet, halüsinasyondur, eğer halüsinasyon olarak algılarsan. Ama eğer bu enerjiyi gerçek bir güç gibi algılarsan, o zaman işin aslında bu gerçek bir güç olur.

– Tuhaf, ama neden?

– Çünkü yine tekrar ediyorum, düşünce eylemi kontrol ediyor. Enerji ise, bu zaten eylemdir. Hepsi bu işte. Her şey çok basit.

Biz biraz sustuk, Nikolay Andreyeviç ise sordu:

– Peki, psikolojik bakış açısından, bu yinede objektif bir etken mi yoksa sübjektif duyular mı? Bak ben meselâ, burnumun ucundaki yoğunlaşmayı net bir şekilde hissediyordum. Fakat kollarımdaki hareketi kısmen, bir tek dikkatimi odakladığım yerlerde hissettim.

Sensei, psikoterapi uzmanına konuşmalarında bir tür özel, benim için anlaşılmaz olan, galiba onun uzmanlık alanıyla ilgili terimleri kullanarak açıklamaya başladı. Ve benim onların konuşmalarından anladığım kadarıyla, sonuçta buraya değişik hastalıkların tedavi ve teşhisi konularını da dâhil ederek, medyumluk sorunlarına dokundular. Birincisi benim ilgimi çok çekti.

Bu müzakere zamanı diğer çocuklar dinlerken, Slavik dikkatle ellerinin içini inceliyordu. Ve sohbette uzun bir duraklama anı çıktığında çocuk hemen sormaya acele etti:

– Nedense çakra'larla ilgili tam olarak anlayamadım. Siz dediniz ki, orada açılan noktaların olması gerekiyor. Ama orada hiçbir şey yok ki!

Büyük ağabeyler gülümsediler.

– Doğal olarak, – söyledi Sensei. – Görsel olarak orada buna benzer hiçbir şey yok.

Slavik'in yanında duran Jenka, dayanamadı ve onun ellerini çevirerek bir doktor gibi ciddi bir sesle sordu:

– Demek, hasta. Peki, kemiklerle, damarları siz orada görüyor musunuz?

– Hayır, – hâlâ şaşırmaya devam eden Slavik söyleyiverdi.

Dudaklarını şapırdatan Jenka, kederli bir sesle söyledi:

– Umutsuz vak'a!

Çocuklar gülüştüler.

– Anlıyor musun, çakra'lar insan vücudundaki belirli bölgelerdir, – sabırla açıklıyordu Öğretmen, – ve onlarda ısıya karşı duyarlılık daha yüksek. Onlar elbette gözükmüyor, ama bunu günümüz cihazlarıyla gerçekten saptamak mümkün. Bilim adamları için, aynen senin için olduğu gibi bu bölgeler şimdilik bir bilmece: hücreler aynı, bağlar aynı, ama duyarlılık daha yüksek. Neden peki? Çünkü burada çakra'lar bulunuyor. Çakra ise artık astral bedene ait, yani başka, daha derin fiziğe ait bir şey. Düşünce, astral ve maddî bedenler arasındaki birleştirici halka oluyor. Bu yüzden de düşünceleri kontrol etmeyi öğrenmek çok önemli... Bizzat bu vakit sen gerçekten de Çi hareketini kendi vücudunda yaratıyor olacaksın.

Sonrasında ise büyük ağabeyler bazı meditasyon anlarıyla ilgili müzakere ederek, konuşmaya katıldılar. Görüşmemizin sonunda Sensei, Jenka ile Stas'ı şahsen durağa kadar bize eşlik edip, ulaşım aracına bindirmekle görevlendirdi.

– Ve de hiçbir hokkabazlık yapmadan, – şakayla Jenka'ya gözdağı verdi Sensei.

– Baş üstüne, – asker selâmı vererek rapor verdi, – hiçbir bazhokkalık yapmadan!

Sensei umutsuzca elini salladı. Tüm kalabalık gülüştükten sonra çığıra doğru yöneldiğinde, Öğretmen kediyi çağırdı. Ama diğeri önemli bir edayla başka yöne doğru yürüdü. Sensei onu yakalamak amacıyla yetişmeye çalıştı ama iş sarpa sardı. Bu yaramaz yakınlıktaki çalılığa dalıverdi. Sensei çömelerek onu oradan çıkarmaya çalışıyordu. Ben bu karışıklıktan istifade ederek, sanki kediyi yakalamaya yardım ediyormuşum gibi Öğretmene yakınlaştım.

– Peki, siz teşhis edebilir..., – ben sözümü bitiremeden Sensei yanıt verdi.

– Sen başındaki kabarcığı diyorsun, güneşim benim... Samuray! Canın oynamak mı çekti. Bak sen kerataya. Hadi bakalım, çık oradan!

“O, nereden biliyor!” – ben sadece hayret içerisindeydim. Ve umutlara kapılarak düşündüm: “Eğer bununla ilgili artık biliyorsa, belki de onunla mücadele etmeme yardım edebilir!” Bu zaman İgor Mihailoviç sordu:

– Peki, hekimler sana hangi teşhisi koyuyorlar?

– Ebeveynlerim korkulacak bir şey olmadığını, damarlarla ilgili bir şey olduğunu diyorlar. Ama annemle profesörün konuşmalarından duyduklarımdan anladığım kadarıyla, beynimde kötü tabiatlı bir oluşum var. Ve yakın gelecekte nasıl davranacağı da belirsiz.

– Ciddi bir hüküm, – söyleyen Sensei, ellerini silkerken çalılıklara doğru bakarak ekledi: – Tamam o zaman, istediğin kadar otur burada. Donmaya başladığında kendin geleceksin!

Kalabalık Sensei'le kedinin “çekişmesini” fark ederek, geri dönmeye ve yakalama operasyonu için kendi hizmetlerini teklif etmeye başladılar.

– Boş ver onu! – elini salladı Sensei. – Kendisi kaçıp eve gelecek.

Konuşmak için kullanabileceğimiz o küçücük zaman dilimini, bizim Sensei'le susarak yürüyüp diğerlerine katılmamız beni büsbütün hayal kırıklığına uğrattı. Ben onun tarafından herhangi bir tepki, herhangi bir acıma ve olası tedavi için herhangi bir umut bekliyordum. Fakat benim, onun bir şeyler söyleyeceğine dair düşüncelerim boşunaydı. Her şeyin cevabı bir tek sessizlikti. Çocuklarla konuşma zamanı, en azından tavsiye olarak herhangi bir işaret veya moral desteğe ait bir şeyler duyacağıma dair küçük bir umut saklıydı bende. Fakat o, sadece yürüyor, herkesle birlikte şakalaşıyor ve tüm kalabalığın kahkahaları altında fıkralar anlatıyordu. Bu beni nihaî olarak çileden çıkarmıştı.

10

Tüm yol boyunca feci bir şekilde kızıyordum. Evde ise üzüntüden kendime yer bulamıyordum. “Her şey gitti, her şey bitti! – ağlayıp sızladım ben düşüncelerimde. – Küçücük, gerçek bir umuda daha yeni sahip olmuşken, yine her şey mahvoldu. Her şey nasılda üzerime geliyor, nasılda canımdan bezdiriyor. Bu dünyada hiçbir şeyin anlamı yok! Ben artık böyle yapamam, hiç gücüm kalmadı artık. Şu yaşamak uğrunda mücadele, aptal dersleriyle, saçma uğraşıları ve umursamaz Sensei'iyle beraber yansın hepsi kızıl ateşte. Öyle yada böyle, sonum aynı!”

Belli bir süre sonraysa artık hayal gücüm annemin, yakınlarımın ve dostlarımın acı gözyaşları döktüğü defin törenimin dehşet verici, korkunç resmini çiziyordu. Tabutuma nasıl çivi çaktıklarını ve rutubetli çukura indirerek üzerime attıkları toprağı bariz olarak hayalimde canlandırdım. Etrafımı sarmalayan ezici bir karanlık, boşluk ve çaresizlik vardı. Ve hepsi bu!

Peki, orada, hayatın bir nehir gibi dolu dolu aktığı yukarıda ne olacaktı sonrasında? Ve bu zaman, benim bilincimde başka bir resim ortaya çıktı. Her şey önceki gibiydi, hiçbir şey değişmemişti. Annem ve babam her zamanki gibi işe gitmeye devam ediyorlardı. Arkadaşlarım derslere gidiyor, yüzlerindeki hayat sevinci hep aynı olarak kalıyor, bitmez tükenmez şakalardan doğan neşeli gülüşmeler dudaklarından bir sel gibi akıp dökülüyordu. Sensei ise her zamanki gibi, kendi ilginç antrenmanlarını yaptırıyor, şaşırmış çocuklara yine onların kendi olanakları hakkında anlatıyor ve gösteriyordu.

Bu dünyada değişen hiçbir şey yoktu! Bir tek ben artık yoktum. İşte tüm tuzluluk, kırgınlık ve acı da bundandı. Bu yalnızca benim kişisel trajedimdi. Ve işin aslında benim duygularım, benim bilgilerim ve benim hayatım kimseye lâzım değildi, kimsenin umurunda da değildi, bir tek kendimden başka. Yalnız olarak doğdum ve yalnız olarak da ölüyorum. O zaman şu beş para etmez varlığımın anlamı ne? Ya, insanlar neden doğar ki? Hayat ne için veriliyor?

İşte, kafamda hayat felsefemden, daha doğrusu ölüm korkusu felsefemden oluşan böyle bir “çorba” kaynıyordu. Üzerime, çabucak depresyona dönüşen ağır bir melânkoli çöktü. Üstelik, kendi karamsar düşüncelerimin baskısı altında, ben bir kaç günün içerisinde çabucak “soldum”. Sağlığım anîden kötüye gitti, dehşetli baş ağrıları yeniden ortaya çıktı, bu yüzden de derslerimi ve de sevdiğim dans çalışmaları da dâhil okul çevrelerinde olan tüm uğraşılarımı bırakmak zorunda kaldım. Bu dünyada artık hiçbir şey istemiyordum. Fakat...

Yeni antrenmanın zamanı yaklaşıyordu. Ve dışımdaki karamsar duygularımın fırtınasına rağmen, içimdeki derin bir yerlerde, bir tür sürekli, kalıcı kendine güven ve mutlak dinginlik hisleri hâkimdi. Bizzat bu his yüzünden de ben, gitmek veya gitmemek konusunda kendimle tartışıyordum. Ve nedense bizzat bu dâhilî his de her şeyden çok benim sinirlerime dokunuyordu.

Benim kararsızlığıma son noktayı, cümbür cemaat bizim eve dökülüp gelen arkadaşlar koydu. Bu ana kadar ben hazırlanmayı bile düşünmüyordum. Onların bulaşıcı gülüşmeleri, sıradan sorunları tartışmaları ve hem de evdeki meditasyonun nasıl geçtiğiyle ilgili izlenimlerini paylaşmaları, beni ağır düşüncelerimden sıyırıp, az buçuk moralimi yükseltti. Eninde sonunda çocuklar, benim ıslah olunmaz sayrımsak olduğumu ilân edip, antrenmana gitmek için kendi “mezarlığımdan” çıkarmayı başardılar. Andrey ise hatta bu konuyla ilgili bana büsbütün nutuk çekerek, kendisinin inandırıcı örnekleri üzerinden sonunda şu sonuca vardı:

– Tamam, orada dersleri bıraktığını anlıyorum. Belli, sıkıcı bir şey. Ama ya antrenmanı?! Bu ki, hiçbir kitapta okuyamayacağın ve hiçbir filmde göremeyeceğin türden başlı başına bir macera! Artı, ne kadar da ilginç ve öğretici şeyler! Sen ise, uykucu, “istemiyorum, gitmiyorum” diye tutturmuşsun. Bu gidişle hayatının en güzel yıllarını uykuda geçireceksin ve hatırlayacak bir şeyin de olmayacak sonra.

“Aha, – kara kara düşündüm ben. – Eğer şu “sonra” ne zamansa, gelirse tabiî.”

11

Biz her zamanki gibi erkenden geldik. Çocuklar Sensei'le selâmlaştıktan sonra soyunma odalarına doğru koşuşturdular. Bense herkesin arkasından, başımı aşağı dikmiş, isteksiz bir şekilde ayaklarımı sürüyordum. Ve bu zaman çok yakınımda Sensei'in sesi yankılandı:

– Kendini yendin, aferin!

Ben hatta beklenmedik bu şeyden apışıp, şaşkınlıkla onun gözlerine baktım. Onun dikkatli bakışlarında değişmez bir iyilik ve anlayış parlıyordu. Ve her zamanki gibi, sonuna kadar kendime gelmeye fırsat vermeyerek, ekledi:

– Hadi koş, üstünü değiştir.

Bu vakit yeni bir grup öğrenci selâmlaşarak ona yaklaştılar. Onlar kendi bazı sorunları hakkında anlatmaya başladılar.

“Al sana işte! – aklımdan düşünceler geçti. – Yoksa tüm benim düşüncelerim, şüphelerim ve sıkıntılarımla ilgili biliyor muydu?! Ama eğer biliyorduysa, belki de normaldir bu, belki de böyle olması gerekiyor? Bana aferin dedi, demek ki, daha her şey kaybedilmemiş.” Bununla beraber, Sensei'in sözleri, gençlik iksirinin kocakarının üzerinde yaptığı etkiyi yapmıştı bende. Ben daha az önce hayattan küsmüş ve yıkılmış bir biçimde topalladığımı unutarak, canlıca soyunma odasına doğru koştum.

– Bu acele de ne böyle? – benim kimonoya bürünmemdeki çılgın sür'ate bakan Tatyana şaşkın şaşkın soruverdi. – Amma da yapıyorsun, daha az önce ölüyordun, şimdiyse apar topar spor salonuna doğru uçuyorsun.

– Eh, Tatyana! – gülümsedim ben. – Andrey'in de dediği gibi, bize keder yakışmaz.

Ve onun hayret içinde olan yüz ifadesine bakıp, ilâve ettim:

– Yaşamaya acelem var, “amaçsız harcanmış yıllar için ıstırap dolu bir acı çekmeyeyim diye...”

Tatyana gülmeye başladı, bense içimi dolduran coşkun hareketlilik hissiyle, spor salonuna fırlayarak ısınma hareketleri yapan diğer öğrencilere katıldım. Doğrusu, daha az önce çökmüş bir durumda olan bu vücuttan böylesine bir çevikliği kendim de beklemiyordum. Ve nereden, ne çıktı?

Antrenmanın başlamasına beş dakika falan kaldığında, Stas'la beraber çalışan Jenka kapıya doğru bakarken, göz kamaştırıcı Hollywood gülümsemesinin ışığıyla aydınlandı.

– Ha, kimleri görüyorum! Kimler gelmiş bizim diyarlara, – kollarını açtı o.

Sağlam yapılı, kısa boylu, azimli yüz ifadesi ve asker duruşuna sahip bir delikanlı salona girdi. Jenka'nın hayret ünlemi diğer çocukların da dönmelerine sebep oldu. Sensei, büyük ağabeylerle birlikte yeni gelene doğru yaklaştılar:

– Selâm, Volodya!

– Döndün şükür!

– Seni gördüğümüze sevindik!

Görüşmenin heyecanı biraz dindiği zaman, Sensei sordu:

– Ee, sıcak diyarlara olan iş seferin nasıl geçti? Kemiklerini ısıttın mı tatilde?!

– Aha, kızardım hatta. Ya, gitsin işine böyle yolculuğun. Derdimiz yoktu, amirlerimiz buldu, diyorlar buna.

– Ne oldu ki orada? – ilgilendi Jenya.

– Sen ne, televizyon seyretmiyor musun, odun – gülümseyerek dedi Stas.

– Neyi, neyi? Hangi mangi telivozyonu? Agâh olasın ki, bizim köyde haberler tek bir usulle yayılıyor – ağızdan ağıza. Ve şayet ki bir kimseler anlamıyor veyahut ta fikriyle belleyemiyorsa, yumrukla bah kulağına, ve kardeşlerin kafalarında hemen tenevvür vukua geliyor. Böyle işte!

Çocuklar gülüştüler. Jenka ise Volodya'ya dönüp, artık papaz kılığına bürünerek hitap etti:

– Sen ise, evlâdım, kendi derya aşırı eziyetlerin hakkında, cehennemin müessif işleri hakkında hulâsa beyan eyle. Ferahla.

– Ya, Jenka! Seni sanırım kabir bile düzeltemeyecek, – herkesle beraber gülen Volodya söyledi ve ciddi olarak ekledi: – Ya, ne söyleyeyim ki, herifler çıldırmış, kendi aralarında bir dilim toprağı bölemiyorlar... O güzellikteki bir tatil beldesini berbat ettiler!

– Bunlar bir bardak suda fırtına koparır, – kabul etti Vitya. – Kanlarında var.

– Eveet, – uzattı Jenka, – Ötüp geçemedi kan gölünü millet, geçemedi... Şimdi sen korkudan dişlerini de gıcırdatmışsındır?

– Bize mi, papaz efendi, alışamamak. Malûm, ilk defa değil, – komik bir şekilde yansıladı onu Volodya.

– Tamam çocuklar, doyasıya konuşacağız daha, – bu izlenim değiş tokuşundan oluşan espri yağmurunu yarıda kesti Sensei. Git üstünü değiş, yoksa antrenmanı başlatma zamanı artık.

Isınma hareketlerini canlı bir tempoda, ılımlı ağırlıklarla yaptık. Dikkatimi çeken şey, Volodya'nın tıknaz bir delikanlı olmasına rağmen, hareketleri yumuşak ve hafifti, tam bir kar parsı gibi. Esas kalabalık temel çalışmaların tekrarını bitirdiği zaman, Volodya “hızlı çocuklarla” beraber heyecanla bir şeyler hakkında Sensei'le sohbet etmeye başladılar. Egzersizlerimizi bitirdikten sonra, biz de konuşmanın içeriğini anlamak için onlara katılmaya acele ettik.

– Meğer orada bir önlem almak mümkün müydü? – hararetle tartışıyordu Volodya. – Genelde geceleyin, zifirî karanlıkta ve çoğu zaman da bodrum katlarında çalışmak zorunda kalıyorduk. Orada bırak fener ışığını, sigara yakmak bile olmaz, anında kurşunu yersin. Bunun yüzünden ne kadar çocuk bizden yaşamını yitirdi! Burada artık karanlıktaki her gürültüye ateş etmeye çalışıyorsun.

– Ama sizde gece görüşü için özel ekipmanın olması gerekmiyor mu, – söyledi Stas.

– Aha, bunu bir tek filmlerde gösteriyorlar. İşin aslında ise, “Alfa”*da belki de vardır, ama bizde nereden?

– Özel ekipman senin neyine lâzım ki? – omuzlarını silkerek söyledi Sensei. – İnsan herhangi bir demir parçasından çok daha yetkindir.

Volodya düşünceye daldı ve biraz sustuktan sonra, ekledi:

– Ya, ben artık neleri denemedim ki. Daha hızlı alışmaları için başta gözlerimi de kapıyordum ve çocuklarla beraber karanlıkta duyma algılamasını geliştirmek için antrenman yapmaya da çalıştık. Ama hepsi boşunaydı. Yine de çoğu durumlarda anîlik etkeni çalışıyordu, hazırlıklıymış gibi olmamıza rağmen.

– İşitme ve görmenin bununla hiçbir alâkası yok, – tespit etti Öğretmen. – İnsanda tamamen farklı duyumsal bir algılama var, hangisinin ki sayesinde sen istediğin uzaklıkta, etrafını sarmalayan çevrenin tümünü kontrol edebilirsin.

Volodya canlanmış bakışlarıyla Sensei'e baktı:

– Sensei, göster – elini kalbinin üzerine koyarak söyledi ve gülümseyerek ilâve etti: – Gönlüm, senin örneklerinin hasretini çok çekti.

Sensei hafiften gülümsedi ve kabul anlamında elini salladı:

– Tamam kamikaze, hadi...

Volodya çocuklarla beraber, Sensei'i yanıltmak için büsbütün bir plân hazırladılar. Bu zaman zarfındaysa bu sıra dışı gösterinin tutkusu artık tüm kalabalığı sarmıştı. Birileri, Sensei'in gözlerini bağlamak için, kendi üzerinde defalarca ışığa karşı geçirgenliğini deneyerek, kalın bir boyun atkısı getirdi. Diğerleri, daha iyi gürültü engelleri ve hava titreşimleri oluşturmak üzerine tartışıyorlardı. Bizim grubumuz ise, Stas'ın yanında durarak, ilgiyle tüm bu süreci gözlemliyordu.

– Peki, kim bu Volodya? – sordu ona Andrey.

– Volodya mı? O, Sensei'in dostu. En eski öğrencilerinden birisi.

– Peki, ne zamandan beri o, Sensei'le çalışıyor?

– Benim artık beşinci senem. Ben Sensei'in yanına geldiğimde, Volodya askerden yeni gelmişti. Ama o, daha askerden önce de onun yanında antrenman yapmış.

– Ciddi bir dayı, sporcu, – belirtti Andrey.

– Hele bir de olmasın. Volodya sambo'da usta sporcu derecesine sahip. Askerliğini deniz piyadeleri keşif birliğinde yaptı. Askerden sonra da İçişleri Bakanlığında.

– Peki, kim olarak çalışıyor? – sordum ben.

– Şimdilerde, kısa süre önce oluşturulmuş özel bir birliğin dövüş hazırlıkları ile uğraşıyor.

Ve biraz sustuktan sonra, ekledi:

– O daha ne yuvanın kuşu!

Bizim tüm büyük kalabalığımız, Volodya'nın rehberliği altında spor salonunun kenarlarından dizilerek kocaman bir daire oluşturduk. Sensei ortaya çıktı. Volodya bizzat kendi elleriyle boyun atkısını onun gözlerine bağlayarak, titizlikle tüm olası açıkları kapadı. Böylesine bir hazırlıktan sonra o, kalabalığın arasına karıştı. Ve bu zaman Sensei tuhaf bir duruşa geçti. Bu, hayalî bir asaya yaslanarak dinlenen, yorgun yolcunun duruşuna benziyordu.

– Vay be! – hayranlıkla telâffuz etti Jenka, ellerini heyecanlı beklentiyle ovuşturmaya başlayarak: – Bak şimdi çok enteresan bir şeyler olacak.

– Kesinlikle, – onayladı Stas, dikkatle Sensei'e bakarak.

– Peki, ne duruşu oluyor bu? – merak etti Andrey.

– Eğer doğru anladıysam, bu “Yaşlı lama” stilinden, – sessizce cevap verdi Stas.

– Nedense bu stil hakkında hiçbir zaman duymadım.

– Hm, ve de sanırım duymayacaksın. Bu çok eski, ölü bir stil. Sensei'in dediğine göre, daha milâttan önce unutulmuş. Günümüze kadar bu okulun yalnızca acınacak bir kısmı ulaşmış. Çin'de bu “Ejderha” stili gibi tanınıyor.

– Yapma ya, – şaşırdı Andrey, – acınacak bir kısımmış! Benim bildiğim kadarıyla, “Ejderha” stili en güçlü stilmiş, çünkü tüm dövüş sanatları okullarının bilgeliğini ve gücünü kendinde birleştirmiş...

Ve yine Sensei'e bakarak, ekledi:

– Peki, sen bu çok eski stil hakkında nereden biliyorsun?

– Ya, iki sene önce kendi gözlerimle görme fırsatım olmuştu. Burada bazı turistler teşrif etmişlerdi bize. Sensei de böyle misafirperver bir şekilde “Yaşlı lama” stiliyle ağırladı onları. Bak o işte gösteriydi diyorum size, gözlerini ayıramıyordun!

Böylesine bir reklâmdan sonra, biz kendi hikâyemiz için de olağanüstü sürükleyici hiçbir şeyi kaçırmamak için dört gözle Sensei'e dikildik. Bu zaman Volodya'nın verdiği işaretle, bizim tüm büyük kalabalığımız rastgele ellerimizi çırparak ve yüksekten ayaklarımızı yere döverek, inanılmaz bir gürültü yaratmaya başladık.

Böylesine bir siperi kullanan Volodya saat dönüşü yönünde dolaşarak Sensei'e yaklaşmaya başladı. Onun hareketleri yumuşak ve hafifti. O, giderek hayalî rakibine yaklaşırken, sanki sıçrama öncesindeki bir panter gibi adım atıyordu. Volodya Sensei'in sağ arka tarafından girdiği zaman, çevik, hafif bir adımla, onun kafasına mawashi-geri vuruşunu yaptı. Neredeyse eş zamanlı olarak, Sensei sağ ayağını arkaya çekti ve bu dönüş anında onun sağ eli zarif bir biçimde kavis çizerek hafiften kenarıyla Volodya'nın yüzüne dokunuverdi. Bizzat dokundu, hafif bir kuş tüyü gibi, ve de vurmadı, benim beklediğimin aksine. Sonrasında bizim fal taşı gibi açılmış gözlerimizle gördüklerimize binaen bu bir tesadüf veya ıskalama değildi. Tüm hareketler Sensei tarafından hafif, akıcı ve özel bir titizlikle hayata geçirilmişti. Volodya ise bu hafif dokunuştan, âdeta ona bir top güllesi isabet etmiş gibi uçuverdi. Onun ayakları anîden yukarı fırladı ve kendisi de kafası üzerinden takla atarak, gürültüyle zemine çakıldı. Salonda tam bir sessizlik hâkim oldu. Volodya kımıldayarak tabana oturdu. Millet rahat bir şekilde nefes alarak bir arı kovanı gibi uğuldamaya ve olup bitenleri tartışmaya başladı.

– Böyle düşmeyi nasıl becerdi o, ya? – Kostya, Andrey'e sordu.

Diğeri omuzlarını silkti.

– Sanırım dengesini kaybetti sadece. Bir ayağının üzerinde duruyordu çünkü. Büyük ihtimalle böyle, çünkü vuruş çok hafifti sanki. Hatta vuruş bile diyemezsin buna.

Sensei boyun atkısından kurtulup, Volodya'ya sordu.

– Yaşıyor musun, intiharcı?

– Yaşıyorum, – uzattı diğeri, eliyle sağ gözünü tutarak. – Anlamadığım şey, ben nerede yanlış yaptım?

– Senin yanlışın şurada ki, sen kendi anlayışına göre, beni bizzat en korunmasız tarafımdan yakalamaya çalıştın, yani en zayıf yerimden.

– Evet!

– Bu yüzden de hapı yuttun işte! Eğer sen hemen ön cepheden saldırıya geçseydin daha fazla şansın olurdu, arkadan veya sağdan olan saldırıya nazaran. Ama eğer sen arka soldan saldırıya geçseydin, senin için daha da kötü olacaktı.

– Ama neden?

– Çünkü sen görmeye ve işitmeye sahip bir insan gibi düşünüyorsun. Ben sana kaç kere söylemiştim, rakibinde onun düşünce hamlesini hesaba katmak gerekiyor. Zira eğer ben hiçbir şey görmüyorsam ve duymuyorsam, demek ki mantıken, benim bilincimin zayıf savunmalı yerleri çok daha iyi ve güçlü bir biçimde kontrol ettiğini, en azından tahmin etmek mümkün.

– Peki, ya ön cephe?

– Önde ise kontrol daha zayıf, çünkü burada vücudun hazırlığı zaten bir numaraydı. Doğal algılamasından yoksun bir insan, dövüşe ön taraftan fiziksel olarak hazır oluyor, arkadan ise ruh bakımından, bu ise çok daha tehlikeli. Şöyle ki, rakibine ne kadar zayıf gözükürse bir yer, bir o kadar fazla korunma altında olur orası ve buna uygun olarak da bir o kadar beklenmedik karşı saldırı olabilir.

– Ya eğer, ben tabancayla olsaydım?

– Eğer sen tabancayla olsaydın o zaman bize yarın, şimdikinden çok daha fazla faydan dokunurdu.

– Hangi anlamda?

– Düpedüz anlamında. En azından doyasıya börek yerdik defin töreninde.

Volodya, Sensei'in kara mizahının cevabında gülümsedi:

– Ya, börekleri ben size öylesine de getiririm...

Volodya elini suratından çektiği zaman, biz hatta biraz şaşkınlığa uğradık. Onun gözünün altında koca bir çürük şişmişti. Hatta buna çürük bile diyemezsin. Gözün etrafındaki deri morumsu siyahımsı bir renge bürünmüş ve yanıktan sonraki gibi kabarcıklarla kaplanmıştı. Bizim topluluğun kadın kısmı hemen koşuşturarak, Volodya'ya soğuk suyla ıslanmış havlu getirdiler. Fakat bu kompres bile yardımcı olamadı. Ne var ki, sanki herkesten az kendi gözünün derdini çeken Volodya'nın kendisi idi. O, elbisesini silkerek ayağa kalktı ve neşeyle Sensei'le şakalaşmaya başladı. Bizim hepimiz içinse yöntemleri çalışma komutu seslendi.

Antrenmandan sonra, neredeyse ek çalışmaların en sonunda, biz yine kendimiz için ilginç bir şeyler duyduk.

– Sensei, etraf çevrenin kontrolü antrenmanının daha basit bir tekniği var mı? Benim birliğimdeki çocukların anlayabilecekleri ve yapacabilecekleri bir türden diyelim, – sordu Volodya.

Öğretmen düşündü ve biraz bekledikten sonra cevap verdi:

– Evet, var böylesi. Gerçi, burada iki kişinin olması lâzım. En iyisi “lotus” pozunda oturarak çalışmak... Bu egzersizin anlamı şundan ibaret. Yumuşak bir tenis topu iple başının seviyesinde öyle bir şekilde asılıyor ki, ortağın onu salladığı veya ittiği zaman, onun hareket

yörüngesi kafanın bulunduğu yerle kesişmek zorunda kalıyor. Senin görevin sadece olarak, etrafındaki çevrenin kontrolü için alışık olduğun duyu organlarından vazgeçerek ve daha çok sezgilerine güvenerek, toptan kaçınmayı öğrenmekten ibarettir. Topu, onun manevî anlamında algılamak gerekiyor. Cismin senin ensene yaklaştığını hissetmeye ve dâhilî sezginin tüyosuyla vaktinde kafanı çekmeye çalışmak gerekiyor. Önemli olan senin bilincinin antrenmanlı olması ve burada biz tekrar bizim koyunlara geri dönüyoruz, – gülümsedi Sensei. – ...Şakayı bir tarafa bırakırsak, sen kendi bilincini tam bir sükûnet durumuna getirmelisin ve bilincinin, gölün pürüzsüz yüzeyini hatırlatması lâzım. Ve senin bilincinin bu mutlak sessizliğinde bir cisim yaklaşıyor, bizim durumumuzda bu top oluyor, gölün pürüzsüz yüzeyinde atılarak ufak kırışıklıklar yaratan bir taş gibi hayal et onu, veya kayık, veya bot gibi – nasıl istersen öyle de isimlendir. İşte bu top senin alanını yarmaya başlayacaktır. Ötedeki geri kalan her şey ise, örneğin, dairevî olarak duran insanlar; bunlar ağaçlar veya sahildeki insanlar olacaklar, nasıl hoşuna giderse. Ve bizzat sen, bu gölün ortası oluyorsun. Ve sen de, senin yüzeyindeki her bir dalgalanmayı, senin alanına olan her bir müdahaleyi saptamayı öğrenmek zorundasın. Sonuç olarak, yaklaşan yabancı cismi ve etrafında olup biten her şeyi hissetmeyi öğreneceksin.

Bizimle beraber Sensei'in yanında duran Andrey sordu:

– Peki, biz de bunun antrenmanını yapabilir miyiz?

– Eğer böyle bir isteğiniz varsa, buyurun, sağlığınıza çalışın, – cevap verdi Sensei.

– Peki, burada hangi tür algılama işlemeye başlıyor? – sorusunu sordu Volodya.

– Gösteri zamanı olanla, neredeyse aynı. Burada önemli olan, kendi bilincin ile vücudunun sınırlarını aşmaktır.

– Nasıl yani? – anlayamadı Andrey.

– Şöyle basit bir örnek vereyim. Herhangi bir insan düşünmeyi bıraktığında, yani oturup, rahatlayıp ve maksimum düzeyde kendi düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştığında, bilincinin genişleyerek beden sınırlarının çok ötesine çıktığını hissetmeye başlıyor. Bilinç kapsamlı bir hâle geliyor. O, kocaman alanları kapsıyor. Buradaysa sen yalnızca onu belirli bir yerle sınırlıyorsun. Benim gösterdiğim örnekte bu spor salonuydu. Gerçi eğer inatla çalışırsan, ilçenin diğer ucunda bile neler olduğunu hissedebilirsin. Prensip olarak, bu zor değil.

– Yani topla olan egzersizlerde önemli olan, göl örneğinde olduğu gibi, bilincin mutlak sessizliğini sağlamak mıdır? – yeniden sordu Andrey.

– Kesinlikle doğru, ve tek bir düşüncenin bile bu alana girmemesine çalışmak lâzım.

– Bu kolay değil.

– Kolay değil, ama mümkün.

– Söyler misiniz peki, Stas diyordu ki, “Yaşlı lama” çok eski bir stilmiş. Bu doğru mu?

– Evet.

– Peki, tarihte onu bilen insanların isimleri kalmış mıdır? – sordu Kostya.

Sensei bir şeyler hakkında düşünerek hafiften gülümsedi ve cevap verdi:

– Senin bildiklerinden, meğer ki bir tek Buda. Ve tabiî ki onun ilk müritleri.

– Buda mı? – şaşırdı Kostik. – Ama onun sanki başka bir felsefesi vardı, iyilik felsefesi. Yumrukların bununla ne alâkası var?

– Yumruklarla da iyilik olur, – sakince cevap verdi Sensei. – Fakat bu Sanat'a sahip olmak, birilerine saldırmak anlamına gelmiyor. Onlar için bu manevî ilim yolundaki kendine özgü bir basamaktı...

Böylece bizim gözümüzde Sensei'in bu kadar değerli bilgi ve yeteneklerinin, sıradaki kez tanıklığını yaptığımız bu ek çalışmalar da bitti... Bizim hayranlığımızın haddi hududu yoktu. Üstümüzü değiştirip, diğerlerini spor salonunun yanında bekliyorduk. Kalabalık sokağa çıktığında Jenka tesadüfen Volodya'ya baktı ve dehşet içinde çığlık attı:

– Vay canına be! Eveet ya!.. Ama da suratın varmış, Şarapov...

Bu sözlerden sonra herkes dikkatini Volodya'ya çevirdi. Onun gözü, büyük siyah bir lekeye dönüşerek tamamen kabarmıştı.

– Ama bir şey değil, – yürek direk verdi Jenka ve göğsünü gererek havalı havalı nutuk çekti: – Çürükler erkeğin yakışığıdır!

Cevabında Volodya tebessümle söyleyiverdi:

– Peki sen yakışıklı olmak istiyor musun?

Tüm çocuklar kahkahaya boğuldular.

– İstiyor, istiyor. Bense aynen o fıkradaki gibi şahitlik yapacağım, – konuyu geliştiriyordu Stas. – Adamdan sormuşlar: “Birisinin öbürünü nasıl kafasından vurduğunu gördün mü?” O, cevap veriyor: “Görmesine görmedim, ama birilerinin sanki içi boş bir şeye vurduğunun sesini işittim”.

Viktor ise ekledi:

– Bense ikinci şahit olacağım. Ve eğer benden, kavga zamanı neden mağdurun yardımına koşmadığımı sorarlarsa, ter temiz vicdanımla söyleyeceğim: “Hangisinin mağdur olduğunu nereden bile bilirdim ki. Bir birlerine öylesine bir yiğitlikle dayak atıyorlardı ki!”

Yeni bir kahkaha dalgası etrafa yayıldı.

– Ay, ay, ay, – yansıladı hepsini Jenka. – Sizin şakalarınızdan, kilometreden karakol kokusu geliyor... Yaa, Sensei, görüyor musun, adam ağzını açmaya fırsat bulamadan, şimdiden nasıl da hapse gönderiyorlar! ...

12

Böylece güle oynaya şakalaşarak ve birbirlerinin üzerinden gülerek çocuklar yola koyuldular. Sakin bir hava vardı. Gökyüzüne yıldız salkımları serpilmişti. Sıkı bir antrenmandan sonra akşam serinliğinin tadını çıkarırken, bizim biraz birbirimizden uzak kaldığımızı fark etmedik. Kostik ve Tatyana çok ileri gitmişlerdi. Volodya, Jenka ve Stas

arkada bir yerlerde kalmışlardı. Viktor, Andrey, ben, Slavik ve Yura ise havadan sudan konuşarak, ortada Sensei'le beraber yürüyorduk.

Dönemeçten bize doğru, artık iyice içkili durumda olan, sekiz kişilik bir madenciler grubu çıktı. Galiba onlar çiftin yanından geçerken fena bir şekilde Kostik'in kibrine dokunmuşlardı, çünkü biz yaklaştığımız zaman çocuğun yüzü öfkeden kızarmıştı. O, umutsuzca cevap yetiştirmeye devam ediyordu ve bununla da cidden içkili adamları öfkelendirmişti. Andrey ise üstüne üstlük kendi arkadaşına arka çıkmak için araya girdiğinde bununla da ateşin üzerine yağ dökmüş oldu. Madencilerden bir tanesi, en coşkun olanı, kavgaya atıldı. Andrey, Kostik'le beraber onun üzerine yürüdüler. Fakat Sensei zamanında onların önünü keserek, madencilere seslendi:

– Sakin olunuz, baylar! Böyle küfür savurmaya ne gerek var, burada bayanlar var... Asil beyefendilere yakışmaz sövüp saymak...

– Bu ortaya çıkmış ... de kim böyle?! – Sensei'in yakasına yapışan gözü dönmüş adam hırıldadı: – Ben kemiklerinin hepsini kırmadan, bas git kendi yoluna!

İşte burada, biz de dayanamadık ve tüm kalabalıkla beraber elebaşının üzerine yürüdük. Hatta ben bile bu ayyaşlara karşı içimi kaplayan öfkeyle tamamen kendimden çıkmış ve o an onları paramparça etmeye hazırdım. Arkadan da büyük ağabeyler koşup geldiler. Fakat Sensei, herkes için beklenmedik bir anda, bizim tüm girişimlerimizi durdurdu ve Viktor'a hepimizi uzaklaştırması için işaret etti. Biz öfkeyle homurdandık. Fakat Viktor, Stas, Jenka ve Volodya'yla beraber bizim duraksamamıza imkân vermeyerek, aynen gayretli çobanların meleyen koyun sürüsünü götürdüğü gibi, yol boyunca ileriye doğru götürdüler.

Ben, Öğretmen'in şimdi sekiz rakibine karşı herhangi bir süper yöntem kullanacağı beklentisiyle, devamlı arkaya bakıyordum. Fakat Sensei sadece duruyor, gülümseyerek adamlara bir şeyler anlatıyor ve sanki kendini mazur gösteriyormuş gibi el kol hareketleri yapıyordu. Sıradaki kez arkaya baktığımda ise, gülümseyen madencilerin onunla hepten kardeşlik yaptıklarını ve yakın dostlar gibi vedalaştıklarını gördüm. “Bak şu işe! – düşündüm ben. – Peki, o zaman bunca sene Kung-fu öğrenmenin ne anlamı var?" Arkadaşlarımın şaşkın ifadelerine bakınca, bunu düşünen bir tek ben değildim. Sensei bizim yanımıza vardığında, Andrey kızgınlıkla söyledi:

– Siz neden onların önünde kendinizi mazur gösterdiniz. İlk olarak onlar sataştılar ve kendileri tüm bunları kaynattılar. Onların suratını dağıtmak gerekiyordu, gelecek sefere ders olsun diye. Eğer siz beni durdurmasaydınız, ben onlara öyle bir...

– Tabiî, – sözünü kesti Sensei, – eğer ben seni durdurmasaydım, onlar en azından ağır travmalar alır, bir tek yumuşak dokuları değil fakat organları da hasar görür ve belki de beyin sarsıntısı olurdu. Peki sen düşündün mü hiç, bu adamların evde kendi aileleri olduğunu ve onların evin geçimini sağlayan tek kişi olabileceklerini... Sen hiç düşündün mü ki onlar birer madenci! Sen hiç madende oldun mu?

– Hayır, – cevap verdi Andrey.

– Bense oldum... Bak, senin kaburgalarını kırmayı istediğin bu insanlar, madene cehenneme iniyormuş gibi, bir kilometre ve daha fazla derinliğe, iniyorlar. Onların vücudunun nasıl bir basınca maruz kaldığını hayal et. Artı, – Sensei parmaklarında saymaya başladı, – orada çok sıcak, çok az oksijen var, vücut için zararlı olan metan, kömür tozu orada çok fazla... Ve tüm bunların üstüne, onlar her saniye hayatlarını riske attıklarının farkındalar. Çünkü her an çökme olabilir, bir şeyler değebilir veya hepten öldürebilir. Madende kazalar sık sık oluyor çünkü. Ve insan bütün bu hisleri derinden yaşıyor. Yani onun psikolojisi son hadde oluyor, limiti aşıyor diyebiliriz. Böylesine bir durumu, meğer ki savaş zamanı ön hatta olan askerlerin durumuyla karşılaştırabiliriz. Stalin boşuna demiyordu: "Madenler, ikinci cephemizdir" diye.

Sence onlar neden içiyorlar? Hiç olmazsa az buçuk bu stresten çıkmak için, bu sürekli dâhilî korku hissinin gerginliğini azaltmak için. Zira bu psikolojik bariyeri aşmak için, psikoloji ve tıp alanında yüksek uzmanlık derecesine sahip uzmanların sürekli olarak madencilerle çalışması gerekiyor. Fakat böyle bir yardımı onlar, tabiî ki, almıyorlar. Bu yüzden de çoğunluğu içiyor.

–Evet,–içinicektiKostya,–

"Olmasaydıayyaşlık,hiçbirzaman

Kölelik ne, bilmez olurdu insan!"

– Kesinlikle doğru... Bundan başka, yeteri kadar uzun süre madende çalışmış bir madenci, çok güzel bir şekilde hiçbir geleceğinin olmadığını anlıyor. Meselâ, senin geleceğe ait planların var, sen üniversiteyi bitirebilirsin, kendi kariyerini kurabilirsin. Onların ise tek bir gelecekleri var: ya madende geberip gitmek yada ki orada kazandıkları hastalıklardan ölüp gitmek. Onların hepsi bunu anlıyor, bunun bilincinde oluyor. Fakat onların da kendi gururları, kendi büyüklük kuruntuları var, aynen sende olduğu gibi.

– Ya, bende büyüklük kuruntusu nereden olsun, – elini salladı Andrey. – Bende ondan hiç yok.

– Nasıl yani yok?! Sen daha az önce, sırf sana dokundular diye onlara dayak atmak istiyordun... Bu zaten senin büyüklük kuruntun oluyor, düşünüyorsun ki sana, böyle bir krala, nasıl hakaret ederler... Böyle bir kibir, işte onlarda da var. Fakat senden farklı olarak, onların geleceği yok. Ve sen de onların son şeylerini mi ellerinden almak istiyorsun?! Onların tüm bu stresleri, sıkıntıları, hayata geçmemiş hayalleri ve ellerinden kaçırdıkları imkânların üzerine hele bir de gözlerini acil serviste açtıklarını hayal et, senin attığın dayaklardan sonra... Bu fiziksel eziyetlerden çok daha ağır, fazladan bir ıstıraptır. Ne diye?!

Biz suçluluk duygusuyla kafalarımızı aşağı diktik. Gerçi Sensei çocuklarla konuşuyordu ama eşit bir seviyede bu bana da aitti. Onun sözleri beni sarsmıştı sadece. İçimde, az önceki savaşa meyilli düşüncelerimden dolayı bir tür sıkıntı mevcuttu. Ve ben kendim için, kendimden, aşırı derecede utanç duydum. Ansızın Sensei'in düşüncelerinin tüm derinliğini hissettim ve onun herbir insanı ne kadar da anladığının ve hissettiğinin bilincine vardım.

– Ne diye?! – tekrar etti Öğretmen. – Sen ne, onlardan özür dilediğin için, sakinleştirip çıkıp gittiğinden dolayı, zarar mı gördün?.. Hayır. Sana hiçbir şey olmadı. Sen çok güzel olarak, bir tek bacaklarınla onları sakat edebileceğinin farkındasın.

– Elbette, ben onları öyle... – Andrey yeniden kızmaya başladı.

– Bak, görüyor musun, yine senin büyüklük kuruntun konuşuyor. Ama ben sana bacaklarını sallamayı, sokakta insanlara dayak atasın diye öğretmiyorum ki. Dövüş sanatlarının anlamı tamamen başka şeyde ve bu yöntemler hayatın boyunca sana gerekli olmaya bilir. Ve inşallah da gerekli olmayacaklardır... Senin görevin, olayın sebebini ve sonucunu, derinliğini ve özünü anlamayı öğrenmek ve onu barış yoluyla çözmektir.

– Peki, siz onlara ne söylediniz? – merak etti Kostya.

– Her şey çok basit. Ben onlara, onların da sizin gibi çocukları olduğunu anlattım. Ve başka içkili adamların da, onlar gibi, çocuklarına sataşıp onları dövebileceklerini söyledim. Ben onlara bu manzarayı sırf insanlık tarafından gösterdim. Bu arada da, dikkat edin, onların büyüklük kuruntuları bir zarar görmedi. Ve de en önemlisi şu ki, onlar memnun bir ruh hâliyle ve sizin gibi gençleri koruma kararlılığıyla ayrıldılar. Yani, barışçıl yolla her şey çok daha basit olarak çözülüyor...

Ve biraz sustuktan sonra, ekledi:

– Söz dalaşına girip, yumruk atmayı ise her bir aptal yapabilir... Hemencecik kendi hayvanî içgüdülerine teslim olmamak lâzım. Çok daha önemlisi, her bir olayda insan olmaya devam etmektir. Bu, saldırganlığın neden ve nereden çıktığını anlamaktır. Ve yeni bir düşman değil, yeni bir dost kazanmak için bu sorunu nasıl doğru bir biçimde çözebileceğini bulmaktır.

Ve, artık durağa yaklaştığımızda, Sensei sonuçlandırdı:

– Şunu unutmayın ki, **öfkeyle yaptığınız her bir vuruş, sonuç olarak sizin kendinize geri dönüyor.**

Bizim grubumuz sessizce duruyor ve utanç hissiyle Sensei bakıyorduk. Sonunda, gelecek görüşmemizle ilgili anlaşıp, ayrıldık biz.

13

Biz neredeyse tüm yol boyunca konuşmadan gidiyorduk. Merkeze yaklaştığımızda ise, şimdiye kadar derin düşüncelere dalmış olarak oturan Andrey içindekileri dışarı döktü:

– Vay be! Ama da yaptı Sensei, utancımdan yere giresim geldi!

– Hiç deme ya, – kabul etti Kostya. – Şimdi kendim düşünüyorum, ne diye o adamlara bulaştım ki ben de? Dedikleri gibi, susmak altındır!

– Bir şey değil, – sakinleştirdi onu Andrey. – İşlerin nasıl döndüğünü gördün. Her işte bir hayır var... Eveet, Sensei fena şekilde aklımı karıştırdı...

"Şimdi bayağı uzun bir süre sindirmek gerekecek", – düşündüm ben. Geri kalan tüm yol boyu ben, olanlardan daha çok, kendimle ilgili daldığım düşüncelerden ıstırap çektim. Benim alışık olduğum ruh hâlimde bir şeyler ters gidiyordu. Ama ne? Öğretmenin konuşmasını kaçıncı kere ben ayrıntılarıyla kafamda döndürmeye başladım ve yine şu sıkıntıyı hissettim, ve... Dur! Ansızın kafama dank etti. Tabiî ki ya, bu yeni bir histi! Zira benim su altındaki kocaman cahillik ve bencillik kayalıklarım bu güçlü, sarsıntılı darbeye maruz kaldıklarında, içimde anîden çoktan beri unutulmuş, derin bir his ortaya çıkıvermişti. Ben onu tam olarak kavrayamıyordum. Fakat onun benim bilincimin yüzeyinde ortaya çıkmasıyla, ben Sensei'in neyi anlatmak istediğini anladım. Böyle bir şey bende ilk defa oluyordu. *Ben apaçık bir şekilde onun basit gerçeğini anladım.* Benim iç dünyam için bu başlı başına bir buluştu. Ben âdeta kendimle barışmayı başarmış gibi buna seviniyordum.

Eve güzel bir keyifle geldim. Meğer, orada da beni sürpriz bekliyormuş.

– Bizimse sana güzel haberlerimiz var, – yüzündeki büyüleyici tebessümüyle nur saçan annem söyledi. – Bugün Vitya dayın Moskova'dan aradı. O klinikteki en iyi profesörle anlaşmayı başarmış. Şimdi bir tek günü ayarlamak kaldı.

Eğer bu haberi bana daha önce verseydiler, deliler gibi sevinirdim. Ama şimdi kendimde fark ettiğim şey, fiziksel olarak kafamda neler olduğunun büsbütün umurumda olmadığıydı. Önemli olan içimde anladığım şeydi. Bu vücudumdan daha çok ruhumu ilgilendiren bir tür yeni algılama düzeyiydi. Fakat annemlerin moralini bozmamak için yüksek sesle söyleyiverdim:

– Bu harika! Ve ben bundan şüphe etmiyordum. Bulunduğu mevkisi ve bağlantılarıyla, Vitya dayım mı yapamayacaktı?! Aferin ona, o her taraflı olarak girişimci bir insan.

Tüm yarınki gün boyunca, ben hep bu yeni hissim hakkında düşünüyordum. Ben tekrar, nasıl derler, vücudumla ve özellikle de ruhumla, gerçek hayata geri dönmüştüm. Ve meditasyon çalışmalarına gitme vakti geldiğinde ben oraya varmak için sabırsızlıktan dayanamıyordum artık. Bu seferse ben hantal Tatyana'yı acele etmesi için koşuşturuyordum.

Biz, çocukların bizi beklediği tramvay durağına geldik.

– Kızlar, düşünebiliyor musunuz, – Kostik güle güle bildirdi. – Sensei, az daha bizim Andrey'i yoldan çıkaracaktı.

– Ne oldu ki? – ilgilendik biz.

Andrey gülümseyerek konuşmadan duruyor, Kostik ise coşkuyla devam ediyordu:

– Geçen sefer sizi bıraktıktan sonra, eve doğru gittik. Ve neredeyse vardığımızda, bir kaç çocuk, malûm canları sigara çekmiş, bize yaklaştılar. Âdeta dedemizin dedelerine borcu varmış gibi talep etmeye başladılar. Andrey ise, gerçek bir beyefendi gibi, sigara içmediğimizi ve onlara da sağlıkları açısından tavsiye etmediğimizi açıklamaya başladı. Duymadınız mı, Sağlı Bakanlığı uyarıyormuş... Ve sonunda da ekledi, ciğerlerinizi bu zehirle doldurup ta, sokak aralarında serseri gibi dolaşıp ve bir işe yaramamaktansa, en iyisi sporla falan uğraşın, meselâ Kung-fu gibi. Ruhunuz için de, vücudunuz için daha fazla faydası olur.

– Peki, sonra? – sabırsızlıkla sordu Tatyana.

– Onlar da, kol ve paçalarını sıvayıp, söz dalaşına kalkıştılar.

– Ya Andrey?

– O ise, hayal edebiliyor musunuz, bizim Andrey de onların beş para etmez hayatlarının anlamı, onların sözlerinin de bir yerine kadar olduğuyla ilgili büsbütün nutuk çekmeye başladı. Ben düşündüm ki, tamam artık çocuğu kaybettik. Sonra ise baktım, yok daha umut varmış...

– Ee, sonra nooldu?

– Ne olabilir ki? Ortam tabiî ki gerilmeye başladı. Andrey onların hakaretlerine sabretti, sabretti, sonrasındaysa kendi sözlerinin daha da bir inandırıcı olması için onlara suratlarını düzleştirdi. Üstüne üstlük öğretici tonla son noktayı da koydu: "Bak işte görüyor musunuz, sizin her bir kötü lâfınız aynı güçteki bir dayakla size geri dönüyor".

– Saçmalamışsın ya, – şaşırdım ben.

– Peki, neyle bitti her şey? – gülümseyerek merak etti Tatyana. – Hayat kaybı falan yaşandı mı?

– Her şey yolunda, – elini salladı Kostya. – Aha! İşin en komik tarafını söylemeyi unuttum. Sonrasında onlar, onun öğrencileri olmayı rica etmeye başladılar.

Herkes gülüştü, ben ise kendimi bir tuhaf hissettim. Birincisi, böyle bir aptallığı ben hiçbir şekilde Andrey'den beklemiyordum. İkincisi ise, Sensei için üzülmüştüm.

– Ya Andryuha, tam bir kaçıksın sen, – gülerek ifade etti Tatyana.

– Çok doğru, çok doğru, – şakalaşarak dalga geçmeye başladı Kostik – Tehlikeli bir tip, hatta sabıkalı diyebiliriz. O, benim yüce ifadelerimi de her zaman baş aşağı çeviriyor, en uygunsuz duruma diyebiliriz...

– Yapma ya, yüce ifadelermiş, – yansıladı onu Andrey. – Bu da başımıza Sokrat kesildi.

– Ya, niye hemen Sokrat olsun ki, daha ünlü insanlar da vardı...

Bu komik diyalog öylece sonsuza kadar sürecekti ama bu vakit bizim tramvay gelmişti.

14

Çalışmalara gitmek için biz erkenden çıktık ve de sonradan anlaşıldığı gibi boşuna değil. Andrey, yolu kesin hatırladığını temin ederek, bizi mahrem düzlüğe götürmeyi kendi üzerine götürdü. Yarım saat boyunca, kasabadaki bütün köpekleri kendi varlığımızla rahatsız ederek, ileri geri dolaşıyorduk. Ve nihayet nereye sapma konusunda birbirimizle umutsuzca tartışırken, grubumuz bir göletin önüne çıktı.

– Beş para etmez bir kılavuzsun! – söyledi Kostya. – Ee, nerede senin düzlüğün?

– Teorik olarak, burada olması gerekiyor, – omuzlarını silkti Andrey.

– Aha, pratikteyse sel onu başka yere götürdü. Geri gidiyoruz.

Geri dönerken biz Jenka'yla burun buruna geldik.

– Şükür, sonunda bir canlıya rast geldik en azından, – rahatlamış bir şekilde nefes aldı Kostya.

– Ne o, bizim Şanghay'da yolunuzu mu kaybettiniz? – Jenya gülümseyerek bizimle alay etti.

– Ya, şu kılavuzun hafızasına umut bağladık.

– Peki, düzlük nerede? – sordu Andrey.

– Ya, orada, – delikanlı eliyle tamamen başka bir yönü gösterdi.

– Ben sana demiştim, yanlış tarafa döndüğümüzü! Orada böyle bir yokuş yoktu, – Kostik, Andrey'in yüzüne vurdu.

– Peki, sen burada ne arıyordun? – Tatyana, Jenka'dan ilgilendi.

– Sizin ne, haberiniz yok muydu? Ben istenilen insanın bulunduğu yeri anında enerjisel olarak saptıyorum, yeter ki düşüneyim.

– Ya, bırak milleti oyuna getirmeyi, – gülümseyerek söyledi Kostya. – Harbiden, senin burada ne işin var?

– Ya, bırakın yakamı. Yaşıyorum ben burada, yaşıyorum! – komik bir şekilde belirtti Jenya. – Kapıdan dışarı daha yeni adımımı atmıştım ki, bakıyorum, sizin ordu gölete doğru sefere çıkmış. Ben hatta ağzımı açmaya fırsat bulamadım. Düşündüm ki, tamam, şimdi biraz yolun tozunu alıp geri döneceksiniz. Haklıymışım! Bakıyorum, beş dakika sonra geri geliyorsunuz. Beni yine elektrik direği zannetmeyesiniz diye, ben de yolun ortasına çıktım.

Biz bu kadar şanslı karşılaşmamızdan dolayı memnun memnun gülümsedik ve hep beraber düzlüğe gittik. Doğanın sevgiyle yarattığı bu kuytu yerde, Sensei ve Volodya da dâhil olmakla, artık herkes toplanmıştı. Biz şamatayla topluluğa karışarak, herkesle selâmlaşmaya başladık. Sensei, yine Jenka'nın bizim grubumuzu getirdiğini görüp, şakayla sordu:

– Bu kılavuz tekrar sizi gezintiye mi çıkarmıştı?

– Hayır ya, bizim artık kendi kılavuzumuz var, – Kostik Andrey'e işaret etti. – Bu hatta Jenka'yı bile geride bıraktı...

Ve sonrasında Kostik bizim serüvenlerimizle ilgili hikâye anlatma tutkusuna yakalandı. Kalabalığın kahkahaları altında o kadar kendini kaptırıp, o kadar coştu ki, sonunda bizim Sensei'den saklamaya karar verdiğimiz, tamamen yersiz bir lâfı ağzından kaçırıverdi.

– Böyle işte! Gel de, bundan sonra ona öğrencileri emanet et. Öyle bir çıkmaz sokağa götürür ki, kendisi bile nasıl çıkmak gerektiğini bilemez sonra.

– Hangi öğrencileri? – sözü havada kaptı Sensei, şu ana kadar sanki dikkatle dinlemiyomuş izlenimini verse de.

– Ya, – ağzından kaçırdığını anlayan Kostik, ört bas etmeye çalıştı: – Vardı bir hikâye...

– Ne hikâyesi? – ilgilendi Sensei.

Kostik'in istemeyerek de olsa tüm olanları anlatmaktan başka çaresi kalmamıştı. Andrey de konuşmaya katılarak kendi davranışını temiz niyetlerle aklamak için acele etti. Sensei ise tüm bu gevelemeyi sonuna kadar dinleyerek, kafasını salladı:

– Hm, evet... Biliyor musun, çok eski zamanlara ait, şöyle bir kadim mesel var: "Padişahın biricik oğlu varmış. Ve günün birinde, dünyada hatta padişahlar arasında bile kendi Bilgeliğiyle ün salmış, yüce bir dövüş sanatları Üstadının varlığından haber tutmuş. Anlatılanlara göre, hatta sıradan bir köylü çocuğundan bile bir seneye büyük bir Üstat yaparak, inanılmaz mucizeler yaratıyormuş. Padişah kendi yavrusunu da onun yanına talebe olarak vermeye karar vermiş.

Bir yıl geçtikten sonra, padişah sormuş:

– Ee, ermiş mi oğlum benim savaşçı yoluna?

– Daha hayır, – cevap vermiş Üstat. – Henüz kendisinden çok razı ve zamanını gururu için boşuna harcıyor. Beş yıl sonra gel.

Padişah beş sene sonra tekrar gelmiş ve Üstada aynı şeyi sormuş.

– Henüz değil. Bakışları nefret dolu daha, enerji kenarlardan aşıp taşıyor.

Beş sene daha geçmiş. Ve Üstat söylemiş padişaha:

– İşte şimdi hazır. Baksana ona! O, âdeta taştan yontulmuş gibi. Onun ruhu kusursuzdur. Dâhilî vasıflarının bütünlüğü mükemmeldir. Onun meydan okuyuşuna karşılık vermeye hiçbir savaşçı cesaret edemez, zira tek bir bakışından bile korku içinde kaçıp gider.

Ve padişah sormuş Üstada:

– Peki, oğlumun yolunun bu kadar uzun olmasının sebebi ne? Zira o, köylü çocuğundan çok daha akıllıydı.

Bunun üzerine Üstat cevap vermiş:

– İşin sırrı insanın aklından çok, insanın Kalbinde yatıyor. **Eğer senin Kalbin açık ve niyetlerin temizse, ruhun kusursuz olur. Savaşçı Yolunun esas özü de budur işte...** Köylü çocuğu benim yanıma artık kusursuz bir ruhla gelmişti ve bana yalnızca tekniği öğretmek kaldı. Senin oğlun ise bu Bilgeliğe ermek için yıllarını harcadı. Bu güç kaynağı olmadan ise o, savaşçı Yolunda tek bir adım bile atamazdı.

Oğlunun başarısına sevinen padişah söylemiş:

– Şimdi görüyorum ki o, tahtta oturmaya lâyıktır.

– Hayır baba, – cevap vermiş genç Savaşçı. – **Ben çok daha büyük bir şey buldum. Önceleri benim aklım bir tek bedenî arzularımla sınırlanıyordu, şimdiyse o, ruhu bilmenin sınırsızlığına sahip. En kudretli hâkimiyet, dünyanın bütün altınları bunun önünde sönüp gidiyor, aynen yolcunun ayakları altında kalan renksiz toz gibi. Toz ise onu ilgilendirmiyor, çünkü yolcu, attığı her adımda ufuktan ona açılanlar tarafından yutulmuş durumda.**

Andrey utançla başını yere eğdi. Araya uzun bir sessizlik girdi. Fakat bu vakit Nikolay Andreyeviç bize katıldı ve konuşma başka sorunların ve de kendi başımıza evde yaptığımız meditasyonların tartışmasına geçti.

– Bendeyse yine şu ürperme hissi oldu, dedi Kostya. – Bu normal mi?

– Tabiî ki. Anlam şundan ibaret. İlk nefes alış verişi zamanı kafanda ortaya çıkan o ürpermeyi hissetmek gerek. Bu ürpertinin kollarından nasıl "aktığını" ve de en önemlisi avuçlarının merkezinden yere doğru nasıl çıktığını hissetmen lâzım. Yani, nefes alışını ve verişini hissetmek zorundasın. Bu arada kenar düşüncelerin hiç olmaması lâzım.

– İşte, zor olan da bunu yapmak zaten. Burnun ucuna konsantre olduğun an, birbirlerinin arkasınca kafana girmeye başlıyorlar. Ve de en ilginç yanı, onların ne zaman ortaya çıktığını fark etmiyorum bile.

– Kesinlikle doğru. Bu şu anlama geliyor, biz günlük hayatımızda düşüncelerimizi kontrol etmeye alışkın değiliz. Bu yüzden de onlar, kendi "mantıksal" zincirleriyle bizi karıştırarak, istedikleri gibi yönetiyorlar. Kontrolsüz düşünce ise genel olarak olumsuz şeylere getiriyor, çünkü onu yöneten insandaki hayvanî başlangıçtır. İşte bu yüzden de değişik manevî uygulamalar, meditasyonlar mevcut, her şeyden önce **düşünceyi kontrol etmeyi** öğrenmek için.

Biz biraz daha evdeki uygulamalar zamanı ortaya çıkan ve bizi ilgilendiren sorunlarla ilgili konuştuk. Sonraysa sıradaki meditasyonun uygulamasına geçtik.

– Bugün biz meditasyonun iki kısmını bir araya getireceğiz, – belirtti Sensei, – onun nasıl çalışması gerektiğini anlaya bilesiniz diye ve kendi bireysel antrenmanlarınız zamanı buna ulaşmaya çalışasınız diye. Şimdi ise rahat bir şekilde durunuz...

Sonrasındaysa biz onun rehberliğinde, her zamanki gibi, rahatladık ve dikkatimizi meditasyonun icrasına yoğunlaştırdık. Öncelikle, geçen seferde olduğu gibi burnumuzun ucuna konsantre olduk. Sonra ise Öğretmen dedi:

– Dikkatimizi ve iç görüşümüzü burnumuzun ucundan ayırmadan, karnımızın aşağısı, karnımız, göğsümüz üzerinden nefes alıyoruz... Nefesimizi, omuzlarımız, kollarımız, ellerimizdeki çakra'lardan yere gönderiyoruz. Nefes verdiğimiz zaman ışıltı gittikçe daha da parlak olarak yanıyor. Nefes alın... verin... Alın... verin... Burnunuzun ucuna konsantre olun... Alın...

İşte burada tam bir karışıklığa uğradım. Ben kollarımdaki "akıntının" kısımlı hareketliliğini bariz olarak hissetmeye daha yeni odaklanmışken, anında burnumun ucunun kontrolünü kaybettim. Ve de "kızarıveren" burnumun ucuna henüz konsantre olmuşken, "akıntı" kayboluyordu. Üstelik tüm bunlar, "lüzumsuz" düşünceler ortaya çıktığında meydana geliyordu. Kısacası, bu ikisini bir araya getirmeyi bir türlü beceremiyordum. Sıradaki denememi yaparken, meditasyonun sonunu duyuran Sensei'in sesi yankılandı. Sonradan anlaşıldığı gibi, böylesine bir hüsrana bir tek ben değil, arkadaşlarım da uğramıştı.

– Bu doğal bir şey, – söyledi Sensei. – Siz burada düşünmemelisiniz, sadece gözlemlemelisiniz. O zaman her şey iyi olacak.

Bu bana kesinlikle imkânsız gibi gözükmüştü. Fakat bana yürek direk veren şey, Nikolay Andreyeviç ve büyük ağabeylerin bu meditasyonla ilgili hiçbir sorunlarının olmamasıydı. "Demek ki, her şey o kadar da umutsuz değil, – kendime teselli veriyordum ben. – Eğer onlar yapabiliyorsa, neden ben yapmayayım ki? Sadece onlar gibi inatla çalışmak gerekiyor.

İşin püf noktası bunda işte". Ve bu zaman ben hayretle, hatta düşüncelerimde bile artık Sensei'in sözleriyle konuşmaya başladığımı fark ettim. Ben henüz düşünürken, çocuklardan birisi sordu:

– Şimdi siz, kendini kavramaya giden yolun, kendini ve düşüncelerini gözlemlemekten başladığını mı demek istiyorsunuz?

– Tabiî ki. Kendini gözlemleme ve de düşünce kontrolü, tedricen, günlük yapılan antrenmanlar sürecinde kazanılıyor. Bunun içinse en basit temel bilgilerin olması lâzım. Bu istenilen bir antrenmana olan doğal yaklaşımdır, ister fiziksel olsun, isterse de manevî. Şöyle basit bir örnek vereyim. Her gün yirmi kilogramlık ağırlığı kaldıran bir insanı düşünelim. Eğer o, antrenman yaparsa bir ay sonra yirmi beş kilogramı rahat bir şekilde kaldıracaktır. Manevî düzeyde de tıpkı böyle. Eğer insan hazırlıklı olursa, onun için daha zor teknikleri benimsemek çok daha kolay olacaktır.

– Fakat dünyada bir sürü değişik meditasyon ve onların da değişik biçimleri var. Onların hangisinin zirveye götürdüğünü anlamak çok zor, – her zamanki gibi çok okumuşluğuyla hava attı Kostya.

– Zirveye kadar daha çok uzak. Dünya genelinde mevcut olan şu meditasyonların hepsi sadece bir "alfabe" ve bunu da hiçbir zaman, hiç kimse gizlemiyordu. Zirveye götüren gerçek ilimler ise, bizzat bu alfabeden "sözcükler" oluşturma ve de onların anlamını kavrama becerisinden başlıyor. "Kitapları" okuma ise, bu nasıl derler, artık seçkinlerin imtiyazıdır.

Vay be! Her şey ne kadar da zor, – söyleyiverdi Andrey.

– Burada zor olan hiçbir şey yok. Yeter ki isteğin olsun.

– Ya eğer insanın isteği varsa ama o, inanmakta tereddüt ediyorsa? – sordu Slavik.

– Eğer o, tereddüt ediyorsa, eğer balyozun balyoz olduğunu hissetmesi için illâki onun kafasına vurmak gerekiyorsa, o zaman bu o demektir ki, bu insan maddiyatı, kendi düşüncelerinin mantığını ve bencilliğini ve de kendi aklını güçlü bir şekilde takıntı hâline getirmiş... eğer onda bu akıl varsa tabiî...

Çocuklar bu sözlerin üzerine gülümsediler, Sensei ise devam ediyordu:

– Eğer insan samimi olarak ve ruhundaki temiz inançla kendini tanımak için uğraşıyorsa, muhakkak onda her şey iyi olacaktır. Doğanın kanunu böyle... Manevî olarak gelişmiş şahısta ise dünden böyle zaten.

Andrey düşünceli düşünceli konuştu:

– "Alfabeyle" ilgili anladım da, ama "sözcüklerin" oluşturulmasını bir türlü anlayamadım. Bu da mı meditasyon?

– Şöyle diyelim, bu daha üstün bir şey; insanın bir tek bilinciyle değil, fakat çok daha önemlisi bilinçaltıyla çalışmasına olanak sağlayan manevî uygulamadır, en başından beri var olan çok eski bir tekniktir. Orada, karşılık gelen manevî düzeye çıkaran bir dizi belirli meditasyonlar gidiyor... Çok basit. Önemli olan, öncelikli olarak insanın kendi içindeki Muhafızı, yani bağırsaklarını doldurma, bez parçasını giyinme ve tüm dünyayı köleleştirme

gibi değişmez isteklere sahip maddî düşünce tarzını yenmeyi başarmasıdır... Birey bunu aşmayı becerirse, İnsan olacaktır.

– Merak ediyorum da, insanın vücudunu geliştirmesi sürecinde ulaştığı şeyler neye ait? – sordu Yura.

– Bu, "alfabeyi" anlama yollarından bir tanesidir.

– Biz geçenlerde Yura'yla, dövüş sanatlarıyla ilgili bir film izliyorduk, – sohbete katıldı Ruslan. – İşte onun öncesinde, insanın vücut geliştirmesinde ulaştığı başarılarla ilgili bir belgesel gösteriyorlardı. Adamın biri, düşünebiliyor musunuz neler çeviriyordu, mızrağın sivri ucunu kendi boğazına, diğer ucunu ise mini kamyonete dayayıp, ellerini kullanmadan onu itiyordu ve de kendisine hiçbir zarar vermeden. Diğeriyse ağır cisimlerin altında sırt üstü uzanmıştı. Hele bu ne ki! Üçüncüsüyse hepten tek bir el darbesiyle tuğla kırıyordu. Fakat sonuncusu en ilginciydi. Bildiğimiz öküz kemiğini götürüp üzerine bir tür aşırı sertlikteki bir asit döktüler. Doğal olarak kemik eridi tabiî. Sonraysa bu asiti insanın üzerine döktüler. Asit anında onun elbisesini mahvetti, ama adamın bedenine hiçbir zarar vermedi.

Vay be! – hayret etti Andrey. – Bak şu işe!

– Tamamen normal bir olay, her zamanki sakin sesiyle söyledi Sensei. – **İnsanın olanakları, onun hayal gücüyle sınırlıdır.**

– Peki neydi bu, Çigong mu?

– Şöyle diyelim, Çigong'dan başka onun gibi ve de birbirlerine benzer bir yığın teknik mevcuttur. Fakat bu ilimlerin ve aynı zamanda da Çigong'un çıkış kaynağı aynı. Yani bu, "Çi" enerjisiyle, havanın inşa edici enerjisiyle olan çalışmadır.

– Benim bir yerlerde okuduğuma göre, "Çi" hayat enerjisiymiş, ama siz ona inşa edici diyorsunuz. Neden peki? – sordu Kostya.

– Çünkü enerjileri, çakra'ları, kanalları ve hatta enerji merkezlerini bile farklı öğretilerde farklı olarak isimlendiriyorlar. Örneğin yogada "Chi" enerjisi dedikte, asil, yapıcı enerji anlaşılıyor. Ama "Lotus" biliminde ezelden beri "Chi"nin altında güçlü yıkıcı enerji anlamı saklıdır. Aynı şey "Çi" için de geçerli.

Ve biraz sustuktan sonra, Öğretmen ekledi:

– Zira insanlar bu ilimlerin gerçek doğasıyla ilgili kesin bilgilere değil de sadece tahminlere sahipler. Bu yüzden de adlandırmada karışıklığa düşüyorlar. Nasıl derler, havada asılı kalmaktansa, başının üzerinde durmak iyidir.

– Hm, bu kesin, – kabul etti Volodya. – Eğer bizim evin önünde on yıldan beridir gözlerimi yoran, benim sevimli afişimin sözlerini değiştirip söylersek: "Kendimiz için yaratamayacağımız, hiçbir engel yoktur!"

Çocuklar gülümsediler.

– Söyler misiniz peki, Çigong, Lotus Sanatı'na göre ne oluyor? –Andrey tekrar ciddi konulara geçiverdi.

– Senin için anlaşılır olması için, Çigong; bu çocuk bahçesi gibi bir şeydir. Lotus Sanatı ise; akademi gibi diyelim. Ve yüksek sanata ermenin ilk basamaklarında birisi de mutlak düşünce kontrolü sayılıyor. Düşüncelerini kontrol edersen, her şey sana tâbi olur.

– Peki, orada şunu yapa... – heyecanla konuşmaya başladı Slavik.

– Olmaz, çünkü sen düşünceni kontrol ediyor olacaksın. Yani sen olumsuz veya yanlış hareketler yapamayacaksın. İşin tüm anlamı bunda zaten. Ve eğer Çigong'u biz öğreniyor ve antrenman yapıyorsak, Lotus Sanatı'nda ise artık antrenman yapmıyoruz, artık ruhumuza yerleştirilmiş şeyleri hatırlıyoruz.

– Peki, bizim şu filmde gördüğümüz vücut fenomenlerini biz gerçekten öğrenebilir miyiz? – bir şeyler hakkında düşünen Ruslan sordu.

– Tabiî ki. Eğer bu enerjiyi doğru bir şekilde kullanabiliyorsan, bütün bunlar basit olarak yapılıyor.

– Peki, bunun için ne gerekiyor?

– Temel yetiler, nefes konsantrasyonu, azıcık olgunun özünü anlama...

– Ben bir türlü kafama alamıyorum, – düşünceli bir sesle söyledi Yura, – o adam bizzat elinin içiyle tuğlayı kırmayı nasıl becerdi ya?

– Sen ne, vücudunun başka yeriyle kırmasını mı istiyordun? – iğneledi onu Jenka.

– Başka yeriyle de olur, – gülümsedi Sensei, – eğer çok istersen. İş şurasında ki, nefes egzersizlerinde de belirli bir konsantrasyonla, vücudun istenilen kısmında Çi enerjisini biriktirmek mümkün, şu an ki durumda bu el oluyor. Vuruş anında ise avucun içindeki çakra açılıyor ve cismi parçalayan tüm bu güç serbest bırakılıyor. Burada önemli olan, yine altını çiziyorum, düşünceyi konsantre sürecinin kendisidir, yani odaklanmış konsantrasyon süreci.

– Peki, bu her nasılsa beyin etkinliği süreçlerinin değişimi düzeyine yansıtılıyor mu? – sordu Nikolay Andreyeviç.

– Koşulsuz olarak. Ve de bu zaman beyinde çok ilginç bir süreç meydana geliyor. Eğer tıp diliyle konuşursak, vuruşa hazırlık anında, mutlak düşünce konsantrasyonu zamanı beyinde beta dalgalarını saptamak mümkün. Vuruştan hemen önceki birkaç saniye zamanı insan hepten ne yaptığıyla ilgili düşünmeyi bırakıyor. Bu zaman onun beyin etkinliğindeki beta dalgaları, alfa dalgaları ile yer değiştiriyor, bu da şok hâliyle benzer bir şey. Vuruş da bizzat bu hâldeyken yapılıyor. Bu, zaman durması mı desek ya... gibi bir şeye benziyor. Bunda zor olan hiçbir şey yok. Sadece biraz farklı fizik. Hepsi bu işte.

– Bizim takımda da bir "eleman" var, tuğla kırıyor, – konuşmaya katıldı Volodya. – Diğerleri de onun gibi yapmaya çalıştılar, ama iş tahtanın ötesine geçemedi.

– Bu doğal bir şey, – ifade etti Öğretmen. – Çoğunluğunu yanlışı şurada ki, onlar çok fazla düşünmeye, olayı incelemeye çalışıyorlar. Bu yüzden de onlarda olmuyor.

– Peki, siz tuğla kırabiliyor musunuz? – kendi gözleriyle her şeyi görmenin çekiciliğine karşı koyamayan Andrey sordu.

– Ya, onu kırmaya ne var ki, aldın eline balyozu ve haydi ileri, – şaka yaptı Sensei.

– Yo, ben elinizin içiyle demek istemiştim, – açıkladı çocuk.

– Ne diye kendi elini kirletesin ki, en iyisi kâğıt parçasıyla.

– Kâğıt parçasıyla mı?

– Evet ya. Tuğlaya söz vermiyorum, ama tahta bir şeylere pekâlâ. Kimsede kâğıt var mı?

Biz hararetle ceplerimizi aramaya başladık. Volodya kendi not defterinden, eni beş santimetre civarında olan bir kâğıt şeridi yırttı. Bu arada Yura da yakınlıktan, çapı üç dört santimetre olan kuru bir dal bulup getirdi.

– Denemek isteyen var mı? – önerdi Öğretmen.

Çocuklar sırasıyla koyu kumarbazlar gibi çubuğun üzerine kâğıt parçasıyla sallamaya başladılar, ne var ki kâğıt yırtıldı. Ve değişik hiçbir şey de olmadı. Volodya yeni bir sayfa yırtmak zorunda kaldı. Sensei sayfayı Tatyana ile bana uzattı.

– Yok, yok, yok, – biz ellerimizi salladık. – Eğer erkekler bunu yapamadılarsa, o zaman bizim kaslarımız dünden yapamaz.

– Kasların bununla hiçbir ilgisi yok. Bunu içinizdeki her bir kişi yapabilirdi, tabiî eğer siz kendi imkânlarınızdan şüphe etmeseydiniz.

Bu sözlerden sonra Öğretmen, elini uzatarak, kağıt parçasını işaret ve baş parmağının arasında sıktı. Konsantre oldu ve bir dizi solunum egzersizleri yapmaya başladı. Bunun arkasından kağıt parçası hafiften titremeye başladı, sonrasındaysa onun titreşim genliği tedricen azalarak nihayet bir kazık gibi dik durup tamamen hareketsiz kaldı. Daha bir dakika bile geçmemişti ki, Sensei yavaşça elini kaldırdı ve akıcı bir hareketle çubuğu ikiye böldü. Ve de kesit alanı, sanki sivri bir çelik cisim tarafından yapılmış gibiydi.

– Vay canına, harika! – ünledi bizim şaşırmış topluluğumuz.

Biz tek bir sessiz soruyla, kâh kesilmiş dala, kâh kâğıda, kâh ta ki Sensei bakıyorduk: "O, bunu nasıl yaptı?" Nikolay Andreyeviç kuşkuyla kendi tahminini açıkladı:

– Bu bir numara mı?! Siz her hâlde son anda fark ettirmeden parmağınızla çubuğu kırdınız.

– Yapma ya? – şaşırma sırası Sensei'e geçmişti. – Peki, şöyle bir numara görmüş müydünüz?

Ve o, kâğıt parçasını fırlatıverdi ve ardından bu cisim metal çınlamasıyla bir bıçak ağzı gibi yakınlıktaki ağaca saplandı. Birkaç saniye sonra, biz hayretten açılmış ağızlarımızı eski hâline zar zor döndürmeyi başardığımızda, ağaca doğru öyle bir fırladık ki, gören de ezelî Shakespeare sorusunun cevabının buna bağlı olduğunu zannederdi: "Olmak ya da olmamak?" Nikolay Andreyeviç kendi elleriyle "keskin kâğıdı" çıkararak hatta tadına bile baktı. O, elden ele geçmeye başladı. Ve gerçekten de, az önceki kâğıt parçası, metale özel tüm işaretlere sahip olarak, şimdi tüm parametrelere göre sıradan çelik bir levha olmuştu. Biz kendi gözlerimize inanmayarak tamamen hayret içerisinde duruyorduk. Ansızın Slavik'in elindeki levha, tedricen biçimini kaybetmeye ve sıradan bir kâğıt parçasına dönüşmeye başladı. Bunu fark eden Slavik, kâğıt parçasını havaya atarak, domuz yavrusu çığlığıyla anîden bir kenara sıçradı ve bununla da bir tek bizim değil, fakat büyük ağabeylerin de karşı

tepki vermesine sebep oldu. İlk kendine gelen Volodya oldu. O, ihtiyatla kendi not defterinin eski sayfasını kaldırarak alçak sesle söyledi:

– Ne gürültü yapıyorsunuz lan? Bildiğiniz kâğıt işte.

Biz Öğretmene baktık.

– Her şey yolunda. Güç harcanıp bitti sadece.

Biz taşkın duygularımızı biraz yatıştırdığımız zaman Sensei açıkladı:

– Siz "Çi" enerjisinin özelliklerinden bir tanesini daha gördünüz; metal iyonlarını biriktirme kabiliyetini. Zira, Çi; bu kurucu bir enerjidir, eşlik eden diyelim. Ben düşünsel olarak demir iyonlarını bizim kâğıt parçasına yoğunlaştırdım. Benim düşüncemi ise, nefesim aracılığıyla bu iyonları havadan kâğıda taşıyan Çi enerjisi hayata geçirdi. İşte bu yüzden de kâğıt parçası bir süreliğine demir levhaya dönüştü. Çi, serbest bir enerjidir, bunun için de birkaç dakika sonra çevreye karışarak kendi ürününü baştaki durumuna geri döndürdü.

– Bu harika! – hayranlıkla telâffuz etti Ruslan. – Peki, ya şöyle iki kilo falan altın "basabilir miyiz"?

Çocuklar gülüştüler.

– Teorik olarak mümkün, – gülümsedi Sensei. – Pratikte ise bu Winnie Pooh'un çizgi filminde balla ilgili söylenenlere denk geliyor: "Eğer bal varsa, o zaman artık bal yoktur". Fizikten hatırla: metal iyonlarını bir arada tutmak için dayanıklı moleküler bağların olması gerekiyor. Bu iyonlar ise Çi enerjisi sayesinde psişik enerjiyle düzensiz bir şekilde karışıp bağlanmışlar. Yani Çi, metal iyonları arasındaki birleştirici halka oluyor, psişik enerji ise kısa süreliğine cismin boyutunu oluşturuyor. Ama bildiğimiz yoğunluk burada yoktur.

– Vay be! – kalabalığın üzerinden bir uğultu geçti.

– Demek, pratiksel uygulama buymuş işte! – ayıldı Kostik. – Ben de düşünüyordum ki, neyimize lâzım tüm bunlar? Ya, bu müthiş bir şey!

– Evet ya, öyle işler çevirmek olur ki, – tebessümle söyledi Ruslan.

Herkesin gözleri parladı ve millet arkadaşçasına bu bilgileri en iyisi nerede ve nasıl kullanmak gerektiğiyle ilgili müzakereye başladı. Sensei sessizce bizim kara borsacılığımızı izliyordu. Ve biz olayı şakalarla ne kadar çok büyüttükçe, onun yüzü bir o kadar fazla karamsar ve ciddi bir ifadeye bürünüyordu. En sonundaysa söyledi o:

– Çocuklar, bakıyordum da sizde çok fazla hayvanî başlangıçtan var.

– Ya, biz şaka yapıyorduk, – hepimizin yerine kendini aklayarak konuştu Ruslan.

– Her şakada bir şaka payı vardır.

– Kesinlikle, – bizim neşeli lâkırdılarımızı sessizce bir kenardan izleyen Volodya onayladı. – Yoksa, ninjaların başlarına gelenler, tekrar olur.

Biz onun şakayla mı, yoksa ciddi mi konuştuğunu anlayamadık.

– Hangi anlamda? – yeniden sordu Andrey.

– Düpedüz anlamında, – sessiz ve kalın bir sesle söyledi Volodya.

Biz soru işaretiyle Sensei'e baktık:

– Ya, vardı öyle bir hikâye, – söyledi Sensei. – Bir zamanlar, manevî bilgileri menfaat amacıyla kullanan tüm ninja klânı tamamen yok edilmişti.

– Bununla ilgili hiç duymadık biz, – ifade etti Ruslan. – Anlatın bize.

– Evet, anlatın lütfen, – tutturduk biz.

– Ne anlatayım ki... Ninjalar vücutlarını eğittikleri ve maharetlerini mükemmelleştirdikleri süre boyunca gelişiyorlardı. Her hâlükârda, hiç kimsenin onlarla bir işi yoktu. Onlar sadece kiralık katiller idiler. Fakat ninjalar manevî uygulamaları benimsemeye başladıklarında ve bir şeyler öğrendikleri vakit, bu ilimleri kendi maddî çıkarları için kullanmaya başladılar. Bu zaman aralığı ninjaların altın çağı oldu, aynı anda da onların şafağı ve batışı diyebiliriz. Onlar ansızın yenilmez süper katiller namını kazandılar. Manevî uygulamaların sayesinde ninjalar kendilerinde sıra dışı yetenekleri geliştirdiler. Onlar her bir şeyi silaha dönüştüre biliyorlardı: istenilen kâğıt parçasını, bez parçasını, yani ellerinin altındaki herhangi bir cismi. Çok iyi bir şekilde gizlenmeyi, sağlıklarına hiçbir zarar vermeden, çok büyük yüksekliklere ve çok yüksek yüksekliklerden atlamayı ve saireyi öğrendiler.

– Harika ya! – Slavik'in ağzından çıktı.

– Onlara hayranlık duymaya gerek yok, – Slavik'in tepkisine bakan Öğretmen sade bir şekilde söyledi. – onlardan idol yapmak ise hiç lâzım değil. Onlar pusu kurarak, gizliden, sırtından hançerleyen, alçak kiralık katil çetesiydi sadece. Onlar iğrenç aşağılık heriflerdi, başka türlü diyemezsin. Onları yöneten şey hayvanî başlangıçtı... Onlarda *şeref* yoktu. **Şeref ise, bir tek savaşçının değil, insanın da genel maneviyatının belirtilerinden bir tanesidir,** yani o, yüksek ahlâkî değerlerle yaşadığı zaman. Şerefi olmayan insan hiç kimsedir ve hiçbir şeydir.

– Peki, ninjaların başına ne geldi? – merak etti Yura.

– Böyle durumlarda her zaman olan şey oldu. Manevî uygulamaları kişisel maddî refahlarına ulaşmak için kullanmaya başladıklarında, onlar yok edildiler.

Burada çocuklar birbirlerinin sözlerini keserek Sensei'i soru yağmuruna tuttular. Ama herkesten ısrarlı Ruslan çıktı.

– Ama eğer onlar kendi çıkarları için kullanıyordularsa, nasıl aldılar bu manevî ilimleri?

– Onlar, bu ilimleri almadılar zaten. Ninjalar onları çaldılar, daha kesin söylersek, meditasyon tekniklerini aldatma yoluyla elde ettiler. Ve artık kendileri bu ilim tohumlarını yetiştirdiler. Fakat onlar tüm bunları kötülük için kullandılar. Bu yüzden de cezalandırıldılar.

– Peki, kim cezalandırdı onları? Çünkü siz dediniz ki, onlar insanlar tarafından zarar verilemeyecek seviyelere ulaşmışlardı, – sorusunu sordu Andrey.

Sensei hafiften gülümsedi ve kendi sevimli atalar sözünü kullandı:

– Anlıyor musun, her Vicay'a karşılık gelen bir Raca vardır... Ve eğer, örneğin, harple ilgili bir iş varsa, demek ki onu yöneten birileri var. Manevî uygulamalarda da tıpkı böyle. Eğer manevî uygulamalar varsa, demek ki, bu uygulamaların kullanılmasını kontrol eden birileri var... Bu ilimlerin manevî olarak isimlendirilmesinin sebebi de bireyin manevî

zenginleşmesi için tahsis edildiklerinden dolayıdır ve de maddî değil, hele hele kendi benzerlerini öldürme yoluyla hiç değil.

– Benimse okuduğuma göre, hâlâ ninjaların okulları varmış, – bu arada belirtti Kostya.

– Biliyor musun, çağdaş ninja okulları sadece derin, eski çağlarda mevcut olan şeylerin acınacak taklidinden başka bir şey değildir. Evet, onların yöntemleri kalmış, ninjaların aletleri kalmış. Fakat tüm bu eğitim kaba, fiziksel seviyenin dışına çıkmıyor. Bunun ötesinde gelişmek içinse kapı kapalıdır. **Zira yasa der ki: manevî şeyler maneviyat içindir...** Ve eğer siz Sanat'ı kendi maddî çıkarlarınız için veya şahsî büyüklük kuruntunuzu tatmin etmek için öğrenmeye çalışıyorsanız, çocuklar, – Sensei kafasını sallayarak, dikkatle bize baktı, – bunun sonu hayırla bitmez...

– Niye ki? – sordu Slavik.

– Birincisi, siz hiçbir zaman hiçbir şeyi öğrenemeyeceksiniz. İkinci olaraksa, tabiî eğer şansınız yaver giderse, en azından şizofreni kazanırsınız.

– Evet, parlak bir gelecek, – gülümseyerek konuştu Ruslan.

– Senin böyle bir şansın yok artık, – gülerek söyledi ona Jenka.

– Ama biz kimseyi öldürmeye çalışmıyoruz ki, – kendini temize çıkarıyordu Andrey.

– Fiziksel olarak belki de öyle. Fakat sizin düşüncelerinizde çok fazla canavardan var. Bu ise saldırganlığa ve şiddete giden ilk adımdır.

– Peki, ne yapalım şimdi?

– Düşüncelerinizi kontrol edin, üstelik her saniye.

Ve biraz sustuktan sonra Sensei, Andrey'e bakarak ilâve etti:

– Sen hiç ne zamansa, gerçekte kim olduğuna dair düşündün mü? Kendi mahiyetinde kim oluyorsun sen? Etrafını saran dünyanı nasıl algıladığına dair düşündün mü hiç? Fizyolojik bakış açısından değil, hayatın bakış açısından... Kimsin sen? Nasıl gördüğünü, nasıl duyduğunu, neden hissettiğini, içinde kimin anladığını ve bizzat kimin algıladığını düşündün mü? Kendi içine bir bakış at.

Ve artık çocuklara dönerek, Sensei söyledi:

– Siz hiç ne zamansa, bilincinizin sonsuzluğu hakkında düşündünüz mü? Düşüncenin ne olduğu hakkında. Onun nereden çıktığını ve nereye gittiğini? Siz kendi düşünceleriniz hakkında düşündünüz mü?

– Ama nasıl, – ezilerek söyledi Andrey, – ben devamlı düşünüyorum, bir şeyler hakkında kafa yoruyorum.

– Bu sana öyle geliyor ki, bizzat sen düşünüyorsun, bizzat sen kafa yoruyorsun. Bunların senin düşüncelerin olduğuna emin misin?

– Ya, daha kimin olabilir ki? Vücut benim, demek ki düşünceler de benim.

– Eğer onlar seninse, o zaman en azında bir gün onları takip et. Nereden çıktıklarını ve nereye kaybolduklarını izle. Sen kendi düşüncelerini adamakıllı bir şekilde elekten geçirdiğinde, orada boktan başka ne göreceksin? Hiçbir şey. Bir tek şiddet, bir tek çirkef, bir tek mideni doldurma kaygısı, moda olan bez parçasını giyinmek, çalmak, para kazanmak,

satın almak, kendi üstünlük kompleksini yüceltmek. Ve hepsi bu! Ve sen ikna olacaksın ki, bedenin tarafından oluşturulan düşünceler tek bir şeyle bitiyor; kendi çevreni maddî güvenceyle temin etmekle. Ama sen içinde böyle misin? Kendi ruhuna bakıver... ve sen güzel ve ebedî bir şeyle, senin gerçek "ben"inle karşılaşacaksın. Zira etraftaki tüm şu görünür telâş; bunlar saniyelerdir... Bunu anlayabiliyor musun?

Biz konuşmadan duruyorduk. Beklenmedik bir anda bu manzara bana ölümüne tanıdık geldi. Tüm bunların hepsi ne zamansa olmuştu benimle, en ince ayrıntılarına kadar: ve bu kelimesi kelimesine konuşma ve bu düzlük ve şu parlak yıldızlar ve de en önemlisi, ruhumun derinliğine kadar tanıdık olan bu yumuşak ses, bu yardımsever yüz... *Ben kesinlikle bunun artık olduğunu biliyordum.* Ama ne zaman, nerede? Ben ne kadar çalışsam da, hafızamı ne kadar zorlasam da, hiçbir şeyi hatırlamak mümkün olmuyordu. Ben ortaya çıkmış şu gerçekten dolayı bilincimin girdiği şu çıkmaz sokaktan bari her nasılsa çıkmak için hafiften kafamı silktim. Sensei ise devam ediyordu:

– Şimdi yaşadınız siz diyelim, 16, 22, 30 sene, tamam sen 40 yaşın altındasın. Ama sizin her biriniz, meğer nasıl yaşadığınızı hatırlıyor musunuz? Hayır, sadece bazı acınacak parçaları, o da duygusal dışa vurumla ilgili olanları hatırlıyorsunuz.

– Evet ya, – düşünceli bir sesle söyledi Nikolay Andreyeviç, – ben onu fark etmeye yetişemeden, hayat nasıl da uçup gitti. Hep öğrenim, hep iş ve de artı bazı ufak tefek ailevî kaygılar, bitmek bilmeyen tasalar... Kendini, ruhunu düşünmeye ise gerçekten zaman yok, hep acele işler çıkar her türlü.

– Bizzat öyle, – onayladı Sensei. – Siz gelecek hakkında, geçmişle ilgili düşünüyorsunuz. **Ama yaşadığınız an, o ki şu andır, şimdi olarak isimlendirilen. Peki, şimdi nedir; bu hayatın değerli bir saniyesidir, bu Tanrı'nın lütfudur ve onu da makul bir biçimde kullanmak gerekiyor. Zira yarınki gün; bu belirsizliğe atılan bir adımdır. Ve de istisna değildir ki, bu sizin şu hayattaki son adımınız, dipsiz uçuruma, sonsuzluğa atılan son adım olabilir. Peki, orada ne olacak?**

Sizin her biriniz, Dünya'da yeteri kadar zamanının olduğunu düşünüyor, bu yüzden de ölüm hakkında düşünmüyordunuz. Fakat bu böyle mi? İçinizden her bir kişi istenilen saniye ölebilir, istenilen nedenden dolayı ve de bir taraftan biyolojik bir varlık olarak sanki bizden asılı olmayan nedenlerden dolayı. Ama diğer taraftan, **siz yalnızca biyolojik bir varlık değilsiniz ki, siz ebediyetin zerresini kendinde taşıyan bir İnsansınız. Bunun bilincine vardığınızda, anlayacaksınız ki, sizin tüm Kaderiniz kendi ellerinizde ve ondaki çok fazla şey sizin kendinize bağlı. Ve de bir tek burada değil, ama orada da. Düşünün: kimsiniz siz, mükemmel bir biyorobot mu veya İnsan mı, hayvanî mi yoksa manevî bir varlık mı? Kimsiniz?**

– Ya, insan... galiba, – söyledi Ruslan.

– İşte bizzat, "galiba". Peki, işin aslında insan nedir, düşündün mü sen? Bu sorunun özüne in. Senin içinde hisseden kim, mekânda nasıl hareket ediyorsun, kol ve bacaklarını kim hareket ettiriyor? Sendeki duygular nasıl ortaya çıkıyor ve neden ortaya çıkıyor? Ve de

hemencecik, seni bir yerlerde inciten, onuruna dokunan veya tam tersi senin kıskandığın, kötülüğünü istediğin, dedikodusunu yaptığın birilerinin üzerine yıkma. Meğer bunu sana içindeki manevî başlangıç mı söylüyor?

İçindeki ruhunun billûr kaynağını bul ve sen anlayacaksın ki, tüm şu maddî göz boyaması; arabalar, daireler, yazlık evleri, toplumdaki konumun, tüm bilinçli hayatını onları elde etmek için harcadığın bütün bu maddî nimetler, onun önünde toz gibi gözükecektir. Bu kaynağın içinde anında bir hiçe dönüşen toz gibi. Hayat ise geçip gidiyor. Ve bu hayatı, sen sonsuz bir Bilgelik okyanusuna dönüştürmek için kullanabilirsin.

Zira hayatın anlamı ne, ne zamansa düşündün mü hiç? Her bir bireyin hayatının yüce anlamı, kendi ruhunu tanımaktadır. Geriye kalan her şey fâni, geçici ve de yalnızca toz ve illüzyondan ibarettir. Kendi ruhunu tanımaya giden biricik yol ise, yalnızca içindeki Sevgiden, niyetlerinin ahlâkî olarak temizlenmesinden ve bu hedefe varacağına olan mutlak metin güveninden, yani dâhilî inancından geçer... İçindeki hayat henüz soğumamış ise, daha geç değil kendini tanımak için, kendi evvelini, kendi ruhunun kutsal, yaşam veren kaynağını bulmak için... Kendini oku ve sen anlayacaksın, işin aslında senin kim olduğunu.

15

Bu meditasyonda gördüğümüz ve duyduğumuz bunca şeyden sonra, sıkı bir şekilde düşünülecek şeyler vardı, özellikle de ölümden kıl payı mesafesinde bulunan benim için. "Aman Tanrım, bunlar bunca uzun zamandır aradığım soruların cevapları oluyor işte. **Sahiden de ölümsüzlüğe ulaşmanın dâhiyane formülü bu kadar basit mi: Düşüncelerini kontrol etmek, İnanmak ve Sevmek.** Sahiden de bunun yardımıyla ben, kendini ve kendi ilâhî mahiyetlerini anlamış o kişilerin, ölümsüzlerin, artık kenarında durarak seyrettiği o sonsuzluğa, o kurtuluş sahiline ulaşabilecek miyim?! Sahiden de içimdeki "ben" Ölümün demir pençelerinden kurtulabilecek mi? Hatta eğer benim kendi vücudumu "geri kazanmaya" zamanım kalmasa bile, ben yine de özgür olabilirim, en azından Belirsizlikle karşılaşmaya hazırlıklı olabilirim." Böylesine düşüncelerden sonra benim üzerime emsali görülmemiş bir esin rüzgârı, bir tür dâhilî güç akın etti. Ve ben yarına bırakmadan, derhal şimdi çalışmaya karar verdim. Çünkü kim bilir, gelecek günün bana ne hazırladığını.

İlk iş olarak da kendi düşüncelerimi incelemeye çalıştım. Fakat bende öylesine bir şevk, öylesine bir coşku vardı ki, somut bir şeylerin üzerinde duramıyordum, çünkü maddiyata dair tüm düşüncelerim böylesine bir baskının karşısında bir yerlere kaybolmuşlardı. O zaman ben de kendi duygularımı incelemeye başladım. Ve ancak bu zaman fark ettiğim şey, kendi dâhilî içeriğime o kadar dalmıştım ki, hatta etraf âleme bile tamamen ayrı bir gözle bakmaya başlamıştım artık. Eskimiş ve nasıl derler, yıpranıp dökülmüş sorunlara yönelik, şimdiye kadar benim hiç bilmediğim bir bakış açısı, yeni bir görüştü bu.

Bu yeni görüş âdeta bir koza gibi beni her taraftan sarmalamış, benim bilincimi sıradan günlerin önemsiz kaygılarından koparıp almıştı. Öyle bir izlenim yaranmıştı ki, sanki ben kendi başıma varlığımı sürdürüyor, dünya ise kendi başına varlığını sürdürüyordu. Dahası, ben ilk defa olarak kendi vücudumun çalışmasını kenardan gördüm. O, otomatik pilot gibi alışkın olduğu bazı eylemleri hayata geçiriyordu: mekanik olarak eve geldim, mekanik olarak duş aldım, mekanik olarak yemek yedim, mekanik olarak kendi köşeme geçtim, yani odama. Gerçek "ben" ise tüm bu vakit onu gözlemliyor ve kendi kurtuluşu hakkında düşünüyordu. Bu küçük buluş beni hayrete düşürdü. Meğerse, benim içimde gerçek "ben" ve bir tür bedenî "otomatik pilot" varmış.

Ama daha da fazlası vardı. Bir kere daha, Sensei'in konuşmasını aklımda çevirdiğim zaman, onun sözlerini hatırladım: "Mekânda nasıl hareket ettiğiniz, kol ve bacaklarınızı kimin hareket ettirdiği hakkında hiç düşündünüz mü?" Artık kendime farklı bir bakış açısıyla bakarken, düşünüyordum ben: "Ve gerçekten de, kol ve bacaklarımı kim hareket ettiriyor: "ben"mi yoksa "otomatik pilot"mu?"

Ben açık avucuma baktım ve küçük bir basit deney yapmaya karar verdim: Düşündüm ki: "Parmakları açmak ve kapamak lâzım". Benim elim itaatle yaptı bunu. "Şimdiyse parmaklarımı oynatmayacağım". Ama burada aklımdan yaramaz bir düşünce geçiverdi: "Bense yinede kapayacağım". Benim parmaklarım bu "komutun" etkisiyle yeniden kapanıp, açıldılar. "Vay! – şaşırdım ben. – İçimde bunu düşünen de kimdi? Düşüncelerimde ağalık yapan bu da kim böyle?!" İrademi tekrar toplayarak, ama bu sefer inatla ve hedefe yönelik olarak düşündüm: "Ben parmaklarımı oynatmayacağım. Ben böyle istiyorum ve böyle olacak". Tuhaf ama elim titremedi bile ve şu pis, yaramaz düşünce sanki hiç olmamış gibiydi. “Bak şu işe! – daha da fazla şaşırdım ben. – Demek ki, düşüncelerim gevşek olduğu zaman, şu her kimse el altından benim bilincimi ve vücudumu kendi keyfine göre yönetiyor. Sert bir şekilde düşüncelerimi kontrol ettiğimde ise, iz bırakmadan bir yerlere kayboluyor. İşe bak sen!" Ne var ki, bu yeni ortaya çıkmış duruma, sanki uzun yıllardan beri benim en gizli bölümümde titizlikle gizlenmeyi becermiş ajanı tespit etmeyi başarmış gibi seviniyordum. "Evet ya, şu 'akıllı', o aptal 'otomatik pilottan' çok daha tehlikeli. Daha bir uyanık olmak gerekiyor!"

Söylemesi kolay fakat yapması zordur. Meditasyonu yapmaya başladığımda, şu "uyanığın" defalarca, rahatlama anında ve özellikle de meditasyona konsantre olduğum zaman, benim düşüncelerimi ziyaret ettiğini ve sürekli olarak dikkatimi başka konulara çevirdiğini anladım ben. O, bütün bunları o kadar maharetle, o kadar mantıklı yapıyordu ki, ne zaman konsantrasyon "rayından" çıktığımı hatta kendim bile anlayamıyordum. Düşünceleri net bir şekilde meditasyona konsantre edip, derinlere daldığımda ise "uyanık" ortadan kayboluyordu. Bu kontrolü az buçuk zayıflattığım andaysa o hemencecik ortaya çıkıveriyordu. "Pis herif! Küstah ve can sıkıcı", – kaçıncı kez meditasyona konsantre olmaya çalışırken düşündüm ben. Meditasyonu bitirdiğimde, bu bir numaralı düşmanla savaşmanın o

kadar da kolay olmadığını anladım. "Bu uyanığa bir çare bulmak için Sensei'e danışmak gerekecek, – uykuya dalarak düşündüm ben. – Yoksa o her şeyi berbat edecektir".

Ertesi sabah, dünkü olanlardan sonra bendeki duygusal taşkınlık bir miktar dindiğinde, ben tekrar kendimi kenardan gözlemlemeye başladım. Vücut yine zar zor sıcak yataktan kalkıp mekanik olarak gündelik sabah egzersizlerini yapmaya ve okula hazırlanmaya başladı. Aklım ise daha tatlı tatlı uyuyordu ve bu yüzden de bir şeyler hakkında düşünmeyi hiç istemiyordum. Şehir meydanından geçip alışkın olduğum yolla okula doğru giderken, ben etraftaki sessizlikten, sabahın ferahlığından, düşen yaprakların hışırtısından zevk alıyordum. Bu durum, sanki bir tür huzura sahip olma durumu benim çok hoşuma gitti. Aklım uyuyor, vücudum belirtilen doğrultuda yürüyor, içimde ise sadece güzellik ve rahatlık vardı. İşte bunun içimdeki gerçek "ben" olduğunu hissediyordum.

Fakat okulda koşullar hızlıca değişti. Ben birbirini kovalaya olaylara, bilgilere, duygulara karıştım. Sonuçta ben artık nihaî olarak kendi düşüncelerimin doğasında dolaşıp kaldım, çünkü onlar büsbütün üzerime akın etmişlerdi ve nerede benimkilerin, nerede başkalarının olduğunu ayırt etmek çok güçtü. Böyle çılgın bir tempoyla gün geçiverdi.

16

Akşamleyin, arkadaşlarla durakta görüştüğümüzde ben kendi "başarılarımı" onlarla paylaşmaya acele ettim, sonunda ise merakla sordum:

– Peki, sizde nasıl oldu? Dünkü çalışmalardan sonra düşündünüz mü?

– Burada düşünecek ne var, – kibirle ifade etti Kostya. – Ben benim, bir bütün, tek parça, bölünmez olarak... İki yarıya bölünecek kadar manyak değilim ki.

– Tabiî ya, sen bir manyak değilsin, sen bir dâhisin... altıncı koğuştan. Napolyon fazla rahatsız etmiyor ya? – tebessümle iğneledi onu Andrey.

– Git işine ya... Bilgin olsun, bende şişirilmiş büyüklük kuruntusu yok.

Ve biraz bekledikten sonra ekledi:

– Büyük insanların böyle bir takıntısı yok.

– Tabiî, tabiî, – güldü Andrey, – zaten başka bir cevap da beklemiyordum senden.

– Ya, tamam artık, şimdi eski şarkıları ötmeye başlayacaksınız. Siz bana konuyla ilgili olarak söyleyin, – sabırsızlıkla konuşmaya başladım ben.

– Ya, ne söyleyeyim ki, – cevap verdi Andrey. – Sensei, dün bir sürü faydalı şeyler söyledi. Burada beynimiz için birkaç senelik iş var. Ben dün hep düşünüyordum zaten, gelecek hedeflerimi doğru mu formüle etmişim yoksa yine de onlarda kısmî olarak yeni alınmış bilgilere binaen düzeliş yapmak mı gerekiyor.

– Ya oğlum, sen amma da ifadeler kullanmaya başladın, – alay etti Slavik. – Sen tesadüfen, bilim akademisini falan mı hedef aldın?

– Hayır teşekkürler, Sensei bana yeter.

– Orası kesin, – söyledim ben. – Peki, meditasyon nasıl oldu sende?

– Biliyor musun, düne nazaran daha iyi. Her nasılsa düşünceler daha az giriyordu kafama. Hemen konsantrasyonum düzeldi ve hislerim daha bir belirgindi.

– Peki, ya sende Tanya, bir şey oldu mu?

– Ya, gerçeği söylemek gerekirse, ben meditasyon yapmadım ve yapmayı bile düşünmedim. Dün o kadar yorulmuştum ki, kendimi yatağa zor attım. Sabahleyinse, kardeşimi anaokuluna götürünceye, süt almaya gidinceye kadar da okula gitme vakti geldi zaten. O kadar iş var ki, düşünmeye vaktin bile kalmıyor!

– Çok doğru, – onun kendini aklamasını destekledi Kostik. – Düşünmek değil, hareket etmek gerekiyor. Gençlik zaten hareket etmek için verilmiş, yaşlılıksa düşünmek için.

– Aha, – onun başına güldü Andrey, – ve yaşlılığında da kendi ihtiyar sesinle gıcırdayıp, beyninden arkaya kalanla düşüneceksin: "Gençlik bilebilseydi keşke, yaşlılık yapabilseydi keşke".

Çocuklar Kostik'le şakalaşarak yeniden gülüştüler.

– Peki, sende nasıl? – Slavik'e sordum ben.

– Normal.

– Normal, yani nasıl?

– Aynen sizdeki gibi.

– Her şey anlaşıldı, – hafiften gülümsedi Andrey ve eliyle umutsuzca ona taraf salladı.

17

Sıradaki antrenmanda her zamanki gibi çalışma öncesi ısınma hareketleri yapıyorduk. Salona Volodya'nın önderliğinde iri yarı yapılı erkek kalabalığı girdi.

– Oha, şu millete bak! – şaşırdı Andrey.

Viktor gülümseyerek Stas'a söyledi:

– Buna da "birkaç kişi" diyor.

– Anlamadım?

– Ya, dün beni Volodya aramıştı bir işle ilgili ve sonunda antrenmana birkaç kendi çocuğuyla geleceğini söyledi.

– Yapma ya, sanırım takımın yarısı burada, – tebessümle söyledi Stas.

– Evet ya, ben de onu diyorum işte.

Volodya bizim yakınlığımızda duran Sensei'e yaklaşarak selâmlaştı. Büyük ağabeyler onlara katılmaya acele ettiler.

– Sensei, bir sakıncası var mı? – Volodya kendi arkadaşlarına doğru işaret etti.

– Ya, ne sakıncası, – her zamanki gibi sade bir sesle söyledi Sensei

– Dün akşam televizyon izlemedin mi?

– Nerede? Burada zaten zamanım kıt.

– Düşünebiliyor musun, dün kimi gösteriyorlardı – bizim San Sanıç'ı!

– Bizim San Sanıç'ı mı? – şaşırdı Jenka. – Ne baharlar geçti, ne ses var, ne de ki seda.

– Oo! Şimdi artık büyük insan olmuş. Diyor ki, malûm mağaralarda yaşamış, Rus dövüş sanatını kavramış. Şimdiyse kendisine Rus ninjası adını vermiş. Ve de en ilginci, bizzat senin yöntemlerini gösteriyordu, Sensei. Bir tek şu farkla, şimdi bunun eskiden unutulmuş, fakat onun tarafından yeniden diriltilmiş eski Slav stili olduğunu anlatıyor her kese.

– Dalgamı geçiyor! – kıs kıs güldü Stas. – Ya, Volodya, eğer sen o zaman Sanıç'a o kadar zalim davranmasaydın, şimdi onunla ortak olurdun işte.

– Hayır, olamazdı, – kurnazca söyledi Jenka.

– Niye ki?

– Niye olacak ki? Eğer Volodya o zaman ona öyle güzel dayaklar atmasaydı, o adam büyük ihtimalle hiç kendine gelemeyecekti ki.

Çocuklar gönülden kahkahayı bastılar.

– Boşuna yaptın sen onu, – söyledi Sensei. – Ne de olsa yaşlı birisi, yaşlılığa ise saygı göstermek lâzım.

– Ya, suç onun kendisindeydi, ne diye kıpırdayıp, araya giriyordu ki: – kendini aklamaya başlayan Volodya, daha yumuşak bir sesle ekledi: – Ya, ben ona neredeyse hiç dokunmadım ki, sadece kazara elim değdi.

– Öyle, öyle, Sensei, aynen öyle, – devam etti Jenka. – Şimdiki gibi hatırlıyorum, Volodya yumruğunu düz tuttu, diğeri ise neredeyse beş dakika boyunca kafasını ona vurdu... Ama bak, nasıl da faydalı olmuş! Görüyor musun, adamın hemencecik gözleri açıldı, Rus ninjası oldu.

Çocuklar yeniden kahkahaya boğuldular.

– Ya, bırak eğlensin kendisi için, – alçak gönüllülükle elini salladı Sensei. – Adam kendi damarını bulmuş, bırak hayatını yaşasın.

– Bizse dün kışlada nöbetteyken, – anlatmaya devam ediyordu Volodya, – arkadaşlarla ölesiye seyrettik televizyonda, Sanıç'ın ayak sallamalarını, çocukların üzerinden gösteri yapmasını falan. Doyasıya güldük, en azından gençliğimizi hatırladık. Benim acemiler bile on kere daha iyi... İşte biz de bugün gelip gerçek dövüş sanatında biraz tecrübe kazanalım dedik. Nasıl derler, yedek bilgilerimizi tazelemek için.

– Hayırlı bir iş, – kabul etti Sensei.

Sonrasında ise eskide kalmış antrenmanların hatıraları ve onlarla ilişkili bir yığın gülünç olayın sohbeti gitti. Eninde sonunda, konuşmaya Volodya'nın arkadaşları katıldı ve dövüş sanatları konusunda yapılan sohbet, insanlar arasındaki ilişkilerin felsefî tartışmasına dönüştü.

– Ya ben onlara prensip meselesinden dolayı böyle davrandım, – Volodya'nın arkadaşlarından birisi kendi bakış açısını hararetle savunuyordu.

– Prensip, bu gerçekliğe karşı olan aptalca direnmedir, budalalıkla aynı şeydir. Prensip...

Sensei sözünü bitirmeye fırsat bulamadan, büyük ağabeyler neredeyse koro hâlinde Sensei'in düşüncesinin devamını getirdiler:

– ... yalnızca kesin bilimlerdeki aksiyomun eş anlamlısı olarak iyidir.

– İşte, – onayladı Sensei.

Volodya biraz mahcup oldu.

– Ya, ben de elimden geldiğince bunu anlatmaya çalıştım onlara.

– Demek ki, iyi çalışmamışsın. Akıl yoluyla girmeyen şey...

– ... vücudun üzerinden çakılacaktır!

– Madem ki siz her şeyi bu kadar iyi biliyorsunuz, o zaman boşuna gülüyorsunuz...

Sensei'in son sözlerinin anlamı, bana sonradan, antrenman başladığı zaman ulaştı. Sensei, bugün tam güç çalışacağımızı, bu yüzden de bu tempoyu tutturamayanların spor salonunun sol köşesinde çekilip orada başkalarına mâni olmadan vuruşların tekrarını yapabilecekleri konusunda uyardı. Biz serçeler gibi tüylerimizi kabartıp gururla kendi aramızda fısıldaşmaya başladık:

– Biz mi bunun altından kalkamayacağız! – sessizce söyledi Andrey.

– Hiç deme ya, – katıldı Kostya. – Şimdi gösteririz nelere kadir olduğumuzu!

– İlk defa değil, – baş sempai'in çalıştırmasını hatırlayarak kayıtsızca atıverdim ben.

Fakat bizim burunlarımız, ısınmanın ilk dakikalarından sonra belirgin olarak havalardan indi. Böylesine acımasız bir antrenmanı ben daha hayatımda görmemiştim. Bu başlı başına bir yaşam mücadelesiydi. Kalabalığı devamlı değişen engelleri aşarak, deli bir tempoyla spor salonu içinde koşturuyorlardı. Kırk dakika bile geçmeden, ben de dâhil olmakla bizim çoğunluğumuz bu engelleri artık neredeyse dört ayak üzerinde sürünerek aşıyorduk. Yanı başımda ıhlayan Tatyana, söyleyiverdi:

– Tam bir kâbus ya! Aynen tiyatro oyunundaki gibi: "Saygıdeğer bayanlar ve baylar! Yoldaşlar ve yoldaşlar! Koryaklar ve koryakcıklar..." Sonuncusu kesinlikle bize ait. Kendimi şu an doğma büyüme buralı gibi hissediyorum.

Spor salonunun sol köşesinde ilk "kurbanlar" gözükmeye başladı. Fakat bizim grubumuz inatla çalışmaya devam ediyordu. Sonrasındaysa daha da kötü oldu işte. Bir dizi değişik egzersizler eşliğinde olan bu maraton koşusundan sonra biz, bilmem kaç kere yerden şınav çekmeye başladık ve hatırladığım tek şey sayının çoktan yüzü aştığıydı. Benim ellerim sanki kaya matkabından sonraki gibi titriyor, bedenim ise aynen bir tırtıl gibi eğilip bükülerek, bir tek bu "titreşimlerin" sayesinde değil de, fakat daha çok kurtarıcı kıçımın hamleleri sayesinde kalkmaya çalışıyordu. Çünkü bana öyle geliyordu ki, bir tek bu yerimde az da olsa gücüm kalmıştı. Ben daha da sık sık sol köşeye, giderek bu kurtuluş "vahasına" sürünmeyi arzulayanların sayısının arttığı yere taraf bakmaya başladım. Üstüne üstlük Tatyana haincesine onlara katılarak çekici bir edayla bana elini sallıyordu.

Bu zaman baş sempai şınav sayısının hesabını gidiyordu. İnsanların moralini yükseltmek için o, içki sofrası başkanı gibi şakayla konuşuyordu:

– Sensei'in her kesi eve bırakıp, fakat hiç kimseyi evden bırakmayan bir köpeği var. Gelin biz de on kere bu akıllı köpeğin uyanıklığının şerefine şınav çekelim, kendi ekmeğini hak ettiği için.

Her kes sayım altında oflayıp puflarken, Sensei bu ter döken milletin büyük insan yığını içerisinde dolaşıyor ve eliyle kimin omzuna ağırlık eklemek gerektiğine bakıyordu. Onun eli ise, afedersiniz, Andrey'in de dediği gibi, bastığında sanki üzerinden kamyon geçmiş gibi oluyordu. O, ikinci kez dolaşıp, vücudu şınav zamanı çırpınarak titreyen bana doğru yaklaştığında düşündüm ben: "Tamam artık! Eğer hele bir de o kendi elini üzerime koyarsa, kesin o zaman ben yamyassı olacağım, camın üzerindeki bir böcek gibi". Beklentilerimin aksine, Öğretmen ensesinden kaldırılan bir kedi yavrusu gibi, yukarıdan kimonomdan tutarak, yerden kalkmama yardım etmeye başladı ve bununla da etraftaki çocukların gülüşmelerine sebep oldu. Viktor ise hep devam ediyordu:

– Sensei'in bir de Samuray adlı kedisi var, kendisine güveni o kadar fazla ki hatta köpeklere bile sataşmaya başlıyor. O zaman gelin biz de on kere, onun isteklerinin her zaman olanaklarına karşılık gelmesinin şerefine şınav çekelim.

Böylesine bir aşırı gerilimden benim kemiklerim sızlıyordu. Vitya ise durmadan kendi komik hikâyelerini anlatıyordu. Ben artık büsbütün, Samuray'ın uzağa zıplayan pireciğine de ve ambarda yaşayıp hızlı koşan fareciğe de ve yıldırım hızı tepkisine ve pirana huyuna sahip "Siyam dövüşçü" balıklarına da ve sonunda toptan olarak Sensei'in evinde ikamet eden tüm canlılar âlemine lânet okuyordum. Nihayet, sonuncu kez, tam tamına beş yavruyu döllemeyi becermiş papağan Keşka'nın erkeklik meziyetlerinin şerefine şınav çektikten sonra biz bitkin bir hâlde yere yığıldık. Ama bir dakika bile geçmeden bizi yine keresteler gibi yere yatırdılar ve kalabalık sırasıyla kendi çilekeş kardeşlerinin bedenlerinin üzerinden ağır ağır atlamaya ve yol üstü olarak da ihtiyatzılıktan onların kol ve bacaklarını ezmeye başladı. Salonda bir yandan fal taşı gibi açılmış gözler eşliğinde ve kâh orada, kâh burada boğuk, iniltili bir "Oy" sesi yankılanıyordu. Benim şahsım artık buna dayanamadı ve sol kanattaki "sinirleri zayıflar" takımına katıldı.

– Çoktan yapmalıydın bunu, – söyledi Tatyana.

Ama bizim dinlenmemiz uzun sürmedi. Isınma hareketleri bittiğinde, temel teknik, vuruş ve yöntemlerin üzerinde yoğun bir çalışma başladı. Ben, Sensei'in daha çok, bir seri yeni yöntemleri açıklayarak ve göstererek Volodya'nın çocuklarına zaman ayırdığını fark ettim. Onlar vuruş çalışmaları zamanı birbirlerini öyle bir hevesle fırlatıyorlardı ki, ben onların dayanıklılığı ve tükenmeyen güçlerine hayret ediyordum. Sanki şu yıpratıcı ısınma hareketleri tüm yan etkileriyle beraber hiç olmamı gibiydi.

İki saat yarımlık sıkı bir antrenmanda sonra bizde kalsa kalsa bir tek ek çalışmaları da nasıl geçireceğimizi düşünme gücü kalmıştı. Tabiî ki bizi kimse zorla tutmuyordu, istiyorsan gidebilirsin. Fakat merak tüm fiziksel eziyetlerden daha üstündü. Madem ki Volodya kendi çocuklarını getirmiş, demek ki işin en meraklı kısmı ilerde olmak zorunda. Ve biz yanılmamıştık.

18

Esas kalabalık dağıldıktan sonra, Sensei rakibinin gücünü kullanma üzerine bazı kendine özgü özel yöntemleri göstermeye başladı. Çocuklar çiftlere bölünerek yöntemlerin çalışmasını yapmaya başladılar. Bizde Tatyana ile beraber bir şeyler yapmaya çalışıyorduk. Fakat iş, bizim zayıf vücutlarımızın son raunttaki bitkin boksörlerin vücutları gibi birbirinin üzerine asılmasıyla bitiyordu. Bu ikili karşılaşma parodisini gören Sensei bizi birbirimizden ayırarak erkeklerle eşleştirdi. Bende hemen arta kalmış gücümün hepsi seferber oldu. "Nereden, ne çıktı" diyorlar buna.

Kendi rakibi Jenka'nın karşısında âdeta zayıf bir karınca gibi gözüken Ruslan, sıradaki vuruşun çalışmasını yaparken, Sensei'e şikayet etti:

– Böyle bir ayıyı yere sermek hiç mümkün mü ya. Ya, derisi kalın, tepeden tırnağa zırhlı gibi, Hani eğer üzerime atılsaydı, belki de her nasılsa onun gücünü ona karşı kullanmak olurdu, sizin dediğiniz gibi. Ama eğer hücuma geçmek gerekiyorsa, şu keçi inatlı gergedana karşı ben ne yapabilirim ya. Tepden tırnağa kas yığını!

– Kas yığınının bir önemi yok. Dövüş sanatlarında önemli olan güç değil. Doğuda şöyle bir mesel var: "Kollar ve bacaklar vücudun uzantısından başka bir şey değil, vücut ise kendi sırasında aklın uzantısıdır". Yani önemli olan, bilgi ve el yatkınlığıdır. O zaman en zayıf kadın bile sadece tek bir parmağının dokunuşuyla dünyadaki en güçlü atleti bile bayılta ve hatta öldürebilir.

– Evet, teorik olarak bu mümkün, – gülümsedi Jenka. – Özellikler de eğer kadın güzelse, o zaman tek bir bakışı bile yeter... Ciddi olaraksa, bence, pratikte bu mümkün değil.

– Mümkün, – cevap verdi Sensei.

– Sporcuyu mu?

– Sporcuyu.

– Tek bir parmağıyla mı?

– Tek bir parmağıyla.

– Güç kullanmadan mı?

– Güç kullanmadan.

– İnanmıyo...

Jenka sözünü bitiremeden, Sensei hafif bir hareketle, sol elinin orta parmağıyla, çocuğun sağ kulağının biraz aşağısındaki boyun kasına dokunuverdi. Hepimiz için beklenmedik bir anda, Jenka'nın suratı sanki ağzının bizzat sağ tarafıyla bir düzine limon yemiş gibi yamuldu. Sağ ayağı anîden büküldü ve o, hatta neler olduğunu anlamaya yetişemeden zemine çakıldı. Sağ eli onu hiç dinlemiyordu ve âdeta bir bez parçası gibiydi. Jenka vücudunun sol tarafıyla çırpınırken, korku dolu gözleriyle Sensei'e baktı.

– Şay anaşını şe, – yalnızca tıslaya bilen çocuk bir şeyler demeye çalıştı.

Biz, bir yıldırım hızıyla, genç sağlam bir delikanlının, yerlerde sürünen yarı felç olmuş vücuduyla yardıma muhtaç bir ihtiyara dönüşmesi manzarasının önünde afallamış duruyorduk.

– Ne olaşaş şimşi?

Sensei Jenka'nın "diri cesedinin" üzerine eğildi ve yeniden sırt ve karın bölgesindeki bazı noktaların üzerinden geçti. O, bunu o kadar hızlı ve çevik bir şekilde yaptı ki, ben hatta bizzat nerelere dokunduğunu görmeye yetişemedim bile. Jenka yavaş yavaş kendine gelmeye ve uyuşmuş kol ve bacaklarını ovuşturmaya başladı:

– Vay anaşını be!

– Ee, nasılmış, inançsız Foma*? – sordu Sensei.

– Şenşei! Hiç olmaşşa uyarşaydın bari. Yokşa aş daha benim beynimdeki şon şartel de yanıp gideşekti, – kırık, peltek diliyle zar zor telâffuz etti Jenka.

– Çok yazık, – kederli bir sesle şaka olarak söyledi Öğretmen. – En azından beyninin içindeki bitler, pireler mahvolurdu. Koruyucu önlem olarak bu hatta bazen faydalı bir şey.

– Sensei, bu zehrin reçetesini paylaşsana bizimle, – galiba bu sarsıntıdan sonra ilk olarak kendisine gelen Stas, şakalı bir dille konuşmaya girdi.

– Ya, reçete basit. Nereye, ne zaman ve nasıl dokunacağını bilmen lâzım.

– Mantıklı, peki ya ayrıntılı bir şekilde? – soruşturuyordu Volodya!

– Ayrıntılı olarak mı? İnsan vücudunda bir yığın BAN noktaları mevcut.

– Ne noktaşı? – anlamadı Jenka.

– BAN; biyolojik aktif noktalar.

– Ya, ne noktaşı bunlar ya, ne noktaşı! Tomahavk bunlar ya, tomahavk füşeşi! – yalancıktan isyan etti delikanlı. – Hemde otomatik pilotlu.

Çocuklar onun gönülden nutkuna gülümsediler.

– Kesinlikle doğru. Bu da bir kere daha, istenilen bilgiyi silaha dönüştürmenin mümkünlüğünü onaylıyor... İşte bu, "balistik otomatik pilotlu tomahavkların" yarattığı etki de bizzat, insan vücudundaki biyolojik aktif noktalara yapılan noktasal etki sonucu ortaya çıkıyor.

– Peki, hangi noktalar oluyor bunlar? – ilgiyle sordu çocuklardan birisi. – Nasıl çalışıyorlar?

– Bu, ortak sinir donanımına sahip, derinin üzerindeki belirli bir alandır. Reseptörlerden gelen sinyallerin alındığı bu bölgede yerleşen sinirler kendi sırasında bu sinyalleri bir tek omuriliğe değil, fakat aynı zamanda da santripetal yollarla ve de ön kortikospinal yollarıyla yukarıya, beyine ulaştırıyorlar. Orada da ortaya çıkan şartsız reflekslerin kendine özgü kapanması olayı meydana geliyor. Bundan başka, bu süreç hem de koşullu refleks bağlantılarının oluşturulmasıyla kortikal bölgelere de aksettiriliyor, yani daha basit söylersek, vücut için belirli bir komut biçimlenmiş oluyor.

– Ve böyle bir etki mi oluyor?

– Sadece o değil. Belli bir süreliğine insanı hareketsiz yapabilir veya "yere sebilir" veya nihaî olarak bu kişinin kesin olarak belirtilmiş bir zaman aralığında fiziksel düzeydeki varlığını sürdürmesinin sona ermesini programlamak mümkün.

– Peki ne, bir tek kuvvetle bu noktaya vurmak mı gerekiyor?

– Tabiî ki hayır. Vücut içindeki tüm süreçler son derece düşük bir enerjiyle cereyan ediyor. Bu noktalara eşik uyarılarla etki etmek, yani zayıf olanlarla etki etmek, vücudun işlevlerine güçlü uyarılardan daha fazla belirgin bir etki yapıyor.

Bu vakit Jenka ayağa kalktı ve devamlı sağ ayağından aksayıp, sağ elini ise hafifçe sallayarak gezinmeye çalıştı:

– Anaşığım benim, naşıl da uyuşmuş, şanki tüm şağ tarafımı uyuyakamışım.

– Yan yatan tembel seni, – şaka yaptı Sensei. – Buna bir tek üzerinde uzanacağı bir soba, bir de çiğneyeceği bir simit ver... Daha fazla antrenman yapmak lâzım!

– Ya, ben de her keşle aynı şeviyede terliyordum ama.

– Ben aklını daha çok antrenman ettir demek istiyorum, böyle aptal durumlara düşmeyesin diye.

– Peki, sen onun neresine böyle kolaylıkla koydun? – ilgilendi Volodya.

– Bu Botkin Erb noktası olarak isimlendirilen noktadır. Eğer ben az buçuk başka türlü bassaydım, tamamen değişik bir etki olacaktı. Ama eğer ben yakınlıkta yerleşen, splanknik sinirinin örgü yerine aynı tepi gücüyle etki etseydim, o zaman tiroid arterinin kasılmasına neden olabilir ve bu da kendi sırasında pineal bezinin işlevlerinde bozukluk yaratmış olurdu. Bu da bağışıklık sisteminin genel olarak zayıflamasına ya da onun tamamen işlev dışı olmasına getirirdi. Bu durumda onun kendisi herhangi bir enfeksiyondan ölüp giderdi.

Jenka böylesine bir konuşmayı duyduğu an, hatta tüm beden hareketlerini bile durdurdu:

– Şağolun, şiş beni böyleşine parlak bir geleşekle çok şakinleştirdiniş.

– Ama siz dediniz ki: "Ne zaman, nereye ve nasıl", – Volodya'nın arkadaşlarından birisi söyledi. – Ne zamanın anlamı ne?

– İş şurasında ki, kesin olarak bir noktanın yerini ve ona uygulanacak tepi gücünü bilmekten başka bir de gün zarfında bu noktanın en etkin olduğu zamanı bilmek gerekiyor.

– Hm! Hepsi bu mu, – gülümsedi Volodya.

Jenka burada bile, hâlâ peltek olan diliyle, milleti güldürme fırsatını kaçırmıyordu:

– Şöylermişiniş peki, buna bir de Kâinatın yıldış haritaşı eklenmiyor mu?

Sensei gülümsedi.

– Bakıyor kime. Salaklar için bu bile yetersiz kalır.

– Peki, tüm bu noktaları nasıl anlayabiliriz ve nasıl öğrenebiliriz? – sordu Stas.

– Anlamak için en basit yol, bu tabiî ki kendi üzerinizde öğrenmek ve hissetmektir, özellikle de basma tepisini, bu çok önemli.

– Aha, ya eğer bir yerlerimize zarar verirsek, – yarı şaka, yarı ciddi bir tonla düşündü Viktor.

– Zarar vermezsiniz. Bunun için insan vücudunda karşıt noktalar mevcut ve onlar bu uyarı veya kasılmaları etkisiz hâle getiriyorlar Doğada olan her şey denge hâlinde bulunuyor.

– En iyisi başkalarının üzerinde denemek, – gülümseyerek ifade etti Kostya.

– Bundan bir şey çıkmaz, – söyledi Sensei. – Başkalarının üzerinde ne kadar denerseniz deneyin, kendi üzerinizde bu etkinin gücünü hissetmediğiniz müddetçe, siz gereken sonuca ulaşamayacaksınız.

– Peki, ya hemen şimdi deneyebilir miyiz, yalnız nasıl derler, dövüş vaziyetinde olarak? – Volodya'nın arkadaşlarından birisi soruverdi.

– Olur.

– Peki ya biz? – aynı gruptan birileri merak etti.

– Buyurun lütfen.

Sensei'in önüne Volodya'nın takımından üç gönüllü ve Ruslan çıktı. Onlara katılan Stas, Volodya'ya da teklif ettiğinde diğeri cevap verdi:

– Ben sizin için ne, nöbetçi kum torbası falan mıyım?

– Ya, ya.

Jenka topallaya topallaya yaklaşarak, Volodya'nın yanında iskemlenin üzerine oturup, Stas'a seslendi:

– Hadi, hadi. Dilin tutulaşak, kafan patlayaşak. Ama şuçu başkaşında arama.

– Ee, başka gönüllü yok mu? – Volodya'nın çocuklarına bakarak sordu Sensei.

Ve bu zaman ben de cesaretimi toplayıp öne çıkarak etraftaki çocukların yüzlerinde tebessümlere neden oldum.

– Peki, sen nereye hazırlanıyorsun? – şaşırdı Sensei.

"Sahiden ben niye çıktım ki?" – hemencecik korkak düşünceler ortaya çıktı. Ama geri çekilmek için artık çok geçti.

– Bende deneyebilir miyim?

– Peki ya, korkmuyor musun?

– Bir tek gıdıklanmaktan, – ne diyeceğimi şaşırıp, babamın sevdiği lâfını pat diye söyleyiverdim.

Madem ki, kamikazelerin sırasına katılmak istiyorsun, tamam o zaman, buyur gel.

Ve artık diğer gönüllülere hitap ederek, ilâve etti:

– Evet, tam temas saldırıya geçiyorsunuz. Sizin göreviniz, neyin pahasına olursa olsun bu dövüşü kazanmak.

– Peki, takım hâlinde olur mu? – Volodya'nın çocuklarından birisi sordu.

– Olur. Nasıl istiyorsanız öyle de yapın, tam bir hareket özgürlüğüne sahipsiniz.

Sensei arkasını çevirdiğinde, Volodya'nın arkadaşları bir araya toplanıp kendi aralarında "askerî" jestlerle bir şeyler hakkında anlaşmaya başladılar. Ruslan da Stas'la beraber fısıldaşmaya başladılar. Bense bu kocaman atletik vücutların ortasında bir fare gibi duruyor ve kendi böcek imkânlarımla bu kasırga rüzgârına karşı neler yapabileceğimi bilemez bir

hâldeydim. Ama kafama, sanki inadına, kayda değer hiçbir şey gelmiyordu. "Tamam ya, başa gelen çekilir", – düşündüm ben.

Sonunda tüm erkekler Sensei'in etrafında kendi dövüş pozisyonlarına geçtiler. Yalnızca ben olduğum yerde de kaldım. Baş sempai hücum emri verdiği zaman, Volodya'nın arkadaşları Sensei'i daireye alıp eş zamanlı olarak değişik düzeylerde saldırıya geçtiler. Ama hayret, Sensei onların darbelerinden kolay bir şekilde sıyrıldı. Sonrasında ise öyle bir hızla karşı saldırıya geçti ki, ben yalnızca düzensiz bir şekilde düşen vücutları görmeye yetişebildim. Benim korkudan hatta dizlerimin bağı çözüldü. Bu zaman Ruslan ve Stas, Öğretmen'e saldırmaya çalıştılar. Bu anda Sensei bir kol uzatımı mesafesinde arkasını bana dönerek onlarla hesaplaşmaya başladı. Aklımdan acilen bir şeyler yapmak gerektiğine dair düşünce geçiverdi. Ve benim aklıma, en azından beni yakalamaması için tıpkı bir kene gibi Sensei'in sırtına yapışmaktan başka bir fikir gelmedi. Fakat ben tüm gücümle bu fikrimi hayata geçirmeye çalıştığımda, benim kollarımın boşluğu yararak Sensei'in yerine havayı yakaladıkları ortaya çıktı. Kendi gözlerime inanamıyordum, ya daha şimdi o benim önümde duruyordu ama! "Bir hayaleti yakalamak sanırım Sensei'i yakalamaktan daha kolay olurdu", – düşündüm ben.

Fakat bu vakit benim tüm düşüncelerim "ruhumla" birlikte anîden tabanıma indi, çünkü Sensei artık sıradaki belâlı dövüşçüleri tamamen felç durumuna getiriyordu. Ben dönerek var gücümle ters tarafa doğru kaçmaya başladım. Ama iki adım atmaya bile yetişemeden, neredeyse birinci ve ikinci boyun omurları bölgesinde hafif bir ağrılı itiş aldım. Gözlerimin önünde aniden göz kamaştırıcı parlak bir şimşek çaktı, sanki beni bir tür yeşilimsi pembe renkli projektörle aydınlatmışlar gibi. Benim bedenim bayağı garip bir pozda, açılmış durumdaki donmuş kollarım, öne doğru eğilmiş vücudum ve yarım yukarı kalkmış sağ ayağımla kasıldı. Dengeyi nasıl tutturabildiğimi kendim de anlayamıyordum. Fakat o an beni en az endişelendiren de buydu zaten.

Ben dehşet içerisinde kaslarıma neler olduğunu gözlemliyordum. Onlar, bütün bir mekanizma gibi, benim irade ve isteğimin dışında kasılmaya başladılar. Ve de bu toptan kasılma tüm vücudumu sardı. Görünen, gerilim her saniye artıyordu ve hiçbir şeyle onun önüne geçmek mümkün değildi. Vücudumu öyle bir güçle kasıyordu ki hatta bana omurgamın çıtırtı sesini duydum gibime geldi. Ve de işin en inanılmaz tarafı, iç organlarımın gerginliğini hissetmem idi. Böylesine bir şey hiçbir zaman başıma gelmemişti. Hatta benim önceki en güçlü baş ağrılarım bile bu çekilmez acının yanında saçmalık gibiydi. Yüzümün mimik kasları o kadar gerilmişti ki, suratım dehşet ifadesiyle buruşup kalmıştı.

Şaşırtıcı olan, bedenimin kasılmasının bu kadar değişmesine rağmen benim bilincim açık olarak kalmaya devam ediyordu. Ben her şeyi açık olarak görmeye ve duymaya devam ediyordum. Ben, bizim grubumuzdaki çocukların olanları gözlemlerken, yüzlerinin değiştiğini, korku dolu bakışlarla bizim hareketsiz bedenlerimizi izlediklerini görüyordum. Kostik'in benimle ilgili olan sözlerini açık aydın bir şekilde duyuyordum:

– Vay be! Ama da güzelleşmişsin be, gözlerimi bile ayıramıyorum.

Ben cevabında onu acılamak istedim ama bırak bir şey söylemeyi, dilimi bile kıpırdatamadım.

Sensei bizi yeniden "hayata döndürene" kadar sanki koca sonsuzluk geçmiş gibime gelmişti. Fakat sonradan anlaşıldığı üzere, işin aslında ben bu pozda bir dakika bile kalmamıştım. Âdeta yatmaktan her tarafı aynı anda uyuşmuş gibi bütün vücuduma küçük iğneler saplanıyordu. Benim "suç ortaklarım" yoğun bir tempoda vücutlarını ovuşturuyorlardı. Gerçi onlar kadar duygularıma hâkim olamayarak tabiî, ben de aynısını yapmaya acele ettim. Bedenim korkunç bir biçimde acıyor ve sızlıyordu.

– Bir şey değil, – teselli edercesine konuştu Sensei. – İki gün, en fazla üç gün sonra hepsi geçer.

Ek çalışmaların sonuna kadar diğer arkadaşların dinmek bilmeyen şakaları altında, bizim altımızın hepsi sıkı bir şekilde ancak kol ve bacaklarımızı ovuşturmakla meşguldük. Bizim topyekûn "sakatlar" kalabalığımız sokağa çıktığında, Sensei'in yanında duran Volodya hayranlıkla söyledi:

– Bu harika! Müthiş bir antrenman oldu bugün. Hatta kaslarım bile bayram ediyor.

"Allah aşkına, ne bayramı ya! – ayaklarımı zar zor sürükleyerek düşündüm ben. – Eğer bu böyle devam ederse, o zaman yakın gelecekte buraya özel seferle, engelli arabasıyla gelirim artık". Bizim "belâlı dövüşçüler" grubumuz, kalabalığın komik şakaları altında, yavaşça topallaya topallaya yürüyorduk.

– Çocuklar, fena gözükmüyorsunuz, aynen fıkradaki gibi, – alaycı bir sesle söyledi Viktor.

– Hangi?

– Tepeden tırnağa yara bandıyla kaplanmış iki adam acil serviste karşılaşıyor. Biri diğerine soruyor: "Nerede sen bu durumlara düştün?" "Garaja çarptım". "Araba kesin berbat olmuştur", – acımış diğeri. "Yok, ben yaya olarak!"

– Şaka bir yana, ama bedenim acıyor, – Öğretmene şikayet ettim.

– Sense acı hakkında düşünme. Zira acı nedir, bu bir illüzyondur.

– Ne illüzyonu ya, eğer ben onu gerçekten hissediyorsam?

– Bu sana öyle geliyor ki, onu hissediyorsun. İstenilen acıyı hissetmeyi tamamen durdurmak mümkün, eğer çok fazla istersen.

– Ne, – kuşkuyla sordu Slavik, – hatta kesseler bile mi?

– Hatta kızartmasını yapsalar bile, – tebessümle cevap verdi Sensei ve daha ciddi olarak ekledi: – Zira ağrı, sinyalleri beyine ulaştıran, belirli sinir uçlarının uyarılara karşı olan tepkisidir. Eğer insan mükemmel seviyede kendi vücudunu ve aklını yönetebiliyorsa, o kendi ağrı sınırını tamamen ayarlayabilir Bu arada, dövüş stillerinde "Katedo" okulu var ve onun üstatları kendi öğrencilerine özel olarak acıyı hissetmemelerini öğretiyorlar.

– Ama da şanslıymışlar onların öğrencileri, – hulyalı hulyalı söyledi Ruslan.

– Ne şanslısı ya, – şakayla konuştu Sensei, – eğer öğrenene kadar, en iyi ihtimalde yüz kere kafalarına çubukla vuruluyorsa.

Bu an Yura, galiba kendi arkadaşına teselli verecek bir şeyler söylemek istiyordu. Ama o, daha ağzını yeni açıp, Ruslan'ın omzuna vurmuştu ki, diğeri tam boğaz bağırıverdi:

– A-a-a! Benim omjuma dokunma!

Tüm kalabalık böylesine bir vahim çığlıktan dolayı gülmekten katıldı.

– Başka vakit istesen de yapamazsın diyorlar buna, – güle güle söyledi Stas.

Jenka ise devamını getirdi:

– Bu antrenmanlardan, bakarsın, millet yeni bir dil keşfedecek.

– Evet ya, – katıldı Viktor. – Ve de hangi harflerden oluştuğu belirsiz kelimelerle konuşacak.

Uzun sözün kısası, bunun sonrasında biz yeni parti fıkraların altında, kısmen bizim zavallı kol ve bacaklarımızı unutarak, daha neşeli neşeli yürüyorduk. Bir tek karınlarımız ağrılarımızı aksettirerek gülmekten titriyordu. Andrey ise bu vakit düşüncelere dalmış bir şekilde yürüyor ve bizim konuşmalarımıza katılmıyordu. Bizim gülüşmelerimize hiçbir aldırış etmeyerek, Sensei'e sordu o:

– Peki, şu stil, yani bize gösterdiğiniz nokta stili, "Yaşlı lama" stili mi oluyor?

– Hayır ya, kaldırım taşını Himalay'larla karıştırma sen. "Yaşlı lama" stilinde, Sanat mükemmelliğe ulaşmış. Orada, yalnızca el sıkışması veya sadece tek bir aracının olması, bir insana istediğin her şeyi yapmak için yeterli.

– Vay be! – şaşırdı Andrey.

– Bu daha çocuk oyuncağı. Çok daha ciddi şeyler var ve belki de bir gün anlatırım size.

Artık durakta vedalaşarak her kesin elini sıkarken, Sensei ansızın Kostik'i bir kenara çekip ona bir şeyler fısıldamaya başladı. Biz kulaklarımızı ne kadar zorlasak da bir şeyler duymaya başarılı olamadık. Ve Sensei'in grubu yolda uzaklaşmaya başladığında, biz tam olarak kendi sorularımızla Kostik'in üzerinde terör estirdik. Ama o, inatla, elinden geldiğince işi şakaya döküyor, her şeyi özel sırlarının üzerine yıkıyordu.

Eve biz konuşmadan gidiyorduk. Bir tek Kostik vırıldıyor, şaka yapmaya ve bununla da milleti güldürmeye çalışıyordu. Bense hepten ağrıyla ilgili kendi düşüncelerime dalmıştım. Ve de önemli olan, ben bizzat bunun hakkında düşünmeye başladığımda, vücudum yeni bir güçle ağrımaya sızlamaya başladı. Ben yalnız çabucak eve varmanın hayalini kuruyordum. Şükür, evimiz merkezde, durağa beş dakikalık bir mesafedeydi.

Fakat bana evimizin kapısına kadar eşlik eden çocuklar gitmeye acele etmiyorlardı. Doğrusunu söylersek, Kostik acele etmiyordu ve günlük hayattan her türlü gülünç hikâyeler ve fıkralar anlatmaya devam ediyordu. Ben artık ayak üstünde bir ayağımdan diğerine geçiyor, monoton bir tarzda gülümsüyor ve tüm görünüşümle artık vedalaşmak gerektiğini gösteriyordum Fakat Kostik buna hiçbir tepki vermeyip, hikâyelerini anlatmaya devam ediyor ve yalnız arada bir sinirli sinirli saatine bakıyordu.

Bizim bu havadan sudan konuşmamızın üzerinden on dakika bile geçmemişti ki, her kes için beklenmedik bir anda Andrey vahşi bir çığlık atarak acıyla iki büklüm kıvrıldı ve eğer yanında duran Kostik tam zamanında yakalamasaydı sarsıntıyla yüzü koylu yere düşecekti.

Fakat Kostya dengesini tutamayıp, kendi üzerinde arkadaşını tutarak yere düştü. Biz korkuyla onun üzerine eğilerek, Andrey'e yardımcı olmaya çalıştık. Korkudan, sızlayan kaslarımı bile tamamen unutmuştum. Görünüşe bakılırsa bir tek Kostik istifini bozmamıştı.

– Bir şey yok, sadece onu yere oturtup şakağını ovmak gerekiyor. Şimdi hepsi geçer, – Andrey'i kaldırırken söyledi o.

Biz koşuşturup, neredeyse yardıma muhtaç Andrey'i oturturken, Kostik saatine bakıp düşünceli düşünceli söyledi:

– Tam da Sensei'in söylediği gibi... Ama da güçmüş be!

Biz soru işaretiyle ona baktık.

– Ne söylemişti ki?

– Sonra anlatırım, – çabucak deyiverdi Kostik ve yoğun bir şekilde Andrey'in şakağını ovarak ona yardım etmeye başladı.

Yavaş yavaş çocuğun yüzü normale dönmeye başladı. Sarı lacivert lekeler kayboldu, hafif pembelik ortaya çıktı. Nefes alış verişi doğal haline döndü. Ve korkumuzdan dolayı bizim için bir sonsuzluk kadar süren bir dakika sonra artık Andrey azdan çoktan kendine gelmişti. Başını tutarak, şaşkın bir halde homurdandı:

– Ne olduğunu anlayamıyorum ki... Bende hiçbir zaman böyle bir şey olmamıştı... Sanırım aşırı çalıştım yada ki vücudumda bir şeyler ters... Daha gencim ama.

Kostik kafasını sallayarak, alayla gülümsedi:

– Sensei ama da yapıyor, hatta bu sözleri bile öngördü... Ee, hayata döndün mü, antika?

– Hangi sözleri? – anlamadık biz.

Fakat Kostik büsbütün Andrey'le sohbete kaptırmıştı kendini.

– Sensei, sana sormamı istemişti, şimdi başına gelen şey hoşuna gitti mi?

– Ne? – Andrey hayret içinde Kostik'e baktı.

– Diyorum ki, hoşuna gitti mi bu düşüş?

Bu sözlerin anlamı Andrey'in bilincine ulaştığında, hiddetten yüzü kırmızı lekelerle kaplanarak, öfkeye bindi:

– Hoşuma mı gitti?! Bas git lan! Seni böyle betona savurup atsaydı, hoşuna gider miydi?!

– Oo! – tebessümle söyledi Kostya. – Eğer cümle âlem küfür ediyorsa, o zaman kesin kendine gelmiştir.

Arkasından ise ekledi:

– Tamam, kendine gel, çaydanlık gibi kaynıyorsun oğlum. Soğu biraz. Senin bu düşmen, boşuna düşüş değil, fakat kendi düşüncelerin için Sensei'in cezasıdır.

– Ne? – daha da fazla şaşırdı Andrey.

Burada artık bende küplere bindim. "Ne demek yani cezalandırmak?! Bir insana karşı nasıl böyle muamele edersin ya, öylece alıp yardıma muhtaç bir varlık hâline nasıl getirirsin ya. Sensei ama da yapıyor! Eğer bunları yapıyorsa, nasıl iyi kalpli olabilir. Bize insan sevgisini aşılamaya çalışıyor, kendisininse çevirdiği işe bak!" Ve bu zaman gözlerimin önüne antrenman arefesindeki bir sürü vuruş gösterileri geldi: sert, acımasız, partnerine karşı

kaba olan vuruş gösterileri. Ve benim tüm varlığımı umutsuzluk ve öfke dalgası sardı. Bu zaman zarfında da Andrey devam ediyordu:

– Ne!!! Benim düşüncelerim için Sensei'in cezası mı? Hangi düşünceler için? Sen aklını mı kaybettin? Ve de sen tüm bu vakit her şeyi bildiğin hâlde bana bir şey söylemedin! Bir de dostum oluyormuş, diyorlar buna. Ulan ben de düşünüyorum ki, acaba ne diye boğazını yırtıp, saatine bakıyor bu. Anlaşılan, Sensei'in sözlerini zamanında iletmek içinmiş. Ne o, ilettin mi?! Ee, gördüklerinden keyif aldın mı, ucube herif?!

Şimdiyse kızarma sırası Kostik'e geçmişti.

– Aptal herif! Sensei benden senin yanında durmamı rica etti, çünkü senin içi boş kafanı yere çarpıp dağıtmanı istemiyordu. Ve sonrasında ise, eğer sen dinleyecek durumda olursan, şu sözleri iletmemi istemişti.

Andrey, üzerine bir kova soğuk su dökmüşler gibi şaşkına döndü. Dostlar dikkatle birbirlerinin gözlerine baktılar. Gergin bir duraklama anı araya girdi. Biz de, olayların bu döngüsünden afallayıp duruyorduk.

– Peki, Sensei neyi iletmeni istemişti? – hâlâ kızgın olarak fakat daha yumuşak bir şekilde sordu Andrey.

– Sensei, hatta düşüncenin bile maddî olduğunu ve Sanat'ı insanlara karşı kullanmanın doğru olmadığını sana söylememi istemişti.

– Sanat'ın bununla ne ilgisi var ya? Hangi düşünce? Ne diyorsun sen? – şaşkına döndü Andrey.

– Sen daha iyi bilirsin, hangi düşüncenin olduğunu. Tüm yol boyu beyninin kazanında bir şeyler kaynatan sendin, ben değil.

– Ne zaman? – daha da çok şaşırdı diğeri. – Ya, ben, ben... tramvayda başından sonuna kadar tüm antrenmanı düşünmekle meşguldüm yalnızca, – öfkeden boğula boğula söyledi Andrey.

– Ya, ben sana tramvayı demiyorum. Biz Sensei'le beraber yürürken, tüm yol boyu ne düşünüyordun sen?

Andrey kaşlarını çatarak, yoğun bir şekilde o zaman aralığını hatırlamaya çalıştı.

– Ya, biz gülüyorduk, fıkralar anlatıyorduk...

– Bunu biz yapıyorduk, ya sen?

– Bense... bense... Ne hakta düşünüyordum ki, hm...

Belirli bir hummalı düşünüş zamanı geçtiğinde, Andrey hayret içinde konuştu:

– Hey yavrum hey! Yoksa...

Sözü ağzında yarım kaldı. Ve onun kızgınlığı anîden şaşırtıcı bir keşfin üzerine odaklanan düşünceleriyle yer değiştirdi. Bu durumsa bizi daha da çok kışkırttı. Ve biz merakımızdan çatlamaya başladık.

– Peki, ne için? Ne için? – birbirinin ardınca Andrey'e sorular yağdırdık.

Çocuk başta musallat olmuş sineklerden kaçarcasına bizden kurtulmaya çalışıyordu ama sonunda yinede itiraf etti:

– Ya, bu eski bir hikâye... Beş sene önce bana fena dayak atmış birkaç herifin yerini tespit ettim. Hatırlıyor musun Kostik, hani şu kabadayıları?

– Aha, şu senin bir hayat boyu öcünü alacağına yemin ettiklerin.

– Ya, büyük büyük lâflar etme sen de.

– Ama senin sözlerin bunlar, – omuzlarını silkti Kostya.

– Tamam benim, benim. Ama şöyle diyelim, bizzat onların yüzünden sıkı olarak karateyle uğraşmaya başladım... İşte... bugün yolda gelirken... ben düşünüyordum ki...

Çocuk bir kadar mahcup olarak, başını yere eğdi. Galiba bunu itiraf etmek onun için kolay değildi. Ama cesaretini toplayarak, yine de devam etti:

– Yani ben düşünüyordum ki.., bu Sanat'ın yardımıyla... onlar hiçbir yere kaçamayacaklar... benim... intikamımdan.

Onun sözlerinden sonra sessizlik hâkim oldu. Kostik içini çekerek söyledi:

– Böyle böyle işler... İşte görüyor musun, suç kendinde ve de kim bilir neyin hayalini kuruyorsun, bense suçlu durumuna düşüyorum sonra.

– Bunu da mı Sensei söyledi? – şakalaşmaya çalışan Slavik belirtti.

Kostik ona öyle bir bakış fırlattı ki, diğeri hemen bozuntuya uğradı.

– Şimdiyse şunu düşün, – Andrey'e hitaben devam ediyordu Kostya, – o kabadayılar nasıl bir şok içerisinde olurlardı. Çünkü onlar da, kendi eksiklikleriyle ve üstünlükleriyle aynen bizim gibi sıradan insanlar. Sen en azından düşünsel olarak daha hazırlıklısın, daha doğrusu bu güç hakkında biliyorsun. Ya onlar?.. Hatta eğer onlardan birisi böyle bir korkudan sonra kendine gelebilseydi bile, düşünsene, sonrasında ne olurdu. Her birisi, her hâlde, en azından epilepsi hastası falan olduğunu düşünürdü... Senin hoşuna gitmedi, peki ya, onlar için nasıl olurdu! Sensei hatırlatmamı istemişti, **öfkeyle yaptığın her bir darbe, eninde sonunda sana geri dönecektir... Ve bir de: "Hatta düşüncelerinde bile başkalarına kötülük dilemeyeceksin. Zira düşüncenin gücüyle, sen kendin için, kendi vücudun ve aklın için tuzak örüyorsun. Ve her ne kadar çok düşünürsen bunu, bir o kadar güçlü hâle geliyor onun ağları, bir o kadar sıkı bağlanmış oluyor ilmik. Çıkış yoluysa tektir: kendi düşmanınla dost ol ve onun fiillerini bağışla zira sen de mükemmel değilsin.**

Ve biraz daha düşündükten sonra, Kostik ilave etti:

– Evet, sanırım söyleyecek hiçbir şeyi unutmadım... Hepsi bu, sen artık özgürsün.

– Nasıl yani özgür? – anlayamadı Andrey. – Sensei beni kovuyor mu yani?

– Bununla ilgili bana hiçbir şey söylemedi... Bu, ben seni bırakıyorum.

– Aha, – gülümseyerek uzattı Andrey ve Kostik'le beraber yerden kalkmaya başladı. – Peki, sen yerde ne arıyorsun?

– Ne mi arıyorum, daha az yemen gerekiyor. Ben senin için ne, Rambo falan mıyım, senin gibi bir öküzü yakalamak için.

Biz, nasıl derler, neşeli bir ruh hâliyle, güle güle vedalaştık. Ben her şeyin böyle sağ salim bitmesine çok sevinmiştim. Ruhumda yine hislerin devrimi gerçekleşiyordu. "Gerçekten de, etrafımızda olan bunca kötülüğün suçlusu kim? Tabiî ki suçlusu biziz. Biz ki, kendi

isteklerimizi kontrol etmiyoruz. İşte sonrasında da hak ettiğimiz şeyi alıyoruz. Ve hatta bu arada da bağırıyoruz, isyan ediyoruz, suçumuz neydi diye? Güzel şeyler hakkında daha sık sık düşünmek, insanlara iyilik yapmak gerekiyor ve bakarsın etrafındaki dünya değişiverir. En azından, senin anlayışın için. Senin anlayışınsa; bu zaten senin gerçek dünyan oluyor... Önceden bilincine varsaydım bunun, kendi bencilliğim ve büyüklük kuruntum yüzünden şimdi kişisel sağlığım ve hayatımla ödemek zorunda kalmazdım... Eh! Keşke şimdiye kadar bilebilseydim bunu, şu an yarınki güne daha fazla güvenim olurdu. Ama kaderimde böyle yazılmışsa eğer, o zaman en azından yakışır bir biçimde, insan gibi yaşamaya yetişmek lazım... Sensei doğru söylemişti o zaman: **"Önemli olan, yaşanmış yılların niceliği değil, fakat onların niteliğidir. Nasıl, ne kadar değil".**

Evet, biz düşündüğümüz ve yaptığımız her şey için cevap veriyoruz. Ve ne diye Sensei'e kızıyordum ki ben? Suç bizim kendimizde. O ise, yalnızca bizim gerçekliğimizin, bizim sorumsuzluğumuzun ve başı boşluğumuzun gözlemcisi konumunda. O, kendi iç dünyasının, kendi bilgilerinin, kendi yüksek ahlâkî değerlerinin bakış açısından yargılıyor. İlk başta onu anlamak içinse, en azından İnsan olmak gerekiyor.

19

Evde de ben bir süre daha az önce meydana gelen olayla ilgili düşünüyordum. Sonraysa vücudumu hatırladım. Benim düşüncelerimin başka yerde olduğu bu zaman zarfında, ağrı bastırılmış ve düşüncelerimde üçüncü planda bir yerlerde varlığını sürdürüyordu. Ama ben yıpranmış kaslarımı hatırlayır hatırlamaz, onlar aynen sadık köpeğin efendisinin çağrısına havladığı gibi keskin bir ağrıyla seslerini duyurdular. Bütün bedenim tekrar sızlanmaya ve yıkılmaya, aklım ise ısrarla zavallı vücuduma acımaya, gerçek "ben"e çekilmiş eziyetlerden dolayı sitem etmeye, kol ve bacaklarımın acılarını paylaşmaya başladı.

Ben bir yolunu bulup, meditasyon yapmak için kendimi "lotus" pozunda oturmaya zorladım. Rahatlamak çok zordu, konsantre olmak ise daha da zor. Ama ne var ki, yinede inadım sayesinde küçücük bir başarı elde etmiştim. Amaca yönelik konsantrasyon denemelerimden birisinde ağrı kendiliğinden unutuluverdi. Meditasyon, yağdan kıl çekermiş gibi yolunda gitti. Ve yalnızca aklımdan küçük bir pis fikir geçirdiğim zaman, ağrı yeniden tazelendi. Bu zaman ben net olarak kolumdaki "akıntıyı" hissediyordum. Ve bu zaman düşünüverdim: "Bu kolumun kaslarıysa hepsinden daha fazla ağrıyor ama. Dur bakalım! Aha, düştün elime seni fesatçı. Sen tekrar burada ortalığı karıştırıyorsun. Ama bir şey değil, bir şey değil. Bu sefer Sensei'le konuşmak mümkün olmadı, ama rahat ol, meditasyon çalışmalarında kesinlikle senin derdine deva bulacağım."

Sonra ise, meditasyondan çıktığım zaman, ben mantıken düşünmeye başladım: "İlginç, tesadüfen bende şizofreni başlamış olmasın? Kendi kendime konuşmaya, içimde birilerini

yakalamaya başlıyorum. Belki de böyle hadiselerden sonra aklımda kayma olmuştur?" Ve burada da başka bir düşünce yanıp söndü: "Bu iyi bir 'kayma'. Daha sık sık böyle düşünürsen, daha çabuk hedefine ulaşırsın". Dâhilen, erişilemeyen bir düzeyde, ben neden bahsedildiğinin farkındaydım. Ama aklım haykırıyordu: "Ne hedefi ya? Yine kim orada nutuk çekiyor?" Ben tekrar kimin kim olduğu ve benim neyi istediğime dair kendi düşüncelerimde dolaşıp kalınca, acımasızca işkence edilmiş bedenime uyarak uykuya daldım.

Ertesi gün bedenim tamamen bana yabancı olmuştu. Ağrıdığı azmış gibi, üstüne üstlük bir de paslı bir robot gibi hareket ediyordu. Bana hatta ilginç gelmişti, çünkü kendimi bu durumda daha önce hiç görmemiştim. "Otomatik pilot" kesinlikle devre dışıydı. Bir tek giyinmek için değil, aynı zamanda vücudumu yönetmek için de yeni yöntemler keşfetmek zorunda kaldım. İyi ki ebeveynlerim işe gitmişlerdi ve benim tüm şu komik kâbuslarımı görmemiştiler. Evde beni dinlemeyen şu "makinayla" dolaşıp dururken, az daha okula geç kalacaktım.

Kendimi "robot" gibi hissetsem bile derslerde az çok oturabildim. En son ders ise beden eğitimiydi. Bu her şeyin bittiği noktaydı. Ben öğretmenden izin almaya çalıştım. Fakat o eski kafa insanlarındandı ve de üstüne üstlük fena bir bürokrattı. Bizim ağrılarımız onu ilgilendirmiyordu; izin kâğıdını masanın üzerine koyarsan o zaman gidebilirsin. Gerçi beni beden eğitimi dersinden muaf tutan resmî belgem vardı, ama o, evde anne babamın gözünden uzak bir yerlerde saklı duruyordu. Çünkü ben beden eğitimini seviyordum ve doktorların düşüncesinin aksine bu çalışmalarda bir kütük gibi oturmak istemiyordum. Dahası, benim düşünceme göre burada olağan üstü hiçbir şey de yoktu. Antrenmanlardayken biz vücudumuzla çok daha fazla dalga geçiyorduk. Fakat bugün ben ilk defa olarak belgeyi yanıma almadığım için pişmanlık duydum.

Gün zarfında az çok dolaşmama rağmen, ısınma hareketlerini büyük bir güçlükle yapıyordum. Bugün ise, sanki inadına, şınav çekme sınavımız vardı. "Bunu kesinlikle kaldıramam ben. Dünkülerden sonra hatta bir kere bile yapamam, – düşündüm ben. – Bürokrat işte, tutturmuş kâğıt diye..." Ve kinli düşüncelerimde mevcut olan tüm cümlelerle bu adamı paylamaya başladım. Öncekilerden daha beter kelimeler bulmak için ara verdiğimde, her nasılsa hafızamda kendiliğinden Sensei'in şu sözleri su yüzüne çıktı: "Hatta düşüncelerinde bile başkalarına kötülük dilemeyeceksin". "Allah aşkına ya! Ben ne yapıyorum, – silkindim ben. – Kendim kendime tuzak hazırlıyorum..." Ve kızgınlığımı biraz soğuttuktan sonra, ayık kafayla akıl yürütmeye başladım: "Şimdi ona çamur atıp, hoşnutsuz bakışlar fırlatıyorsam, bundan bana ne fayda? Sadece daha da çok üzülürüm, sınavdaysa hatta kabalık bile yaparım. O da borç altında kalmaz, ikiyi yapıştırıp, anne babamı çağırır. Onlar da belgeyi okula götürmediğimi öğrenip üzülecekler tabiî. Tüm bunlar benim neyime lâzım? Ama eğer Sensei'in dediği gibi, kendimi bu adamın yerine koyarsam, o zaman ne çıkıyor ortaya? Derse yorgun argın bir hâlde gelmemden dolayı onun suçu var mı ki? Hayır. Benim dün tüm akşam boyunca onun sınavına, nasıl derler, alın teriyle hazırlandığımı biliyor

mu ki? Bilmiyor. Ee, o zaman ne diye ona kızmalıymışım? O, sadece vicdanla kendi işini yapıyor. Belgeye gelince, onun da kendi dersleri için rapor vermesi lâzım. Ya anîden okul müdürü gelirse veya herhangi bir teftiş kurulu bastırırsa? Adamı da anlamak gerekiyor". Böylece her şeyi düşüncelerimde kendi yerlerine oturttuğumda, öfkem dinmişti ve şimdi sakin bir şekilde bu sorunu nasıl "barışçıl" bir yolla çözmek gerektiğini düşünmek mümkündü.

Isınma hareketlerinden sonra ben tekrar öğretmene yaklaşarak sakince olayı anlatmaya başladım; şöyle de böyle, dün yoğun olarak çalıştım ve bugünse facianın sonuçlarına katlanıyorum, fakat gelecek derste muhakkak şınav çekeceğim, hatta iki defa fazlası olarak. Ve ek olarak da çok güzel bir şekilde onu anladığımı, bizimle ne kadar uğraştığını ve bizim sürekli "bahanelerimizden" nasıl yorulduğunu ekledim.

– Ne yaparsın, sizin kendiniz de bir zamanlar gençtiniz.

Anlaşılan, tesadüfen ağzımdan kaçırdığım şu son cümle, öğretmenin bazı güzel hatıralarını basbayağı canlandırmıştı. Çünkü sıradaki on beş dakika boyunca biz tüm sınıfımızla onun coşkun sporcu gençliğiyle ilgili konuşmasını dinliyorduk. Ve nihayet, sınavı vermeye başladığımız zaman ben ona sordum:

– Ben de mi şınav çekeyim?

– Tamam, – iyi kalpli bir tavırla elini salladı o, – gelecek sefer yaparsın. Bugün sıranın sana gelmediğini varsayalım.

Sınıfın yarısı mutluluktan uçuyordu, çünkü benimle beraber onlara da sıra gelmemişti bu gün. Zil çaldığında, sınıf arkadaşlarım gülümseyerek söylediler:

– Bu harika! Baksana, belki de sen diğer derslerde de öğretmenlere uzak gençliklerini hatırlamaları için bir lâf sokmalısın, bakarsın, soru sormayı unutuverirler. Müthiş olur ya!

– Ben sizin için ne, büyücü falan mıyım, – şakayla cevap verdim ben. – Öğreniyorum henüz.

Bu olaydan sonra kalbime bir tür ferahlık geldi. Kimsenin morali bozulmamıştı, dahası hatta herkes memnun kalmıştı. Bu benim gururumu okşuyordu ve benim büyüklük kuruntum fark edilmeden son sür'at kabarmaya başladı. Ben bunun farkına yalnızca arkadaşlarım akşamleyin beni dinlerken espriyle söyledikleri sözlerden sonra vardım:

– Ama da abarttın bu olayı balon gibi, – gülümseyerek belirtti Andrey. – Burada öyle ne var ki? Ben neredeyse her derste böyle "bahaneler" buluyorum. Sadece orijinal bir şekilde ve espriyle yaklaşmak lâzım.

– Evet, ama sen her derste kendi öfkeni zapt etmiyorsun ki.

Andrey düşünceye daldı:

– Doğru söze ne diyesin... Ama öğretmenlerle iletişimde espri beni hiçbir vakit yarı yolda bırakmadı daha.

– Baksana! – onun omzuna vurdu Kostya. – Ama bu öfkeyle mücadele etmek için dâhice bir yöntem... Sensei'in öğrencilerini hatırla: Jenka'yı, Stas'ı ve diğerlerini. Gülmekten ağızları kapanmıyor bile.

– Sahiden! – doğruladı Andrey.

– İşte görüyor musun, Sensei'in sözleriyle konuşursak, her şey ne kadar da basit. Sense tüm gece boyunca kendi öfkeni nasıl yenebileceğini düşünüyordun. Al sana cevap işte... Şimdi bu aklınla hayatın boyunca esprili bir şeyler bulmak zorunda kalacaksın.

Sonra ise Kostik "sakinleştirircesine" ekledi:

– Ama sen içini ferah tut. Biz senin için tımarhaneye lezzetli börekler getireceğiz.

– Ya git işine! Her zaman her şeyi tepe tırnak çeviriyorsun.

Çocuklar gülüştüler. Biz cümbür cemaat, tıka basa dolmuş tramvaya hücuma geçtik. Ve artık yoldayken, Kostik Andrey'e söyledi:

– Bu arada ben de bu geceyi boşuna harcamadım.

– Kime harcadın? – gülümseyerek ilgilendi diğeri.

– Terbiyesiz! – Kime değil, neye, daha derin düşün. Ben dâhice bir buluş yaptım!

– Kendini beğenme alanında mı?

– Ya, ben ciddi diyorum. Şimdi dinle, nasıl bir zincirleme oluyormuş. Eğer beş sene önce şu kabadayılar sana dayak atmasaydılar, karateyle uğraşmaya başlamayacaktın. Eğer sen dövüş sanatlarıyla uğraşmaya başlamasaydın, beni de bu işin içine katmayacaktın. Ve eğer sen beni bu işe katmasaydın, biz Sensei'le karşılaşmayacaktık ve şimdi bildiğimiz ve öğrendiğimiz şeyleri bilmiyor olacaktık. Her halükârda, eğer bu haberleri bir yerlerden okusaydık bile, kesinlikle tam bir saçmalık olarak farz edecektik. Şimdiyse nasıl derler, kendi gözlerimizle görüp inandık. Kısacası eğer o zaman seni dövmeseydiler, şimdi bu manevî altın damarını bulmamış olacaktık! İşte!

– Kabul ediyorum. Ama Sensei'le sırf senin yüzünden karşılaştığımızı da nereden çıkardın? Onun okulunun adresini, önceki Uşu okulundan, tamamen başka bir çocuk vermişti ama. Ne sen, ne de ki ben doğru dürüst onu tanımıyorduk bile. Sadece tesadüfen konu fenomen insanlardan açılmıştı, sonrasında ise Sensei'den.

– Evet. Fakat o antrenmana bizzat ben sizi sürükledim, – kendi teorisini savunuyordu Kostik. – Hatırlasana, sizse karşı çıkıyordunuz, gitmek istemiyordunuz. O, çocuk da tesadüfen o gün orada ortaya çıkmıştı. Soyunma odasında kendi arkadaşını bekliyordu.

– Bekliyordu. Ama o, eğer bizim şu fenomenlerle ilgili yazının olduğu dergiyi görmeseydi, konuşmak için ağzını açmayacaktı bile.

– Hangi dergiyi?

– Hatırlasana, Tatyana'nın o gün evden getirdiği. Biz hatta seninle söyleniyorduk, bu "ağırlığı" tüm gün yanımızda taşımak zorunda kalacağız, sanki akşam veremezmiş diye.

– Evet ya! Gerçekten! – hatırladı Kostik.

– Bense onu pencere kenarına koymuştum. O çocuğunsa anlaşılan oturmaktan canı sıkılmıştı, işte o da okumak için rica etti. Sonrasında ise bildiğin gibi, lâf lâfı getirdi ve al sana Sensei'in adresi işte.

– Doğru, öyle de olmuştu, – ve içini çeken Kostik ilâve etti: – Her zamanki gibi: böyle ufak tefek gerçekler en güzel hipotezleri çürütüyor... Ama sorun yok, demek benim teorim

şöyle gözükecek. Eğer sen beni dövüş sanatlarına çekmeseydin, ben sizi o antrenmana götürmeyecektim, sonrasında parantez içinde(ve Tatyana dergiyi getirmemiş olacaktı), parantezleri kapatıyoruz, o zaman bizim grubumuz da Sensei'le karşılaşmayacaktı ve saire.

– Yine de her şey dergiden başladı, – kendi görüşünde ısrar ediyordu Andrey ve arkasından kendi düşüncesini geliştirmeye başladı, – yazıdan dolayı. Biz bu yazılarla ilgilenmeye başladık, çünkü... Neden peki?

– Nasıl yani neden... Çünkü... Aha! Her şeyi başlatan oydu işte, bizim hepimizi fenomen insanlara bulaştıran, – dedi Kostik ve bana işaret etti.

– Sahiden!

Arkadaşlarım bana baktılar:

– Peki, sen ne diye onlarla ilgilenmiştin?

– Ben mi? – biraz kendimi kaybettim ama hemen için içinden çıkıverdim: – Bense... Bense filmlerden esinlendim.

– Oo! Filmleriyse yapanlar...

Ve sonrasında çocuklar hayalî olaylar zincirinin çözülmesi olayına iyice kaptırdılar kendilerini. Tatyana gülümseyerek söyledi:

– Ee, siz böylesine bir hararetle mağara insanına kadar gidersiniz artık, – ve komik bir şekilde onları taklit etti: – Eğer o insanı kılıç dişli kaplan yakalayıverseydi, o zaman siz de var olmazdınız ve dolayısıyla da Sensei'le karşılaşmazdınız.

– Valla, fena fikir değil, – gülümsedi Kostik.

– Erkekler işte, – sitem etti Tatyana, – onlara mantıklarıyla saman çöpüne tutunmak olsun yeter. Sensei'le karşılaştık, ne güzel. Demek ki böyle lâzım, demek ki kader. Ve hepsi bu. Tartışacak ne var burada.

20

Bizim grubumuz bu sefer artık hatasız belasız düzlüğün bulunduğu yeri saptayarak oraya geldik.

– Baksanıza, nedense hiç kimse yok, – kuşkuyla söyledi Slavik. – Belki de burası orası değildir.

– Ya, orası, orası. Geçen sefer ben orayı çok iyi aklımda tuttum, – onaylarcasına kafasını salladı Andrey.

– Hele bir de tutmasaydın! – sırıttı Kostik.

Biz geçen seferki serüvenlerimizi hatırlayarak gülüştük. Beş dakika sonra büyük ağabeyler gelmeye ve bizim neşeli hâlimize katılmaya başladılar.

– Oo, şimdi Öğretmen gelecek, – canlandı Vitya.

– Peki, neye göre tespit ettin? – sordum ben, o tarafa doğru, yıldızlara bakarak.

– Samuraya göre, – gülümseyerek cevap verdi baş sempai.

Ben bakışlarımı aşağı doğru çevirdim ve işte bu zaman, tenha duvarın üzerindeki kedinin nasıl uzak sokak fenerinin ışığı altında önemli bir edayla ve haincesine kayan ayakları yüzünden devamlı dengesini koruyarak yürüdüğünü fark ettim.

– O, kesin meditasyona geliyor, – devam ediyordu sempai. – Kendi âleminde, sakince bir kenarcıkta, büsbütün transa geçip oturuyor, sonraysa bizim konuşmalarımıza ve izlenimlerimize hiç dikkatini harcamayarak hemencecik çekip gidiyor.

– Bizim geldiğimiz ilk seferde o, sonuna kadar kaldı ama. Hatta Sensei onu çalılıkta yakalamaya çalışıyordu, – belirttim ben.

– Ya, sanırım bu onun kurallarından küçük bir istisnaydı.

“Ama nasıl da her şey üst üste düştü o zaman, – düşündüm ben. – Hatta kedi bile dolaysız olarak iştirak etti”.

Bizim konuşmamıza çocuklar da katıldı.

– Peki, neden Sensei bizzat siyah kediyi seçti? – soruverdi Tatyana.

– Ya, Sensei onu mahsus olarak seçmedi zaten. Sadece Samuray daha yavru iken, kasabanın çocukları onu taşla vurmuşlardı. Sensei ise onu sokakta buldu ve iyileştirdi. O günden beri de kedi onun yanında kaldı ve başka bir yere de çıkıp gitmiyor.

– Peki, onun kulaklarını bu şekilde kim hırpaladı? – gülümseyerek merak etti Andrey.

– Ha, bu o, köpeklerle teke tek dövüşe çıkmıştı.

– Köpeklerle mi?

– Evet ya. Samuray bir tek maneviyatla değil, dövüş sanatlarıyla da uğraşıyor, – söyledi Viktor ve bununla da herkesin ilgisini kediye yöneltti. – Sensei ona neredeyse en küçüklüğünden beri “Kedi” stilinin karşıtı olan, “Wing Chun” stilini öğretiyor. Ve şimdi de o, hem kedilere, hem de köpeklere sataşıyor.

– Şaka mı yapıyorsun? – samimi olarak şaşırdı Andrey. – Bir kediye nasıl Kung-fu öğretebilirsin ya? Burada her insan bile anlayamıyor, kaldı ki aptal hayvan.

– Bu duruma bağlı, – karanlıktan yaklaşan Öğretmen sohbete katıldı. – Bazen aptal hayvan, bazı Homo Sapiens'lerden daha anlayışlı çıkıyor.

– Ama yine de, – bu sıra dışı bildiriyle ilgilenen Nikolay Andreyeviç sordu, – siz onu nasıl öğrettiniz?

– Ya, basit bir biçimde, – sanki mevzu alışılmış şeylerden gidiyormuş gibi sıradan bir şekilde söyledi Sensei. – Oyun şeklinde. Önce parmaklarımla pençelerin yakalamasını canlandırıyordum. Sonraysa bu yakalamadan nasıl kurtulmak gerektiğini gösteriyordum. Ve böylece öğrendi o... Şimdiyse sürekli kedilerle kavga ettiği azmış gibi, bir de köpeklere sataşıyor. Fareler, malûm, artık onun ilgisini çekmiyor, seviye başka. Öğrettim keratayı, darısı başıma! Şimdiyse fare kapanlarıyla kendim koşuşturmak zorunda kalıyorum.

Hepimiz gülüştük. Bense bunun şaka mı, gerçek mi olduğunu anlayamadım bir türlü. Eğer şakaydıysa, neden bu kadar ciddiydi ve eğer gerçektiyse, o zaman ne kadar olağanüstü bir yeteneğe sahip olmak gerekiyordu ki, hatta kediyi bile öğretebilesin.

Sensei kendi hikâyesini anlattığı vakit, aynı zamanda da herkesle elini vererek selâmlaşıyordu. Ve sıra Andrey'e geldiğinde, o elini vermeyerek kibarca eğildi.

– Na'pıyorsun? – şaşırdı Sensei.

– Ben artık korkuyorum size dokunmaya, o olanlardan sonra, – şaka karışık cevap verdi Andrey.

– Peki, benim burada ne suçum var? – gülümseyerek omuzlarını silkti Sensei. – Senin benden değil, ondan korkman gerekiyor. Senin yanında olan oydu, ben değil.

Sensei diğer çocuklarla konuşurken, Andrey hafiften dirseğiyle Kostik'in böğrünü dürttü:

– Demek, tüm bunlar senin yüzünden!

– Ne diyon sen! Ben elbette akıllıyım, ama bu kadar da değil artık.

– Ben ciddiyim.

– Ve ben de.

– Sahiden mi?

– Sahiden.

Andrey, Sensei sıradaki soruyu yanıtlarken bekledi, sonrasındaysa sordu:

– Peki, gerçekten siz bunu el sıkması aracılığıyla mı yaptınız?

– Tabiî ki, hayır. Bir gün bununla ilgili size anlatırım.

Sonra ise sohbet, bizim evde yaptığımız meditasyonlara geçti. Başta ben, Sensei'i bir kenara çekip onunla yalnız konuşmak istiyordum, kendi düşüncelerimle ilgili, çünkü büyük ağabeylerin tepkisinden çekiniyordum. Ya birden onlar da arkadaşlarım gibi, kendi irdeleyen esprileriyle üzerime gülmeye başlarlarsa. Fakat Sensei, çocuklarda çıkan her bir olayı sabırla dinliyor ve izah ediyordu. Ben, Yura'dan benimkine biraz benzer bir hikâye duydum ama bendeki kadar keskin bir düzeyde değil. Geri kalanların ciddiyetini görerek, ben, sonunda herkesin içinde her şeyi Sensei'e anlatmaya karar verdim. Ve konuşmada sıradaki duraklama anı geldiğinde, ben çekingen bir sesle kendi “başarılarımı” paylaşmaya başladım. Herkes sakin bir şekilde ve dikkatle dinliyordu. Bu zaman ben de sonunda cesaretimi toplayarak kendi “uyanığım” hakkında anlattım.

Benim anlattıklarımdan sonra kısa süreli bir sessizlik hâkim oldu. “Tamam işte, – düşündüm ben, – şimdi Nikolay Andreyeviç, bana en azından şizofreni teşhisini koyacaktır. Ve neden ben tüm bunları herkesin içinde ağzımdan kaçırdım ki?” Fakat beni hayrete düşüren şey, Sensei'in sıradaki sözleri oldu:

– Bu iyi bir sonuç. Kendi hayvanî başlangıcının düşüncesini yakalamak kolay değil, onunla mücadele etmek ise hiç kolay değil. Bu kategoriden düşüncelerle mücadele etmek prensip olarak imkânsız. Zira şiddet, şiddeti doğuruyor. Ve her ne kadar çok onu öldürmeye çalışırsan, bir o kadar güçlü olarak onlar sende ortaya çıkmaya başlayacaktır. Onlardan korunmanın en iyi yolu, olumlu düşüncelere geçmektir. Yani burada yumuşak geri çekilme, Aikido prensibi çalışmaya başlıyor.

– Ya eğer bütün gün boyu onlar benim peşimi bırakmıyorlarsa? Ne yani, ben onları herhangi bir sert sözle kesip atamaz mıyım? – soruverdi Ruslan.

– Sen her ne kadar “kesip atsan da”, yine de olumsuz düşünceler eylem – karşı eylem, etki – tepki kuralına göre baskı yapacaklardır. Bu yüzden de siz onlarla mücadeleye girmemelisiniz, fakat onlardan uzaklaşmalısınız, yapay olarak kendinizde olumlu düşünceyi geliştirmelisiniz, yani güzel bir şeylere odaklanmalısınız veya güzel bir şeyler hatırlamalısınız. Yalnız böyle yumuşak uzaklaşma yöntemiyle siz kendi olumsuz düşüncelerinizi yene bilirsiniz.

– Peki, neden tamamen birbirine ters düşünceler oluyor? Bende de bazen öyle oluyor ki, kendi düşüncelerimde dolaşıp kalıyorum.

– Şöyle diyelim, **insan vücudunda manevî başlangıç veya ruh ile maddî başlangıç veya hayvanî başlangıç, nefis vardır, nasıl isterseniz öyle de isimlendirin. Ve insan aklı bu iki başlangıcın savaş alanı oluyor. Bu yüzden de sizde farklı düşünceler ortaya çıkıyor.**

– Peki, o zaman “ben” kimim, eğer düşünceler başkasınınsa?

– Başkasının değil, senin. Sense onları dinleyen kimsesin. Ve kime öncelik verirsen, o da olursun. Eğer maddî, hayvanî başlangıca öncelik verirsen, kötü ve zarar verici olursun, ama eğer ruhunun tavsiyelerine öncelik verirsen, iyi bir insan olursun ve senin yanında bulunmak insanların hoşuna gider. Seçim yapma hakkı her zaman sende olur: sen ya zalimsin ya da ki aziz.

– Peki, neden o zaman kendi öfkemi zapt etmeme olan hayranlığım bende... gururumun mu desem, büyüklük kuruntumun artmasına neden oldu? Oysaki hayırlı bir iş yapmış gibiydim, ama düşüncelerim farklı yöne doğru sürükledi? – sordum ben.

– Sen ruhuna doğru yöneldin ve senin dileğin hayata geçti. Kendi üzerindeki kontrolü zayıflattığın zamansa, senin farkında bile olmadan ve de sevdiğin bencil düşüncelerini kullanarak, hayvanî başlangıç kendine doğru çekti. İnsanların seni her taraftan övmeleri, bu kadar akıllı olman, böyle sağduyulu olman ve saire senin hoşuna gitti... Senin içinde, iki başlangıç arasında sürekli olarak senin uğrunda bir savaş sürüyor. Ve senin geleceğini, kimin tarafında olman belirliyor.

Ben biraz düşüncelere daldıktan sonra kesinleştirdim:

– Yani, bana acıyı hatırlatan ve odaklanmama engel olan o “uyanık”, hangisi ki büyüklük kuruntusunu...

– Kesinlikle doğru.

– Ama orada bu düşüncelerden bir sürü var!

– Evet, – onayladı Sensei. – Onlar bir lejyon, bu yüzden de onlarla savaşmak mümkün değil. Bu sizin için Kung-fu değil, bu çok daha ciddi bir şey. Savaş, direniş gösteren birileriyle olabilir. Fakat boşlukla savaşmanın bir anlamı yok. Olumsuz düşüncelerin boşluğuna karşı, yalnız onun gibi olumlu düşünceler boşluğunu yaratmak mümkündür. Yani, yine tekrar ediyorum, iyiliğe geçmek, olumlu düşünmek gerekiyor. Fakat her zaman tetikte olmak, beyninizin ne hakkında düşündüğüne kulak vermeniz gerekiyor. Kendinizi gözlemleyin. Şu gerçeğe dikkat edin, hiç zorlanmadığınız hâlde düşünceler sürekli sizde fıkır

fıkır kaynıyor. Ve düşünce de bir tane değil. Onlardan aynı anda iki, üç veya daha fazla da olabilir.

– Hristiyanlıkta dedikleri gibi, insanın omzunun sol tarafında şeytan, sağ tarafındaysa melek oturuyor. Ve sürekli fısıldıyorlar, – belirtti Volodya.

– Kesinlikle doğru, – tasdik etti Sensei. Fakat nedense şeytan daha yüksek sesle fısıldıyor, her hâlde sesi daha kalın... Hristiyanlıkta kötü ruh veya şeytan olarak dedikleri şey, aslında bizim hayvanî başlangıcımızın kendisini göstermesidir.

– Kendimde bu düşünce bölünmesini fark ettiğim zaman, her hâlde bende şizofreninin başladığını düşünmeye başladım. Çünkü orada da bir şeyler bilinç parçalanmasıyla ilgili sanki, – söyledim ben, sonunda cesaretlenerek.

Sensei gülümsedi ve şakayla cevap verdi:

– Delilik belirtisi olmayan dâhi yoktur.

Nikolay Andreyeviç gülmeye başladı:

– Evet, evet, evet. Bu arada, buna benzer bir şeyleri kendimde de gözlemliyorum.

Bu zaman Stas, bir şeyler hakkında sesli düşünerek, konuşmaya katıldı:

– Ama eğer akıl; bu iki başlangıç arasındaki savaş alanıysa ve anladığım kadarıyla onların silahı düşüncelerse, o zaman kimin kim olduğunu nasıl ayırt edebiliriz? Manevî ve hayvanî başlangıç, düşüncelerde nasıl ortaya çıkıyor? Nedir bu?

– Manevî başlangıç, sözün geniş anlamında, Sevgi'nin gücüyle doğan düşüncelerdir. Hayvanî başlangıç ise bedenimizle ilgili düşüncelerimiz, içgüdülerimiz, reflekslerimiz, büyüklük kuruntumuz, tamamen maddî çıkarlar doğrultusundaki isteklerimiz vesairedir.

– Ya, o zaman hepten mağarada yaşamak gerekiyor, – kendi fikrini açıkladı Ruslan, – hiçbir şey sahibi olmamak ve hiçbir şey istememek için.

– Sende olan bu kafayla, mağara da yardım edemez, – şakayla iğneledi onu Jenka.

– Tüm bunlara sahip olmanı hiç kimse yasaklamıyor, – devam etti Sensei. – İstiyorsan, buyur lütfen, zamana ayak uydur ve uygarlığın tüm nimetlerinden sağlığına faydalan. Fakat bunun uğruna yaşamak, maddî nimetleri biriktirmeyi Dünya'daki varlığının amacı haline getirmek çok saçma, bu manevî başlangıcın doğasına ters. Bu hedef zaten, insanda hayvanî başlangıcın baskın olduğunun bir göstergesidir. Fakat bu, gidip de sefil gibi mağarada yaşamak anlamına gelmiyor. Hayır. Ben her nasılsa artık size anlatmıştım, insanlığa verilen tüm şu ileri teknolojilerin aslında insanların manevî gelişimleri için daha fazla zamana sahip olmaları nedeniyle verildiğini. Fakat hiçbir şekilde, insanın kendi evinde bu demir yığınını toplayıp ta, bu küle sahip olmasından dolayı kendi büyüklük kuruntusunu kabartması için değil.

Ve biraz sustuktan sonra, Sensei düşünceli düşünceli konuştu:

– İnsan, manevî ve hayvanî başlangıçların karmaşık bir sentezidir. Çok yazık ki, sizin aklınızda baskın olan daha çok hayvandandır, Tanrı'dan değil... Ben bu aralar düşündüm de, size çok eski bir uygulamayı vermeye karar verdim, bu iki öz arasındaki dengeyi sağlamanıza yardımcı olması ve “hayvanın” sizi çok fazla ağırlaştırmaması için. O, insanın

var olduğu ilk günden beri vardı. Bu manevî uygulama, yalnızca kendi üzerinde, düşüncelerinin üzerinde çalışmaktan ibaret olmayıp fakat en önemlisi, ruhunun uyandırılması üzerine de olan bir çalışmadır. Onun hayatla olan ilişkisini, dinamik meditasyonla karşılaştırabiliriz, çünkü insanın bulunduğu yerden ve yaptığı işten bağımsız olarak, o sürekli etkin oluyor. Bu insanın bir parçası devamlı bu durumda bulunarak, onun içinde ve çevresinde gerçekleşen her şeyi kontrol ediyor.

Bu manevî uygulama “Lotus çiçeği” ismiyle anılıyor. Onun anlamı şundan ibarettir. İnsan sanki kendi içerisine, güneş örgüsü bölgesinde bir tohum ektiğini hayal ediyor. Ve ondaki bu küçük tohumcuk, onun olumlu düşünceleri ile oluşturulmuş Sevgi'nin gücü sayesinde büyüyor. Bununla da insan, bu çiçeğin büyümesini kontrol ederek, sürekli onun kafasında dönen olumsuz düşüncelerden yapay bir yolla kurtulmuş oluyor.

– Meğer biz sürekli kötü şeyler hakkında mı düşünüyoruz? – soruverdi Ruslan.

– Elbette, – cevap verdi Sensei. – Siz güzelce kendinizi bir izleyin. İnsan çok fazla zamanını değişik çatışma olaylarını canlandırmaya, geçmişinden olumsuz bir şeyleri hatırlamaya, birisiyle tartıştığını, birilerine bir şeyler kanıtladığını, nasıl aldattığını, nasıl tepki verdiğini, kendi hastalıklarını, kendi maddî sorunlarını vesaireyi düşünmeye ayırıyor. Yani, sürekli olarak kafasında olumsuz düşünce kompleksinin hayalini tutuyor.

Buradaysa insan özel olarak, dâhilen olan kontrolle, tüm bu kötü düşüncelerden kurtuluyor. Ve o, ne kadar sık olumlu düşünce tarzına tutunursa, bir o kadar hızlı olarak içindeki bu Sevgi tohumu büyümeye başlar. İlk başta insan bu tohumun yavaşça büyüdüğünü ve ufacık bitkinin ortaya çıktığını hayal ediyor. Sonrasında o büyümeye ve sapın üzerinde yaprakçıklar oluşmaya başlıyor, ardından çiçeğin küçücük goncası beliriyor. Ve sonunda, yeteri kadar büyük Sevgi gücüyle sulanan goncanın kendisi lotus çiçeğini açıyor. Lotus ilk başta altın sarısı rengindedir, fakat büyüdükçe göz kamaştırıcı bir beyaza dönüşüyor.

– Peki, onun büyümesi için ne kadar zamana ihtiyaç var? – sordum ben.

– İş şurasında ki, bu her insanda farklıdır. Birisinde yıllar zarfında büyüyebilir, ikincisinde aylar zarfında, üçüncüsünde günler, dördüncüsünde ise sadece tek bir an yeterli olur. Her şey insanın isteğine, kendi üzerinde nasıl gayret edeceğine bağlı. Sadece bu çiçeği büyütmekle kalmayıp, fakat onun solmaması ve ölmemesi için sürekli olarak kendi Sevgi'nin gücüyle beslemen gerekiyor. Bu sürekli yetiştirme hissini insan bilinçaltı düzeyinde veya daha kesin söylemek gerekirse, kontrol edilebilen uzak bilinç düzeyinde tutuyor. İnsan her ne kadar çok Sevgi'yi bu çiçeğe verirse, yani hayalen üzerinde titreyip, özen gösterirse, sarmalayan olumsuz etkilere karşı korursa, çiçek de bir o kadar fazla büyür. Bu çiçek Sevgi enerjisiyle besleniyor, altını çiziyorum, içindeki Sevgi enerjisiyle. Ve insan tüm dünyaya karşı, herkese ve etrafını kuşatan her şeye karşı ne kadar çok Sevgi beslerse, çiçek de bir o kadar büyük hâle gelir. Ama eğer insan sinirlenmeye başlıyorsa, çiçek zayıflıyor; güçlü öfkeyle kendinizden çıktığınızda, çiçek solmaya başlıyor, hastalanıyor. Bu zaman onun yeniden canlanması için maksimum çaba sarf etmek gerekiyor. Bu bir nevi kontrol gibidir.

Ve işte, bu çiçek açtığı zaman, boyutları büyümeye başladığında, koku yerine lepton veya graviton olarak isimlendirilen, nasıl isterseniz öyle de isimlendirin, titreşimler yaymaya başlar, yani Sevgi enerjisini. İnsan bu çiçeğin taç yapraklarının kıpırdayışını hissediyor ve bundan dolayı onun tüm vücudu, çevresini saran tüm ortam titreşerek, dünyaya Sevgi ve Uyum saçıyor.

– Peki, bunu fiziksel olarak her nasılsa hissedebiliyor muyuz? – sordu Jenya.

– Evet. Lotus, güneş örgüsü bölgesinde yanma varmış gibi, yayılan bir sıcaklıkla kendini gösteriyor. Yani bu hisler güneş örgüsü bölgesinde, rivayetlere göre ruhun bulunduğu yerde ortaya çıkıyor. Sıcaklık oradan salgılanıp, yayılmaya başlıyor. Tüm bunların anlamı şu, nerede olursanız olun, kiminle olursanız olun ve ne düşündüğünüze veya yaptığınıza bakmaksızın, siz sürekli olarak bu sıcaklığı, mecazî deyişle, bir tek vücudunuzu değil, ruhunuzu da ısıtan bu sıcaklığı hissetmek zorundasınız. Bu dâhilî Sevgi yoğunluğu, çiçeğin kendisinde bulunuyor. Sonuçta, insan ne kadar çok ona özen gösteriyorsa ve bu Sevgiyi baş tacı ediyorsa, bu insan bir o kadar fazla, bu çiçeğin büyüyerek kendi taç yapraklarıyla onun vücudunu tamamen kuşattığını ve kendisinin kocaman bir lotusun içinde olduğunu hissetmeye başlıyor.

Ve işte burada çok önemli bir an meydana geliyor. İnsan, lotusun taç yapraklarının onu her taraftan kuşatmaya başladığı bir seviyeye ulaştığında, iki tane çiçek hissediyor. Bir tanesi kendi içinde, kalbin altında bulunuyor ve içteki Sevgi hissiyle sürekli onu ısıtıyor. Büyük olan diğeriyse, sanki bu çiçeğin astral kabuğuymuş gibi, insanı sarmalıyor ve bir taraftan dünyaya Sevgi titreşimleri yayıyor, diğer taraftansa onun kendisini diğer insanların olumsuz etkilerine karşı koruyor. Burada, sebep sonuç kuralı çalışmaya başlıyor. Fizik diliyle ifade edersek, dalga ilişkisi kuruluyor. Kısacası insan, onları ruhu aracılığıyla defalarca güçlendirerek, iyilik dalgaları yaymaya başlıyor ve bununla da huzur saçan dalgasal alan yaratıyor. Bu kuvvet alanını insan sürekli olarak hissediyor ve kendi Sevgi'sinin ağlarıyla ayakta tutuyor ve bu da yalnızca onun kendisine belirli hayırlı etki göstermekle kalmayıp, aynı zamanda etraf âleme de bunu yansıtıyor.

Bu uygulamayla yapılan günlük çalışmaların sayesinde şunlar oluyor. Birincisi, insan sürekli olarak kendi düşüncelerini kontrol ediyor ve güzel şeylere odaklanmayı öğreniyor. Bu yüzden de o, otomatik olarak hiç kimseye kötülük dileyemez veya kötü birisi olamaz. Zira bu uygulama her gün, her saniye sürüp gider. Ve tüm hayatınız boyunca. Bu kendine özgü bir dikkat dağıtma yöntemidir, çünkü kötü düşüncelere karşı zorla mücadele vermek mümkün değil. Zorla güzellik olmaz. Bu yüzden de dikkatini yayındırmak gerekiyor. Olumsuz, istenmeyen bir düşünce geldiği vakit, insan kendi çiçeğine odaklanıyor, ona kendi Sevgi'sini vermeye başlıyor, yani kötü olan her şeyi yapay olarak unutuyor. Yahut da, bilincini başka bir şeylere, olumlu şeylere çeviriyor. Fakat çiçeği o sürekli olarak hissediyor: uyumaya uzanmışken, uyandığında, gece, gündüz; neyle uğraşırsa uğraşsın, derslerle, işle, sporla vesaire. İnsan hissediyor, Aşk'ın onun içinden nasıl fışkırdığını, Aşk cereyanlarının onun göğsünde nasıl hareket ettiklerini ve vücuduna yayıldıklarını. Bu çiçekçiğin onu

içeriden nasıl ısıttığını, hem de özel bir sıcaklıkla, ilâhî Aşk'ın hararetiyle ısıttığını hissediyor. Ve bu Sevgi'yi ne kadar fazla veriyorsa, bir o kadar fazla olarak kendisinde doğuyor. Sürekli olarak bu Sevgi'yi saçan kişi, artık insanlara da Sevgi konumundan bakıyor. Yani, ikinci olaraksa, **insan iyilik frekansına ayarlanıyor** ve bu da çok önemli.

İyilik ise; bu talihtir, bu şanstır, bu sağlıktır. Bu her şeydir! İnsanın morali düzeliyor ve bu da olumlu olarak psikolojisini etkiliyor. MSS* ise bizzat, vücudun hayatî etkinliğinde temel düzenleyici oluyor. Bu yüzden de, ilk sırada, bu manevî uygulama sizin sağlığınızın iyileşmesinde etkili oluyor. Bundan başka insanın hayatı da düzene girmeye başlıyor, çünkü o herkesle uzlaşma buluyor. Hiç kimse onunla bozuşmak istemiyor, o her yerde istenen kişidir. Onun büyük sorunları da olmuyor. Neden peki? Çünkü, hatta onun kaderinde bazı olaylar gerçekleşse bile, zira hayat hayattır, o sıradan insanlarla mukayesede bu sorunları tamamen farklı bir biçimde algılıyor. Çünkü onda hayata karşı yeni bir bakış açısı oluşuyor ve bu da ona bu durumdaki en uygun, en elverişli kararı oluşturmada yardımcı oluyor. Zira bu insanda hayat Bilgeliği uyanıyor.

Ve üçüncüsü, en önemlisi; **insanda ruh uyanıyor, o kendisini İnsan olarak hissetmeye başlıyor, Tanrı'nın ne olduğunu ve Tanrı'nın** bir kaç sersemin fantezisi değil, **her şeyin özü olduğunu anlamaya başlıyor. O, ilâhî varlığı kendi içinde hissetmeye ve bu gücü kendisinin olumlu duygu ve düşünceleriyle artırmaya başlıyor. O, bu dünyada kendisini artık yalnız hissetmiyor, çünkü Tanrı ondadır ve onunladır ve o, O'nun gerçek varlığını hissediyor. Şöyle bir deyim var: “Kim Aşk'taysa, o Tanrı'dadır ve Tanrı ondadır, zira Tanrı Aşk'ın kendisidir.”** Çok önemli olan bir şey de, insanın kendi içinde ve etrafında mevcut olan çiçeğin aurasını hissetmeye başlaması.

– Peki, bu vücudun etrafındaki aura nasıl hissediliyor? – sordu Stas.

– Zamanla sen etrafındaki bu titreşimi hafif bir parıltı şeklinde görüyorsun. Hava sanki daha parlak ve daha saydam bir hâl alıyor, etraf âlemse senin görüşün için daha doygun renk tonlarına sahip oluyor. Ve en şaşırtıcı olan şey de, insanlar da sende olan bu dönüşümleri fark etmeye başlıyorlar. Halk arasında şöyle bir deyim var, “insan nur saçıyor”, “ışık saçıyor” diye. Bak işte bu, insanın kendi Sevgi'siyle oluşturduğu o dalgasal alanın parıltısıdır. Çevredeki insanlar da bu alanı hissetmeye başlıyorlar. Bu İnsanın yanlarında olması onların hoşuna gidiyor, onlar da mutluluk duygusu ve içlerinde bir heyecan hissetmeye başlıyorlar. Bir çokları şifa buluyor. Onlar ne kadar hasta olsalar da, hatta onun yakınlığındayken bile hafifleme hissediyorlar. Herkesi kalbini açarak, ona doğru çekiyor. Yani **insanlar Sevgi'yi hissediyorlar.** Bu Tanrı'ya giden yolda, Kalbin açık kapılarıdır. Bu, hakkında tüm Büyüklerin anlattığı ve İsa'nın demek istediği şeydi, şöyle söylediği zaman: “Tanrı'nı kalbinden içeri al”.

“Lotusun” bu manevî uygulaması ilk zamanlardan beri kullanılıyordu. Eski zamanlarda, tanrıların “Lotus”tan doğduğu, “Lotus”ta tanrının uyandığı farz ediliyordu. Şu anlamda ki, ilâhî varlık olan ruh, “Lotus Çiçeği”nde, senin içindeki Uyum ve Sevgi'de uyanıyor. Zira

insan devamlı kendi çiçeğiyle ilgileniyor ve “Lotus Çiçeği”nin solmaması için sürekli olarak kendi duygu ve düşüncelerini kontrol ediyor.

– Orada ne, sahiden de gerçek bir çiçek mi çıkıyor? – hayretle sordu Slavik.

– Hayır. Maddî bir çiçek, doğal olarak orada mevcut değil. Bu bir nevi hayal gücünün oyunu sanki. Bu süreci başka türlü de adlandırmak mümkün: ilâhî Aşk'ın uyanışı, aydınlanmaya ulaşma, Tanrı ile tam olarak birleşme; “mokşa”, “tao”, “şinto”. İstediğin adı ver buna. Fakat tüm bunlar, sözler ve dindir. **Buysa sadece olarak insanın olumlu düşünceleri ve Sevgi hissiyle belirli bir güç alanı oluşturmasıdır ki, bu da kendi sırasında bir taraftan etrafını saran gerçekliğe etki ediyor, diğer taraftansa insan aklının algılamasının dâhilî frekansını değiştiriyor.**

– Peki, ya ruh? – sordum ben.

– Ruh ise, bu zaten sensin, ilâhî gücün kendine özgü sonsuz jeneratörü, eğer isterseniz, fakat onu çalıştırmak için sizin Sevgi ile ilgili sürekli düşüncelerinize ihtiyaç var... Bir gün size daha ayrıntılı olarak ruh ve onun yaratılış amacıyla ilgili anlatırım.

Bu zaman konuşmaya Kostya girdi:

– Siz dediniz ki, bu manevî uygulama çok eski. Ne kadar eski?

– Ben artık demiştim size, insan bilinçli bir birey olarak ne kadar mevcutsa, o da bir o kadar mevcuttur.

– Hayır, ama ne kadar yani, yedi, on bin yıl önce mi?

– Sen çok kısa bir zaman dilimini alıyorsun. Uygarlaşmış versiyonuyla insanlık eskiden de defalarca var olmuştu ve de üstelik şimdikinden daha yüksek teknolojilere sahip olarak. Bu uygarlıkların neden yok olduğu ise, başka bir soru. Bir gün size bununla da ilgili anlatırım.

– Ama eğer bu uygulama bu kadar eskiyse, onunla ilgili en azından bazı rivayetlerin bizim uygarlığımızda da kalması lâzım.

– Koşulsuz olarak. “Lotus çiçeği” manevî uygulamasının önceleri de mevcut olduğunu, çok sayıdaki eski çağ kaynakları doğruluyor. “Lotus”, örneğin, Eski Mısır'ın seçilmiş firavunlarına veriliyordu. Ve eğer sen bu konuyla ilgili edebiyatı araştırırsan, Mısır'ın efsane ve rivayetlerinde, hatta onların Güneş tanrısı Ra'nın bizzat lotus çiçeğinde doğduğundan bahsedildiğine ikna olursun. Bu çiçek, üzerinde İsis'in, Horus'un, Osiris'in oturduğu taht vazifesini görüyordu.

Eski “Veda”larda, daha Sanskritçe yazılmış Hinduizm'in kadim kitaplarında, lotus yine merkezî konulardan birisini oluşturuyor. Özellikle, Tanrı'yı üç temel eril ilâhın timsalinde görerek; Brahma-Yaratıcı, Vişnu-Koruyucu ve Şiva-Yok Edici, yine şunlardan bahsediliyor: “İlâh Vişnu'nun bedeninden kocaman altın lotus ortaya çıktı, onun üzerinde “lotus doğumlu” yaratıcı Brahma bulunuyordu. Bin taç yapraklı altın lotus büyüyordu, onunla birlikteyse Kâinat büyüyordu”.

Çin'de şu ana kadar aynen Hindistan'daki gibi, bu çiçek saflığı ve ahlâkî temizliği temsil ediyor. Kişinin en güzel vasıflarını ve özlemlerini insanlar lotusla ilişkilendiriyorlardı. Çin'de, özel bir “batıdaki gökyüzünde” lotus gölünün bulunduğu ve orada biten her bir

çiçeğin vefat etmiş bir insanın ruhuyla bağlantılı olduğu var sayılıyor: eğer insan erdemli birisiydiyse onun çiçeği açılıyor, eğer değildiyse onun çiçeği soluyor.

Yunanistan'da lotus, Hera tanrıçasına adanan bir bitki olarak sayılıyor. Herkül kendi seyahatlerinden birisini, lotus biçiminde yapılmış altından güneş kayığıyla yapmıştır.

Fakat bütün bu efsaneler ve rivayetler, ne var ki, bir o kadar da uydurma değil. İnsanların, bu eski manevî uygulama sayesinde kendilerini terbiye etme gerçekliklerinden doğmuştur tüm bunlar. Sadece önceleri, insanların çoğunluğunda hayvanî başlangıç baskın olduğu zamanlarda, “Lotus çiçeği” yalnızca seçilmişlere, azdan çoktan manevî olarak gelişmiş şahıslara veriliyordu. Ve sonrasında da diğer insanların bu şahısları tanrılar gibi algılaması doğal bir şey. Çünkü kendisinde “Lotus”u yetiştiren, içindeki ruhunu uyandıran kişi gerçekten de tanrıya benzer oluyor, zira o, Aşk'ta bir tek düşüncesiyle yaratıyor.

İnsanların çoğunluğu için manevî aydınlanmanın zamanı geldiğinde, Şambala'nın Bothisatva'ları bu manevî uygulamayı Buda'ya verdiler. Bizzat bu “Lotus” tekniğini yapması sayesinde Sidarta Gotama, bodhi ağacının altında otururken aydınlanmaya erdi. Rigden'in izniyle Buda, onu halk arasında yaymaları için kendi öğrencilerine verdi. Maalesef, zaman aşımında insanlar Buda'nın Öğretisini çarpıttılar ve bu manevî uygulamaya dayanarak büsbütün bir din yarattılar. Bu da şuna getirdi, şimdi bu dine inanan Budistlerin kendileri bile cennetlerini, insanların Tanrılar gibi lotus çiçeğinde doğduğu sıra dışı bir yer olarak tasavvur ediyorlar. Onlar bu yeri arıyorlar, oysaki bu yer sürekli olarak onların kendi içlerinde bulunuyor. Onlar Buda'dan da Tanrı yaptılar, oysaki işin aslında o bu manevî uygulama yoluyla gerçeğe eren bir İnsandı sadece. Lotusun Budizm'in sembolü olması ve de “Buda lotusta oturuyor” veya “Buda lotusta duruyor” deyimleri de buradan çıktı. O, sadece kendi misalinde insanlara, bir insanın hayvanî başlangıcını yenerek nelere ulaşabileceğini gösterdi. O, bu manevî uygulamayı ilkin hâliyle insanlar arasında yaygınlaştırarak, insanlığın manevî gelişimi için gerçekten de çok fazla faydalı işler gördü.

İlâhî Aşk'ı uyandırma üzerine buna benzer bir dua da İsa tarafından verilmişti.

– Meğer dua ve meditasyon; bunlar aynı şey midir ki? – soruverdi Tatyana.

– Aslında evet. İsa'nın duası “Göklerdeki Babamız” da aynı şey. Sadece burada her şey fazlasıyla sıradan, insanlar ekmek ve buna benzer şeyler istiyorlar, fakat mana olarak aynıdır: insan kendisini manevî olarak eğitiyor ve düşüncelerini kontrol ederek, kendi arzusuyla, kesin İnanç ve Sevgi'siyle içindeki ruhunu yetiştiriyor.

Kısacası, Buda, İsa, Muhammet ve tüm büyükler bu manevî uygulamanın ilmine sahiptiler, zira aynı kaynaktan alıyorlardı. Bu da onlara bir tek kendileri gibi olmakta yardımcı olmakla kalmayıp, fakat diğer insanlara da tanrısal özlerini anlamalarında yardım etmeye olanak tanıyordu. Buda'nın, İsa'nın, Muhammed'in yanında olmak neden herkesin hoşuna gidiyordu? Neden, halk arasında dedikleri gibi, “ermiş insanlar” nur saçıyor? Neden biz bazen, tamamen yabancı insanlarla karşılaştığımızda, onların yanından uzaklaşmak istemiyoruz? Çünkü onlar bu Sevgi'yi saçıyorlar. Çünkü onlar daima bu gücü, iyiliğin

gücünü, Aşk'ın gücünü, insandaki bu ilâhi tezahürü kendilerinde artırıyorlar. Böyleleri hakkında şöyle diyorlar: bu insanda Tanrı var. Ve bu gerçekten de böyle.

– O zaman ne, Sevgi'yle bu çiçek hakkında düşünmek mi gerekiyor yalnızca? – sordu Andrey.

– Hayır. Bir tek odaklanmak ve düşünmek gerekmiyor, fakat en önemlisi, güneş örgüsü bölgesinde bu sıcaklık hislerini uyandırmak ve onları kendi hayırlı düşüncelerinle daima desteklemen gerekiyor. Çoğu kişilerde hemen olmayabilir. Çünkü tüm bunların özünü anlamak gerekiyor, daha gerçekçi canlandırmak ve yine tekrar ediyorum, tüm bu hisleri doğurmak gerekiyor. Neden ben sizin dikkatinizi buna çekiyorum? Çünkü insan bu hisleri uyandırdığında, yalnızca aklıyla değil, fakat akıl altı düzeyinde, daha doğrusu bilinçaltı düzeyinde de onları devam ettirmeye başlıyor. Bu da ruhun uyanışına götürüyor. Ve onun uyanmaması sadece mümkün değil. Ve içindeki Sevginle onu ne kadar çok beslersen, bir o kadar fazla uyanacaktır o, bir o kadar fazla kendin olmaya başlayacaksın, kendi içinde ezelden beri olduğun gibi ve de dışındaki fâni kabuğun gibi değil.

Ve biraz sustuktan sonra, Sensei ekledi:

– Hayat çok kısa ve manevî özü kalbinde baş tacı etmeye yetişmek lâzım.

Büyüklü küçüklü bütün grubumuz, Sensei'in sözleri üzerine büsbütün düşüncelere dalmış duruyorduk. Bana sirayet eden anî heyecan ve hayranlık hislerinden dolayı hatta tüm vücudumun üzerinden bir tür ürperme dalgası geçti. Ben duyduklarıma o kadar şaşırmış, bu beklenmedik bilgilerden o kadar şok olmuştum ki, bunları söyleyenin sıradan bir insan olduğuna hatta inanasım gelmiyordu bile. Bende öyle bir his yaranmıştı ki, sanki onun derin, benim bakış açıma göre, bilgileri bu dünyaya ait değildi apaçık. Ben bununla ilgili sormak istedim ama bir şeyler beni tutuyordu. Ve ben bu “bir şeylerin” zaten her şeyi bildiğinden emindim, çünkü tüm ruhunun derinliğiyle bu Varlığa doğru can atıyordu. Fakat ben bunları düşünür düşünmez, aklım tekrar benimle tartışmaya başladı, malûm inan bana, bu sıradan, normal bir insan ve sadece olarak bilgili ve her taraflı bir biçimde felsefeden, dinden, psikolojiden, tarihten, fizyolojiden, tıptan, fizikten anlıyor... “Dur bir hele! Nerelere attı beni, – düşündüm ben. – Gerçekten de bir insan kendisinde bu kadar temel bilgiyi aynı zamanda barındırabilir mi? Diğer taraftansa, neden olmasın ki? Üstün yetenekli insanlar çıkıyor ama, meselâ Lomonosov gibi... veya Leonardo da Vinci gibi, kim ki hepten kendi çağını gerilerde bırakmıştı. Fakat nedense hatırlayamıyorum onların böyle açık bir şekilde ruhla ilgili konuştuklarını... Ya, sahiden de onun kim olduğuyla ilgili kafamı niye yoruyorum ki. Önemli olan beni ilgilendiren sorularıma cevapları elde etmem ve de bunca zamandan beri bu kadar aradığım şeyi bulmam idi. Doğru söylüyorlar, arayan her zaman bulur.”

Ben yürekten, bir bebek gibi seviniyordum: “Bu lâzım olan şeyin ta kendisi! Bu, büyüklerin üzerinde durarak seyrettiği, sonsuzluğun o kenarcığına varma yöntemi! Bu, benim biricik şansım, tutunacağım biricik saman çöpüm. Ya, ne saman çöpü, bu bildiğin Nuh'un gemisi ve bu gemide ne bedenin ölümü korkutur ne de ki sonsuzluğa yüzmek.”

– Evet, başka sorusu olan var mı? – ilgilendi Sensei.

Biz hayranlık dolu gözlerimizle ona bakarak susuyorduk. Bir tek Nikolay Andreyeviç, kim ki bizim grubumuzda azdan çoktan “ayık düşünceli” bir insandı, cevap verdi:

– Tamam, var sayalım, Tanrı'ya ben tabiî ki inanmıyorum. Fakat psikolojinin bakış açısından bu bayağı ilginç bir seçenek. Her şeyi iyice düşünmek lâzım... Çok fazla bilgi var, hepsini sindirmek gerekiyor. Sorularsa sonradan ortaya çıkacak.

– Tamam, o zaman, – iyi kalpli bir sesle söyledi Öğretmen. – Bu günlük bu kadar sanırım yeter, dağılıyoruz.

21

Benim keyfime diyecek yoktu. Tüm yol boyunca duyduklarımı çözümlüyor, düşüncelerimde onun farklı yanlarını gözden geçiriyordum. Ardındansa güzel keyfimin nedenini araştırmaya koyuldum. Burada kesinlikle bir şeyler yolunda gitmiyordu çünkü sanki ben tamamen sağlıklıymışım gibi bir durum vardı ortada. Kendi izlenimlerimi az buçuk karıştırdığım zamansa, ansızın işlerin ne yerde olduğunu anladım. Önceleri ben ruhumun, yani ebediyete gitmesi gereken içimdeki o "ben"in, maddî beynimde olduğuna inanıyordum. Ve ben onunla düşündüğümü ve de benim tüm düşüncelerimi onun doğurduğunu zannediyordum. Fakat doktorların dediğine göre, son zamanlarda beynimde ciddi sorunlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Bu da beni fiziksel anlamdan daha çok ruhsal anlamda baskı altında tutuyordu. Eğer beynim hasar görmüşse demek ki ruhumda da bazı arızaların olması mümkün diye zannediyordum.

Ben çabucak eve varıp kendi tohumcuğumu ekmek için sabırsızlanıyordum. Sensei, elbette, istediğimiz yerde bu manevî uygulamayı yapabileceğimizi söylemişti. Ama ben yine de bu hayırlı işe evde sessizlik ve huzur içinde başlamaya karar vermiştim.

Evdeyken çabucak kendi ufak tefek işlerimin hepsinin üstesinden geldim. Ve bizimkiler televizyonun önüne oturduklarında ben de bu arada rahat bir şekilde "Lotus" pozunda oturdum. Nihayet bunca beklediğim an geldi. Konsantre olarak düşündüm ben: "Tamam, ekme işinden başlayalım..." Ama burada azıcık paniğe kapıldım. Birincisi ben şu lotus tohumunun neye benzediğini bilmiyordum. Çiçeğin kendisini ne zamansa kitapta görmüştüm, tohumunuysa, hayır. Ve genel olarak, bu ekme olayı nasıl gözükecek, tam olarak neyin içine ekeceğim? Tohumların topraktan nasıl çıktıklarını görmüştüm. Fakat bu nedense beni tatmin etmiyordu, hatta hayalen bile, ruhumdaki toprak benim sonsuzlukla ilgili anlayışımla bağdaşmıyordu her nasılsa. Biraz düşündükten sonra ben makul bir çıkış yolu buldum. Eskiden annemin fasulyeyi ıslak bir bez parçasına sararak çimlendirdiğini görmüştüm. Bu seçenek benim hoşuma gitti. "Fasulye ise fena değil, – düşündüm ben. – Sonuçta bu benim hayal gücüm. Ve önemli olan, işin özüdür, Sensei'in de dediği gibi".

Yeniden konsantre olarak ben, sanki kendi içimde, güneş örgüsü bölgesinde, küçük beyaz bir fasulyeyi yumuşak ve sıcak bir şeylere gömerek koyduğumu hayal etmeye başladım. Sonraysa içimden okşayıcı sözler söyleyerek kendi tohumcuğumu sevmeye başladım. Ama hiçbir şey hissetmedim. O zaman ben de bildiğim tüm güzel sözleri hatırlamaya başladım. Ve burada ben şaşkınlıkla, bildiğim iyi, güzel sözlerin sayısının kötü ve azarlayıcı sözlerden çok daha az olduğunu fark ettim. Çünkü sokakta, okulda ve her yerde duyduğum küfürler benim kelime hazinemi güzel sözlerden daha sık olarak dolduruyorlardı. Benim düşüncelerim fark ettirmeden tekrar mantıksal olarak birbirine tutunan bazı sonuçları düşünmeye kaydı. Bunun farkına varıp yeniden çiçeğe konsantre olmaya başladım. Ama bende hiçbir şey olmuyordu. Yirmi dakikalık boşuna çabalarımdan sonra ben her hâlde bir şeyleri yanlış yaptığımı düşünmeye başladım. Eninde sonunda ben de daha sonra Sensei'den ayrıntılı olarak nerede hata yaptığımla ilgili sormaya karar verip uyumak için uzandım.

Ama gözüme bir türlü uyku girmiyordu. Etrafta her şeyi yutmuş bir karanlık hâkimdi. Odadaki eşyalar ve mobilya kendi doğal renklerini kaybetmişlerdi. Ve ben düşünmeye başladım: "Bizim dünyamız ne kadar da hayalî bir yer. Gerçekten de yaşıyormuşuz hissi bir yanılsamadan ibaret. İşin aslındaysa, çocuklar gibi kendimiz oyun icat edip, kendimiz de oynuyoruz sonra. Yalnız çocuklardan farklı olarak büyükler büyümüyor, çünkü yarattıkları hayale kendilerini o kadar kaptırıyorlar ki, artık geriye kalan her şeyin de böyle bir gerçeklik olduğunu düşünmeye başlıyorlar. İşte tüm hayatımız da böyle bir uydurmaca ve beyhude telâş içinde gelip geçiyor. Ama Sensei'in de dediği gibi, "gerçek sen, bu hakikaten de varlığını sürdüren ve senin ebedî gerçekliğin olan içindeki ruhundur. Sadece uyanmak, illüzyondan gözlerini açman gerekiyor ve o zaman bütün dünya değişiverir..."

Sonsuz şeyler hakkında düşüncelere daldıkça, içimde bir rahatlama ve huzur hissediyordum. Ve burada ben, göğsümde bir şeylerin ısınmaya ve hatta hoş bir şekilde gıdıklamaya başladığını hissettim. Kuyruk sokumundan enseme kadar bütün vücudumun üzerinden ürperme hissi geçirmeye başladım. Üzerime öyle bir hoş, öylesine huzur dolu bir hâl çöktü ki, ruhumla tüm dünyayı kucaklamak istiyordum. Böyle tatlı bir rüyayla uykuya daldım ben. Uykum masallardaki gibi geçmişti, çünkü sabahleyin uyandığımda daha önce hayatımda hiçbir zaman yaşamadığım bir esin ve rahatlık hissediyordum.

Okuldayken düşüncelerimle tekrar dünkü hâlimi çağırmaya çalıştım. Fakat sürekli olarak birbirini kovalayan okul haberlerinin ve birbirine ters duyguların yüzünden doğru dürüst bir şekilde konsantre olamıyordum. Bunu yalnız son dersimiz olan edebiyattayken, öğretmen monoton olarak yeni konuyu anlattığı zaman başarabildim. Sınıfın bir yarısı kapanan gözleriyle "dikkatle" onu dinliyor, diğer yarısıysa uykuyla mücadele etmeye çalışıyorlardı. Bu zaman ben tekrar güneş örgüsü bölgeme konsantre olarak, tüm dikkatimi sıcaklık duygusunun ve mutluluk hissinin ortaya çıkmasına yoğunlaştırdım. Benim güzel düşüncelerim ikinci plânda bir yerlerde dolaşıp duruyorlardı. Benim için önemli olan, içimde gerçekleşen şeydi. Mutluluk beni sardı, vücudum rahatladı ve göğsümde sıcaklığa dönüşen hafif bir basınç hissetmeye başladım. Bundan sonra ben sadece oturup bu hâlimden haz

duyuyor ve yeni konuyu dinlemeye devam ediyordum. Bu arada da sonuç olarak birkaç gün sonra anlaşıldığı üzere, bizzat bu andan sonra ben sorunsuz olarak ve kendimi kasmadan öğretmenin anlattığı her şeyi net olarak hatırlıyordum. Benim bilincim için bu çok sevindirici bir buluştu.

Derslerden sonra ben kütüphaneye koşup, lotus çiçeğiyle ilgili eksik bilgilerimi tamamlamak istedim. Fakat değişik kaynaklardan okuduğum şeyler beni gerçekten hayrete düşürmüştü. Oradan şunları öğrendim: "Lotus, suda karada büyüyen çok yıllık otsu bitkilerden olup, uzun saplara ve otuz santimetreye varan çaplarıyla büyük çiçeklere sahiptir... ve büyük yaprakların üzerinde bulunarak... Lotus yapraklarının ilginç bir özelliği var: onlar özel bir ince balmumu tabakasıyla kaplanmışlardır ve bu yüzden de suda ıslanmıyorlar. Kendi tarafımdan ben bunu, ruhu da kötü düşüncelerin, yani hayvanî başlangıcın bozamayacağı şeklinde değerlendirdim. O, kendi âleminde "uyuyup" gidecekti sadece.

"Lotus çiçeğinin tohumluğunun etrafında **sarmal** olarak yerleşmiş, yirmi ikiden otuza kadar, diplerinde solgun, yukarıda ise parlak pembe renkli taç yapraklar bulunuyor". Ben çiçeğin resmine baktım. Çiçeğin merkezinde bulunan şu tohumluk, altın renkli tıpaya benziyordu ve etrafındaysa aynı renkten bir sürü kılçık vardı. "İlginç olan, **lotus çiçeklerinin her zaman güneşe doğru dönmüş olmasıydı:** çiçeğin bitki sapıyla birleştiği noktanın biraz aşağısında **'ışığı yakalayan' ve tepki bölgesi** olarak adlandırılan alan bulunuyor".

Onun tohumlarıyla ilgili olaraksa ben akıllara durgunluk veren şu bilgileri okudum: **"Lotusun tohumları birkaç yüzyıl (bazense birkaç binyıl) boyunca, olağan üstü bir şekilde yeşerme gücünü muhafaza etme yeteneğine sahip.** Belki de eski devirlerden beri ölümsüzlüğün ve yeniden dirilişin sembolü olarak kullanılması lotusun bu özelliğiyle bağlantılıdır".

Ve de bana başka bir ilginç ayrıntıyı daha açıklığa kavuşturmak nasip oldu. "Lotus homotermiye sahip. Bu da, **çiçeğin dâhilî sıcaklığını,** kuşların, memelilerin ve **biz insanların yaptığı gibi, koruma yeteneğine sahip olduğu** anlamına geliyor". "Lotus çiçeği değişik halkların inançlarında önemli bir yere sahiptir".

İşte öğrenmeyi başardığım şeylerin hepsi bu. Fakat bunlar, Sensei'in sürekli bahsettiği Lotus Sanat'ının neden bu çiçeğin şerefine adlandırıldığının anlamını kısmen kavramak için yeterliydi. Oysaki bunun anlamının gerçek manasını ben içimdeki bir yerlerde, gerçek "ben"in en derin ve en kuytu yerlerinde hissediyordum.

22

Birkaç gün sonra biz cümbür cemaat antrenmana giderken, çocuklar kendi izlenimlerini ve sonuçlarını paylaşmaya başladılar. Anlaşılan, her birimiz Sensei'i kendi kafamıza göre

anlamıştık. Ve bu dâhilî Sevgi'nin yetiştirilmesi de herkeste farklı farklıydı. Kostik, kendisinin de ifade ettiği gibi, lotus tohumunu "Evrenin bir tür hayat verici esirine" ektiğini hayal etmişti. Hem de bunu tam olarak dün yapmıştı. Tüm bu günler boyuncaysa, Sensei'in sözlerine kanıt bulmak için var gücüyle kitapları karıştırmıştı. Onda hiçbir his falan olmamıştı, sadece tüm bu süreci kendisi için hayal etmişti ve şimdi de oturup sonucunu bekliyordu.

Tatyana bu Sevgi'yi, İsa'nın onun kalbinde doğması olarak hayal etmişti, çünkü büyük annesi tarafından Hristiyan ahlâkına göre büyütülmüştü. Mutluluk, dâhilî hayranlık, sıcaklık ve kalbinin bulunduğu bölgede hafif baskı hisleri olmuştu. Fakat kalbi ağrımaya başlamıştı.

Andrey ise tüm bu günler boyunca lotusla ilgili düşünerek, hedefe yönelik güneş örgüsü bölgesine odaklanıp hiç olmazsa bir şeyler hissetmeye uğraşmıştı. Ancak üçüncü gün azıcık, belli belirsiz bir sıcaklık, hatta sıcaklık bile değil, fakat sanki "bir şeylerin bu yerlerde, dokunan bir kuş tüyü gibi gıdıkladığını" hissetmişti. Slavik içinse tüm bunların onun "organlarının içinde" nasıl olabileceğinin hayalini kurmak bile mümkün olmamıştı.

Antrenman öncesinde bizim grubumuz, Sensei'in meşgul olmadığı anı bekleyerek, sorularımızla ona yaklaştık. Biz kendi hislerimizle ilgili ona anlatmaya başladık. Tatyana ise sıranın ona gelmesini beklemeden Sensei'e kalbiyle ilgili şikayette bulundu. Öğretmen onun elini aldı ve uzman bir doktor hareketiyle onun nabzını yokladı.

– Evet, taşikardi. – Ne oldu ki?

– Bilmiyorum. Tanrı'nın kalbimde doğmasına konsantre olduğumdan beri o ağrımaya başladı...

Ve arkasından o, ayrıntılı bir şekilde kendi ilâhî Aşk'ının uyandırılmasıyla ilgili anlatmaya başladı.

– Her şey anlaşıldı. Sen organına, kalbine konsantre oldun. Organın üzerine ise konsantre olmak olmaz. Kalp, bu kalptir zaten, bu sadece bir kas, vücudun pompası. Onun üzerine konsantre olduğunda onun ritmini bozuyorsun, onun çalışmasına engel oluyorsun. Kendini yönetmeyi öğrendiğin zaman, işte o vakit vücudunun çalışmasına ve organlarına konsantre olabilirsin. Şimdiyse bunu yaparsan yalnızca kendine zarar verirsin. Bizzat güneş örgüsüne konsantre olmak gerekiyor. Her şey buradan doğuyor. Bu zaten Kundalini olarak isimlendirilen, "Lotustaki" ana çakra'dır.

– Evet, Kundalini uyandığında, galiba orada omurga boyunca bir yılan sürünüyordu. Okumuştum, – Kostik kendi çok okumuşluğuyla hava attı.

– Böyle bir tanım yogada var, – cevap verdi Öğretmen. – Zamanla her şeyi karıştırmak insanlara özgü bir şey. "Lotusta" ise ezelden beri Kundalini, güneş örgüsü bölgesinde bulunan çakra'dır... Benim lotus çiçeğiyle ilgili size anlattığım şeylerse, tekrar ediyorum, sizin daha kolay anlamanız, algılamanız ve hissetmeniz için olan imgelerden ibaret sadece, fazlası değil.

– Peki, genel olarak işin aslında bu nasıl gözüküyor, lütfen anlatır mısınız tekrar, özellikle kafası basmayanlar için, – espriyle rica etti Andrey.

– Burada sadece ruhunun gücü, içindeki Sevgin'in gücü yetiştiriliyor. Meselâ şöyle diyelim, âdeta çok ama çok güzel bir şeyler bekliyor muşsun gibi bir his yaranıyor sende. Örneğin, çok uzun zamandan beri hayalini kurduğun, hasretini çektiğin, tüm kalbinle arzuladığın bir hediye bekliyorsun. Ve işte ona sahip oluyorsun, mutlusun, şükran hissiyle dolusun. Ve hatta vücudunun üzerinden ürperti dalgaları geçiyor, yani bu hisleri güneş örgüsünde yaşıyorsun, âdeta senden çok güzel, çok iyi bir şeyler dışarıya yayılıyormuş gibi veya bunun beklentisi içindeymişsin gibi. İşte senin güneş örgüsü bölgesinde yapay olarak doğurduğun ve daima ayakta tuttuğun duyguların bunun gibi olması gerekiyor. Eninde sonunda bu da senin doğal ruh hâlin olmaya başlayacaktır. Ve insanlar da bunu hissetmeye başlayacaklar. Yani sen bu mutluluğu çevrene saçıyorsun... Ve hepsi bu. Orada illâki çiçek veya başka bir şeyin olması gerekmiyor. Bunlar sadece kolay algılanması için olan imgelerden ibaret.

– Peki, ya vücudun etrafındaki çiçek. O, nasıl oluyor?

– Sen astral, mental ve diğer enerji vücutları kavramlarıyla veya basit olarak, insanı çevreleyen çok katmanlı aura kavramıyla ilgili duydun mu?

– Evet.

– İşte, bu iyiliğin kuvvet alanı büyüdüğü zaman, sanki taç yaprakların çok katmanlılığı hissi ortaya çıkıyor sende. Sen kuşatıldığını, korunduğunu ve lotusun içerisinde geliştiğini hissediyorsun. Ve aynı zamanda da, dünyanın üzerindeki güneş gibi kocaman Sevgi'nin sıcaklığıyla her şeyi ısıttığını hissediyorsun.

Nerede olduğundan ve ne yaptığından bağımsız olarak bu sevgi gücünü, bu hisleri ve bu enerji akımlarını doğurarak devamlı sürdürdüğün bir meditasyondur bu. Bunun anlamı da şu: ne kadar fazla çalışırsan, bir o kadar güçlü olur onlar. Eninde sonunda bu süreç maddî nitelikler kazanıyor ve sen artık gerçekten de olumlu yönde insanlara etki edebiliyorsun. Yani sen bunu, **tamamen kendin değiştiğin zaman** yapabiliyorsun: **hem içindeki düşüncelerinde hem de dışındaki hareketlerinde.**

Andrey başka bir soru daha sormak istiyordu ama spor salonunun kapısında uzun ve zayıf bir yaşlı adam belirdi.

– Tamam, çocuklar, – Sensei Andrey'i önceledi, – sonra konuşuruz.

Biz kenara çekildik. Yaşlı adam Sensei'le selâmlaşırken onu bir kenara çekerek heyecanla konuşmaya başladı:

– Biliyor musunuz, bugün Leningrad'dan bir akademisyen telefon etmişti, – soluk soluğa kalarak söyledi o, – Jorj İvanoviç. Muhakkak üç gün sonra burada olacağını size iletmemi rica etti...

Sonraki cümleyi ben iyi bir şekilde duyamadım, çünkü heyecanını yenen "Kikirik" daha alçak bir sesle konuşmaya geçti. Bense bu haberden bayağı bir hayrete düşmüştüm. "Akademisyen burada ne arıyor ya? Hele bir de Leningrad'dan? Onun Sensei'le ne işi olabilir ki?" Ben aşırı merakımdan az daha çatlayacaktım. Ama bu zaman Sensei'in yürütmesi için

görevlendirdiği baş sempai antrenmanı başlattı. Merakımı tatmin etmeyi bir kenara bırakmak zorunda kaldım.

Çalışmalar zamanı, Sensei'in "büyük hediye beklentisi" hayalî örneğini pratikte denedim ve bu hislerin bende fazlasıyla iyi bir şekilde işlediğini fark ettim çünkü daha çocukluğumdan beri bu hisleri çok güzel olarak hatırlıyordum. Ve ben hafızamdaki bu çoktan unutulmuş hisleri yeniden canlandırdığım an, güneş örgüsünün merkezinde, değişik yönlere doğru yumuşak kıvrımlı akımlarıyla ayrılan, tatlı bir gıdıklanma hissettim. Gerçekten de bu an çok tatlıydı ve mutluluk doluydu. Fakat bu durumu ben bir dakika bile tutamadan o, kendiliğinden kayboldu. Bu hisleri yeniden hatırlamak ve doğurmak için yaptığım deneme ise istediğimden çok daha fazla zamanımı alıyordu. Böylece kendi iç dünyama kendimi kaptırmışken, ben antrenmanın nasıl gelip geçtiğini fark etmedim bile. Bu arada, o unutulmaz antrenmandan sonra vücudum artık acımıyordu ve ağrı da tıpkı Sensei'in söylediği gibi tam olarak üç gün sonra geçmişti.

23

Tüm sonraki günler boyunca değişik işlerle uğraşırken ben tekrar bu hisleri doğurmayı deniyordum. Ama ben yalnız fiziksel bir iş yaparken ve somut olarak "lotus çiçeğine" konsantre olduğum zamanlarda iyi bir sonuç ortaya çıkıyordu. Dahası, ben en azından az buçuk kendi düşüncelerimi takip etmeye başladım. Bir keresinde evde oturmuş derslerimi yaparken, gün boyunca neleri düşündüğümü hatırlamaya çalıştım. Fakat bırak düşüncelerimi hatırlamayı, hatta yaptığım işlerin hepsini bile hatırlayamadım. Her şey genellikle olduğu gibiydi, ayrıntılarsa çok zor ortaya çıkıyorlardı. Ve en önemlisi de: iyi işler "böyle olması gerekiyor" kategorisinde yer alıyor ve çok az hatırlanıyorlardı. Buna karşın olumsuz anlar, negatif duygusal dışa vurumlar bizzat en ince ayrıntılarına kadar hafızama kazınıyorlardı. İşte bu an, nasıl derler, kendi ensemde hayvanî başlangıcın etkileme gücünü bilinçli olarak hissettim. Aklımda kendiliğinden Sensei'in sözleri yankılandı: **"Düşünce maddîdir, çünkü maddî beyinde doğuyor. Bu yüzden de kötü düşünce insanı sıkıyor. Bu, her zaman insanı yenmeye çalışan birinci Muhafız oluyor.** Bir gün daha ayrıntılı olarak anlatırım size, düşüncelerinizin nasıl oluştuğunu ve onların sizin üzerinizdeki egemenliğinin neden bu kadar güçlü olduğunu". Düşündüm ki: "Ve neden Sensei her şeyi hemen anlatmıyor da, hep belirsiz 'sonralara' erteliyor. Bazıları için bu 'sonralar' hiçbir zaman gelmeyebilir ama... Diğer taraftansa ilk antrenmanlar zamanı onun anlattıklarından anladıklarımla şimdi anladıklarım 'yerle gök kadar farklı' şeyler. Önceleri ben yalnızca dinliyordum ve ancak şimdi, zaman aşımından sonra, bir şeyler anlamaya başlıyorum, çünkü uğraşmaya ve kendi üzerimde çalışmaya başlamıştım. Bazı sonuçlar, bazı deneyimler, kazanımlar ortaya çıkmıştı ve bunun bir sonucu olarak da somut sorular yaranmıştı. Somut sorulara ise Sensei her zaman somut

cevaplar veriyor". Ve burada kafama dank etti: "O, sadece bizim onun söylediklerini anlamamızı ve nasıl derler, bu sözleri kendimizden geçirirken de aklımızın bağımsız olarak her şeyi düşünüp taşınarak, ruhumuzun tarafını seçmesini bekliyor. Başka türlü tüm bu değerli bilgiler, Sensei'in de ifade ettiği gibi, bizim için boş baştaki boş çınlama olarak kalmaya devam edecekti. Sensei, devamlı kendi üzerimizde çalışmamız gerektiğini, hayatın her dakikasının kıymetli olduğunu ve bu dakikayı Tanrı'nın bir lütfu olarak kendi ruhumuzun gelişmesi için kullanmamız gerektiğini söylüyordu". Bu sözcükler bana öz güven ve iyimserlik aşıladılar. Sonrasında vücudumun üzerine duyumsamazlık çöktüğü zamanlarda sık sık bu sözleri hatırlıyordum.

24

Kötü hava şartlarına ve bu yıl her zamankinden fazla yağmış kar yüzünden ulaşım araçlarındaki aksaklıklara rağmen meditasyon çalışmasına hepimiz zamanında geldik. Sensei zaman kaybetmeden bizim "Lotus çiçeğini" yetiştirme denemelerimizi müzakereye başladı. Nikolay Andreyeviç, düşünce kontrolü için en iyi yöntemlerden bir tanesi olarak bizzat psikoterapik bakış açısından kendi sonuçlarına hayran kalmıştı. Anlattıklarının sonunda o, düşünceli düşünceli konuştu:

– Boş zamanımda söylediklerinizin hepsini ayrıntılı olarak düşündüm de ve bende şöyle bir soru ortaya çıktı. Siz diyordunuz ki, bu Sevgi titreşimleri kişiyi diğer insanların olumsuz etkilerine karşı koruyor. Peki, hangi etkilerden ve bu nasıl kendini gösteriyor?

– Olumsuz etkiler değişik türden olabilir. Bu, kötü bir bakış, nazar, halk arasında dendiği gibi, büyü...

– Nazar mı? Büyü mü? – samimi olarak şaşırdı Nikolay Andreyeviç. – Ben, nazarın ve büyünün sadece halk masalı olduğunu düşünüyordum, üstelik bazı girişimci kategoriden kişiler için bayağı bir kazanç sağlayan türden.

– Şu "halk masalı" zaten bu düşünce olgusunun doğada var olmasından dolayı mevcut, ama bu henüz yeteri kadar sağlam temelli bilimsel doğrulamaya sahip değil. Gerçekteyse, olumsuz düşüncenin kendini göstermesi var olan bir şey. Ben defalarca, düşüncenin maddî olduğunu söylemiştim. Ve bunu çağdaş düzeyde de kanıtlamaya çalışıyorlar. Ve ilerledikçe bunun bilimsel kanıtlarını daha da fazla bulmaya başlayacaklardır. Düşünce; bu bir bilgi dalgasıdır. Onun bilgisi belirli bir frekansta şifrelenmiş ve bizim maddî beynimiz, daha doğrusu, onun derin yapıları bu frekansı algılıyor. Ve bir insan senin hakkında kötü bir şeyler düşündüğü zaman, doğal olarak, senin beynin bilinçaltı düzeyinde bunun hepsini yakalıyor. Ve bu kod çözüldüğünde beynin bu olumsuz olayı sende modellemeye başlıyor ve bu da sonrasında bilinçaltı tarafından verilen bir bilinç dışı komut olarak hayata geçiriliyor. Bu da zaten, bir hastalık veya başka bir şeyle kendini ortaya çıkaran büyü oluyor. Bu bir

taraftan böyle. Ama diğer taraftansa, eğer birey kendi etrafında belirli frekans özellikleri olan dalga alanı oluşturuyorsa... basit olarak söylersek, Sevgi aurasını yaratıyorsa, o zaman tüm fizik yasalarına göre, bırak sizin beyninize ulaşıp orada komut şeklinde ortaya çıkmayı, olumsuz bilgi bu kuvvet alanına nüfuz edemiyor bile. Neden peki? Çünkü bu kuvvet alanı çok daha güçlü... Toplumsal olarak insan, bayağı karmaşık bir yapıdır. Ve o, yalnızca mimikler, jestler ve ses yardımıyla bilgi alış verişinde bulunmuyor. Hatta prensip olarak şu ses bile ne oluyor? Bu düşüncelerin frekansından farklı diğer frekanslarda bulunan ve bizim tarafımızdan duyulan genişlikteki dalga titreşimleridir.

– O zaman bizim ses algılama olanaklarımız, sadece kendine has bir bilinç illüzyonuyla mı sınırlanmış oluyor? – bir şeyler hakkında düşüncelere dalmış Nikolay Andreyeviç sesli olarak ifade etti.

– Tabiî ki. Bak örneğin, bilim resmen, insanın frekans genişliğiyle sınırlı olduğunu ve yalnızca yirmi hertzten on sekiz kilohertze kadar bir genişlikte duyabildiğini belirlemiş. Ama nedense ultra seslerin dünyasını keşfettiklerinde insanlar yunus balıklarıyla "konuşmayı" öğrendiler. Bu da yine, insanın bilinçli olarak etrafını kuşatan rengarenk dünyanın yalnız çok az bir kısmını algıladığının bir kanıtı. Buna karşın onun bilinçaltısı... etrafını kuşatan dünyada olanlardan çok daha fazlasını tespit ediyor.

– Peki, insan bunu her nasılsa hissediyor mu? – sorusunu sordu Stas.

– Evet. Ama yalnız sıradan bir insan bunu sezgisel düzeyde, yani bizim halk arasında dedikleri gibi, "altıncı" hissiyle hissediyor. Manevî olarak gelişmiş bir şahıs ise daha bilinçli bir düzeyde algılıyor artık. Sevgi titreşimlerinden oluşan kuvvet alanını kendisinde oluşturduğunda, insan olumsuz bilgi akımlarına karşı, yani basitçe söylersek, kötü düşüncelere karşı korunmuş oluyor. Bu durumda da o, kendi içindeki mücadeleyle oyalanmıyor ve değerli zamanıyla gücünü buna harcamamış oluyor.

– Peki, gerçek hayatta nasıl oluyor bu? Çünkü insanda her zaman her şey böyle pürüzsüz olmuyor, siyah ve beyaz alın yazısı var, – ilgilendi Viktor.

– Siyah ve beyaz alın yazısı bir tek senin bilincinde var, bunu kendi hayal gücünle yaratan da bizzat sensin. Eğer sende her şey çok güzelse, sen artık bilinçaltı düzeyinde kötü, olumsuz bir şeyler bekliyorsun. Madem ki sen kendini buna ayarlıyorsun, o zaman sonuç olarak da bunu elde ediyorsun. Sırf kendimiz, kendimiz için böyle bir oyun uydurduk, ve kendi... başımıza da sorunları. Doğada böyle bir şey yok. İyiyse, demek ki iyidir. Berbatsa, demek ki aptal olan sensin. Başka anlamı yok.

Arkadaşlarım olabilecek tüm itirazları dibinden baltalayan böyle bir cevabı duyduklarında gülümsediler.

– Peki, bu manevî uygulamayla şeyden temizlenmek olur mu... şey... – Jenya biraz çekinerek, kelimeleri seçti, – günahlardan mı desem. Yani kısacası, hayatında yapmayı becerdiğin o kötü şeylerden?

– Doğal olarak. İnsan, senin dediğin gibi "günahlarından temizleniyor" çünkü o, bir tek işlediği şeyden dolayı pişmanlık duymakla kalmayıp, fakat daha da önemlisi bunu artık

yapmıyor ve tekrar yapmayı da istemiyor, zira bu fiiller onun için yabancılaşıyor artık. O, bilinçaltı ve bilinç düzeylerinde onları unutarak, tüm olumsuz şeyleri kendisinden söküp atıyor Eğer sürekli vicdan azabı veren eskiden yaptığı işlerden dolayı eziyet çekiyorsa, o, kendi ruhunun uyandırılması için çalışarak içinde yetiştirdiği Sevgi'nin gücü sayesinde otomatik olarak tüm bunlardan temizlenmiş oluyor.

– Peki, ne için "günah seni batırır" diyorlar? – sordu Andrey.

– Evet, batırır. İnsan kötü bir şey yaptığında bu fiil bilinçaltı ve bilinç düzeyinde, âdeta bir solucanın onun beynini kemirmesi gibi, onu rahat bırakmıyor. Sonuç olarak bu da ülser veya belki kalp krizi, beyin kanaması vesaire olarak kendini dışa vuruyor. Yani, neresinden tutarsan tut, sonuç olarak eğer hiçbir karşı önlem alınmazsa bu kötülük insanı içinden öldürüyor.

– Peki, iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi yaptığını insan nasıl anlayacak?

– Her bir insan, çok güzel bir biçimde neyi iyi neyi kötü yaptığını anlıyor. İnsan ne kadar horozlansa da, başkalarının önünde kendisinin ne kadar kıyak, ne kadar iyi, ne kadar süpermen birisi olduğunun gösterişiyle uğraşsa da. Ama işin gerçeğinde o, kendisiyle baş başa kaldığında, kendisi için korkuyor. Akşam yatağa uzandığında, özellikle de eğer yalnızsa veya karanlık bir yolda yürüdüğünde korku duyuyor. O, harika bir biçimde birilerinin ona baktığını hissediyor. O, bu bakışı kendi üzerinde hissediyor ve bu da onu eziyor. Ve o, ölümden korkuyor çünkü orada o... ya, yumuşak bir deyişle, hapı yutacaktır.

– Peki, orada ne olacak, ölümden sonra? – sordu Stas.

İyi birisi için, şöyle diyelim, temizlenmiş, içinde Tanrı'yla beraber olan birisi için korkacak hiçbir şey yok çünkü o, orada da iyi durumda olacaktır. Bırak o, manevî gelişiminde yüksek zirvelere erememiş olsun, bırak o, nihaî olarak kendi ruhunun Özgürlüğüne ulaşamamış olsun, daha basit söylersek, sonsuz Aşk'la, Tanrı'yla, Nirvana'yla birleşmemiş olsun, nasıl isterseniz öyle de adlandırın, dinî anlayışlara göreyse cennete veya Tanrı'nın krallığına girememiş olsun, ama o, yinede kendi ruhunu geliştiriyordu, o, buna doğru can atıyordu... Cennet; bu moda olduğu için kiliseye giderek senin gibi ibadet eden ve kendilerini kültürlü zanneden arkadaşlarınla beraber fiziksel olarak gezip tozduğun bir yer değildir. Tüm bunlar saçmalık, istersen bütün hayatını bu şekilde ibadet edebilirsin. Önemli olan senin gösterişle uğraşman değil, fakat ne düşündüğün ve de ne yaptığındır. Önemli olan, işin özünde senin kim olduğun ve kendini nasıl geliştirdiğin, kendi manevî gelişiminle nasıl uğraştığındır. Bak, eğer sen belirli bir Özgürlük düzeyine ulaştıysan, ve Tanrı'nın önüne onun olgunlaşmış çocuğu gibi çıkıyorsan, bak işte bu başka bir şey. Bu seni kendine doğru çeken ana hedefindir. Sen gitmişsin, özgürsün, senin önünde yıldızlar, senin önünde mükemmelliğin sonsuzluğu duruyor. Fakat bu ruh hâlini sizin için anlamak bile çok zor.

Ama eğer sen kötü birisiysen, olumsuz bir özneysen, şöyle diyelim, sende maddî özün ağır basıyorsa, eğer sen kendi maddî refahını sağlamak için başkalarını eziyorsan, yani onlara

kötülük yapıyorsan ve bu arada da kendini düzeltmek için çalışmıyorsan, o zaman senin hâlin orada da bayağı bir içler acısı olacaktır.

– Ya, burada öyle ne var, Tanrı'nın adına papazlara rüşvet verdin mi, tüm günahlarını toptan affederler, – espri yapmaya çalıştı Jenka.

– Papazlar belki de affeder, ama Tanrı'nın affedeceğini sanmam. Her hâlükârda, eğer sen hatta kilise inşa ederek, acıklı bir şekilde kendini affettirmeye çalışıyorsan, ama yaptıklarından pişmanlık duymayıp kendi vicdanına göre yeni bir hayata başlamıyorsan, senin tüm bu "kefaretlerin" anlamsız ve saçma olur. Çünkü Tanrı, sırf O'nun iradesiyle, insan ruhunun gelişimi ve imtihanı için yaratılmış maddî nimetler şeklinde senin tarafından verilen bazı "kefaretlerden" daha çok, senin ruhunun, yani kendi parçacığının yetiştirilmesine ilgi duyuyor.

– Peki, orada bayağı bir içler acısı olacak, nasıl yani? – sordu Andrey.

– Ya, nasıl desem, sizin anlamanız için açıklamak çok zor. Fakat yaklaşık olarak şöyle bir şey. Kendiniz için en ama en iğrenç bir şey düşünün, başınıza gelebilecek en korkunç bir şey... Düşündünüz mü?

– Düşündük.

– İşte, bu orada olacak en iyi şeydir, hem de çok uzun bir süreliğine... Ben sizi korkutmuyorum, ben olduğu gibi anlatıyorum. Her bir insan kendi davranışlarından sorumludur. O, belki de sorumlu olduğunun farkında bile değil, gerçi bilinçaltı düzeyinde ne yaptığının tamamen farkında oluyor. Her kesten gizli kendi çıkarlarını güdüyor, maddeci tarafı onda baskındır, çalıyor, aldatıyor, kendi büyüklük kuruntusunu tatmin ediyor, tek bir kuruşu bile çok görüyor veya şöyle düşünüyor: "Benim param çok, yahu, ben âlemin kralıyım!" Ya, sen ne kralısın ulan, yarın geberip gideceksin, işte orada sana bakacaklar, kim olduğuna... Ve de en ilginci, herkes bunu hissediyor ve anlıyor. Bu yüzden de birçok insan hayatları boyunca sarkaç gibi bir köşeden diğerine, bir dinden diğerine sallanıp duruyorlar. Ama işin aslındaysa sizin yerinize hiç kimse hiçbir zaman günahlarınıza şefaat edemez. Hayallere kaptırıp kendinizi kandırmanın veya bunu kimsenin bilmeyeceğine ve şansınızın yaver gideceğine olan saçma umudunuzun yerine, sizin kendi iç dünyanıza yönelik gerçek eylemlerinizin olması, ruhunuzun gerçek olgunluğa erişmesi lâzım. Bırak yaptığınız şeyleri, kafanızdaki her bir düşüncenizi bile saptayan Muhafız kendi içinizde bulunuyor. Ve sırf onun "hafıza kayıtları" esasında sizin ruhunuzun gelecek kaderi belirleniyor.

– Demek ki, zengin olmak kötüymüş, – Slavik kendi sonucunu çıkardı.

– Hayır, zengin insan; bu iyi, bu harika bir şey. Ama işte, hâlâ fakirlerin olması; buysa kötü bir şey, üzücü bir şey. Zengin insanlarsa; bu güzel bir şey, onların kendileri için, kendi gelişimleri için ayıracak zamanları var, eğer tabiî ki bu zamanı doğru bir şekilde kullanıyorlarsa.

– Söyler misiniz, lütfen, – Nikolay Andreyeviç tekrar konuşmaya katıldı, – "Lotus çiçeğine" dönersek, ben merak ediyordum da, insanların hepsi mi bu Sevgi titreşimlerini olumlu karşılıyor?

– Büyük bir çoğunluğu. Fakat bu Sevgi titreşimlerini aşırı derecede olumsuz algılayan bireyler de var. Bu onları kuşkulandırıyor, geri itiyor. Bu da onların bilincinin kusurlu olduğunun bir göstergesi. Yani, onların ruhunun bu insanın ışınımlarıyla olan temasından uyanmaması için akıl etkinleşmeye başlıyor ve onda var olan tüm olumsuzluk yüzeye yansıyor. Bu da bu bireyin çok kötü, iğrenç birisi olduğu anlamına geliyor, gerçi o kendisinin harika ve çok iyi birisi olduğunu düşünebilir veya bir yığın insan ona övgüler yağdırabilir. İşin aslındaysa o boktan ibaret. Neden dolayı peki? Şundan dolayı ki, o, tüm bunlara aşırı derecede olumsuz tepki veriyor. Onun aklında hayvanî başlangıç ruhunun üzerinde hâkim oluyor.

Biz biraz suskun kaldık.

– Biliyor musunuz, geçenlerde kitapları karıştırırken tesadüfen, Yelena Blavatskaya'nın kendi el yazmalarında çok uzaktan "Lotus çiçeğini" anımsatan ve kendisi tarafından "Dünya'nın gülü" olarak isimlendirilen özel bir manevî uygulamadan bahsettiğini buldum, – kendi bulgusuyla övündü Kostik.

– Evet. Bu, "Lotus çiçeği" manevî uygulamasının bir yankısı. Ama Blavatskaya orada çok şeyi birbirine karıştırmış. Ve bu da şaşılacak bir şey değil, çünkü o da değişik lama'ların ona anlattıklarından çıkarak yazmış, gerçek kaynaktan değil.

– Ben bir de, "lotusun" uyanışının Budizm'deki en yüksek mertebe olduğunu okumuştum. Ama orada bunun öncesinde o kadar çok aşama, basamak ve imtihanlardan geçmek gerekiyor ki...

– Ya, tüm bunlar saçmalık. Tüm bu abur cuburları artık sonradan insanlar kendileri için bedavaya ekmek ağacını yani dini yaratmak için düşünüp buldular. İlk başta ise Buda insanların çoğunluğu için saf haliyle bizzat bu basit, herkes için açık, ruhun uyandırılması üzerine olan "Lotus çiçeği" manevî uygulamasını vermişti. Her şey çok basitti.

– Kendi müritleri için de mi?

– Kendi müritleri için de önce bu manevî uygulamayı veriyordu. Sonrasındaysa, onların uyanma seviyelerine göre, daha ince ilimleri.

– Siz daha geçen sefer diyordunuz ki, Buda'nın verdiği ilimler kısmen yitirilmiş, – Kostik bir türlü sakinleşmek bilmiyordu, – kısmen ise çarpıtılmış, benimse okuduğuma göre Dalay Lama onlara sahip ve de kendi öğrencilerine veriyor, Dalay Lama ise Budizm'in en başlıca akımlarından birisi olan Lamaizm'de, "yeniden doğanlar" arasında yüksek sıfata sahip ve de çok saygıdeğer bir Bodhisatva'nın yeryüzündeki cisimleşmiş hâliymiş... Avolokaşevara'nın... Yok, öyle değil. Avolokiteşvara'nın, – zar zor söyleyiverdi Kostik, – yani, onların dediğine göre, canlı Tanrı'nın. Orada hem de, bu canlı tanrının ölümünün, onun yeryüzündeki yeni cisimleşmesinin başlangıcı olduğu yazıyordu. Ve yüksek lama'lardan oluşan bir tür özel komisyon, Dalay Lama'nın ölümünden sonraki bir yıl boyunca doğan bebeklerin arasından onu "arayıp buluyorlarmış". İşte ben de düşünüyorum da, eğer bu Bodhisatva sürekli olarak yeniden doğuyorsa, meğer bu ilimler kaybedilebilir mi ki?

– Kim?! Dalay Lama, Bodhisatva'mı?! Ya, o, Bodhisatva'nın parodisi bile değil. Zira Dalay Lama kendi benliğiyle kim oluyor ki... Neyse, sizin gerçekten de anlamanız için ben bunun tarih öncesini anlatacağım. Buda'nın öğretisi ilk başta ağızdan ağızaydı. Fakat manevî uygulamaların, özellikle de "Lotus çiçeğinin" basitliğinden ve herkese açık olmasından dolayı bu öğreti insanlar arasında geniş yankı uyandırmıştı. Onun felsefî öğretisi, neredeyse, düşünün bir kere, neredeyse ölümünden altı yüz yıl sonra ilk defa olarak milâttan önce 29 senesinde takipçilerinin anlattıklarından palmiye yapraklarının(Tripitaka) üzerine yazılmıştı. Bu, Buda'nın gerçek Öğretisinin artık çarpıtılmış bir versiyonu olan en eski, en birinci Budist edebiyatı derlemesidir. Çünkü onu yazan insanlar bu ilimlerin sayesinde kişisel zenginliklerini, yani bizzat bu temellerin üzerine din inşa etme hedefini izliyorlardı. Bundan başka, Buda'nın ölümünden sonra onun öğrencileri arasında bölünme oldu. Onların bir kısmı geleneksel görüşlere, hinayana denilen ve Sanskritçe'de "küçük taşıt" veya kurtuluşun "dar yol"u anlamlarına gelen mezhebe bağlı kalmışlardı. Bu mezhep başlangıç biçimiyle az çok gerçeğe yakındı çünkü esas vurgu, insanın kişisel çabalarıyla nihaî kurtuluşa(nirvana'ya) yükselmesi yoluyla, samsara'nın bağlarından(ruhun bir bedensel kabuktan diğerine göçü) özgürlüğünü kazanması üzerine yapılıyordu. Ve hatta o bile zamanla insanlar tarafından büyük ölçekte tahrif edilmiş, karmaşık, şatafatlı bir kült hâline getirilmişti.

Ama işte bizzat diğer mezhep, mahayana, hangisi ki Sanskritçe'de "büyük taşıt", "kurtuluşun geniş yolu" anlamlarına geliyor, bizim Dalay Lama ile ilgili hikâyemizin başlangıcı oluyor. Mahayana'nın akımı Budist öğretisinin her tarafını reforma tabi tutarak Buda'yı, bilge Öğretmen'den tipik ilâha, "Bodhisatvaları" ise; onun emanasyonlarına çevirdi. Onların anlayışına göre, bu dinin yönetici zirvesine ulaşan her bir kişi isterse Bodhisatva olabilirdi. Gerçi Bodhisatva sözcüğünün kendisi tamamen başka bir anlam taşıyor. Bu sözcük Şambala'dan çıkma bir sözcük.

"Bodhisatva", Sanskritçe'den kesin tercümede şu anlama geliyor: "onun mahiyeti, ilimdir". Buda bu anlayışı insanlar arasına, o zamanki manevî gelişim seviyesini göz önünde bulundurarak sokmuştu. Ama hatta onun tanımında bile bu kelimenin anlamı şöyle sesleniyordu: "Bodhisatva; bu *Şambala'dan* olan varlık, yüksek Mükemmeliğe ulaşmış ve nirvana'dan *çıkmıştır*, ona tekrar girme *iradesine* sahiptir, ama insanlara karşı olan Sevgi'sinden, canlı varlıklara olan merhametinden ve onların *gelişmesi için* yardım etme arzusundan dolayı bundan vazgeçmiştir. Şu sahte "bodhisatvalar" ise ne yaptılar. Onlar sadece birkaç kelimeyi Buda'nın tanımından çıkarıverdiler: "Şambala'dan olan", "nirvana'dan çıkmıştır", "iradesine sahiptir" ve bir de "onların gelişmesi için yardım etme" sözlerini çıkardılar ve kendi yorumları ile değiştirdiler, bunun sayesinde de kelimenin anlamını büsbütün değiştirip kendi çıkarlarına uygun olarak yeniden oluşturdular. Onlar her nasılsa dünyanın bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğini zannettiler. Ama bu olay onların hakikî ilimlerle ilgili sınırsız aptallığa sahip olduklarının bir göstergesi. Hakikî manevî ilimleri ne kadar çarpıtsalar da, ne kadar gizleseler de, ne kadar yok etseler de, onlar yinede gerektiği zaman Şambala tarafından insanların ilgisine saf hâlleriyle duyurulacaklardır, zira bu

yeryüzündeki tüm Öğretilerin çıktığı, Dünya üzerindeki manevî ilimlerin biricik billûr kaynağıdır.

Bodhisatva olmak insanlar için imkânsız. Gerçi insanlık tarihinde birkaç istisnaî şahıslar olmuştu, onlar kendi ruhlarıyla Bodhisatva'nın düzeyine çıkmayı başarmışlardı. Fakat bu istisnaî insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor, hem de insanlığın mevcut olduğu tüm tarih boyunca, yoksa ki sizin bildiğiniz tarih anlamındaki şu küçücük zaman aralığı boyunca değil. Evet, işte insanların kendi üzerilerinde çalışarak manevî planda yapabilecekleri en yüksek şey, tekrar altını çiziyorum, kendi üzerilerinde çalışarak; bu kendi ruhunu Aşk aracılığıyla öyle bir mertebeye geliştirmektir ki, artık ölüm onun üzerinde hüküm sahibi olamıyor, yani yeniden doğumlar zincirinden kurtularak ilâhi Aşk'la, nirvana'yla, nasıl isterseniz öyle de deyin, birleşmektir. Sizin için şu anda hatta, "nirvana" kelimesinin manasını anlamak bile zor. Fakat hiçbir dünyevî mutluluk, bu yüksek durumun binde biri kadarıyla bile karşılaştırılamaz.

– O zaman Bodhisatvalar, sahiden de Şambala'dan olan varlıklar mı oluyor? – sordu Andrey.

– Evet. Onlar orada, insanlar arasında İkametgâh olarak bilinen, kendi küçük dünyalarını yarattılar. Ve ister bilimsel, isterse de manevî ilimler olsun, insanların manevî olarak yetişmeleri ve kendi ruhlarını geliştirmeleri için bizzat oradan dünyaya veriliyor.

– Peki ya Mesih'ler? Onlarda mı Bodhisatva? – merak etti Stas.

– Bazen Bodhisatva'lar da ana öğretiyi verirken, Mesih olmak zorunda kalıyorlar. Ama çok nadiren. Çoğunlukla bir kural olarak, onların sıradan insanlar arasından yetiştirdikleri öğrencileri Mesih oluyor.

– Nasıl yani?

– Bir gün bununla ilgili size anlatırım. Yoksa biz başladığımız konudan çok uzaklaştık... Evet, işte Bodhisatva kimseye kendisinin kim olduğunu ispat etmeye kalkmayacaktır ve de dahası hiçbir şekilde din yaratmaya başlamayacaktır. Bodhisatva, insanın manevî özü hakkında, onu nasıl geliştirmek gerektiği hakkında Öğreti verebilir. Ama hiçbir koşulda din getirmez... Gerçekteyse her bir din, sadece olarak ona önderlik eden bir avuç insanın büyüklük kuruntularından doğan muazzam bir ticarî şovdur ve kurulma sebebi de aptal eşekler sürüsünün sırtından para kazanmaktır.

– Ama niye hemen aptal diyorsunuz ki, – gücenmiş bir sesle söyledi Ruslan.

– Çünkü bu insanlar kendi öğrenimlerinde bayağı bir dar düşünceli hâle geliyorlar . Onlara sürekli bir tek kendi dinî liderlerinin konuşmalarını dinlemelerini, bir tek kendi kitaplarını okumalarını ve bir tek onların sürüsüne tutunmaları gerektiğini anlata anlata kafalarına çakıyorlar, zira diğer tüm dinler yanlışmış. İşte, meselâ, uzağa gitmeden bizim konuşmamızın konusuna geri dönelim, bu "şovmenler" Buda'nın Öğretisiyle ne yaptılar. Birincisi, onlar kendi rahatlıkları için, millet tarafından daha az soru olsun diye Buda'nın kendisinden tanrı yaptılar. İkinci olaraksa, karmaşık dinî ayinleri, tapınmaları, ibadetleri araya sokarak, "bodhisatva hocaları" şov kültünün sayesinde millete "kurtuluşun geniş ve dar

yolunu" gösterdiler. Sıradan bir insansa yalnız onların uydurduğu törenleri, duaları, ahitleri ve tüm karmaşık saçmalıkları yapmak zorunda olmakla kalmayıp, hem de onun "kulaklarını doldurdukları" için onlara bağış yapmalı, üstüne üstlük bir de kayıtsız şartsız onlara itaat etmek mecburiyetinde olmalıymış. Uzun sözün kısası, bu sahte "bodhisatvalar", işin aslındaysa sadece olarak kurnaz ve akıllı insanlar tarafından, sıradaki ekmek ağacı olan din yaratıldı.

Şimdiyse biz Dalay Lama konusuna geri dönelim. İşte, Budizm'in reforma tabi tutulmasıyla ilgili tüm bu oyunları II asırda yaşamış Nagardjuna çevirdi. Bu bayağı bir akıllı, ama çıkarcı niyetleri olan kurnaz bir insandı. O, bir Hint filozofu, ilâhiyatçısı, şairi ve şunyavada(madhyamika) okulunun kurucusuydu. Şimdiyse en önemlisi: Nagardjuna basit olanı zorlaştırdığı, Buda'nın insanlar için tahsis ettiği ilimleri iyice çarpıttığı ve kısmen kendi cebine indirdiği için ve de Öğreti'nin anlamını baş aşağı ettiğinden dolayı, Rigden Djappo tarafından sert bir cezaya çarpıtılarak, ebediyen bilinçli olarak yeniden doğmalara mahkûm edildi.

– Peki, Rigden Djappo kim oluyor? – sordu Kostya.

– Rigden Djappo, Şambala'da Bodhisatvalar topluluğunun önderliğini yapıyor... İşte, sonrasında Nagardjuna'nın şahsı tarihte farklı isimler altında tanınıyordu. Sonuç olarak, 1391 senesinde Gendunduba'da bizzat onun varlığı yeniden doğarak ilk Dalay Lama oldu. Bir zamanlar o, insanların ona secde etmesini, onun ne kadar yüce bir akıl hocası olduğuna hayranlık duymalarını istiyordu... Zenginlik, ihtişam ve ona tapınma onun hoşuna gidiyordu. Şimdi Dalay Lama'nın zenginliği çok, şimdi onun ihtişamı bol, dünyanın dörtte biri ona secde ediyor. Ama diğer taraftansa onun mutluluğu yok ve olmayacak da. O, ebediyen bilinçli olarak yeniden doğmalara ve sonsuza kadar dâhilî acı çekmelere mahkum. O, nirvana'ya çıkıp gidemiyor, onun için kısır döngü hâline gelen sürekli bilinçli yeniden doğmalardan kurtulamıyor. Sadece olarak onu bu dünya hayatından hiç kimse bırakmayacak. Her defasında, sıradaki hayat zincirinde o, 13 yaşına bastığında, yani ergenlik çağına girdiğinde, insanın hayat enerjisinin ve Uzay'la olan bağının uyandığı zaman, daha basit olarak söylersek, bir şahıs olarak uyandığı ve kim olduğunun bilincine varmaya başladığı vakit, işte bu onun tüm hayatı boyunca taşıyacağı büyük bir acıdır.

– Amma da acıymış bu! – Kostik'in ağzından çıktı. – Ya, bu ki Dalay Lama, onun her şeyi var! Her şeye sahip olmak ve sürekli yeniden doğmak bir mutluluk. Böyle bir hayat nasıl bıktırıcı olabilir?!

Öğretmen yorgun bir bakışla delikanlıya baktı:

– Ya, nasıl anlatsam ki sana... Sen, örneğin, "Çölün beyaz güneşi" filmini seyrettin mi?

– Evet.

– Hatırlıyor musun, gümrükçü Vereşagin yemeğe otururken, karısı onun önüne bir leğen dolusu siyah havyar koyuyor. O ise bakıp şöyle diyor: "Yine şu havyar! Ya, şu lânet olasıca şeyi artık, yiyemiyorum. Gidip, ekmeğe falan değiştirsen mi bari". Yani, her şey bıktırıyor hem de çok çabuk. Hayatsa üç kat fazla bıktırıyor. Eğer sen bir zamanlar başka vücutlarda

yaşadıklarının en azından bir kısmını hatırlaya bilseydin, senin bu vücut kılıfının monotonluğundan sadece olarak miden bulanırdı. Bilinçli olarak yeniden doğmak ve bunun senin alın yazın olduğunu bilmek; bu korkunç bir şey ve sen bunun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemezsin. İsa, İncil'deki Yahudiyi boşuna ölümsüzlükle cezalandırmadı. O hikâyeyi hatırlıyor musun?

Kostik şaşkın şaşkın kafasını salladı:

– Hayır.

– İsa'nı çarmıha germeye götürdüklerinde, O'nun durumu çok kötüydü, çok ağırdı, O, susuzluktan yanıyordu. Ve O, Agasfer isimli bir Yahudinin kapısı önünde durduğunda ve su istediğinde, diğeri bunun yüzünden cezalandırılacağını düşünüp kendi hayatı için korkarak, kaba bir şekilde İsa'nı kovdu İsa ise ona söyledi: "Sen kendi hayatın için korkuyorsun, o zaman sonsuza dek yaşayacaksın!" O zamandan beri de, Agasfer ölemiyor ve ne kadar bıksa da dünyada dolaşmaya devam ediyor.

– Ve ne, o, hiç ama hiçbir zaman affedilmeyecek mi? – acıyarak sordu Tatyana.

– Genel bir bağışlanma olmadığı ve bütün dünya affa sığınmadığı sürece, hayır. Ama bu artık başka bir mevzu.

Sensei saatine baktı.

– Tamam, çocuklar, meditasyon yapma zamanı, yoksa bizim sohbetimiz daha çok uzar. Bugün biz bazıları için tekrardan, bazıları içinse ilk defa olarak bacak çakra'larını ve "Hara" çakra'sını çalıştırmaya çalışalım.

– Nerede bulunuyor onlar? – sordu Slavik.

– Bacak çakra'ları ayakların ortasında, "Hara" çakra'sıysa göbekten üç parmak aşağıda, "Dan Tyan" noktasında bulunuyor... "Hara" Japonca'dan tercümede karın anlamına geliyor. Bu, insanın merkezi oluyor, pratik olarak ağırlık merkeziyle, hem de fiziksel ve geometrik anlamda, üst üste düşüyor. Bu meditasyon da, geçen seferki gibi, dikkat yoğunlaştırması ve konsantrasyonu üzerinedir... Şimdiyse, rahatlayarak durunuz ve ayaklarınızı omuzlarınızla aynı hizaya getiriniz...

Biz rahat bir şekilde durarak, gevşedik ve meditasyonun yapılmasına konsantre olduk.

– Şimdi biz nefesimizi her zamanki gibi, yani serbest olarak alıyoruz, nefes verişimizi ise tas biçimli "Haraya", hafif bir ağırlık hissedene kadar sanki "Çi" enerjisiyle dolduruyormuş gibi yapıyoruz. "Hara" dolduğu zaman, siz bu "Çi" enerjisini "Haradan" bacaklarınıza ve ayaklarınızın ortasından yere göndermek zorundasınız...

Belli bir süre ben bu enerjiyi sadece düşüncelerimle "kovalıyordum". Fakat sonrasında benim hayal gücüm karnımdaki genişlemenin bariz bir şekilde ve reel olarak hissedilmesine odaklandı, sanki gerçekten de içime su dökmüşler gibiydi. Bu zamansa Sensei hatırlatma yaptı:

– "Hara" dolduğunda, siz bu enerjiyi bacaklarınız aracılığıyla, ayaklarınızın ortasından yere "dökmek" zorundasınız.

Ben yine düşüncelerimle kendi vücudumun üzerinde çalışarak, hayalen bunu yapmaya çalıştım. Tedricen ince bir şeritle akan bir tür sıcaklık hissedilmeye başlıyordu. Fakat bu his tam olarak değil de, kısım kısımdı ve baldır bölgesinde, özellikle de ayaklarda iyice hissediliyordu. Dışarıda bayağı bir soğuk hava olmasında rağmen, benim ayaklarım çizmelerimin içinde yavaş yavaş ısınmaya başladı. Bunu fark ettiğimde de, bunu nasıl becerdiğimle ilgili düşünmeye başladım. Ve hislerim, aklımın mantığıma dalmasıyla orantılı olarak fark ettirmeden kayboldular. Fakat ben yeniden konsantre olma denemesine henüz başlamıştım ki, Sensei artık meditasyonun sonunu ilân etti.

– İki kere derinden nefesinizi alın ve verin. Hızlıca yumruklarınızı sıkın, gözlerinizi açın.

Ben saatime baktım, sadece on dakika falan geçmişti. Benimse çok daha fazla zaman geçmiş gibime geliyordu. Bu vakit birileri altımızdaki karın eridiğini fark etti. Biz hayretle ayaklarımızın altına baktık. Ve gerçekten de büyük ağabeylerin bazılarının altındaki erimiş kar çemberinin yarıçapı 40 santimetre civarındaydı, bizimkilerse bildiğin gibi. Jenka, Stas'a doğru bakarak söyledi:

– İşte, görüyor musun, sense şikayet ediyordun: soğuk, soğuk, keşke Afrika'ya gitsek diye. Senin Afrika'ya gitmene gerek yok artık. Bak, şimdiden palmiyeler ayaklarının altından çıkmaya başladı.

Ve Sensei'e hitaben, ilâve etti:

– Uzun zamandan beri onun kökeni ile ilgili kuşkularım vardı, sürekli papuas'lara çekiyor.

Bir parti espriden sonra, herkes az çok sakinleştiği zaman, Sensei bu meditasyonun üzerinde evde kendi başımıza çalışabileceğimizi söyledi.

– Peki, "Lotus çiçeği" üzerinde de mi? – sordu Kostik.

– Tabiî ki. Özellikle de onun üzerinde ve de tercihen boş bulduğunuz her dakika.

– Peki, sonuçları ne zaman alacağız?

– Merak etme, eğer sen tembellik yapmazsan, sonuçlar da seni çok bekletmeyecektir.

– Af edersiniz, ben meditasyon öncesindeki konuşmamıza biraz dönmek istiyordum da. Siz dediniz ki, tüm bilimsel bilgiler dünyaya Şambala tarafından veriliyor. Ben tam olarak anlayamadım, nasıl veriliyor onlar? – sesindeki kibir notuyla belirtti Nikolay Andreyeviç. – Ben şimdiye kadar insanın yeteri kadar akıllı bir varlık olduğunu ve kendi başına her şeyi düşünüp bulabileceğini ve de bilimsel keşifleri yapabileceğini düşünüyordum.

– Nasıl anlatsam ki size, işin aslında insan kuşkusuz olarak, ne zamansa mükemmel bir varlık olacaktır... Fakat onun aklında hayvanî başlangıç egemen olduğu müddetçe, o, en basit bir sandalyeyi bile, başkaları nasıl yapılacağını anlatmazsa, düşünüp bulamaz.

– Nasıl yani?

– Sıradan bir şekilde. İnsanlar şimdi bu kadar akıllılar çünkü ecdatlarının bilgilerini kullanıyorlar. Peki, onların ecdadı bunu nasıl öğrendi, hiç düşündünüz mü? Hatta en eski Sümer uygarlığı efsanelerinde bile, taş levhalar üzerindeki yazılarda, bizzat "gökten gelen insanların" onlara günlük hayatı nasıl düzene sokmak gerektiği, nasıl ev inşa etmek gerektiği, balık avını, kendileri için yiyecek bitkilerin yetiştirilmesi vesaireyi anlattıklarından

bahsediliyordu. Bu zamana kadarsa insanlar herhangi bir hayvan sürüsü gibi yaşıyorlardı... En azından çağdaş dünyamızı ele alalım. Bilim adamları buluşları nasıl yapıyorlar?

– Yoğun bir biçimde bu konunun üzerinde çalışarak.

– Kuşkusuz, dışarıdan bu bizzat böyle gözüküyor. Ama ya, buluş anının kendisi, aydınlanma anı?

Nikolay Andreyeviç omuzlarını silkti.

– Büyük keşif hikâyelerini hatırlayın, – devam ediyordu Sensei. – En azından herkesin bildiği Dimitriy İvanoviç Mendeleyev'in periyodik sistemini götürün, tablo hazır bir biçimde onun rüyasına girmişti ve de tam şekliyle değil de, fakat yalnız şimdiki aşamada insanlığın algılayabileceği kısım olarak. Aynı hikâye Nielse Bor'un atom yapısıyla, Frederic August Kukl'un formülü, Nicholas Tesla'nın bulguları ve daha bir sürü diğer kişilerde de tekrarlanıyor. Hemen hemen insanlığın bütün bilimsel fikirleri ve teorileri, aydınlanma, sezgiler, daha sık olaraksa "yukarıdan vahiy" sonucu ortaya çıkmıştır. Yani bu bulgular bilim adamları tarafından bilinçaltının derinliklerinden çıkarılmıştır.

Bilinçaltının derinlikleri ise; bu zaten bildiğiniz çakra, "kapılar", "giriş yolu" oluyor – nasıl isterseniz öyle de deyin, – ve onlar ister bu taraftan, isterse de diğer taraftan açılabilir. Bu sadece olarak tamamen farklı bir ortama, farklı bir boyuta, farklı bir bilgisel alana geçiştir, sizin için nasıl uygunsa adını da öyle koyun. İşte, belirli bir gereksinim olduğunda, bilim adamının beynine karşı taraftan hazır bir cevap yerleştirilebilir.

– Peki, kim yerleştiriyor? – merak etti Kostya.

– Karşı tarafta bulunan kimse. Her bir insan O'nu kendine göre algılıyor: kimileri onu Mutlak olarak algılıyor, kimileri Toplumsal Bilinç veya Şambala veya Tanrı olarak...

– İlginç, peki, Şambala ve Tanrı; bunlar aynı şey midir ki? – bir şeyler hakkında düşünen Ruslan sordu.

– Hayır. Tanrı, Tanrı'dır. Şambalaysa sadece O'nun yarattıklarından bir tanesidir.

– Peki, insanlıkla olan ilişkisinde Şambala neyi temsil ediyor? – sordu Nikolay Andreyeviç.

– Bu bir ilim kaynağı sadece. Çağdaş bir ifadeyle söylersek; bu kendine özgü bir bilgi "bankasıdır" ve oraya giriş her bir insandaki bilinçaltının derinliklerinde bulunuyor.

– O zaman odadan çıkmadan Şambala'ya girmek mümkün mü? – kendi bulgusuna şaşırdı Stas.

– Kesinlikle doğru.

Biz biraz daha bizi ilgilendiren sorularla ilgili konuşurken, Sensei sıradaki kez saatine baktı.

– Tamam çocuklar, artık geç oldu, dağılmak lâzım.

Samimi olmak gerekirse, anlaşılan diğerleri gibi benim de gitmeye hiç hevesim yoktu. Sonuç olarak Jenka da bizim toptan fikrimizi çok doğru bir biçimde ifade etti: "Ruhumuz, ziyafetin devamını istiyordu". Ama ne yazık ki, uzun süreliğine ayrı kalan vücutlarımızla yakınlarımızı endişelendirmemek için eve gitmek gerekiyordu.

25

Sonraki günler fark edilmeden geçip gitmişti. Önümüzdeki antrenmanda her şey her zamanki gibiydi: ısınma hareketleri, temel çalışmaları, yeni çalışma konusu. Yeni konumuzda biz artık "Maymun" stilinin öğrenilmesine geçmiştik. Ve kandırıcı bir vuruş veya basit bir yöntem uygulamak için biz bu hayvanın hareketlerini taklit etmeye çalışıyorduk. Buysa bayağı bir eğlenceli görüntüler ortaya çıkarıyordu. Jenka ise her zamanki gibi, burada bulunanların çoğunluğunun maymunu taklit etme gereksinimleri olmadığını, çünkü çoğunluğunun zaten kendi davranışlarıyla bariz bir şekilde bu hayvanı geride bıraktıklarını söyleme fırsatını kaçırmadı. Kısacası, antrenman epey bir heyecan dolu ve neşeli geçmişti.

Ek çalışmalarda, neredeyse tüm kalabalık dağıldığı zaman, Sensei'in bireysel çalışmalar için bize gösterdiği egzersiz bütününü çalışmaya devam ediyorduk. Artık çalışmaların sonuna yaklaşırken, spor salonuna görünüşe göre altmış yaşlarında olan ağır başlı, resmî kıyafetli bir adam girdi. Sensei, onu görerek gülümsedi:

– Kimleri görüyoruz bizim diyarlarda! Nasıl vardınız, Jorj İvanoviç?

– Nasıl varacağız ki, – hafiften söylendi diğeri. – Ben sizi iki saatten beri arıyorum, şehrin yarısını karış karış gezdim.

Sensei hafiften gülümsedi:

– Özür dilerim, sayın akademisyen, meşguldüm, uçak merdiveninin önünden sizi karşılayamadım.

Biradermişcesine selâmlaştıktan sonra onlar spor salonunun içerilerine giderek sıraların üzerine oturup bir şeyler hakkında konuşmaya başladılar.

Benim merakım "akademisyen" sözünün üzerine sel olup kenarlarımdan taşmaya başladı. Gerçi, diğer öğrenciler bu misafire hiç aldırış etmemiştiler. Büyük ağabeyler hiçbir şey olmamış gibi, çalışmalara konsantre olarak vuruşların tekrarını yapmaya devam ediyorlardı. Ve bizim çocuklar da onlardan geriye kalmıyorlardı. Biz de Tatyana ile "yüzümüzü çamura bulaştırmamak" için çalışıyorduk. Fakat bu insanın gelmesiyle benim tüm dikkatim konuşanlara geçiverdi. Ve ben Sensei'in misafire doğru dönerek bayağı sert bir biçimde konuşarak el kol hareketleri yapmaya başladığını gördüğümde artık dayanamadım. Tatyana'nın vuruşlarından kaçınarak ben bu doğaçlama ikili karşılaşmamızla yavaş yavaş konuşanlara doğru yaklaşmaya başladım. Ve Sensei'in misafire söylediği şu sözleri duydum:

– Yirmi sene falan önce sen bir tek dünya şöhreti ve seçkin bir bilim adamı olma hayalleri kurarken, bizzat kendin bize kendi hizmetlerini, seni bilimin önderlerine yükseltecek somut bilgiler karşılığında teklif etmiştin...

"Vay canına! – hayret içinde düşündüm ben. – Sensei, ona "sen" diye hitap ediyor! Ve şu "bize" de kim oluyor acaba? Ve hangi hizmetleri?"

Bu zaman zarfındaysa Sensei devam ediyordu:

– ...Kendi tarafımızdan biz anlaşma gereğince üzerimize düşen taahhütleri tamamen yerine getirdik. Sen bizden, yarımgeçirici geterolazerden tut, ta güneş enerjisi dönüştürücüsüne kadar bir sürü ayrıntılı bilgiler aldın. Meğer, senin için bunlar az mı? Sen zaten tüm hayatını, bizim bilgilerimizi kullana kullana, enayiyi oynadın. Gelecek jübilende ise üstüne üstlük Nobel'i kapacaksın. Kötü olan ne?! Anlamadım, sorun ne?

Tüm bu vakit adam başını eğmiş oturuyordu. Ve Sensei bitirdiği zaman, o, gözlerini kaldırdı. Galiba aşırı heyecandan, onun yüzü kızarmıştı.

– Sorun ne, diyorsunuz. Siz ne, beni aptal yerine mi koyuyorsunuz?

Ve artık sesini yumuşatarak, ekledi:

– Ben her şeyi güzel bir şekilde hatırlıyorum ve kendi sözlerimden de hiç vazgeçmedim... Fakat lütfen açıklar mısınız, gerekli güçteki enerji kaynağını ben nereden bulacağım?! Sizin bana eskizlerini verdiğiniz tesisatı çalıştırmak için, benim en azından tüm Leningrad vilayetinin ışıklarını kesmem gerekecek. Siz ise, bu tesisatın ağustosun başlarından aralık ayına kadar çalışmasını istiyorsunuz. Bu zaman zarfındaysa Leningrad ve tüm diğerleri elektriksiz mi oturacak yani?

– Saygıdeğer Jorj İvanoviç, enerji kaynağı için endişelenmenize gerek yok, çünkü bunu size biz temin edeceğiz.

– Siz ne, benim enstitüme nükleer jeneratör falan mı getirmek istiyorsunuz?! Bunu kendiniz için bir hayal edebiliyor musunuz? Ve neden illâ ki bizim enstitünün bölgesinde? Ne yani, başka bir yerde, meselâ Moskova'da yapamaz mıyız?

– Yapabiliriz, elbette. Ama biz sizin enstitünün daha uygun bir pozisyon olduğunu hesapladık... Güç kaynağınıysa biz size sağlayacağız. Rahat olabilirsiniz, çok küçük boyutlara sahip, bir bavuldan büyük değil, yani çok yer kaplamaz. Gerekli süre boyunca çalışması içinse, yeteri kadar enerjiye sahip.

– Af edersiniz, ama siz milyon kilovattan bahsediyordunuz. Ne yani, hepsi bavulda mı olacak? Ve de nükleer enerji değil?! – şaşırdı akademisyen.

Sensei gülümsedi:

– Ufak tefek şeylerle kafanızı yormayın. Sizin merakınızı kısmen tatmin edebilirim ve hemen söylüyorum, bu bir vakumsal enerji yayıcısıdır. Bundan başka, söz verdiğimiz gibi, bu tesisat için frekans konvertisörünü de size vereceğiz. Fakat baştan uyarıyorum, içine girip bu cihazı incelemeyi hiç tavsiye etmiyorum, yoksa Hirosima'da olduğundan milyon kere daha kötüsü olur. Gerçi, dışarıdan onlar tamamen tehlikesiz. Ama unutmayın, tesisat 15 ağustostan geç olmayarak sürekli rejimde çalışmaya başlamak zorunda.

– Tamam. Peki, onları bana ne zaman ulaştıracaksınız?

– Sanırım, Noel bayramından hemen sonra size ulaştıracaklar.

– İyi.. Bir tek...

Akademisyen biraz sıkıldı.

– Ne?

– Beni ilgilendiren bir soru vardı. Siz diyordunuz ki, bizim işlere karışmıyorsunuz, ama bu tesisat bunun aksine tanıklık ediyor.

– Biz zaten karışmıyoruz ki. Eğer karışsaydık, o zaman karşıdan gelen olayların önüne geçmiş olurduk. Ama buna hakkımız yok, bu sizin seçiminiz, ne istiyorsanız onu da yapın. Ama bizim çıkarlarımıza olmayan tek şey, burada en azından nükleer silah kullanımlı üçüncü dünya savaşının patlak vermesi. Bu yüzden de biz sadece olarak bu olayların sonuçlarını yatıştırmak istiyoruz.

– Peki, bu dalgaların kimseye zarar vermeyeceğinin garantisi nerede?

– Biz garanti veriyoruz – bu tamamen zararsız. Sadece olarak insanlar daha sakin, daha sağduyulu olacaklar. Bu yüzden de onların karşı tepkileri daha yumuşak olacak ve bu herhangi bir küresel çatışmaya dönüşmeyecektir... Ama tekrar ediyorum, biz bu olayların önüne geçme hakkına sahip değiliz. İstiyorsanız, bunu kendiniz önleyin, iş sizin.

Akademisyen ağır bir şekilde ayağa kalktı ve vedalaşmaya başladı. Sensei ona kapının önüne kadar eşlik ederek, bir kere daha tarihi hatırlattı. Ve onlar birbirlerinin ellerini sıkarak ayrıldılar. Ben, Sensei'in kapıdan geri dönerken, gülümseyerek burun altından mırıldandığını duydum:

– Hm, her aptal kendisini akıllı sanıyor, ama bir tek akıllı insan kendisine aptal diyebilir.

Ben bu konuşmanın tuhaflığında hayretler içerisindeydim sadece. "Sensei kimdir ya? O, ne, fizikçi mi? – düşündüm ben. – Her hâlde, herhangi bir bilimsel araştırma enstitüsünde görev yapıyor. Sensei, bize de bir tür derin fizik hakkında anlatıyordu. Bu durum onun engin ufuklu bilgilere sahip olmasına da bir açıklama getiriyor". Bu benim aklıma gelen, az çok kabul edilebilir tek seçenekti, çünkü geriye kalan "bin bir soru" yığını içerisinde ben dolaşıp kalmıştım sadece ve onlara doğru dürüst bir açıklama da bulamamıştım. Fakat benim gözlerimde Sensei bir bilimsel otorite olarak yükselmişti, hatta akademisyen bile ona kulak verdiğine göre. Gerçi Sensei kendisini hiçbir şeyle kalabalıktan fark ettirmek istemiyordu. Eve doğru giderken o, her zamanki gibi herkesle beraber şakalaşıyor ve "maymunsu" antrenmandan sonra bizim neşeli ruh hâlimize destek oluyordu. Ne var ki, evdeyken ben yine de bu sıra dışı konuşmayı kendi günlüğüme yazarak sonunda da büyük harflerle ekledim: "Görünüşe göre, O, bir fizikçi!"

26

Birkaç gün sonra biz annemle beraber alış veriş yapmak için mağazaları dolaşırken, ben tam da akşam için plan kuruyor ve bugünkü çalışmalarda Sensei'e sormaya hazırlandığım soruları düşünüp taşınıyordum.

Dışarıda dünkü yağmurdan ve geceleyin olan dondan sonra, lâpa lâpa kar yağmıştı. Belirtmek lâzım ki, burada bizim önceleri yaşadığımız diğer Sovyet bölgeleriyle mukayesede kışın epey ılık geçiyordu. "Madencilerin" karı yalnızca birinci gün kara benziyordu, çünkü artık ikinci gün o, kömür tozundan dolayı gri bir renk alıyor, üçüncü günse hepten eriyerek ıslak, yapışkan bir çamura dönüşüyordu. Ve hatta Yılbaşı'yı bile biz burada hep aynı hava tahminiyle karşılıyorduk: "Yağmurlu ve kar yağışlı". İşte ben de bu lâpa lâpa karı görmekten ve hasretini çektiğim soğukları hissetmekten dolayı mutluluk duyuyordum. Bu da bana, topu topu üç hafta sonraki, önümüzdeki Yilbaşı'yı belki de gerçek bir kış gibi karşılayabilme ve gönülden eğlenme olasılığımıza dair küçük bir umut veriyordu.

Böylece güzel gelecek hakkında düşünerek, biz sıradaki mağazaya gidiyorduk. Ve burada annemin beklenmedik bir anda ayağı kaydı ve arkaya doğru öyle bir şiddetle düştü ki, hatta ayakları bile havaya fırladı. Tüm bunlar saniyenin bir kesrinde meydana gelmişti ve ben bırak onu yakalamayı, neler olduğunu bile anlayamamıştım. Yakınlıktan geçen bir kaç erkek onu yerden kaldırmak için fırladılar. Ben de cidden korkarak, yardım etmeye çalışıyordum. Annem insanlara teşekkür ederek, bana tutundu ve ayağa kalktı:

– Anne, sen nasılsın, yürüyebilir misin?

– Ay, bekle, sırtımda öyle bir ağrı var ki, sanki bir şeyler çatırdamış gibi.

– Hastaneye gitsek mi?

– Bekle biraz, şimdi geçer.

Biz biraz durduktan sonra yavaşça eve doğru gitmeye başladık. Annem hafiften aksıyordu. Evdeyse durumu daha da kötüye gitti. Hepimiz geçeceğini düşünerek, babamı iş yerinde endişelendirmek istemiyorduk. Fakat ağrı gittikçe şiddetleniyor ve hiçbir ilâç yardımcı olmuyordu. Biz artık neler yapmadık ki: değişik kremlerle ovarak, kompres yapıyor ve hatta sıcak tutuyorduk. Fakat sonuncu muameleden sonra onun durumu daha da kötüleşti. Meditasyon çalışmalarına ben tabiî ki gitmedim. Akşamleyin geç vakitte babam eve döndüğündeyse, bizim artık azıcık olsa dahi ağrıyı dindirmek için denemediğimiz bir yolumuz kalmamıştı. Geriye tek bir yol kalıyordu, hastaneye başvurmak. Babam birkaç telefon konuşması yaparak, bölge sinir cerrahisinden bir doçentin anneme bakmasıyla ilgili anlaştı.

Sabaha doğru annemin durumu aniden kötüleşti. Çekilmez keskin ağrı ayağına da geçmişti. Ve en küçük bir hareket bile keskin bir ağrı nöbetine sebep oluyordu. Onu hatta hastaneye bile yarım yatalak bir durumda götürdüler. Nöroloji bölümünde bir seri röntgenler ve tomografi çekimlerinden sonra doçent, onda çoktan beri omurga osteokondrozu olduğunu ve düştüğünden dolayı da fibröz halkanın yırtılarak 7 mm'lik bel fıtığının oluştuğunu teşhis etti. Bunun sonucunda da siyatik sinir sıkışmıştı, bu da ayaktaki keskin ağrıya neden oluyordu. Titiz bir muayeneden sonra doktor danışmak için sinir cerrahının yanına gönderdi. Babam yine de iyi bir sinir cerrahı buldu ve o da muayene sonuçlarını gözden geçirdikten sonra ameliyatın kaçınılmaz olduğu sonucuna vardı.

Bu bizim ailemiz için bir faciaydı. Bizim sinir cerrahının odasını ararken yatağa kenetlenmiş hastaları gördüğümüz azmış gibi, üstüne üstlük bir de annem, sonradan anlaşılacağı gibi onun gelecek nöroloji koğuşunda komşusu olacak ve tekrardan ameliyat bekleyen kişiden duyduğu her türlü korkunç hikâyelerle kulaklarını doldurmuştu. Annem karşıdan gelen ameliyattan o kadar çok korkmuştu ki, biz danışmadan sonra sözün tam anlamında onunla beraber nöroloji bölümünden kaçıp gitmiştik, tabiî ki eğer bizim sıkı bir şekilde aksayarak gitmemizi böyle adlandırmak mümkünse. İşte böylece, kimsenin beklemediği bir anda, gelecek en siyah renkleriyle bizim önümüzde durdu. Biz, nasıl derler, sonuna kadar mücadele etmeye, ilâç tedavisini denemeye, iğne altına yatmaya karar verdik.

Annemi hastanede nöroloji bölümüne yatırdığımız o günden beri benim hayatım keskin bir biçimde değişti. Ben sabahları okula gidiyor, sonraysa şehirdeki nöroloji bölümüne gidiyordum. Tüm bu zaman boyunca ben onun moralini yüksek tutmak için yanında bulunuyordum. Bana öyle geliyordu ki, bu onun için çok önemliydi. Gerçi doktorlar "kenar şahısların mevcudiyetinden" memnun değildiler, ama babam bu konuyu da çabucak yoluna koydu. Hastane benim zamanımı geçirdiğim başlıca yer haline gelmişti.

Annem bizim ailemizin üzerine birbirinin ardınca böyle felâketlerin gelmesinden aşırı derecede üzülmüştü. Bunun üstüne bir de bütün gün ve tarihlerin artık konuşulduğunu ve beni yılbaşı bayramlarından sonra ameliyata bekledikleriyle ilgili Moskova'dan bildiri aldık. Annem, bütün olanların üzerine bir de benim tüm sevdiğim toplulukları ve çalışmaları bıraktığım için çok endişeleniyor ve hatta benim normal hayata dönmem konusunda ısrar etmeye çalışıyordu. Fakat bununla ilgili ben hatta duymak bile istemiyordum. Bana öyle geliyordu ki, burada hiç kimse onunla benim kadar ilgilenmeyecekti ve ben olmadan o, kendi karamsar düşüncelerinden ve tüm hastaların sabahtan akşama kadar kendi ağrılarından bahsettiği koğuşun ezici havasından kuruyup gidecekti sadece.

İlk günler ben de ailemizdeki herkes gibi hafif bir şok geçiriyordum. "Başımıza gelen şu işlere bak, – düşünüyordum ben. – İşte böyle, ansızın beklenmeden ve bizzat annemle. Hayat ne kadar da tahmin edilemez bir şey! Biz sadece zannediyoruz, her şeyi ön gördüğümüzü, planlaştırdığımızı, önceden kestirdiğimizi ve her şeyin de böyle olacağını. İşin aslındaysa hangi güne baksan başlı başına bir dayanıklılık imtihanı, sanki Birileri bizi yoklamak istiyor, ne kadar güvenilir olduğumuzu, farklı olaylarda, ister keder ister sevinç olsun, dâhilen ne kadar sağlam olduğumuzu bilmek istiyor. Belki de ister istemez şahidi veya katılımcısı olduğumuz bu stresler, hayatımızın ne kadar çok kırılgan olduğunu ve ondaki en önemli şeyi yapmayı yetiştiremeyebileceğimizle ilgili yukarıdan olan bir hatırlatma niteliğinde. Zira kendi ruhumuzun önemli işlerini "belirsiz sonralara" ertelemeye o kadar alışıyoruz ki, hatta hayatın kendisinin ne kadar hızlı ötüp geçtiğini ve doğru dürüst bir şeyler yapmaya yetişemediğimizi fark edemiyoruz bile.

Neden biz bir şeylere, yalnız geri dönüşsüz bir biçimde kaybettiğimiz zaman, gerçekten değer vermeye başlıyoruz: gençliği – yaşlılıkta, sağlığı – hastane yatağında, hayatı – ölüm döşeğinde? Neden?! Belki de tüm bu ansızın olaylar bizi tam da fâni varlığımızla ilgili

düşünmeye zorluyor, bizim tembelliğimizden doğan gerçek dışı hayallerimizden uyanmaya mecbur ediyor ve bizi gerçeğe döndürüyorlar. Gerçek ise şöyle; hiç kimse sonuna kadar adamakıllı olarak bir dakika sonra bile başına neler geleceğini bilmiyor. Belki de Kaderi zorlamayı bırakıp, her bir anın şimdi, şu saniyeden itibaren değerini bilmeli ve onun değerini ölüme mahkum insanlar gibi bilmeliyiz. Belki de o zaman biz hayatın anlamını daha bir derinden anlayabilir ve kendi ruhumuz için, etrafımızdaki insanlar için bin kere daha fazla faydalı işler yapabiliriz. "Yarınki günün bizden hiçbir yere kaçamayacağını zannetmek çok saçma, çünkü o gün hiç gelmeye bilir". Ben ancak şimdi, bir zamanlar şaka olarak algıladığım, Sensei'in şu ifadesinin anlamını tam olarak kavramıştım: **"Eğer Tanrı'yı güldürmek istiyorsan, O'na kendi planlarını anlat".**

Annemle beraber hastane koğuşundaki komşularından duyduğumuz hayat hikâyelerinde ben hiç kimsenin bay Talihten sigortalanmadığının kanıtlarını buldum... Pencere kenarında yatan kadını Valentina Fyodorovna diye çağırıyorlardı. Tek bir an onun bütün hayatını alt üst etmişti. Ve bu da hiç beklenmedik bir zamanda olmuştu. Kocasıyla beraber onlar, başta herkes gibi maaştan maaşa kadar zor yetiştiriyorlardı. Ama kooperatif hareketi başladığı zaman, kocası fabrikadan çıkarak, mobilya hazırlama üzerine kendi atölyesini açmış. Adam çalışkan ve girişimci bir kişi olduğundan işler iyiye gitmiş. Ve bir sene bile geçmeden o kadar çok para kazanmışlar ki, eşiyle beraber yeni bir apartman dairesi, araba ve hatta yazlık evi bile alabilmişler. Her şey fazlasıyla güzelmiş ve kara günlerden haber verecek hiçbir şey yokmuş.

Fakat iki ay önce, Valentina Fyodorovna eşiyle beraber arabayla akrabalarının doğum gününden eve dönerken korkunç bir trafik kaza geçirdiler. Her şey bir göz kırpımında gerçekleşmişti. Üç araç, karşıdan gelen içkili sürücünün suçu yüzünden büyük bir sür'atle birbirlerine çarpmışlardı. Eşi anında hayatını kaybetmişti. Kendisiyse, emniyet kemerini takmış olduğundan dolayı bir mucize eseri sağ kalmayı başarmıştı. Ne var ki, onu öyle bir sarsmıştı ki, sonrasında doktorlar omurgasının ense bölgesinde hematom oluşumlu yarı çıkık olduğunu tespit etmişlerdi. Bu olaydan sonra onun kolları kötü hareket etmeye başlamış, bacaklarınıysa hepten hissedemiyor olmuştu. Yarı çıkığı sinir cerrahisiyle aradan kaldırmışlardı. Fakat omuriliğin zarar görmesinin bir sonucu olarak hematom kalmıştı. Valentina Fyodorovna'yı yaklaşık bir ay önce sinir cerrahisi bölümünden nöroloji bölümüne sevk etmişlerdi.

Ama bana öyle geliyordu ki, sanki o vücudunun durumundan daha çok ruhen azap çekiyordu. Sırf o facia anından sonra onun hayatı tersine gitmeye başlamıştı. Elindeki paralar çabucak tedaviye ve kocasının bilmem nereden çıktığı belli olmayan borçlarına harcandığı için mal varlığının bir kısmını rehine koymak zorunda kaldığı azmış gibi üstüne üstlük yakınlarının ona karşı olan tuhaf tutumlarından da hayret içine düşmüştü.

Valentina Fyodorovna'nın ailesinin, onun anlattıklarına göre, çok sayıda arkadaşları, akrabaları, yakın tanıdıkları varmış. Fakat eşinin hayatını kaybettiğini ve onun da sakat bir şekilde yalnız kaldığını öğrendikleri an, nedense hemencecik onun varlığı hakkında

unutuvermişlerdi. Ve işte şimdi hastanede yattığı ikinci ayında, onun ziyaretine bir tek yaşlı, ihtiyar annesi ve de fakir bir hayat sürmesine karşılık ona her zaman tatlı bir şeyler getirmeye çalışan kız kardeşi geliyorlardı. Şimdi Valentina Fyodorovna tabiî ki kimin kim olduğunu anlamıştı ama artık çok geçti. Ve o akşam ben onun yaşlı annesinin vefasız dostlarla ilgili söylediği ilginç bir ifadesini kendi günlüğüme kaydettim: **"Kazan kaynıyor, bir ev dolusu dost da evde oluyor. Kazan boşaldığında ise, evde de kimsecikler kalmıyor".**

Valentina Fyodorovna umutsuzluğa kapılmıştı ve kendi derdine, eski arkadaş ve tanıdıklarını kötülemekten başka bir çare bulamıyordu. Bu seferse ben kendimi çok fena hissetmeye başlıyordum. Bu kötü sözlerle o kendi moralini bozmakla, abur cubur şeylere sinirlenmekle kalmayıp, hem de kendi içinde nefret ateşini yakıyor ve üstelik çevresindekiler de bundan dolayı rahatsız oluyorlardı. Bunun sonucu olarak da onun yanındayken hatta "dost" kelimesini telâffuz etmek bile içinden gelmiyordu, çünkü bu vakit kadın sözün tam anlamıyla kendisinden çıkıyor ve yeniden "eski şarkısını" söylemeye başlıyordu.

Diğer kadın, Anna İvanovna ise iyi kalpli birisiydi. O, kendi Kaderinin gelmişini geçmişini sövüp saymıyordu, gerçi sağlığı da hiç de iyi değildi. Onun hastalığı neredeyse anneminkiyle aynıydı. Durup dururken şiddetli bir biçimde sırtı ağrımaya başlamıştı sadece. Sonuç olarak doktorlar onda bel fıtığı olduğunu ortaya çıkarmışlardı. Ameliyat yaparak, omurga fıtığını ortadan kaldırmışlardı. Bundan sonra onun durumu bir hayli düzelmişti. Ama belli bir süre sonra o, yeniden yatağa düşmüş ve durumu çok daha kötü olmuştu. Doktorlar ikinci ameliyat kararı veriyorlar, ama o, korkuyor ve ondan sonra hepten yürüyemeyeceğini düşünüyordu. Gerçi Anna İvanovna kendi hikâyesini çok daha ölçülü bir biçimde anlatıyordu, ama ne var ki ameliyatın ayrıntıları ve özellikle de sonuçları aşırı derecede bir tek annemi korkutmakla kalmayıp, belli bir miktar beni de korkutmuştu, çünkü büyük bir ihtimalle benim de sinir cerrahlarıyla karşılaşmam söz konusuydu.

Anna İvanovna zorla hareket edebiliyordu. Onun yanına sık sık, şen ve tombul bir erkek olan kocası geliyordu. Çocukları çoktan artık büyümüş ve kendi aileleriyle beraber farklı şehirlerde yaşıyorlardı. Anna İvanovna'nın da kendi derdi vardı ve o, her şeyden çok yatalak kalmaktan korkuyordu, çünkü onun yaşı daha elliydi. O, ağır bir yük olarak eşinin boynuna asılı kalmaktan ve de kendi hastalığıyla çocuklara zahmet olmaktan korkuyordu. Bu yüzden de bu kadın iyileşmek için çok çaba sarf ediyor, tayin edilmiş tüm hapları yutuyor ve tüm prosedürleri uyguluyordu. Fakat ağrı çekilemez bir hâl aldığında, iyimserlik onu terk ediyor ve o, acı göz yaşlarına boğularak aynı soruyu tekrar ve tekrar soruyordu: "Ne için?!"

Üçüncü komşu ise beş yaş kadar benden büyük, epey genç bir kızdı. Onda doğum sonrası travma vardı. O, daha hamilelik dönemindeyken sırt ağrıları hissediyordu. Sağ bacağı onu dinlemeyi tamamen bırakmıştı ve Lena hatta ayak parmaklarını bile hareket ettiremiyordu. Anlaşıldığı gibi onda iki diskin protrüzyonu vardı. Evdeyse emekli kayın validesinin gözetimi altında süt bebeği kalmıştı. Onun da yanına eşi geliyordu. Eşi iyi bir insandı, sessizdi, görünüşe göre doğuştan sakin birisiydi. Buna karşılık kaynanası bir kasırga gibi esiyor, sürekli homurdanıyor ve ufak tefek şeylerden tatsızlık çıkarıyordu.

Hiç kimsenin önceden kestiremeyeceği doğumdan sonraki bu zor durum, genç aileyi dağılmanın eşiğine getirmişti. Lena'nın sağlığıyla ilgili ciddi sorunları, fiziksel olarak çocuğuna bakamaması azmış gibi, üstüne üstlük kayın validesi kendi oğlunu sürekli olarak, malûm, tüm hayatın boyunca sana yük olacak böyle sakat karıyı ne yapacaksın, boşa gitsin, gibisinden kavgalara kışkırtıyordu. Lena'nınsa çocuğuyla beraber güveneceği başka bir kimsesi yoktu, meğer ki kendi annesinden başka. Ama o da uzakta, başka bir şehirde yaşıyor ve nadiren uğruyordu, çünkü ayın başını zar zor getirerek sabahtan akşama kadar fabrikada çalışıyordu. Uzun sözün kısası, Lena'nınki bir hayat değil de başlı başına bir faciaydı.

İşte ben de tüm bu hayat hikâyelerini dinledikten sonra düşündüm ki, ama gerçekten de onların hiçbirisi böylesine bir final beklemiyordu ki, hepsi kendilerine özel bazı hayallerle yaşıyorlardı ve işte al sana, bembeyaz günün ortasında şimşekler çaktı. Hepsi de neden illâki onların başına bunların geldiğinden sitem ediyorlardı... Akşamleyin, duyduklarımın etkisi altındayken, rastgele kendi günlüğümü açtım ve gözüme ilk çarpan şey, Sensei'in ne zamansa söylediği şu sözlerdi: **"Tesadüf diye bir şey yok. Tesadüf, kontrol edilmeyen düşüncelerin yasal bir sonucu sadece".** “Vay canına! Şu işe bak, bense bu sözlere önceleri her nasılsa hiç dikkat etmemiştim". Ve gözümden kaçmasınlar diye onları günlüğümde yağlı bir hatla öne çıkardım.

Ben Sensei'in çalışmalarına ve antrenmanlarına gitmeyi çok istiyordum fakat vicdanımın ölçüsüne göre bu olaylar girdabından bir türlü kurtulamıyordum. Gerçi devamlı çocuklarla telefonda konuşuyordum ve onlar da tek solukta kendi başarılarıyla hava atıyorlardı. Evde meditasyonları yapmaya devam ediyordum, "Lotus çiçeğini" ise fırsat bulduğum her dakika uygulamaya çalışıyordum. Bende hisleri doğurmak çok iyi bir şekilde "arzulanan hediye" hakkında düşündüğüm zamanlarda oluyordu. Bu zaman güneş örgüsünde, tüm vücudumun değişik taraflarına yayılan, ürperti dalgaları ortaya çıkıyordu. Buysa oldukça tatlı bir histi... Sensei'in yanında olmasam bile, günlüğümden okuduğum sözleri benim aklımda dönüyorlardı sürekli.

Hastanedeyken ben neyin pahasına olursa olsun koğuşta hüküm süren acıklı ve sinir dolu havayı değiştirmeye karar verdim, zira hastalıklarla ve efkârlı yaşamla ilgili tüm bu konuşmaları dinleyen sağlıklı bir insan bile çabucak kafayı yerdi. Annemin ziyaretindeyken ben okul hayatımdan başlayarak ta kitaplardan okuduğum her türlü ilginç olaylara kadar tüm komik hikâyeleri anlatmaya çalışıyordum. Ama bu yöntem etkili değildi, çünkü kadınlar kendi sorunlarıyla ilgili ağır düşüncelere dalmaya devam ediyorlardı. Bir gün her nasılsa ben Lena'ya Sensei'den duyduklarımdan, iyi ve kötü düşünceler hakkında, ruhumuzun ve hayatımızın mahiyetiyle ilgili olarak, bu arada annemin de hayretine, anlatıverdim. Şaşılacak bir şeydi, ama kadınlar bu sözleri öyle bir dikkatle dinlemeye başladılar ki, sanki ben Sensei'in sözlerini iletmiyor da, onların her birisini özel olarak ilgilendiren bir hutbe okuyordum. Annemin sözlerine göre ben gittikten sonra, onlar uzun süre bu sözleri tartışmış ve kendi hayat tecrübelerinden çıkarak onların anlamı üzerine düşünmüşlerdi. Hayret, ama benim anlattıklarımdan bir hafta sonra bu beklenmedik sonuçlar vermişti.

Aynı Valentina Fyodorovna, kim ki herkesten çok sızlıyor ve dert yanıyordu, tamamen farklı bir insana, kendi kaderinin başarılı bir organizatörüne dönüşüvermişti. Annemin dediğine göre, bu konuşmalardan sonra o, yoğun olarak bir şeyler hakkında düşünüyordu. Ve onun bulduğu çözümün sonucu tüm beklentileri aşmıştı. O, Lena'nın kocasına yüksek maaş karşılığında mobilya mağazasının resmî müdürü görevini teklif etti. Bu, bir tek genç aile için değil, fakat hem de kaynanası için bir şok etkisi yaratmıştı. Onlar Valentina Fyodorovna'ya böylesine bir Kader armağanı için nasıl teşekkür edeceklerini bilemez hâldeydiler sadece.

Lena'nın kocası sakin birisi olmasına rağmen, böylesine bir sorumluluğu ona emanet ettiklerinde, kendisinin yönetici yeteneklerini ortaya çıkarmıştı. Kayın validesinin anlattığına göre, o büyük bir hevesle, gece gündüz demeden gayretle çalışıyordu ve bunun sayesinde de mobilya üretimi iki hafta zarfında yeniden rayına oturmuş ve hatta ilk büyük kazanç bile ortaya çıkmıştı. Kayın valide mutluluktan uçuyordu ve onun Lena'ya karşı olan tavrı keskin bir biçimde iyiye doğru değişmişti.

Bundan başka, Valentina Fyodorovna kendi kız kardeşini de bu mağazaya işe alarak, onu kamu kurumundaki acınacak maaşı olan sıradan bir muhasebeciden, özel işletmesinde dolgun bir ücret alan baş muhasebeciye çevirmişti. O kadınsa dürüst, titiz ve düzgün bir kişi olduğundan çeki düzen de sağlanmış oluyordu. Kısacası, Valentina Fyodorovna'nın sorunları böylesine akıllı ve basit bir şekilde çözmesinden dolayı kendisi de başta olmakla herkes mutlu olmuştu. Onun sağlığı ve de bir bütün olarak hayatı yoluna girmeye başlamıştı. Hatta eski "dostları" bile onun ziyaretine gelmeye ve ellerinden gelen her türlü yardımı teklif etmeye başlamışlardı. Fakat Valentina Fyodorovna katiyen düşmanlık beslemeden, onların hizmetlerine ve yardımlarına artık ihtiyacı olmadığını ima etti.

Koğuştaki hava bundan sonra belirgin olarak iyiye doğru gitmişti. Şimdi kadınlar sık sık gülümsüyor, şakalaşıyor, birbirlerine cesaret veriyorlardı. Bu koğuşta bulunmak herkesin hoşuna gidiyordu ve hatta hastane personeli bile bizim şen şakrak bayanlarla havadan sudan konuşmak için her zamankinden daha fazla kalıyorlardı. Ve en şaşırtıcı olan şey de, kadınların bir tek moralleri düzelmekle kalmamış fakat sağlık durumları da belirgin olarak düzelmişti, onlar hızla iyileşmeye başlamışlardı. Ve ben o dehşetli ağrının öncelikle onların hayal güçlerinden, kötü düşüncelerinden ve belirsizlik karşısındaki korkularından doğduğunu anladım. O bir kurt gibi onları içlerinden kemiriyor ve fiziksel ağrıyı defalarca şiddetlendiriyordu. Ve kadınlar dikkatlerini başka yöne çevirdikleri an, yalnızca çevredekiler için değil, kendileri için de daha bir hoş olmuşlardı. Onların gerçekçi olarak muhakeme etme imkânlarından başka, hem de hayatın yeni şartlarına, insanlarla ilişkilere adapte olmaya çalışma şansları doğmuştu.

Bu buluş beni sadece hayretlere düşürmüştü, çünkü ben Sensei'in sözlerinin bu acılara mahkum kadınların duygu ve düşüncelerinde böylesine bir devrim yaratacağını aklıma bile getirmemiştim. Zira onlardan bir kişinin olumlu düşünceleri, birkaç insanın kaderinde başlı başına olaylar zinciri yaratarak, hepsinin hayatına huzur ve refah getirmişti. Bu da, bizim düşüncelerimizin ne kadar güçlü olduklarıyla, onların bize ve bizim Kaderimize ne kadar

fazla etki ettikleriyle ilgili Sensei'in sözlerinin doğruluğunu onaylayan fazladan bir kanıt oldu.

Dahası "Lotus çiçeğini" koğuşta yapmanın çok daha kolay hâle geldiğini fark etmeye başladım. Ben de elimden geldiğince her geçen gün daha da fazla artan bu iyimserlik ruhunu desteklemeye çalışıyordum. Kütüphaneden, kesinlikle iyi bir sonla biten büyük klâsiklere ait ve hem de komik hikâyeler tarzında kitaplar tedarik ettim. Kadıncağızlar memnuniyetle onları okuyor, heyecan verici yerlerini birbirlerine anlatıyorlardı. Anlaşılan Sensei'in söylediği bir çok şeyler değişik devirlere ait klâsik eserlerde de kendi teyitlerini buluyordu. Ve burada nihayet bana dank etti, zira Sensei gerçekten de ezelden beri tüm insanlık soyuna has ebedî gerçeklerle ilgili anlatıyordu. Üstelik bütün bunları da basit ve anlaşılır bir dille anlatıyordu.

Ve ilginç bir şey daha benim tarafımdan fark edilmişti. Anna İvanovna, yirmi sene üniversitede edebiyat öğretmeni olarak çalıştığından dolayı bu eserlerin çoğunluğunu neredeyse ezbere biliyordu. Fakat şimdi büyük bir zevkle bu kitapları yeniden okuduğunu, çünkü artık onları tamamen farklı türlü algılamaya başladığını söylüyordu. Ve sonradan itiraf ettiği gibi sırf kendisi için, kendi ruhu için ilginç bir şeyler bulmuştu, kitaplarda daha önceleri hiç dikkat etmediği bazı şeyler fark emişti.

Bazen bizim kitap okumalarımız büsbütün edebiyat akşamlarına dönüyordu. Şaşırtıcı olan şey, ben Sensei'in teorisine göre düşüncelerin üzerindeki kontrolle ilgili anlattığım zamanlarda kadınların olağan üstü bir dikkatle bu sözleri dinlemeleriydi. Başlangıçta bu beni biraz rahatsız ediyordu, çünkü onların hayatla ilgili bir çok karşı sorusuna ben sadece olarak cevap veremiyordum. Ama evde oturup tekrar günlüğümü karıştırırken, bana göre göre azdan çoktan bu cevapların yerine geçebilecek Sensei'in sözlerine rastlıyordum. Tuhaf bir şeydi ama kadınlar bu sözleri kendilerine göre, kendi hayat tecrübelerinden çıkarak anlıyorlardı ve de en önemlisi bu cevaplar onları tamamen tatmin ediyordu. Sensei bizim yanımızda olmasa bile, onun varlığı daima bizim başvurduğumuz o derin düşüncelerinde bariz olarak kendini belli ediyordu.

Yılbaşı yaklaşıyordu. Kadınlar doyasıya bir bayram şenliğini doğruca koğuşta yapmaya karar verdiler. Babamsa baş hekimle tüm formaliteleri yoluna koydu. Biz hatta küçük, ama gerçek bir çam ağacı koyarak, onu akla gelebilecek her türlü oyuncaklarla ve gülmek için iğnelerle, serum damlalıklarıyla süsledik. Yani bizim ailemiz Yılbaşını annemin koğuşundaki kadınlarla, onların yakınları ve aileleriyle birlikte karşılayacaktık. Her şey o kadar neşeli, herkes birbiriyle o kadar güzel davranıyordu ki ben burada büyük ve mutlu bir ailenin bir araya geldiğini düşünmeye başladım. Lena'nın kayın validesinin kadeh kaldırarak söylediği ilginç sözler aklımda kalmıştı:

– Diyorlar ki, Yeni yılı nasıl karşılarsan, karşıdan gelen tüm yıl da öyle geçer. Ve onu hastanede karşılamamıza rağmen, önemli olan şey, bizim onu böyle harika insanlarla beraber karşılamamız. Allah'a şükürler olsun ki, oğlumun başına gelen tüm musibetler böyle hayırlı bir şekilde bitti. Saygıdeğer Valentina Fyodorovna, Size iyi ve duyarlı kalbiniz için çok, ama

çok teşekkür ederim. Eğer siz olmasaydınız, biz hiçbir zaman bu kâbustan kurtulamayacaktık. Gelin biz de sizin şerefinize, bizim hepimizi böylesine sıra dışı bir yerde buluşturan öngörülemeyen Kaderin şerefine içelim. Sizin sağlığınıza!

O gece daha bir sürü başka iyi kalpli ve güzel sözler söylenmişti. Geceleyin saat ikiye yakın hatta bir yerlerden misafirlikten dönen baş hekim bile eşiyle beraber bize katıldı. Fakat sonradan anladığıma göre, onu ilgilendiren daha çok bizimle değil, babamla olan konuşmasıydı... İyice içen kadınlar birbirleriyle dertleşmeye başladılar. Ve bu zaman, Valentina Fyodorovna hayatî derecedeki önemli kararını nasıl verdiğiyle ilgili anlattığı vakit ben duyduklarıma apışıp kaldım sadece.

– Biliyor musunuz kızlar, ben uzun bir süre başıma gelenlerin ve de şimdi bu pislikten nasıl çıkmak gerektiğinin üzerine düşünüyordum. Ve bir gün, yine böylesine ağır düşüncelerden sonra uykuya daldığımda tuhaf bir rüya gördüm. Yakışıklı, genç ve omuzlarına kadar sarışın saçları olan bir insan yatağımın yanına yaklaştı ve şirin bir sesle şöyle dedi: "Kendine niçin eziyet ediyorsun? Etrafına, hangi insanların seni kuşattığına bir bak. Onların iyi taraflarını görmeyi başardığında senin sorunların ortadan kalkacaktır". Bundan sonra ben sanki tamamen farklı gözlerle uyandım. Ve düşünmeye başladım. Gerçekten, sonradan da anlaşıldığı gibi, benim imalâtı ayağa kaldırmak için burada bulduğum adaylardan daha iyisini düşünemezsin bile. Gerçi, gerçeği söylemek gerekirse, başta biraz tereddütlüydüm, ne kadar da olsa büyük bir riskti. Ama bu rüyayı hatırladığımda bir şeyler beni son kararımı vermeye itti... Vallahi de, kızlar, – haç çekti o, – hakikaten de gerçek!

– Ya, düşünebiliyor musunuz, benim de rüyama sarışın bir erkek girmişti! – itiraf etti Anna İvanovna. – Ama ben utanıyordum size söylemeye. Şirin bir sesle bana bir şeyler söylüyordu. Ama sabah kalktığımda söylediklerinden hiçbir şeyi hatırlayamadım. Hatırladığım tek şey, bundan sonra kalbimde öyle bir hoş olmuştu ki. Hâlâ da bu huzuru kendi içimde hissediyorum. Acaba ne anlama gelebilir ki bu?

– Göklerdeki melekler size yardım ediyorlar, – dindar kayın valide konuştu. – Onlar size, yavrularım benim, doğru yolu gösteriyorlar...

Ve ardından da hepten kilise öğretimiyle ilgili vaaz verildi. Ama bu olay açıkça benim merakımı tahrik etmişti. Ve eve geldiğimde ilk iş olarak da onu kendi günlüğüme kaydettim.

27

Yılbaşı bayramlarından kısa bir süre sonra annemin durumu çok daha iyiye gitmişti ve onu taburcu ettiler. Annem gibi taburcu edilmeye hazırlanan kadınlarla olan vedalaşma anı oldukça sıcaktı. Bu günlerde benim boş zamanım çoğalmıştı ve ben de antrenmana gitmeye karar verdim. Ama arkadaşlarımın dediğine göre Sensei birkaç haftalığına bir yerlere iş

seferine gitmişti. Bizim görüşmemiz belirsiz bir tarihe ertelenmişti çünkü üç gün sonra biz annemle beraber Moskova'ya uçacaktık.

Yola çıkarken ben kendi günlüğümü de yanıma aldım. Ve annem uçakta uyurken tekrar günlüğümü karıştırmaya başladım. Tabiî ki beni bekleyen şeylerin öncesinde müthiş derecede heyecan geçiriyordum, ama Sensei'in sözleri benim kalbimi ısıtıyor ve hayat veren bir ilâç gibi ruhumu sakinleştiriyordu.

Hava alanında Vitya dayı bizi karşılayarak, bizzat büyük babamın bizi manevî olarak desteklemek için Sibirya'dan buraya geldiği haberini verdi. İş şurasında ki, dedem bütün akrabalarımız arasındaki en çok sayılan, en çok sevilen ve en bilge kişiydi. Onun fikirlerine herkes kulak verirdi. Ve onun akrabalarımızdan birisini şahsen ziyaret etmesi büyük bir onur olarak görülüyordu. Benim için böylesine duygu dolu bir şefkatin büyük babam tarafından gösterilmesi çok hoştu, ne de olsa onun yaşlarında uçakla dahi olsa beş bin kilometreyi katetmek şaka değildi.

Büyük babamla buluşmanın verdiği mutluluk dindikten sonra geleneksel masa arkası sohbetleri başladı ve annem ailemizin başına gelen tüm musibetlerden haber verdi. Onlar daha uzun bir süre sorunları konuşmaya devam ediyorlardı, bense yoldan sonra iyice bitkin düştüğümden dolayı dinlenmeye çekildim. Zira yarınki günün zor bir gün olacağı belliydi.

Akşamleyin günlüğümü karıştırırken birileri kapıyı çaldı. Bu, büyük babamdı. O, yanıma oturarak ufak tefek şeyler hakkında sorular sormaya başladı. Yavaş yavaş bizim konuşmamız daha ciddi konulara geçti. Büyük babam karşıdan gelenlerle ilgili bana teselli vermeye çalışıyordu. O, diyordu ki, tekrar yapılacak muayenenin sonuçları ne olursa olsun üzülmeye değmez. Çünkü birçok insanlar daha da kötü durumlara düşüyorlardı ve sırf kendilerine olan hâkimiyetlerini ve iradelerini kaybetmedikleri, sonuna kadar mücadele ettikleri için galip olarak ayrılıyorlardı. Büyük babam kendi savaş hayatından hayatî misaller getirmeye başladı. Ve inandırıcı olsun diye de yukarıdaki sözleri sevdiği bir deyimle doğruladı: **"İçindeki hayat ısıtıyorsa hâlâ, yanıyordur umut daha"...** Tüm bu süre boyunca ben dikkatle ve sessizce dedemi dinliyordum. Ve o, kendi konuşmasını bitirdiğinde, ben samimi olarak ve gerçekten ruhumda neleri düşündüğümü ve hissettiğimi ona anlattım. Ben, Sensei'in öğretisi sayesinde içimde biçimleşen ve ayrılmaz bir parçam hâline gelen, hayata karşı kendi tutumumu ifade ettim. Büyük babam duyduklarına o kadar şaşırmış ve bu basit gerçekler karşısında o kadar hayrete düşmüştü ki, hatta bana tekrardan, gerçekten de ölümden korkmadığımı mı sordu.

– Elbette, – sakince söyledim ben. – Benim için ölüm; bu sadece hâl değişmesi, bir durumdan başka bir duruma geçiştir. Her zaman sizinle, ailemle birlikte olacağımı biliyorum, çünkü sizlere olan Sevgim benim içimde, benim ruhumda yaşıyor. Ve nerede olursam olayım, hangi biçimi alırsam alayım, bu Sevgi hep benimle beraber olacaktır. Çünkü ben ve benim Sevgim sonsuzdur... Ve bizzat bu hisse, ben hayatta her şeyden çok değer vermeye başladım. **Zira hayatta, yaşadığın anların niteliği, anlamsız olarak varlığını sürdürdüğün yıllardan çok daha önemli.**

Galiba bu sözler dedemin bazı hislerine dokunmuştu, çünkü o ruhunun derinliğine kadar duygulanmıştı. Ve ben düşündüm ki, yine de her bir insan ölümden korkuyor, hatta dedem gibi cesur birisi bile. Belli ki, o da belirsizlikten, ölümden sonra olacaklardan korkuyordu, ama yalnızca bununla ilgili kimseye anlatmıyordu... Büyük babam belli bir süreliğine düşüncelere daldı, sonraysa söyledi: "Evet, sanırım yine de, **bilgelik ruhun servetidir, yaşın değil**".

Ertesi gün ben dedemde meydana gelen değişiklikleri fark ettim. O daha bir neşeli, canlı gözüküyor ve sanki yıllardan beri ona rahatlık vermeyen sorularına cevapları bulmuş gibiydi. Hepimiz birlikte kliniğe doğru yola çıktık... Neredeyse tüm hafta boyunca beni muayene ediyor, her türlü analizler, röntgenler yapılıyordu. Ve nihayet tayin edilmiş gün biz annemle beraber yaşlı ve hoş bir adam olan profesörün karşısına çıktık. Ne var ki, doktor bizi sanki tuhaf, hafif bir şaşkınlıkla karşılamıştı. Ona bakarak ben de artık bedenimin çok kısa bir süre ömrü kaldığını düşünmeye başladım. Gergin bir duraklama anı araya girdi.

– Biliyor musunuz, – başladı o, hâlâ benim çekimlerin sayfalarını çevirerek. – Hiçbir şey anlamıyorum. Bana getirdiğiniz şu eylül çekimlerinde bariz bir patoloji gözüküyor, tümör artık yavaşça ilerlemeye başlamış. Şunlardaysa, şimdi yaptıklarımızda, her şey temiz. Ben hatta tekrardan çekimlerin yapılması için talimat verdim... Belki de ilk çekimlerde hata vardır, gerçi düşük ihtimal, buradaki belgelere göre kızı defalarca muayene etmişler, ya da ki... Ne düşüneceğimi bilemiyorum bile.

Ve artık bana dönerek, profesör sordu:

– En son ne zaman sende baş ağrıları olmuştu?

– Bende mi?.. Şey, – ben yoğun olarak hatırlamaya çalıştım, – sanırım, neredeyse ekim ayında, kesin hatırlıyorum. Sonrasındaysa... – ben omuzlarımı silktim.

Ve gerçekten de en son ne zaman başımın ağrıdığını tamamen unutuvermiştim. Önceki ayların dolu dolu olayları, özellikle de annemin başına gelenler, beni tamamen kendimi ve hastalığımı unutmaya mecbur etmişti. O vakit benim için kayda değer olan biricik şey, manevî uygulamalar ve anneme olan kaygımdı.

– Tuhaf... Çok tuhaf, – söyledi doktor. – Bizim çekimlere göre kız tamamen sağlam. Gerçi eski çekimler şimdi sizin kızı en azından yatalak bir durumda bize getirmeniz gerektiğini söylüyorlar... Siz doktor önerilerinden başka her nasılsa tedavi gördünüz mü hiç? – açık bir merakla sordu profesör.

– Ya, hayır, – şaşırarak cevap verdi annem. – Bize ne yazdılarsa onu da yapıyorduk.

– Ama meslektaşlarımın yazdıkları şeyler, kanser hücrelerinin artışını frenlerdi, yoksa ki onları tamamen yok etmezdi... Paradoksal bir şey! Bunca yıllık meslek hayatımda benim gördüğüm bir ilk ve benzersiz olay... Görünen burada ilâhi irade devreye girmiş, – çekimlerin ve analiz verilerinin sayfalarını karıştıran doktor konuşuyordu.

– Yani, – annem duyduklarına açıkça inanmayarak ürkekçe sordu, – teşhis onaylanmıyor mu?

Profesör başını kaldırıp, hayretle anneme baktı:

– Tabiî ki. Kızınız tamamen sapa sağlam!

Annem bir süre daha sandalyeye tutunarak oturuyordu.

Ve sonunda profesörün yanıtının anlamı ona ulaştığında, annem teşekkür etmek için onun ellerini öyle bir sıkmaya başladı ki sanki doktor kanatlı meleğin ta kendisiydi. Ben de mutluluk hissi geçiriyordum. Fakat annemden farklı olarak ben içimden, koruyucu meleğimin kim olduğunu kesinlikle biliyordum. Hatta benim aklım bile bu karara direnç göstermiyordu. O an da aklımı rahat bırakmayan biricik soru şuydu: Sensei BUNU nasıl yaptı?

Böylesine bir haberden sonra biz hastaneden çıkmadık da, sanki "pır diye uçuverdik". Aşağıda büyük babam da dâhil olmakla, akrabalarımız bizi bekliyordu. Onların sevincinin haddi hududu yoktu. Annemse hatta haç çekip sessizce Tanrı'ya şükür edince, beni sözle anlatılamaz derecede hayretlere düşürdü. Ben ilk defa olarak, – binbaşı rütbesine sahip bir subay olan ve komünizmle, ateizm ideolojisine göre yetiştirilmiş – annemin bu şekilde davrandığını görüyordum. Ve ben düşündüm ki yine de her bir insan, kimliğinden asılı olmayarak, öncelikle korkularıyla, dertleriyle ve üstün güçlere olan inancıyla sıradan bir insan olarak kalmaya devam ediyor.

Daha bir hafta boyunca benim "ikinci doğum günümü" kutlamaya devam ediyorduk. Tüm bu günler boyunca benim günlüğüm mutluluk, hayranlık içeren sayfalarla ve tekrar ve tekrar dönüp dolaşan sorularla dolup taşıyordu: "Sensei bunu nasıl yaptı? Hayatım neden böyle kökünden değişti? Hayatımda O'nun var olması sayesinde mi? Gerçekten de işin aslında kimdir O? Ve ben önceleri O'nu nereden tanıyordum?" Tek bir soru bir dizi başka sorulara yol açıyordu. Ama Moskova'dan, hatta yıllarımı alsa bile her şeyi sonuna kadar öğrenmenin katı kararlılığıyla ayrılmıştım.

28

Evde ilk iş olarak ben arkadaşlarımdan çalışmaların ne zaman olacağı haberini aldım. Anlaşıldığı gibi, bugün akşamleyin. Biz arkadaşlarla aynı saatte tramvay durağında buluşmak için anlaştık. Bana ait bütün tıbbî belgeleri ve çekimleri de antrenmana giderken yanıma alıp, sözleştiğimiz saati sabırsızlıkla bekliyordum.

Dostlarım beni coşkulu bir sevinç ve bir yığın yeni haberlerle karşıladılar. Ve bizim sevimli tramvayımız geldiğindeyse, onlar beni binmemek için zor tuttular.

– Şimdiyse biz başka tramvay hattıyla gidiyoruz, – gülümseyerek söyledi Tatyana.

– Nasıl yani?!

– Sürpriz! – neredeyse hepsi aynı anda bağırdı.

– Biz şimdi başka spor salonuna taşındık, – gururla bildirdi Andrey. – Çok daha iyi, çok daha rahat, aynalı. Hem de çok yakın, neredeyse iki defa daha yakın.

– Al sana haber işte! – şaşırdım ben.

Tüm yol boyunca arkadaşlarım bana, sağlık merkezinde midemi tedavi ettirirken, – onlar böyle düşünüyorlardı, – ne kadar çok enteresan şeyleri kaçırdığımla ilgili anlatıyorlardı. Andrey'le Kostik ise birbirlerinin sözünü kese kese antrenmanla ilgili haberlerden, Sensei'in yeni gösterilerindeki orijinal olaylardan ve manevî çalışmalar zamanı onlara anlattığı sıra dışı felsefeden bahsediyorlardı. Tatyana'yla Slavik ise onları onaylıyor ve özellikle heyecanlı anları kendi izlenimleriyle tamamlıyorlardı. Bense dikkatle ve böylesine ilginç olayların tanığı olamadığım için duyduğum büyük bir pişmanlık hissiyle onları dinliyordum. Ama diğer taraftansa, şimdi koca bir hayat beni bekliyordu.

Son durağa vardığımızda, ben kocaman çağdaş bir binanı, kültür sarayını önümüzde gördüm. Gerçi buranın yerlileri onun adını sadece kulüp diye koymuşlardı. Onun içerisinde sinema salonu, değişik gruplar için çok sayıda odalar ve tüm duvarlarında aynaları olan güzel bir spor salonu vardı.

– Bu harika! Şimdi istediğin kadar aynaların önünde "maymunluk" yapabiliriz, – kendi sayısız yansımalarımı seyrederken şakayla söyledim ben.

Salona çocuklarla beraber Sensei dâhil oldu. O, sıcak bir şekilde bende dâhil olmakla bizim hepimizi selâmladı. Elini sıkarken ben hayranlıkla onun gözlerine tek bir soruyla bakıyordum: "Nasıl?" Benim şifa buluşumun Sensei'in elinin işi olduğuna, üstün güçlerin devreye girmesi veya profesörün de dediği gibi "ilâhi irade"nin olduğuna inanmaktan daha öte, ben bunun böyle olduğunu biliyordum sadece. Ama bu kadar kısa bir sürede O, bunu nasıl yapabildi? Hastalık neden bu kadar çabuk kayboldu?

Benim varlığımı şükran duyguları doldurmuştu. Ama bu hisleri yalnız bakışlarımla ifade edebiliyordum çünkü etrafta çok fazla meraklı vardı. Ve çocuklar soyunma odalarına gittiklerinde ben cesaretimi toplayarak Sensei'den benimle yalnız olarak konuşmasını rica ettim. O da memnuniyetle kabul etti.

Biz lobiye çıktık ve ben Moskova'daki olaylarla ilgili anlatırken kendi hastane belgelerimi ona göstermeye başladım. İçimi dolduran duygularımı ona anlatmaya çalıştım. Ama aşırı heyecandan dolayı birbirlerinden kopuk teşekkür kelimeleri ortaya çıkmıştı. İgor Mihailoviç bir doktorun profesyonel el hareketleriyle tüm çekimlerin sayfalarını çevirip, belgeleri gözden geçirdikten sonra, iyi kalpli bir sesle sordu:

– Memnun musun?

– Hem de çok! Hatta memnun olmaktan daha fazla.

– İyi işte, önemli olan da bu.

– Yine de anlayamıyorum, öyle bir izlenim var ki, sanki bu hastalık hiç olmamış gibi... Ama tüm şu eski çekimler, doktorların teşhisi, hastane belgeleri, – şaşkın şaşkın konuştum ben.

Sensei gülümsedi:

– Biliyor musun, şöyle bir Lâtin deyimi var: "Belgelerde olmayan şey, dünyada da yoktur".

– Hayır, ben ciddiyim. Bunu Sizin yaptığınızı kesinlikle biliyorum, ama nasıl? Neden bu kadar çabuk?

– Ama da yapıyorsun, – hafiften gülümsedi Sensei. – Ne düşünüyordun, seni herhangi bir işlemle iyileştirdiklerine gerçekten de inanmak için, kafatasını yarıp oradan bir parça beyin kesip almak veya mideni ilâçlarla tıka basa doldurmak mı gerekiyordu?! Ama zira, **herhangi bir eylemi her şeyden önce bizim biçimlenmiş düşüncemiz doğuruyor**... Sen hiç stigmatikler hakkında duymuş muydun?

– Kulağa tanıdık bir isim...

– Stigmatikler, derin inançları olan insanlardır ve sayılı dakikalar içerisinde onların ellerinde, ayaklarında kanayan yaralar ortaya çıkıyor, yani bizzat İsa'nın çarmıha gerildiği vakit üzerinde oluşturdukları yerlerde. Ve harfiyen üç gün sonra bu yaralar hiçbir iz bırakmadan kayboluyor. Bazı inançlı stigmatiklerde ise bir tek yaralar değil, aynı zamanda çiviler bile ortaya çıkıyor. Üstelik bu çivileri incelediklerinde gerçekten de bunların herhangi bir et veya deri oluşumlu bir ur değil de, fakat o zamanlara ait bir malzemeden yapılmış, yani neredeyse iki bin sene öncesinde imal edilmiş gerçek çiviler olduğunu hakikaten de doğruluyorlardı... İnanç gerçekten de mucizeler yaratıyor. Ve de inanan bir insan için, kime veya neye inandığından bağımsız olarak, imkânsız olan hiçbir şey yoktur... Sense diyorsun ki, neden bu kadar çabuk?

– Ama ben kendimin inanan bir insan, dahası derinden inanan bir insan olduğumu hiç söyleyemem... Çünkü gerçekte ben, şey, ...(burada az daha Size diyecektim) üstün güçlere ancak, Moskova'da profesörün benim sağlam olduğumu onaylayan sözlerini duyduğum zaman inandım. Yani, her şey olup bittikten sonra.

– Her şey düşündüğünden daha basit. Eğer insan kendisinin iyileşeceğine derinden inanamıyorsa, o zaman başka birisinin, manevî olarak daha gelişmiş bir insanın ona inanması lâzım. Ve o zaman sonuçlar tüm beklentileri aşar.

– Ne yani, bu şekilde istenilen bir hastalığı yenmek mümkün mü?

– Kesinlikle.

– Peki, bunun için ne yapmak gerekiyor?

– Sadece içtenlikle inanmak ve doğru düşünmek gerekiyor. Ama derin bir inançla, Sevgiyle, olumlu düşünceyle inanmak. Ve de orada "ben iyileşmek istiyorum" gibisinden değil, fakat artık sağlıklı bir insanın pozisyonundan. Bu zaman insan her halükarda bu onaylayıcı olumlu düşünceyle kendine özgü bir, şöyle diyelim "yüzde yüzlük sağlık matrisi" oluşturmuş oluyor. Bu matris de inancımızın gücü sayesinde bizim bilinçaltımızda muhafaza ediliyor... Ve bizzat bu "matrisin" sayesinde, onun sağlık şemasına binaen vücut fiziksel düzeyde kendi işlevlerini eski hâline getiriyor, çünkü o sadece ve sadece olarak bilinçaltının komutlarını uyguluyor. Bu kadar basit.

– Peki, o zaman başka bir insanı inancımızla nasıl sağlığına kavuşturabiliriz?

– Aynı şekilde. Ancak bu "matris" veya ona hologram dersek daha doğru olur, sağlık imajı olarak düşünce bazında bir insandan diğerine aktarılıyor...

– Ve bunu da çok ama çok güçlü inanan her bir insan yapabilir mi?

– Elbette... Ben sana bizim Volodya'nın başına gelmiş bir hadiseyi anlatabilirim. Ama yalnızca sırf sen kendin de bunları yaşadığın için sana anlatacağım. Ama bak, sakın kimseye anlatmayasın. İstersen, el altından, kimsenin duyamayacağı bir şekilde Volodya'dan sorabilirsin... Onun babası Çernobil kazasının sonuçlarını yok etme çalışmalarında görev yapmış. Buna kadar onun midesinde ağrı varmış, gastrit olduğunu düşünüyorlarmış. Ve işte, oradan döndüğünde onun durumu bayağı bir kötüye gitmiş. Doktorlar da tartışmasız mide kanseri teşhisini koydular. Doğal olarak, acil ameliyat yapılması gerekiyordu. Volodya o akşam benim yanıma geldi ve bir şeyler yapmak mümkün mü diye sordu. Ben de ona bu tekniği anlattım. O da rahatlayarak, tüm lüzumsuz düşüncelerini def edip Tanrı'ya, bir yanlışlık olduğu için, babasının tamamen sapa sağlam olduğu ve her şeyinin de iyi olduğundan dolayı şükür ediyordu. Volodya kendi günahları, babasının günahları ve yaptığı her şey için af diliyordu. O, pişmanlık duyuyordu ve aynı anda da Tanrı'ya şükürler ediyordu...

– Af edersiniz, ama insan gerçekten de Tanrı'nın karşısında günahkâr mıdır?

– Nasıl anlatsam ki sana, işin gerçeğinde insan bir tek kendisinin karşısında, kendi ruhunun karşısında günahkârdır... Şöyle ki: günah faktörü çocukluğumuzdan beri bizim bilinçaltımıza yerleştiriliyor. Bize, hangi dine ait olursak olalım, hepimizin Tanrı'nın önünde suçlu olduğumuzu aşılıyorlar. Ama Tanrı'nın karşısında bizlerden hiç kimsenin suçu yoktur! Biz yalnızca kendi karşımızda suçluyuz. Tanrı, O, yalnız iyilik yapar. Fakat bizim, kendimiz kendimizi çamura bulaştırıyoruz. İşte bu yüzden de biz çamura batmış hayvanlar olduğumuzu itiraf edip, Tanrı'dan af dilediğimizde, O'nun var olduğu gerçeğini kabul ediyoruz, O'nun gücünü kabul ediyoruz ve de en önemlisi kendimizi Sevgiye, olumlu şeylere ayarlıyoruz... İşte Volodya da bu yöntemi birkaç gün boyunca, uyumaya uzanmışken, uykudan uyandığında, boş bulduğu her dakika uyguluyordu. O, bu duayı derinlemesine olan bir inançla ve yakınına duyduğu büyük bir Sevgi hissiyle telâffuz ediyordu. Kendisinin itiraf ettiğine göre, böylesine bir ruh hâlini hayatında hiçbir zaman yaşamamıştı. Gerçi Volodya meditasyonlarla kendi manevî doğrultusunda uzun süreden beri uğraşıyor... Ama en şaşırtıcı olan şey şu. Bizim konuşmamızdan yedi gün sonra, altını çiziyorum, artık yedinci gününde, onun babasını ameliyatta "yardıkları" zaman, hiçbir şey bulamadılar. Dikişleri atıp eve gönderdiler. Teşhis onaylanmadı, doktor hatası yerine saydılar. Ve şu ana kadar da babası yaşıyor ve kendisini harika hissediyor, iş yerinde gençlerle beraber ter döküyor... Ne var ki, bu yaşlı adam tüm hayatı boyunca kimseye inanmıyordu ve bir tek kendisine, kendi güçlerine umut bağlıyordu... İşte al sana, derin inancın neler yapabileceğine dair gerçek hayattan bir örnek.

Ve biraz sustuktan sonra, Sensei ekledi:

– İnanç; bu yalnızca bir kelime değil, bu insanın kendisi tarafından üretilen muazzam bir dâhilî güçtür. Ve "Lotus çiçeğinde" hakkında konuştuğumuz ilâhi Aşk'la birleştiğindeyse, bu inanç öylesine bir gücü doğuruyor ki, bu güç gerçekten de "imkânsızı" var ediyor. Gerçi tüm

şu sözler: "mucizeler", "imkânsız"; sadece insanlara has kelimelerden ibaret. Çünkü Şambala'nın ilminde bunların hepsi tabiatın doğal yasalarıyla açıklanıyorlar, sadece şimdiki aşamada insanlık tarafından bilinmiyor tüm bunlar. Düşüncenin doğurduğu İnancın ve Aşk'ın gücü; bunlar ezelden beri insan varlığına has şeyler. Bu, insanı sıradan bir iki ayaklı hayvandan farklı kılan şeydir.

Bu yüzden de insanlığın tarih boyunca gelmiş geçmiş bütün büyük Öğretmenleri insanları İnanca ve Sevgiye davet ediyor ve bu ilimleri onların algılama seviyelerine göre veriyorlardı. En azından İsa'nın şu sözlerini hatırla: "Eğer siz hiç olmazsa hardal tanesi büyüklüğünde bir inanca sahip olursanız ve şu dağa söylerseniz: "şuradan buraya geç" ve o geçecektir; ve sizin için imkânsız olan hiçbir şey kalmayacaktır". Ve bunlar boş lâflar değil, bunlar işitmeyi bilenler için birer hakikî ilimdir: "Kulak veren işitir".

– İlginç. Ama eğer bu muazzam güç doğal yasalarla açıklanıyorsa, demek ki, anladığım kadarıyla bazı formüllerin olması lâzım.

Sensei gülümsedi:

– Kuşkusuz, formüller var... Ama insanlar bu ilimleri formül hâlinde onlara vermek için henüz hazır değiller, çünkü insanların çoğunluğunun düşüncelerinde hayvanî başlangıç çok fazla baskın... İşin özündeyse, bu gücün varlığını gerçekten ispat etmek; bu kâinatın yasalarını açmak, Tanrı'nın varlığının gerçekliğini açmak anlamına geliyor... Hatta sınırlı olanaklara sahip, "körü körüne" bir insan inancı bile çok şeylere kadirdir. Hakikî bir inançsa sınırsız imkânları açıyor. O, bir tek gezegenleri hareket ettirmeye değil, fakat tek bir düşünceyle birçok dünyaları yaratmak, yok etmek ve yönetmeye kadirdir.

– Evet... Böyle bir güçle birisinin sağlık durumunu, sanırım, bunu düşündüğün anda geri getirirsin! – kendim için tamamen yeni bir düşünce dünyası açarak, hayranlıkla söyledim ben.

– Kesinlikle doğru.

Bu zaman ben, bir zamanlar beni hayrete düşüren, İsa'nın yaptığı mucizevî şifa bulma olaylarını hatırladım. Ve anîden anlamaya başladım:

– O zaman İsa'nın sadece kendi olumlu düşünceleriyle insanları tedavi ettiği ortaya çıkıyor ama! Bense önceleri bunların hepsinin birer masal olduğunu düşünüyordum.

Sensei gülmeye başladı:

– Evet, evet, evet... Bu yüzden de O şöyle diyordu: "İnancınız neyse, alacağınız da odur"... İsa kendi gücüyle sağlık hologramını oluşturuyordu sadece, insansa bunu "körü körüne" olan inancının gücüyle ayakta tutuyordu. Ve insanın inancı ne kadar güçlü oluyorduysa, bir o kadar sağlam olarak bu hologramı bilinçaltında tutuyordu.

Ben biraz düşündükten sonra soruverdim:

– Peki, niçin bununla ilgili hiç kimseye anlatmak olmaz?

– Biliyor musun, başkalarına anlatırken insanın kendisi bile fark etmeden bilinçaltında onların cevapları ve karşılık gelen düşüncelerle tereddüt tohumlarını ekmeye başlıyor. Ve bu olumsuz güç de tedricen büyüyerek bilinçte "asalak düşüncelerin" mantığını doğuruyor,

hangisi ki etraf dünyayla ilgili kendi yetersiz bilgilerini temel alarak herhangi bir sağduyulu fikir formüle etmeye çalışıyor, yani kendi kıt bilgi bagajıyla açıklamalar aramaya çalışıyor. Bu ilişki bakımından "sağduyu" dedikleri şey; insanın, onun inancının, manevî gelişiminin birinci düşmanıdır, çünkü şüphelerin, olumsuz düşüncelerin ve olumsuz duyguların gelişmesi için uygun, verimli bir zemin oluşturmuş oluyor. Bu anlamda Tanrı ve "sağduyu"; tamamen birbirinden farklı iki kavramdan ibaret... İşte, sonuç olarak aklın savaş alanında şüpheler ve mantığın olumsuz gücü galip gelerek, "körü körüne" olan inancı, onun beslediği sağlık matrisiyle beraber yok etmiş oluyor. Ve hastalık da geri dönmüş oluyor. Bu yüzden de eğer sen manevî ilimlerde güçlü değilsen, sadece olarak inanmak, bu sağlık armağanını gönderdiği için Tanrı'ya Sevgiyle teşekkür etmek ve şifa bulmanla ilgili hiç kimseye anlatmaman gerekiyor. Yalnızca bu zaman, Sevginin gücüyle oluşturulmuş bu sağlık hologramını ta derin yaşlılığa kadar koruyup saklama şansın var.

Bu an Viktor spor salonundan çıkarak Sensei'i gördü ve antrenmanı başlatmak olur mu diye sordu.

– Evet, tabiî ki, – cevap verdi Sensei.

Biz de millete katılmak için acele ettik. Tüm çalışma boyunca ben hep bizim konuştuklarımızla ilgili düşünüyordum. Bu basit gerçekler beni hayrete düşürmüştü. Bununla ilgili önceleri de büyük insanların söylediklerinden okumuş gibiydim sanki. Ne var ki sadece okumuştum meğerse, ama derinliğini anlamamıştım. Sensei, binlerce yıl boyunca var olmuş şeylere yeni bir görüş ufku açmıştı benim için.

Bu konuya kendimi kaptırarak ben de evdeki bütün kitapları alt üst edip, sonunda İsa'nın şifa verme vak'alarıyla ilgili İncil'den alıntıların yayınlandığı o dergiyi buldum. Şimdi tüm bunları ben tamamen farklı gözlerle, tamamen farklı düşüncelerle ve çok kısa bir süre zarfında benim başıma gelmiş o sıra dışı olayların zirvesinden bakarak yeniden okuyordum. Böylece benim için yavaş yavaş farklı bir dünya, kudretli Düşünce gücünün doğurduğu yeni bir dünya açılıyordu.

29

Arkadaşlarla beraber manevî çalışmalara giderken ben onların konuşmalarında değişimin başladığını fark ettim. Onların ifadelerinde daha fazla iyi sözler, olumlu anlar, akıllı düşünceler ortaya çıkmıştı. Onlar hatta toplu çabalarıyla, günlük ifadelerinde sık sık kullandıkları asalak kelimelerden kurtulmaya karar verdiler. Ceza olarak da, lâfı "ağzından kaçıran" şahıs herkese birer poğaça veya simit alacaktı. Ben de birkaç kez bu şekilde "para cezasına" çarpıtıldıktan sonra söylediklerime ve her şeyden önce de kendi düşüncelerime daha bir dikkat etmeye başladım.

Biz sevimli alanımıza giderken büyük olmayan, ama ayak izleriyle epey düzleştirilmiş kardan bir çığır açılmıştı. Volodya, Stas, Jenya, Sensei ve Nikolay Andreyeviç artık alanda duruyorlardı. Biz "kudretli azınlığa" katılırken, gelişimizle yarıda kesilen konuşmanın devamını dinlemeye başladık.

– ... fakat kendi denemelerimizde hipnozu kullanırken biz, onun bilinci devre dışı bırakarak direkt bilinçaltıyla çalıştığını açığa çıkardık, – tutkuyla anlatıyordu psikoterapist. – Ve bilinçaltında somut bilgilerin olmadığının sonucuna vardık. O, her şeyi olduğu gibi algılıyor: eğer biz insana şarkıcı olduğunu telkin ediyorsak, oysa hayatında hiçbir zaman şarkı söylememiş, adam şarkı söylemeye başlıyor; eğer eline soğan verip, bunun şirin bir elma olduğunu söylüyorsak, hatta yüzünü bile ekşitmeden memnuniyetle yemeye başlıyor vesaire. Biz hatta başkentteki meslektaşlarımızın, insanın hipnoz hâlindeyken beyin kabuğu hücrelerindeki frenleme ve kan damarlarının uyarıcılara karşı tepkisi üzerine olan bir seri araştırma deneylerinin tekrarını yaptık. Uyurgezerin eline sıcak(+65°C) suyla dolu bir şişe koyuyor, yüksek sesle zil çalıyorduk. Fakat el damarlarının bu uyarıcıya karşı hiçbir tepkisi olmadı. Pletismogram seviyesi değişmiyordu. Bu uyarılara karşı duyarsızlığa hipnotize edilmiş denek ise, hiçbir şey hissetmediği cevabını veriyordu ve onun yüz ifadesi de bunu onaylıyordu. Veya ona keyfi olarak çağrılması imkânsız şöyle bedensel olguları telkin ediyorduk. Meselâ, sıradan bir kâğıt parçasının hardal yakısı olduğunu. Bu vakit kâğıt parçasını koyduğumuz yerdeki derinin yüzeyinde buna karşılık gelen kızarıklıklar meydana geliyordu... Yani hipnoz altındaki insan, psikolojik suretten tut, vücut tepkilerine kadar bizim verdiğimiz tüm komutları harfiyen yerine getiriyordu.

– Çok doğru, – cevap verdi Sensei, – çünkü hipnoz; bu zaten insandaki hayvanî başlangıcın tam boyut olarak kendisini göstermesidir, bu akıldan "kurtulmak" ve ruhunu devre dışı bırakmaktır. Hipnoz, bilinçaltının bir fonksiyonu oluyor sadece. Hipnoz altındaki bir insan işin gerçeğinde her kim ise ona da dönüşüyor, eğer hayvanî başlangıç onu tamamen istilâ etmişse; zombiye, yani basit olarak itaatkâr bir et parçasına veya Ömer Hayyam'ın da çok doğru bir şekilde belirttiği gibi "bir çuval kemik, doku ve kan pıhtısına".

– Peki, "zombi" kim oluyor? – soruverdi Tatyana.

– "Zombi" diye Afrika kabilelerinde, psikolojileri uyuşturucu maddeler ve özel psişik etkilerle belirli bir tarzda programlaştırılmış insanları çağırıyorlardı; onlar kabile reisinin istenilen talimatını kayıtsız şartsız yerine getiriyor ve bir tek kendilerini değil, fakat kendi annelerini, kendi çocuklarını bile öldürebilirlerdi... Kısacası, "zombi"; bu içerisindeki ruhunu "çıkardıkları" veya "devre dışı bıraktıkları" ve aklını elinden aldıkları bir insanın vücudu, – cevap veren Sensei ve artık Nikolay Andreyeviç'e hitaben devam ediyordu: – Hipnoz, kişiliğin "kırılmasıdır", saldırıdır, köleliktir. Ve siz de orada doğal olarak, aptal, hayvansal itaatten başka hiçbir bilgi bulmayacaksınız.

– Aptal hayvansal itaat konusunda ben size tam olarak katılmıyorum, – itiraz etti Nikolay Andreyeviç. – Zira benim bildiğim kadarıyla, hipnotize olmuş kişiye ait "ben" sürekli olarak gerçekliğin kontrolünü elinde tutuyor ve istenildiği vakit eski hâline döndürülebilir.

Hipnozcu yalnızca hastanın bilinç dışı olarak kabul ettiği şeylere etki yapabilir. Tıbbî araştırmalarda yazdıklarına göre, direnç ve koruma mekanizması tamamen devre dışı kalmıyor.

– Eğer her şey sizin dediğiniz gibi olsaydı, işin aslında, o zaman dünyandaki tüm ileri ülkelerin istihbarat servislerinde hipnozdan bu kadar etkin olarak istifade etmezlerdi. Sizin de bildiğiniz gibi, tüm yeni buluşlar, teknolojiler ve bilgi sızdırmanın en iyi yöntemleri ve insan psikolojisi üzerindeki kontrol metotlarının hepsi, ilk sırada, ülkelerin askerî çıkarları için kullanılıyor ve sadece çok küçük, önemsiz bir kısmı barışçıl amaçlara hizmet ediyor.

– Tamam o zaman. Ama hipnozu tıbbî amaçlarla da kullanmak mümkün, herhangi bir hastalığı iyileştirmek için. Bunu da inkâr etmeyeceksiniz değil mi?

– Edeceğim. Hastalık ne oluyor? Bu ilk sırada, vücudun işlevlerinde veya dokularında ciddi bozuklukların mümkünlüğüne dair bir sinyaldir. Hipnozcu tarafından bırakılmış hipnoz sonrası telkin, hangisini ki sonuç olarak insan aklı güya kendi fikriymiş gibi hayata geçiriyor, yalnızca bu ağrı sinyalini ortadan kaldırıyor, fakat hastalığın asıl sebebini yok etmiyor. Ve insan hayalet umutlara aldanarak gerçekten de bir süreliğine ağrı hissini hissetmeyecektir. Gerçekteyse, kendisi için daha da kötü yapacaktır, zira hastalık her durumda ilerlemeye devam edecek ve sonunda da çok daha kötü, faaliyete geçmiş bir durumda ortaya çıkacaktır. Hipnozla "tedavi olmak", sağlıklı olmak anlamına gelmiyor. Çünkü böyle bir "tedaviyle" hatta bir hastalığın hafif bir türü bile daha ciddi başka bir hastalığı doğurabilir.

– Peki ya, tedavinin etkisi devreye girdiğinde hastada oluşan alışkanlıklara ne demeli. Zira bu defalarca kanıtlanmış bir şey; kötü alışkanlıklar ortadan kalkıyor, iyi olanlarsa tam tersine, biçimleniyor, dâhil ediliyor ve aklın kendisi farklı türlü çalışmaya başlıyor. Neden öyle? Bunu neyle açıklarsınız?

– Her şey çok basit. Akıl hipnoz altındayken bir kural olarak, "güvenen dinleyici" konumunda bulunuyor. Yani o, sanki bir kenardan, tamamen analizden yoksun bir şekilde bakıyor. Eğer hipnoz durumundayken ona dinlememesini veya unutmasını veya alışkanlıklarını değiştirmesini emrederseniz, tüm bunları harfiyen uygular. Ve sonradan da o, bu komutu kendi kişisel fikriymiş gibi algılamaya başlayacaktır... Bizim aklımız mükemmel değil, hiç mükemmel değil. Mükemmel olan Ruh'tur ve onun olanakları sınırsızdır. Ama insanı hipnoz durumuna soktuklarında ruh devre dışı kalıyor, çünkü insanda bariz olarak hayvanî başlangıç uyanmaya başlıyor. Ruh, doğal olarak kaybediyor ve artık akla etki edemiyor. Bu yüzden de hipnoz genel olarak, insanlar için korkunç bir şey.

– Ya eğer insana iyi şeyler telkin ediyorlarsa?

– Hiçbir önemi yok.

– Fakat hipnoza karşı hassasiyet tüm insanlarda var, sadece değişik seviyede ve değişik biçimlerde oluyor.

– Doğal olarak, manevî ve hayvanî başlangıçların herkeste değişik seviyelerde var olmasının tüm insanlara has bir şey olması gibi aynen.

– Fakat hipnoz, uyku veya şu meditasyon gibi diğer değiştirilmiş bilinç durumlarıyla da ortak hatlara sahip. Zira hipnoza da beyne giden sinyal akımlarının azalmasıyla ulaşılıyor, kişi bunun öncesinde de herhangi bir duyusal uyarı üzerine konsantre oluyor...

– Evet, ama siz istenilen bir bilinç durumunu değiştirme yönteminin başlangıcına özgü özellikleri saydınız. Hipnozun en önemli farkı, fiziksel düzeye de yansıyan bu durumun kendisinin akışında yatıyor. Ben hipnozu "komut kopyalanması" durumu olarak tanımlardım. Siz onun fizyolojik düzeyde nasıl kendisini gösterdiğine bir bakın. Eğer uyku ve meditasyonla karşılaştırırsak, o zaman bu durumlarda olduğunun tersine, oksijen ve karbondioksitin miktarları değişmiyor. Diğer değiştirilmiş bilinç hâllerinden farklı olarak hipnoz, uyanık olma durumundan fiziksel sapmalar eşliğinde gerçekleşmiyor: elektroensefalografi dalgaları("beyin dalgaları") çoğu zaman uyanık hâldeki insanda olduğu gibi aynı kalıyor vesaire. Yani bunlar sadece şimdiki aşamada sizin bilimin hakikaten tespit edebildiği gerçeklerdir.

Meditasyon ise; bu tamamen farklı bir değiştirilmiş bilinç hâli. Hatta "meditation" teriminin kendisi bile, Lâtinceden tercümede "tefekkür" anlamına geliyor. Meditasyon, belirli bir nesne üzerinde yüksek seviyedeki dikkat konsantrasyonunun veyahut da tam tersine, mutlak dikkat dağılımının ulaşıldığı bir durumu temsil ediyor. Bu durum içerisindeyken algılama ve düşünce süreçlerinin duraksama anı başlıyor, insanın dış dünyadan kendine özgü bir duyusal izolasyonu ve dâhilî, manevî dünyası, manevî varlığı üzerinde mutlak konsantrasyonu gerçekleşiyor. Doğal olarak fizyolojik düzeyde, geçici olarak beynin temel entegre mekanizmalarının kapatılmasıyla bağlantılı olan böyle bir psişik durgunluk, insanın sinirsel ve psişik fonksiyonlarının onarılmasına yardımcı olarak, kendisinden sonra ferahlık, dâhilî yenilenme ve hayat sevinci hislerini bırakıyor... Hipnoz ise kendisinden sonra bilinçaltı düzeyinde kişiliğin ezilmişliği hissini bırakarak bununla da insanın bilincinde köle psikolojisini biçimlendirmiş oluyor.

Ve meditasyonlarla ilgili ilginç bir şey daha var. Uyanık hâldeyken normal olarak işleyen duyu organları, merkezî sinir sisteminde yüksek seviyede kendi dâhilî "gürültülerini" oluşturarak, bununla da çağrışım ve entegrasyon süreçlerinin akışını zorlaştırıyorlar. Meditasyon zamanıysa beynin "kendisine ait gürültülerinin" seviyesi son derece düşük seviyeye iniyor ve bunun sonucunda da meditasyon yapan kişinin yapılandırdığı belirli görevlerin çözümü için, çağrışımsal ve entegrasyonel süreçlerin çok daha verimli olarak kullanılmasından yana imkânlar ortaya çıkıyor... Yani hipnoz ve meditasyon; bunlar tamamen birbirinden farklı iki bilinç durumudur. Meditasyon, manevî başlangıcı uyandırmanın yollarından bir tanesidir. Hipnoz ise, altını çiziyorum, bu sadece olarak hayvanî başlangıcın bir fonksiyonu.

– Ama en azından psikoterapik amaçlarla hipnoz kullanarak insana kendi gücüne, kendi olanaklarına güven hissini aşılamak olur, değil mi, – Nikolay Andreyeviç bir türlü sakinleşmek bilmiyordu.

– Hipnoz, kendi gücüne güven hissini aşılamak için yeteri kadar uygun bir şey değil, zira o aynı zamanda diğer insanın iradesine karşı etki altına alınabilirliğini, uysallığını artırıyor. Buysa kendi sırasında insanın kendi mahiyetinin, onun yaşadığı hayattaki hakikî mukadderatının doğasına ters bir şey. Zira dâhilen, bilinçaltı seviyesinde, o gerçek Özgürlüğe, kendi Ruhunun Özgürlüğüne doğru can atıyor. Bu yüzden de, prensip olarak, hayatta daima bağımsızlığa yönelik, kişiliğini kabul ettirmeye yönelik ve dış özgürlüğün her türlüsüne yönelik bir özlem vardır.

Ve eğer siz gerçekten de insana değişmesi için, kendi gücüne ve imkânlarına inanması için yardım etmek istiyorsanız, onu kendi sözlerinizle, kendi düşüncelerinizle, kendi kanıtlarınızla ikna edin. Çünkü **sözün gücü, düşüncenin gücünü canlandırıyor, düşüncenin gücüyse hareketi doğuruyor...** Ama hiçbir şekilde hipnozla, insanın bilinçaltına verilen açık komutla değil. Zira siz ne yaptığınızın farkında değilsiniz, çünkü hipnozun gerçek doğası ve onun insanda uyandırdığı o olumsuz güçler sizin tarafınızdan daha hiç ama hiç bilinmiyor...

Nikolay Andreyeviç düşüncelere dalmış duruyordu. Bu zaman geriye kalan çocuklar da alana yaklaştılar. Onlarla selâmlaşan Sensei söyledi:

– İşte herkes toplandı, buyurun başlayalım... Bugün biz geçen sefer de yaptığımız, olumsuz düşüncelerden arınma üzerine olan o meditasyonu yapacağız. Geçen sefer olmayanlar için tekrar edeyim. Demek, rahat olarak durunuz ve ayaklarınızı omuz genişliğinde açınız. Eller karın nahiyesinde açılmış parmaklarınızın uçları birbirlerine dokunacak şekilde olmalı. Uç uça, yani büyük parmak büyüğe, işaret parmağınız işarete ve bunun gibi. İşte böyle.

Sensei bana bu birleşmeyi gösterdi.

– Rahatlamanız, tüm düşüncelerinizi defetmeniz ve yalnızca normal nefes alış verişi üzerine konsantre olmanız gerekiyor. Arkasından, kol ve bacakları tamamen gevşediğinde ve içinde huzur hissine ulaşıldığında, insan kendisinin bir su küpü olduğunu hayal etmeye başlıyor. Yani, kafasının yukarı kısmı sanki su küpündeki gibi kesilmiş gibi... Suyun çıktığı kaynaksa ruh oluyor. Bu su, tüm vücudu doldurmaya başlıyor ve eninde sonunda onu doldurarak, su küpünün kenarlarından taşıp, bedenin üzerinden akarak yere gidiyor. Suyun bedeni doldurma ve yere akma süreciyle beraber olarak da, tüm kötü düşünceler, tüm sorunlar, yani insanın aklında var olan tüm o pislikler ve endişeler de akıp çıkıyor. İnsan âdeta dâhilen bütün bunlardan temizlenmiş oluyor. Ve o bu şekilde temizlendiği vakit, ruhun ve düşüncelerin keskin ayrılmasını hissetmeye başlıyor. Kendi içerisinde bulunan ruhunu ve hem de su küpünün üzerinden bu süreci gözlemleyen ruhunu. Sonuç olarak, bu meditasyon üzerinde günlük çalışmalarla insan kendi düşüncelerini olumsuz şeylerden temizliyor ve sonrasında da onları kontrol etmeyi, sürekli olarak kendi aklını "temiz" durumda tutmayı öğreniyor... Sorusu olan var mı?

– Peki, neden ellerimiz bizzat bu şekilde birbirlerine dokunmak zorunda? – sordum ben.

– Çünkü bu meditasyon zamanı vücut içerisinde belirli enerjilerin dolaşımı gidiyor, sonra bir gün bunlarla ilgili anlatırım size. Parmak uçlarıysa bu çemberi kapatmış oluyor. Bundan

başka, parmak uçlarında bulunan derideki sinir reseptörlerinin uyarılması gidiyor ve bu da beyne olumlu, sakinleştirici bir etki yapıyor... Başka sorusu olan?

Herkes susuyordu.

– O zaman başlayalım.

Sensei'in rehberliği altında biz bu meditasyonu yapmaya başladık. Ben kendimi bir su küpü olarak hayal etmeye çalıştım. Fakat benim hayal gücüm bu sureti her nasılsa yarım yamalak olarak oluşturuyordu, çünkü aklım bir türlü bu tanımlamayı kabul etmek istemiyordu. O zaman ben de kendime bir şeyler kanıtlamayı bırakıp, sadece "ben su küpüyüm" diye düşündüm ve "içimdeki su kaynağı" üzerine konsantre oldum. Ve bu vakit ilginç bir his ortaya çıktı, sanki benim bilincim kendi içime, ruhuma inerek, güneş örgüsü bölgesinde bir nokta şeklinde yoğunlaştı. Ve bu nokta yavaş yavaş onun içerisinde spiral biçiminde dönen billûr saflığındaki suyla beraber genişlemeye başladı. Nihayet bu su o kadar fazla olmuştu ki, kenarlardan taşarak yayılan hoş bir rutubetle tüm vücudumu dolduruverdi. Bu şekilde "kabı" dolduran hoş duygular "kenarlardan akmaya başladı". Bir tür heyecan verici ürperti dalgası vücudumun yukarısından aşağısına, sanki toprağa gidiyormuş gibi cereyan etti. Ben vücudumun tüm kötü düşüncelerden temizlendiğini hayal ettim. Ve belirli bir anda içimde o kadar güzel, o kadar rahat ve o kadar huzur dolu hisler doğdu ki, ben hatta dayanamayıp, hafiften meditasyona ara verdim ve içimden, kalbimden bana hayatta verdiği her şey için ve biz çocuklarına duyduğu kocaman Sevgisi için Tanrı'ya teşekkür ettim. Sonraki an ben ansızın, bilincimin, yani gerçek "ben"in, sanki vücudun üzerinde bulunduğunu fark ettim. Vücudun kendisiyse hiç de vücuda benzemiyordu. Onun "küpvari" tepesinden binlerce rengarenk ince iplikler çıkıyor ve sürekli bir hareketlilikle toprağa gidiyorlardı. Su küpünün derinliğindeyse bu iplikleri çok daha dolgun renklere dönüştüren parlak bir şeyler ışıldıyordu. Güzelliği, tabiî ki, düpedüz baş döndürücüydü. Ama bu vakit ben Sensei'in uzaklardan bir yerlerden bana ulaşan tatlı sesini duydum:

– Şimdiyse hızlıca iki kere derinden nefesinizi alın, verin. Hızlıca yumruklarınızı sıkıp, açınız. Gözlerini açın.

Ben çabucak kendime geldim. Ama bu dâhilî kendinden geçmişlik hâli bendeki "ben"in derinliklerinde bir yerlerde kalmıştı. Sonradan anlaşıldığı gibi çocuklardan her birisi bu durumu farklı türlü yaşamıştı. Büyük ağabeylerde benden daha iyiydi, ama benim arkadaşlarımda her şey "sıradan hayal" düzeyinde gerçekleşmişti. Fakat Sensei onlara, ilk başta çoğu kişilerde her zaman böyle olduğunu söyledi. Ama evde her gün yapılan ısrarlı çalışmalar yoluyla ve hem de kendi ahlâkî vasıflarını iyileştirme arzusuyla, belli bir süre sonra belirli hislere ulaşılabilir, sonrasındaysa kendi düşüncelerini sürekli kontrol etmeyi öğrenmek mümkün. Önemli olan kendine, kendi güçlerine inanmak vede tembellik etmemek.

Biz alandan ayrılmaya başladığımızda, ben uygun bir anı yakalayıp sessizce Öğretmene sordum:

– Söyler misiniz, çocuklar ben olmadığım zamanlarda onlara yeni meditasyonlar verdiğinizi söylediler. Sanırım ben çok şeyleri kaçırdım. Şimdi ne yapacağım ben?

Bunun karşılığında Sensei de bana iyilik dolu bir bakışla bakarak, cevap verdi:

– İnan bana, **hayırlı niyetlerle hayırlı ameller yapan kimse için, kaçırdıklarından dolayı efkârlanmaya lüzum yoktur, zira o kendi ruhunu tanımak için çok daha fazla bir gücü elde ediyor, boş durmaktan çok daha fazla.**

O zaman, tabiî ki, ben Sensei'in hangi hayırlı amelleri ima ettiğinden pek fazla bir şey anlamamıştım, çünkü yaptığım her şeyi sıradan, günlük işler olarak görüyordum sadece. Ama ne var ki, bu sözler benim ruhuma o kadar çok dokunmuştu ki, hemen aynı günün akşamı benim günlüğümde kayda geçtiler.

Günler göz açıp kapayıncaya kadar uçup gitmişti. Bu yeni meditasyon o kadar çok hoşuma gitmişti ki, ben uyumadan önce zevkle onu yapıyordum, bu arada, tüm ondan öncekileri de sırasıyla. Bir gün her nasılsa ben Sensei'den onları arka arkaya aynı akşamda yapmanın zararının olup olmadığını sordum. Bunun cevabında o da, tam aksine hatta çok faydalı olduğunu, çünkü insanın kendi üzerinde bizzat manevî planda daha çok çalıştığını, "Lotus çiçeğinin" ise üstelik ruhu uyandırdığını söyledi. "En iyisi, onları akşamleyin uykudan önce ve sabah kalktığın zaman yapmak". Bunlar, dikkat konsantrasyonu üzerine çalışma, iç görüşü oluşturma ve düşünce kontrolü için olan en basit meditasyonlardır. Onlar tamamen zararsızdır, bu yüzden de hatta hayatında hiçbir zaman manevî uygulamalarla karşılaşmamış bir insan bile onları öğrenebilir. Ve aynı zamanda da bu meditasyonlar, basit ve anlaşılır olduklarında dolayı, en verimli olanlarıdır".

30

Antrenmanlarda ben kendimi, taze güçlerimle eski ve yeni konuları öğrenmeye adayarak, çocuklara yetişmeye çalışıyordum. Bu günler zarfında benim için en ilginç ve öğretici şeylerin hepsi manevî çalışmalarda oluyordu. Bu çalışmalardan birisinde Nikolay Andreyeviç Sensei'le reenkarnasyon konusunda tartışmaya başladı. Gerçi bana öyle geliyordu ki, sanki o tartışmaktan ziyade daha çok Öğretmeni bununla ilgili konuşmaya kışkırtıyordu. Fark ettiğim kadarıyla Nikolay Andreyeviç psikoterapist, sıkı bir ateist ve "Bizim grubun sağduyulu kişisi"(bizim onu şakayla çağırdığımız gibi) olmasına rağmen, hiçbir çalışmayı kaçırmıyor ve Sensei'e karşı kibar bir saygıyla davranıyordu.

– Ama reenkarnasyon, insanların bir hayal ürünü. Zira büyük bir çoğunluğun, ben derdim ki, patolojik olarak tanatofobiye sahip oldukları gözlemleniyor. Bu yüzden de onlar kendileri için her türlü yeniden doğmayla ilgili, ölümden sonraki hayatla ilgili masallar uyduruyorlar.

– Hiç de değil, – itiraz etti Sensei. – Ölüm korkusuna gelince, o sırf insandaki hayvanî başlangıç tarafından ortaya çıkıyor; kendini koruma içgüdüsü ve bencil negatiflik üzerine

yetiştirilen hayal gücünden doğuyor. Korku, bilginin olmadığı veya onun çok az olduğu zamanda devreye giren bir duygudan ibaret sadece... Reenkarnasyona gelince ise, bu olgu gerçekten de doğada mevcut. Ve sen hatta onun ne kadar uzun zamandan beri mevcut olduğunu hayal bile edemezsin.

Sensei son zamanlarda Nikolay Andreyeviç'e arkadaşçasına "sen" diye hitap ediyordu.

– Hayır, ama eğer bu gerçekten de böyle olsaydı, biz bir şeyleri, belli kısımları veya başka bir şeyleri hatırlardık en azından.

– Peki ya sen, meselâ, bir sene önce bu gün, ne olduğunu hatırlıyor musun?

Nikolay Andreyeviç düşündü ve emin olmayan bir sesle söyledi:

– Sanırım işteydim, eğer pazar gününe denk gelmemişse.

– Demek, sen tam olarak bu günü hatırlayamıyorsun.

– Hayır.

– İşte. O zaman başka zamandan, eski hayatının olup olmadığından ne diye konuşuyorsun ki... Biz senin hipnozunla ilgili artık konuşmuştuk, aklın varlığından, hayvanî başlangıcın ve ruhun varlığından bahsetmiştik. Sen, sırf gerçek olan sen, ruhunda bulunuyorsun. Akıl; bu algılayan şeydir. Ve orada da senin "ben"inden bir parça bulunuyor. Yani sen sanki iki kısma bölünmüş gibisin: ruhunda kendini bir başka olarak hissediyorsun, ama kafanda tamamen bundan farklı düşünüyorsun. Bak, sen güzel bir şekilde kendi üzerinde, gerçekte kim olduğunla ilgili, nasıl düşündüğünü, nasıl konuştuğunu, nasıl gördüğünü düşün bir kere. Ama beyin etkinliği, sözlü, sözsüz, akustik kutupların uyarılması anlamında değil tabiî ki. Tüm bunlar saçmalık. Fakat bizzat sen olarak! Kendi bilincinin içine bir bakıver. O, sonsuzdur. Uzayın ne kadar sınırsız olduğunu düşün. Ve vücudunun her bir atomunda Evrenin yansıtıldığı gerçeğini açıklamaya çalış...

– Meğer atomda Evren mi yansıtılıyor? – şaşırdı Nikolay Andreyeviç.

– Tabiî ki. Eğer şüphen varsa, atom yapısıyla ilgili kitaplara bir göz at, onu Evrenin düzeniyle karşılaştır. Hatta günümüz itibarıyla olan bilgiler bile bu gerçeği anlamak için tamamen yeterli. Veya, örneğin, vakumu ele alalım. Boşluk, onu içinde sanki hiçbir şey yok gibi, ilk bakışta. Ama onda hayat doğuyor. Neyden? Boşluktan mı? Küresel konuların üzerinde bir düşün, ciddi bir şekilde... Ama en önemlisi şunu açıklığa kavuştur: kimsin sen? Ve o zaman vücudunun, bazen bir reenkarnasyonda, bazen de diğer birisinde, yalnızca seni doğuştan ölüme doğru taşıyan bir taşıt olduğunu anlayacaksın. Ve bu taşıtı nasıl kullanacağına bağlı olarak da, nereye varacağın belli olur. Ya onun kendisi yuvarlanıp gidecek, ya da ki sen onu yöneteceksin.

İnsan, yani onun ruhu, bu taşıtın arabacısı oluyor sadece. Ve eğer ruh uykuda kalırsa, taşıt herkes nereye gidiyorsa, oraya da yuvarlanıp gider. Arabacı da daireler çizmeye devam eder. Ama eğer ruh uyanırsa, o lâzım olan doğrultuda, manevî gelişim doğrultusunda, yani onun şahsî seçimine bağlı olarak istediği doğrultuda gidecektir. Ama en önemlisi, insan Kendisinin, bu taşıtın paytoncusu olduğunu anlayacaktır. Ve işte burada, bunu bilincine

vardıktan sonra, o daireler çizmeyi bırakıp Nirvana'ya gidebilir, yani O, Tanrılara benzer olur.

Tüm çocuklar dikkatle Sensei'i dinliyorlardı. Bense cesaretimi toplayarak, beni endişelendiren sorumu Öğretmene sordum.

– Söyler misiniz peki, ruhun kendisinin, yani benim var olmamın anlamı ne?

– Anlamı basit; sonuçta olgun bir mahlûk olarak Tanrı'ya gelmek... İnsan, manevî ve hayvanî başlangıçların bir sentezidir. Ve bu sentez olmak zorunda, çünkü ruhun belirli bir biçim alması için maddenin içerisinden geçmesi, yani olgunlaşması gerekiyor. İnsan âdeta bir kelebek gibi kendi ruhunun gelişim safhasını yaşıyor. Mecazî olarak konuşursak, başlangıçta o "yumurtadan" çıkarak "kurtçuğun" maddî safhasından geçiyor veya Dünya üzerinde süründüğü "insan – hayvan" aşamasından geçiyor ve onda âdeta tırtıldaki gibi maddî meraklar ağır basıyor. O, içindeki ruhunu görmüyor ve kendi maddesiyle, yani bedeniyle kendisini bir bütün olarak farz ediyor.

Sonrasında belirli bir zaman geçtikten sonra, ya bir reenkarnasyondan diğerine geçme sürecinde, ya da ki tek bir hayat boyunca(kişiye bağlı), bilincine varıyor ve onun ruhu manevî Aşkla ilgili hayırlı düşüncelerle olgunlaşıyor. Ve tedricen insan bir "kozaya" dönüşerek, "insan – insan" safhasından geçiyor ve bu zaman ondaki gerçek "benin" yani ruhun ve "kozanın" yani bedenin net olarak bilincine varıyor. Ve de sadece onun ruhunun olgunlaşması için gerekli bir madde olarak bedeninin bilincine varıyor. Dışarıdan bu hiçbir şekilde kendini göstermeyebilir, ama onun içerisinde fırtınalar, küresel değişimler gerçekleşiyor.

Ve sonunda, ruh nihaî olarak olgunlaştığında "koza" yırtılıyor ve oradan göz kamaştırıcı güzellikte bir ilâhi varlık olan "kelebek" – ruh, uçuveriyor ve o kendi uçuşunda özgürdür. Kendisi gibi güzel varlıklarla birleşerek o, yeni ruhların doğumunda, aynı yolu geçecek yeni "kurtçukların" yaratılması sürecinde iştirak ediyor. Bu da "insan – Tanrı" safhası oluyor.

Bu yüzden de her şeyin anlamı hayvansaldan tanrısala gelişmede yatıyor, Tanrı'nın tamamlanmış bir parçası olmak için. Bu en başında beri bize, bizim içimizdeki derinliğe yerleştirilmiş. Bu yüzden biz Tanrı'yı arıyoruz, bu yüzden biz Tanrı hakkında biliyoruz...

Nikolay Andreyeviç gülümseyerek söyledi:

– Ya eğer ben ateistsem ve Tanrı'yı inkâr ediyorsam?

– İşin aslında her kim olursa olsun, hiç kimse Tanrı'yı inkâr etmiyor. Çünkü her bir insan bunu ruhunda hissediyor. Her bir kişi ne kadar cesur olursa olsun karanlıkta korkuyor, her bir kişi sonsuzlukla ilgili, ölümle ilgili, kendi hayatının ve varlığının anlamıyla ilgili düşünüyor. Sadece birçokları yeteri bilgilere sahip olmadıklarından, kendi psişik bünyelerinin koruma fonksiyonlarını devreye sokuyor ve bu düşünceleri boğmaya çalışıyorlar.

– Ne yapayım benim yapım bu, gerçek kanıtlara ihtiyacım var. Bak eğer ben gerçekten de bir vak'ayla karşılaşsaydım, en azından geçmiş reenkarnasyonla ilgili hatıralarla falan, şahsen ikna olup inanırdım buna.

Sensei birazcık düşündü ve cevap verdi:

– Tamam, senin için böyle bir fırsatı sağlayacağım. Çalışmalardan sonra bilinç hâlini değiştirme üzerine enteresan bir yöntem anlatacağım sana, bu da insanın ruhunu uyandırıp onu konuşmaya çağırmak için olanak verecek. Ama uyarıyorum, başka hiç kimse bu yöntem hakkında bilmemeli. Çünkü toplum henüz "insan – hayvan" safhasında bulunuyor. Onlar bu bilgileri zamanı geldiğinde, çoğunluk olarak "insan – insan" safhasına geçtiklerinde alacaklar... Sense hastalarından herhangi birisiyle sana anlatacaklarımı harfi harfine yapabilirsin. Ama ileriye dönük önceden uyarıyorum, reenkarnasyonda zaman anlayışı, bizim bildiğimiz şekliyle, yoktur. Yani bir insan, örneğin, iki yüz sene önce yaşamış, ama ancak şimdi yeniden doğmuş, diğeri bir sene önce ölmüş ama bir dakika sonra hayata gelmiş, üçüncüsüyse belki de çok ama çok uzak bir gelecekte yaşamış ama bizim zamanımızda doğmuş ve bunun gibi. Yani oranın kendi kuralları var, bu yüzden de çok fazla şaşırma... Anlaştık mı?

– Tabiî ki! – hayranlıkla telâffuz etti Nikolay Andreyeviç.

Bu vakit şu ana kadar konuşmayan Stas, düşünceli düşünceli sordu:

– Peki ya, Şambala'daki insanlar da reenkarnasyona tabi mi, yoksa onlar sonsuza kadar mı var oluyorlar?

– Eğer sen Şambala'nın içindeki Bodhisatvaların hayatıyla ilgili soruyorsan, onlar tamamen farklı yasalara göre varlıklarını sürdürüyorlar. Ve insanlardaki gibi böyle bedensel, kaba madde onlarda yoktur. Şambala'da gerçekliğin tamamen farklı bir tarafı hâkim... Nasıl anlatsam ki, onların vücudu; bu kendi zaman ve boyut kanunlarına göre varlığını sürdüren ince bir maddeden ibaret. Ve eğer insanların dünyasında akıl insanın vücuduna hizmet ediyorsa, evde.., yani Şambala'da, – çabucak kendini düzeltti Öğretmen, – vücut akıl için hizmet ediyor... Niçin Şambala'yı bulamıyorlar? Çünkü o tamamen farklı bir algılama frekansı seviyesinde varlığını sürdürüyor.

– O zaman, insan oraya bedeniyle beraber gidemez mi? – hayretle sordu Andrey.

– Niye ki, gidebilir, eğer kendi vücudunu bu gerçekliği algılama frekansına dönüştürmeyi biliyorsa ve beceriyorsa.

– Fantezi bir tür, – burun altından homurdandı Kostik.

– Bugünkü insanın anlayışı için belki. Ama bu bir gerçek... Eğer insanlar bunun fantezi ürünü olduğuna inanıyorlarsa, eyvallah... Fakat insan hiçbir şeyi kendisi uyduramaz, çünkü bu ilimler onun isteğinden bağımsız olarak vardı, vardır ve var olacaktır. Onun öğrenme olanakları yalnızca onun bencillik derecesiyle sınırlı. Genel olaraksa, **fantezi, işin özünde; bu sadece hayata geçirilmemiş bir gerçeklikten ibaret.**

– Peki o zaman bu üstün varlıklar bu dünyaya nasıl geliyorlar? Siz diyordunuz ki, eğer gerekliyse onların kendileri insanlarla temasa geçiyorlar.

– Sıradan bir şekilde, reenkarnasyon yoluyla. **Onların ruhu, yeni doğmuşun vücuduna sekizinci gününde giriyor, yani doğduğunda tüm insanlarda olduğu gibi.**

– İlginç, – konuştu Nikolay Andreyeviç, – peki, ruhun insan bedenine sekizinci gününde girdiğini nereden çıkardınız? Hristiyan dininde, meselâ, daha ana rahmindeyken onun girdiğini var sayıyorlar.

– Bu yanlış bir varsayım. Belli ki, birileri bir şeyleri doğru anlamamış, diğeri kendi diline yanlış çeviri yapmış, üçüncüsüyse kendi mantığından çıkarak düşünmüş; böylece gerçek bilgiler de ortadan kaybolmuş. Her zamanki gibi... **Gerçekteyse ruh insan vücuduna sekizinci gününde giriyor. Bunu hatta reel olarak tespit etmek bile mümkün. Ruh, enerjik bir öz olmasına rağmen, yine de bedene girdiğinde, ince maddenin özelliklerine sahip oluyor. Bu yüzden de yeni doğanın ağırlığı sekizinci gününde anîden üç gramdan, yirmi grama kadar bir artış gösteriyor. Bazense, istisnaî durumlarda, hatta elli grama kadar. Bunu reel olarak saptamak mümkün, eğer hassas bir şekilde yeni doğanın ağırlığı, ona girenler ve ondan çıkanlar hesaba katılarak, yedinci gününden itibaren kontrol edilirse. Yani sekizinci gününde yeni doğmuşun ağırlığında anî bir sıçrayış meydana geliyor. Bundan başka, bizzat sekizinci gününde bebeğin bakışları "canlı", ışık saçan bir hâl alıyor. Bunu fark etmemek imkânsız.**

– Peki, sonradan Bodhisatvalar insanlardan neyle ayırt ediliyor? – merak etti Kostya.

– Kesinlikle hiçbir şeyle. Onlar bilinçli bir şekilde, tüm zorlukları, mahrumiyetleri ve hem de dünyanın çekiciliklerini kendi üzerilerinde yaşamak için insanın "maddesine" yeniden doğuyorlar. Ve insan hayatı sürecinde de, yapmaları gereken o katkıyı yapıyorlar. Bazen belirli bir görevle, Şambala'da kabul edilmiş bir kararı hayata geçirmek için dünyaya "geliyorlar". Fakat daha sık olaraksa, birer gözlemci gibi. Bodhisatvalar sıradan insanlar gibi yaşıyor, sakin ve mütevazı bir şekilde kendi işlerini icra ediyorlar, gerçi dahilen bu İnsan, kendisinin Bodhisatva olduğunun tamamen farkında oluyor. Ama o, hiçbir zaman bununla ilgili bağırıp çağırmayacak ve de göğsüne vurmayacaktır. Bir kural olarak, etrafındakilerden hiç kimse bununla ilgili bilmez. O herhangi bir kişi olabilir: size yakın bir insan, tanıdığınız, akrabanız, dostunuz vesaire.

– Peki bir gözlemci olarak onlar niçin geliyorlar? – sordu Viktor.

"Sahiden de, niçin? – düşündüm ben. – Her hâlde bu üstün varlıklara bizim dünyamız fazlasıyla kirli ve bencil olarak gözükür."

– Şey, onlarda böyle bir kural mevcut, veya daha doğrusu, yükümlülük. Şambala'daki Bodhisatvalardan her birisi en azından bin yılda bir kere reenkarnasyon yoluyla bu dünyaya gelmek zorunda. Peki, niçin? İnsan hayatını yaşamak, insanlığın ne hakkında ve nasıl düşündüğüne bakmak, onlara hangi düzeyde ilimler vermek gerektiğine karar vermek için. Yani, insanın mahiyetini bilmeleri için. Zira Şambala'daki bireyde hayvanî başlangıç yok. Orada tamamen farklı bir gerçeklik hâkim. Ama orada bulunan Bodhisatvanın burada olup bitenleri anlayabilmesi için, onu bu dünyaya "atıyorlar", yani onun unutmaması için, nasıl derler, gevşememesi için. Hatta Rigden Djappo bile bu kuraldan, bu talihten yan çizemiyor. Fakat o, bir kural olarak, bu dünyaya insanlık uygarlığının hayatında küresel dönüşümlerin başlangıcı öncesinde, on – on iki bin senede bir geliyor. Fakat bir Mesih olarak değil, bir Yargıç olarak. O, kendisinden önce gelen himayesi altındakilerin yaptıkları işleri denetliyor,

insan algılamasının seviyesini, onların manevî düzeylerini veya maddiyat tarafından yutulma derecelerini değerlendiriyor. Buna bağlı olarak da arkasından bu insanlık için Şambala'da hüküm çıkarılıyor, olmak ya da olmamak gibi.

– Nasıl yani?

– Şöyle ki, eğer bir bütün olarak insanlık manevî yönde gelişen bir topluluk gibi değerlendirilmişse, o zaman muhafaza ediliyordu. Ama eğer onda baskın olan daha çok hayvandan olursa, yani maddiyattan, o zaman bundan önceki birtakım diğer uygarlıkların başlarına gelen "küresel felâketler" ile ilgili aynı hikâye tekrar ediyor. Ve sonraki uygarlığın ruhları için madde "yetiştiriciliği" maksadıyla toplam insan sayısının 1/10 – den fazla olmayacak bir kısmını bırakıyorlardı... **İnsanlık kendi yolunu kendisi seçiyor, Şambala'nın eylemleriyse bu seçimin sonucunu yansıtıyor sadece.**

– Anladığım kadarıyla, – konuşmaya katıldı Viktor, – onların başlıca yaratılış amacı, insanlığın manevî gelişimi oluyor.

– Hemen hemen doğru, – cevap verdi Sensei. – Onların esas yaratılış amacı yukarıdan, yani Kozmik Hiyerarşi veya Tanrı tarafından, nasıl isterseniz öyle de deyin, tayin edilmiş ve bu da insan ruhunun tüm yeniden doğuş evrelerinde terbiye edilmesinden ibaret. Onlar etkin bir biçimde, yalnız insanda manevî başlangıç uyandığı zaman onun gelişimine yardım ediyorlar.

– Sanırım bu bencil dünya onların manevî bakış açısına göre dehşetli bir yer olarak gözükür, – sesli olarak düşüncelerimi ifade ettim.

Sensei gülümsedi:

– Evet, kolay lokma olmadığı kesin. Bu yeniden doğma, bir kelebeği tırtılın içine sokmaktan farksız bir şey, hem kelebek için rahat değil, hem de tırtıl kendisini fena hissediyor. Ama kurallar böyle. Her bir Bodhisatva burada kendi süresini doldurmak ve tüm hayatını yaşamak zorunda. Gerçi her bir Bodhisatva istediği an Nirvana'ya gitmekte özgürdür ve bu da onlar için çok büyük bir cazibe.

– Ama siz ne zamansa, Bodhisatvanın insanlık hatırına Nirvana'yı terk etmiş insan olduğunu söylemiştiniz.

– Koşulsuz olarak. Bu yüzden de bu iki kat fazladan bir cazibe, çünkü o bu semavî mutluluğun doruk noktasını hissetmişti... Siz sadece hayal edemezsiniz, bunun, yani Nirvana'yı terk edip, buraya gelmenin nasıl bir... fedakârca davranış olduğunu. Mecazî olarak Bodhisatvaları, gönüllülerin içerisinde iyilerden en iyilerinin, en çok sorumluluk gerektiren çalışma alanlarından birisine gönderilmiş kişilerle karşılaştırabiliriz. **Bodhisatvalar burada insanların hatırına, insan ruhlarının yetiştirilmesinin hatırına, bu ruhların gelişebilmeleri ve Özgür olabilmeleri, hakikaten Özgür olabilmeleri için kalıyorlar, zira bizim dâhilî varlığımız, bizim ruhumuz sürekli olarak ve her saniye buna doğru can atıyor.**

Sensei saatine bakarak, söyledi:

– Tamam çocuklar, meditasyon yapma zamanı, yoksa biz sabaha kadar müzakere edebiliriz.

Ben de saatime baktım. Zaman bu sohbet zamanı âdeta bir saniye gibi uçup gitmişti. Ve o sanki hiç yokmuş gibi, tuhaf bir his vardı. Sanki bu sır perdesini hafiften aralamış sonsuzluk anının ta kendisiydi.

Biz geçen çalışmalarda da yaptığımız, "niyetlerimizin arındırılması" üzerine olan aynı meditasyonu yaptık. "Su küpünün" kenarlarından taşarak akan "su" artık çok daha belirgin olarak, bir tür dalgalı hareketlerle hissediliyordu. Çalışmalardan sonra Öğretmen, bize daima kendi düşüncelerimizi kontrol etmeyi öğrenmemizi ve olumsuz "bilinç parazitlerini" "yakalamamızı" hatırlattı. O, bir de kendi öfkemize, eğer böyle bir şey ortaya çıkarsa tabiî, fırsat vermememizin altını çizdi. Ve de en önemlisi; "Lotus çiçeğini" uygulayarak devamlı içimizdeki ilâhi Aşkı yetiştirmemizi söyledi. Nikolay Andreyeviç alanda kaldı, bizse vedalaşarak evlerimize gittik.

31

Sensei'in bu kadar kolay ve anlaşılır biçimde anlattığı bu bilgiler beni o kadar hayrete düşürmüştü ki, ben tüm bu konuşmayı günlüğüme yazarak, kendim için en çok heyecan veren yerlerin altını çizmiştim. **"Meğerse insanın var olmasının anlamı, ruhunu geliştirmekmiş!!!"** Ben bunu hissediyordum, ama emin değildim. Şimdiyse kaçıncı kez düşünüyordum, bu şimdiye kadar üzerinde titrediğim ve hayatta önemli saydığım her şeyi kökünden değiştiriyordu. Ben etrafıma baktım ve düşündüm: "Ama sahiden de biz tüm hayatımızı bedenimiz için yaşıyoruz... Hatta odamızdaki, evimizdeki eline aldığın her şey, bedenimizin ihtiyaçlarını karşılamak ve tatmin etmek için mevcut. Meğer bir tek kitaplar istisna teşkil ediyordu... Elbette, ne zamansa Sensei uygarlığın tüm bu özelliklerinin sadece kendi ruhumuzu geliştirmek için daha fazla zamanımız olsun diye gerekli olduğunu söylemişti. Ama tüm bu gereksiz ıvır zıvırların içerisinde ne kadar da çok lüzumsuz şeyler var! Ve bize hep az geliyor, hep daha fazlasını istiyoruz. Ama nereye? Ne diye? Zira belki de yarınki gün öleceğiz ve Orada her ihtimalde içimizde büyüttüğümüz o şeyi değerlendirecekler, oysaki yeryüzünde yıpranmış kabuğumuzun yorulmak bilmeyen çalışmasıyla topladığı şu kül yığınını değil.

Tüm bu günler boyunca hatta okuldayken bile, benim değerlerimin yeniden değerlendirilmesi süreci gidiyordu. Kızlar her zamanki gibi hangi moda giysileri aldıklarıyla hava atıyor ve bariz bir kıskançlıkla başkalarında gördükleriyle ilgili birbirlerine dert yanıyorlardı. Onları dinlerken, ben kendi kendime şaşırıyordum. Zira önceleri bende tıpkı böyleydim, belki de hiç yakışmayacak herhangi bir hayalet modanın peşinden

koşturuyordum. Ama "kalabalıktan farklanma" fırsatını yakaladığım zamanlarda büyüklük kuruntum tanınamaz boyutlara kadar kabarıyordu. Oysaki, işin aslında, üzerinde güzel duran şeyler her zaman moda olur. Ve hepsi bu... Bir zamanlar "kıyak" olan kıyafetler, şimdi "şu dakikalık gösterişten" sonra dolapta "ölü" yüküyle askıda duruyorlar. Bu kadar pılı pırtıyı tek bir insan ne yapsın? Neyime lâzım? Belki de bir yerlerde insanların giyecek tek bir şeyi bile yok? Ve niye de uzağa gidiyorum ki. Al sana benim burnumun dibinde, kendi sınıfımda, üç tane kız fakir bir aileden. İkisinin babaları yok, madende hayatlarını kaybettiler. Üçüncüsünde ise, daha da kötü, babası bir ayyaş. Onlarla paylaşmak benim için ne ki? Çünkü onların buna benden çok daha fazla ihtiyaçları var.

Ben anneme danıştım, gerçi birazcık yalan söyleyerek okulumuzda hayırseverlik kampanyasının düzenlendiğini söyledim. Ama annem zaten karşı değildi. Biz hatta kızlar için ayakkabı bile bulduk. Tüm bunları topladığımda benim karşıma başka bir sorun çıktı: bunları onlara nasıl vereceğim. Kendimi onların yerine koyarak ben en iyi seçeneğin, sınıf öğretmenimizden eşyaları onlara sanki herhangi bir hayır kurumundan gelmiş gibi vermesini rica etmenin doğru olacağını düşündüm... Bu fikir benim hoşuma gitmişti. Çünkü bir hafta sonra tüm okulumuzda, bizim öğretmenin girişimleriyle şehrimizdeki "Çocuk evinin" yararına hayırseverlik kampanyası ilân edilmişti. Bunu öğrendiğimde ben bir kere daha Sensei'in şu sözlerine ikna oldum, **iyi bir fikir ve iyi bir iş, hayırlı düşünceler ve hayırlı işlerden oluşan olaylar zincirini doğurur.** Düşündüm ki, eğer her bir kişi bunu anlasaydı ve yapabildiği iyiliği yapsaydı, o zaman her hâlde dünyada fakirlik ve açlık diye bir şey kalmazdı. Oysaki yanı başında birileri açlık çektiğinde ve aşırı ihtiyaç içindeyken medenî olmaktan utanç duyuyor insan.

Bunun gibi düşüncelerin etkisi altındayken(herkese Sevgi, kardeşlik ve karşılıklı yardım) benim vücuduma heyecan verici bir titreme geldi. Güneş örgüsü bölgesinde tatlı ve hafif bir baskı hissi büyümeye başladı. Belirli boyutlara ulaştığındaysa, bilincimi daha da çok heyecana sürükleyen ve tüm dünyaya karşı duyduğum sonsuz Sevgi hissimi çoğaltan ürperti dalgaları bu noktadan çıkarak vücuduma yayılmaya başladılar.

32

Bir sonraki antrenmanda, artık ek çalışmalardayken biz hevesle ve yapay olmayan çabalarımızla yeni kataları öğreniyorduk. "Hızlı" çocuklar kendi ustalıklarıyla bizi hayran bırakmaya devam ediyorlardı. Baş döndüren bir güzellik ve şimşek hızıyla onlar kendi aralarında ikili karşılaşmalar düzenliyorlardı. Sıradaki kez onların hareketlerini gözlemleyen Andrey, Öğretmene yakınmaya başladı:

– Bu kadar hızlı nasıl hareket ediyorlar ya? Biz de aynı kataları yapıyor gibiyiz, ama ben ne kadar çalışırsam çalışayım, yine de onlardan geriye kalıyorum, hem de çok fazla. Onlar neredeyse benden iki kere daha hızlı hareket ediyorlar. Neden öyle?

– Burada tüm olay dengede. İşin püf noktası da bu zaten, – cevap verdi Sensei.

– Ben de dengemi gerektiği gibi takip ediyorum ama, önceleri, daha karateye ilk adımlarımı attığım zamanlardan beri öğrettikleri gibi. Bence tüm kurallara uyuyorum ben, ağırlık merkezini gerektiği gibi dağıtıyorum... Ama bende onlarda olduğu gibi, olmuyor bir türlü.

– Çünkü sen ağırlık merkezini kendin taşıyorsun, onlarsa ağırlık merkezinin arkasından takip ediyorlar.

– Nasıl yani? – şaşırdı Andrey.

– Nasıl mı? "Hara"da veya diğer ismiyle çağırdıkları gibi, "Dantien" noktasında, göbekten üç parmak aşağıda, ağırlık merkezi bulunuyor. Hatırlıyor musun, bir zamanlar bununla ilgili anlatmıştım size. Herkes onu düzgün tutmayı, adım atmayı, aktarmayı vesaireyi öğretiyor. Örneğin sana anlatmışlardı, ayakta duran insanın ağırlık merkezinden geçen düşey çizginin ayak kenarlarıyla sınırlı alanın içerisinde bulunduğu müddetçe düşmeyeceğini; yürüyüşün, destek olan ayağın kendine has yer değiştirmesiyle önlenen bir ileriye düşmeler dizisi olduğunu; koşunun, bir ayağından diğerine, karşılık gelen vücut ağırlığı ve ağırlık merkezi taşınmasıyla gerçekleşen bir sıçrayışlar dizisi olduğunu. Doğru mu? Doğru... Yani herkes ağırlık merkezini taşımanın genel kurallarına uymak gerektiğini anlatıyor ve öğretiyor. **Ama işte sırf burada da hızdan kaybediyorlar. Çünkü hızı artırmak ve bedeni hareket etmeye öğretmek için, ilk sırada, ağırlık merkezini hareket ettirmeyi öğrenmek gerekiyor.**

– Peki ya, ben de bunu öğrenebilir miyim, yoksa benim için umut yok mu? – gülümseyerek söyledi Andrey.

– Umut bir tek aptaldan ve tembelden kesilir, – aynı ironiyle karşılık verdi Sensei. – Prensip olaraksa, her bir insan bunu öğrenebilir. Kendi ağırlık merkezinin yer değiştirmesi üzerine basit bir yöntem var. Yani bu, hemen hemen bildiğimiz dinamik meditasyon gibidir. İlk başta nefes alıp verme tekniğini antrenman ettiriyorsun. İstenilen türemiş hareketlerde, kollarını kendinden uzaklaştırdığında – nefes alıyorsun, kolların kendine doğru geldiğinde – nefes veriyorsun; bir adım ileri – nefes alıyorsun, bir adım geri – nefes veriyorsun. Bununla beraber nefesini sanki karnının aşağısına, "Hara"ya, bizim meditasyonda kollarımızdan nefesimizi verdiğimiz gibi, veriyorsun. Yani, nefes verdiğin zaman dikkatini konsantre ediyor ve tamamen karnının bu noktasına yoğunlaştırıyorsun, sanki hafiften onu bizzat "Hara" bölgesinde geriyormuşsun gibi. Ve sonuç olarak da şunu elde ediyorsun, bu şekilde kendi türemiş nefes alıp vermelerini kontrol etmeye başlıyorsun. Ve de en önemlisi; bu yeri hissetmek, bizzat kendi ağırlık merkezini hissetmektir.

– Peki, hangi hareketleri yapmak gerekiyor, herhangi bir sıralama var mı?

– Ya istediğin hareketleri yapabilirsin, bunun bir önemi yok. İstersen ısınma hareketleri yap veya kataları uygula, veya sadece daireler çizerek yürü veya eğil, hiç fark etmez. İşin önemli kısmını, senin düşüncen ve konsantrasyonun gerçekleştiriyor... Bu birinci aşama; bizzat kendi ağırlık merkezini bulmak ve onu tüm hareketler zamanı hissetmek.

İkinci aşama; "Hara" noktasında yoğunlaştırdığın ağırlık merkezi noktasının büyütülmesidir. Yani, sen düşüncelerinde onun içine Çi'yi gönderiyorsun. Ve bu nokta, hava enerjisinin konsantrasyonu sayesinde, sanki büyüyüp genişleyerek, yuvarlak ve yoğun bir duruma geliyor. Ve burada o, yuvarlak bir şeye veya küçük bir topa dönüşüyor, hayal gücünün yettiği herhangi bir şeye. Önemli olan, senin onu sanki fiziksel olarak, oralarda bir şeylerin, örneğin şöyle sağlam, yuvarlak bir rulmanın veya ona benzer bir şeylerin olduğunu hissetmen.

Ve işte üçüncü aşama, en önemli olanı. İradenin gücüyle sen ağırlık merkezini hareket ettiriyorsun, geriye kalan her şey de onun arkasından hareket ediyor. Nerede olduğundan ve ne yaptığından bağımsız olarak, sürekli bu dinamik meditasyonu yapıyorsun.

– Aynen "Lotus çiçeğinde" olduğu gibi mi?

– Kesinlikle doğru. Aynen öyle. Bu arada, biri diğerine engel olmuyor. Fakat nasıl hareket edersen et, nereye gidersen git, ilk sırada, kendi aklınla sen vücudunu değil, fakat ağırlık merkezini hareket ettirmek zorundasın. Sonrasında, artık vücudunun onun arkasından ona yetişmeyi öğrenmesi lâzım. Hepsi bu işte. Bu kadar basit.

Andrey düşündü ve nefes egzersizleri eşliğinde hareket etmeye çalıştı.

– Bak işte, – onun dikkatini çekti Sensei, – normalde nasıl hareket ediyorsun. Başta sen omuzlarını, sonra ayaklarını, kafanı vesaireyi öne doğru çıkarıyorsun. Yani, ilk önce vücudunun herhangi bir kısmını öne doğru çıkarıyorsun, artık arkasındansa ağırlık merkezini. Şimdiyse çocuklara bak... Görüyor musun, onlar tüm hareketlere bizzat "Hara" noktasından başlıyorlar, ilk önce bizzat karnın aşağısı ileriye gidiyor, arkasındansa beden gidiyor ve de nasıl yer değiştirmelerinden veya hareket ettiklerinden bağımsız olarak, hızlı veya yavaş.

– Aha, işlerin ne yerde olduğu anlaşıldı, – bizimle beraber dikkatle Öğretmeni dinleyen Kostya belirtti. – Siz çocuklarla beraber yürürken, bizse hep neden farklı yürüyorsunuz diye düşünüyorduk. Meğerse sıra dışı yürüyüşünüzle.

Sensei ellerini açtı ve tebessümle söyledi:

– Alışkanlık işte.

Bizim ilk denemelerimiz çok komik gülüşmelerle bitmişti çünkü hepimiz her şeyi, hemencecik öğrenmeye çalışıyorduk. Ama bizim başarabildiğimiz tek şey aynen penguenler gibi yürümekti. Bunun üzerine Sensei söyledi:

– Çocuklar, ben ki size söyledim, ilk önce nefes alıp vermeyi, kendi ağırlık merkezinizi hissetmeyi öğrenin, artık sonrasındaysa hareket ettirmeyi.

– Peki, onlar nasıl kendi hareketlerini hızlandırıyorlar? – "hızlı çocuklara" taraf işaret eden Andrey sordu. – Sonrasında ne, özel bir şeyler yapmamız mı gerekecek?

– Hayır ya. Hızlı hareket etmeyi sadece nefes verişinle yapabilirsin, yani düşüncenin gücüyle ağırlık merkezini ileriye doğru iterek... Düşündüğün an kolun nasıl hareket ediyorsa işte burada da aynı şekilde fikren gönderdiğin komutla serbestçe kendi ağırlık merkezini hareket ettirmelisin. Ve işte sen kendi ağırlık merkezini düşünce hızıyla hareket ettirmeyi

öğrendiğin zaman, fiziksel hazırlığının fırsat verdiği kadar hızlı hareket etmeye başlayacaksın. Sen sadece bedeninle, kendi ağırlık merkezine yetişmeye çalışmak zorunda kalacaksın.

– Bu harika! – belirtti Andrey. – Bu şekilde tüm koşu yarışlarını kazanmak olur ya.

– Bu kesin. Eğer sporcular bu tekniği bilselerdi, tüm "dünya altınlarını" birinciliklerde kazanırlardı, – yarı şakayla söyledi Sensei.

– Ne yani, bunu hiç kimse bilmiyor mu?

– Maalesef.

– Ben de bununla ilgili hiç duymadım ve hatta hiçbir yerde okumadım bile, – bizim hayretimize karşın samimi olarak itiraf etti Kostik. – Neden peki?

– Çünkü bu insanın olanaklarını geliştirme üzerine olan çok eski bir yöntem ve eski çağlardan kalma manastırlarda baş rahiplerin mahrem serveti oluyor. Onlar bunu hatta kendi öğrencilerine bile anlatmıyorlar ve bunu ferdî olarak özel gizli tekniklere hâkim olmanın nadir incisi gibi koruyup saklıyorlar. Gerçi işin aslında, burada öyle özel hiçbir şey yok, bunda hatta Sanat bile yok. Herkesin altından kalkabileceği, sıradan bir teknik. Meğer, sadece başka tekniklerin içerisinde en etkili olmasından başka ve hepsi bu...

Tüm yol boyunca bizim grubumuzun göğüsleri "hindi gibi" kabarmıştı. Hem de nasıl, bir tek eski manastırlardaki baş rahiplerin bildiği şeyleri bilmek bizim hayal gücümüzün sınırlarını bile aşıyordu. Ben kaçıncı kez Sensei'in eski tekniklerle ilgili sahip olduğu bilgilerin inceliğine şaşırıp kalıyordum. Ve kendi günlüğümde Onun kim olduğunu tahmin etmeye çalışırken, Sensei'in her şeyin üstüne galiba bir de yetenekli bir Doğu bilimcisi olduğunu veyahut ta o yöreleri iyi bildiğini veya oralarda büyüdüğünü yazıverdim. Başka türlü o bu bilgileri nasıl bilebilirdi ki? Her yeni bulmaca başka bir bulmacayı doğuruyordu. Sensei kuşkusuz, felsefeden tut, ta kesin bilimlere kadar çok fazla şey biliyordu. Ve tüm bunların hepsi de, sonsuz kere bölünen atomdaki mikro evrenden başlayarak, gözle göremediğim, fakat tamamen hissettiğim ruhumla, daha doğrusu onun yaratılış sırrıyla bitmesine kadar, benim tarafımdan bilinmeyen insan hakkındaki temel ilmin zemini üzerinde duruyordu. "Kimdir O ya?!" – sorusunu kaçıncı kez kendime soruyordum.

33

Yarınki gün bayağı sevimsiz bir haber beni bekliyordu. Annem tekrar keskin, dehşetli bir ağrıyla yatağa düşmüştü. Son zamanlarda o aşırı stres yapıyordu, çünkü iyi bir uzman olduğundan dolayı amirliği bir yığın yapılacak iş vermişti. Bundan başka hele bir de onun yokluğunda biriken işleri de tamamlamak gerekiyordu. Üstüne üstlük bu zaman bir de dönemlik teftiş kurulu teşrif etmişti. Sonuçta sandalye başı gayretlerinin ve hem de doğasında var olan dürüstlüğünün ve vicdanının sayesinde, onun sırtı, sinirleriyle birlikte

böylesine bir aşırı yüklenmeyi kaldıramamıştı. O gün annem büyük bir zahmetle ve belindeki müthiş, çekilmez bir ağrıyla yatağından zor kalka bilmişti.

Babamla benim için bu, tabiî ki, bir şoktu. Biz korkunç derecede endişeleniyorduk. Bizlerden her birimiz kendimize göre ona yardımcı olmaya çalışıyorduk. Babam tüm tanıdıklarını aramaya ve iyi bir şekilde nerede tedavi olabileceği konusunda danışmaya başladı, çünkü annem ameliyat masasına uzanmayı kesinlikle reddediyordu. Büyük bir ihtimalle onu korkutan şey ameliyatın kendisi değil de, fakat sinir cerrahisinde gördükleri ve nöroloji bölümündeyken bir sürü insandan duyduğu, ameliyat sonuçlarıydı. Tüm hayatı boyunca sakat kalabilme olasılığı annemi hiç tatmin etmiyordu. Ama belli bir anda ağrı o kadar çekilmez bir hâl aldı ki annem artık her şeye razı olmuştu.

Bu zaman aralığındaysa babam artık kendi amirine, generale telefon açarak yarınki gün için izin istiyordu. Babamın dediğine göre bu general iyi bir adamdı. O, emri altındakilerin hepsine bir baba kaygısı ve endişesiyle davranıyor ve her zaman onların kendilerine ve ailelerine elinden geldiğince yardımcı oluyordu. Ve bu sefer de kendi prensiplerinden taviz vermeyerek kendi "yardımcısını" zor durumda bırakmamıştı. Babamı dinledikten sonra o, gereken adresi vererek, ona iyi bir sınıkçıyı tavsiye etmişti. Ve annemi sakinleştirmesini söylemişti çünkü onda da hemen hemen aynı hikâye olmuş, fena bir şekilde bacağı çekmiş. Bu sınıkçıda tedavi olduktan sonraysa, artık ikinci senedir sorunsuz olarak koşuyordu ve her şey normaldi.

Bu telefon konuşmasından sonra annem ve babam oy birliğiyle ertesi gün oraya gitmeye karar verdiler. Bense, samimi olmak gerekirse, kuşku duyuyordum. Eğer hatta iğneler ve ilâçlar bile derdine çare olmuyorduysa, yalın ellerinle annemi nasıl iyileştirebilirsin ki, kafam bir türlü almıyordu. Ben annemi bildiğim yolla, Sensei'in anlattığı gibi, "tedavi etmeye" karar verdim. Çünkü o demişti ki, "sağlık matrisini" içindeki derin Sevginin gücüyle ve eğer buna çok ama çok inanırsa her bir insan yapabilir.

Uyku öncesi, tüm meditasyonları yaptıktan sonra ben annemin sağlıklı hayali üzerine konsantre oldum. Ben de onu tamamen iyileşmiş olarak, neşeli, mutluluk dolu, onun güzel, şirin tebessümüyle ve iyilik saçan gözleriyle birlikte hayal ettim. Ben sessizce Tanrı'dan tüm günahlarım için beni affetmesini diledim, eğer Onun düşüncesine göre bende vardıysa. İçtenlikle ona yardım etmesini rica ettim, çünkü ben annemi çok ama çok seviyordum. Ben bunu o kadar çok diliyordum ki, gözlerim kalbimden yaşlarla dolmuştu. Annemin çabucak iyileşmesini o kadar çok istiyordum ki, hatta bu kendine özgü meditasyondan sonra ben ebeveynlerimin odasına koşarak belki de bir şeylerin artık değiştiğini görmek istiyordum.

Babam çalışma masasının arkasında birtakım kâğıtların üzerinde çalışıyor, annemse artık uyuyordu. Onun yüz ifadesi hafiften asılmıştı. Görünen, hatta uykuda bile sırtı ağrıyordu. Ben odama geri döndüm ve düşündüm: "Sanırım, bir tek benim gücüm yetersiz kaldı. Ben, tabiî ki, bu "sağlık matrisi" oluşturma üzerine olan tekniği yapmaya devam edeceğim, ama eğer bir de Sensei buna katılsaydı harika olurdu. O zaman başarı kesinlikle garantiydi. Ondaki o ruh gücüyle, sağlam dâhilî inancıyla ve sahip olduğu bilgilerle sanırım

yapamayacağı bir şey yok, bir tek düşüncesinin gücüyle beni ölümden kurtara bildiğine göre. Önümüzdeki antrenmanda onunla konuşmak lâzım. O, iyi kalplidir, yardım eder". Böylesine hoş düşüncelerle ben uykuya daldım.

Ertesi sabah biz annemle beraber sınıkçının yanına gittik. General özen gösterip, kendi siyah "Volga*"sıyla beraber bu yerleri ve yolları iyi tanıyan özel şoförünü bizim için ayırmıştı. Arabayla giderken Volodya'nın "planına" uygun olarak, bir ayağı çukurdaki ihtiyar çıkıkçının anneme bakarak, her şeyinin iyi olduğunu ve bunun bir yanlış anlaşılma ve de onun sapa sağlam olduğunu söylediğini hayalimde canlandırıyordum. Bu zaman ben şoförün bizim manevî meditasyonlara gittiğimiz ilçeye saptığını fark ettim. "Tanıdık yerler, – içimden gülümsedim ben. – Böylesine ıssız bir ilçe, ama nasıl da kendi insanlarıyla meşhur". Ve yeniden arzuladığım sonuç üzerine konsantre oldum.

Biz evlerin olduğu bir yere geldik. Çıkıkçının, zannımca, hasta kabulü yaptığı evi ben uzaktan fark etmiştim. Daha doğrusu evin kendisini değilde, fakat büyük olmayan, özenli bir evin önündeki kocaman insan kalabalığını fark etmiştim. İnsanların sayısı çok fazlaydı. Şoför, bir yığın diğer arabaların arasına zar zor park ederken, burada duran arabaların plâka numaralarının çoğunluğunun farklı illerden olması bir yana, bazılarının hatta farklı ülkelerden olduğunu profesyonel gözlerinden kaçırmamıştı. Bu ücra ve sapa yerin bu kadar meşhur olması birazcık beni şaşırtmıştı.

İnsanlar kalın bir duvar gibi kuyrukta duruyorlardı. Bizim hatta siyah "Volga"yla gelişimiz bile bize yardım etmedi. Kalabalığı yarıp geçmek için ne kadar çalışsak da bunu başaramadık. Herkes gibi biz de sıraya geçmek zorunda kaldık. Bu zaman annem arabada uzanmış hâldeydi. Bizim sıra numaramız dört yüz yetmiş üçtü. Ama insanlar, annemin şiddetli ağrıları olduğunu öğrendiklerinde, böyle ağır hastaların çıkıkçı tarafından sıradan kenarda kabul edildiğini ve bizim diğer, ilerideki sıraya geçmemiz gerektiğini söylediler Biz de sıradan kenarda, sayıları elli kadar olan insanların kuyruğuna katılmaya acele ettik. Ayak üstünde durmasını zar zor becerebilen insanlar, annem için hatta koltuğun üzerinde yer bile verdiler. Ve biz beklemeye başladık.

Ben bu kadar çok sayıda milletin olmasına bayağı bir şaşırmış ve hatta az buçuk afallamıştım. Kuyruktaki insanlar, dedelerden ve ninelerden tut, ta ki tamamen genç, çocuklu insanlara kadar değişik yaş gruplarındandı. Öndeyse hepten minnacık bir süt bebeğiyle duruyorlardı. Dediklerine göre, daha beş günlük bir bebekmiş ama şimdiden "pleksiti" varmış, kolu kalkmıyormuş, bir tür doğuştan hastalık. Sonuç olarak burada benim hatta hiçbir zaman ismini bile duymadığım değişik omurga hastalıklarına sahip bir kalabalık toplanmıştı.

Annemin yanında oturan nine, çıkıkçının yirmişer kadın, yirmişer erkek ve sonrasında da onar tane sıradan kenar kişilerden kabul ettiğini söyledi. Onun hesaplarına göre, malûm, bu uzun bir süre değilmiş, iki saate varmaz geçermişiz. Madem ki işler böyle, bende annemin iyileşme meditasyonu için güzelce konsantre olmaya vakit bulurum diye düşünmüştüm. On dakika boyunca ben inatla bunu yapmaya çalıştım. Ama doğru dürüst konsantre

olamamıştım çünkü kalabalık kesintisiz konuşmalarla sessizce uğulduyor ve bıktırıcı olmayan "gürültü engelleri" yaratıyordu. İster istemez bende konuşmalara kulak kabartmaya başladım.

– Bizim başımızaysa ne belâlar gelmişti, ama ne belâlar, – on beş yaşlarındaki bir kızın yanında duran yaşlı kadın dert yanmaya başladı. – Hatta hatırlaması bile korkunç. Yeryüzünde hasta bir çocuğa sahip olmaktan, daha acı bir dert yoktur. Zira torunumda dehşetli bir kifozkolyoz vardı, gerçek kabir azabı. Doktorlar bir ömür sakat kalacağının kehanetini yapmışlardı. Kızcağız her seferinde okuldan göz yaşlarıyla dönüyordu. Gerçi yüzü güzel ama, yaşıtları "çirkin" deyip dalga geçiyorlardı. Ve nerelere gitmeyip, hangi doktorlara göstermedik ki, hatta medyumlara bile götürmüştük, ama hiçbir faydası olmadı. Hepten umudumuzu yitirmiştik. Bir seferindeyse zor yetiştik, Allah yardım etti, kız neredeyse kendini asıyordu, zor kurtardık. O ise göz yaşlarına boğulmuş, böyle bir hayat neyime lâzım, zaten kimse beni sevmeyecek diye ağlıyordu. O, ağladıkça, biz ağlıyor, öyle bir dert ki, anlatmaya kelimeler yetmez.

Kadıncağızın sesi titredi ve o gizlice akan göz yaşını sildi.

– Yapma, nineciğim, – torunu söyledi. – Ama her şey geçti artık.

– Evet... İşte ben de o... o gün Mevlâ'ya yalvarmak için kiliseye gitmiştim. Ertesi sabahsa yeni gazete geldiğinde, orada bizim çıkıkçıyla ilgili bir yazı gördük. Biz tabiî ki, başta gidip gitmemek, hele hele çocuğumuzu bir şifacıya emanet etmek konusunda kuşkuluyduk. Çünkü artık çok fazla uzman doktorlar onu muayene etmişlerdi. Lâkin... tüm şu son hadiseler... Nihayet, eğer Rabbimiz bize bir şans daha veriyorsa, kabul etmeliyiz, çünkü daha beteri olamazdı artık diye karar verdik.

Biz endişeyle kabule geldik. Ama sıradaki insanlar onunla ilgili iyi şeyler anlatıyorlardı. Ve içeri girdiğimizde ben onun gözlerini gördüm ve tüm kuşkularım nedense kaybolup gitti. Onun öyle nurlu, mavi gözleri, öyle iyilik saçan, huzur dolu bakışları var ki, anında sanki kalbimden bir taş düştü...

– Evet, – söyledi başka bir kadın. – Onun gözleri gerçekten de sıra dışı, dipsiz gibi. Âdeta her şeyi biliyorlarmış gibi, âdeta senin acını hissediyorlarmış gibi.

– Ben de bu kadar sakin ve akıllı gözleri hayatımda hiç görmemiştim, – konuşanın yanında duran geç bir kadın ifade etti.

Kadınlar bu fikri onaylarcasına başlarını salladılar.

– Ya onun hoş, şirin sesi, insanı sakinleştiren tarzda konuşması var ya. Herkesle ne kadar da kibar bir biçimde konuşuyor...

– Ben onunla ne zaman konuşsam, her zaman moralim yükseliyor. Çektiğim bunca acıdan sonra hatta yaşayasım geliyor.

– Bende de böyle bir his ortaya çıkıyor.

– İyi insan olmak böyle işte.

Bu sözleri dinlerken kalbimde bir şeyler hopladı. Ben beyhude konsantrasyon çabalarımı durdurup, konuşmalara daha bir dikkatle kulak vermeye başladım..

– Bak, ben de onu diyorum işte, – aynı yaşlı kadın konuştu. – Onda olağan dışı, insana umut bahşeden bir şeyler vardı. Kızı muayene ettikten sonra, sırtını düzelteceğini, ama gelip gitmek ve onun tavsiyelerini evde titizlikle uygulamak gerektiğini söyledi. Onun sözlerinin kıza ne kadar hayat verici bir şekilde tesir ettiğini hayal edebiliyor musunuz. Tedavi için uzun süre gelip gittik, neredeyse bir yıl. Yaşadığımız yerse başka bir ilde. Bazen havalar kötü ve ulaşmak da güç oluyor, ama Anyuta gelmek için hep ısrar ediyordu. Onda öyle bir gayret ortaya çıktı ki, biz yalnızca seviniyor ve haç çekiyorduk. Evdeyse her gün, çıkıkçının bize anlattığı tedavi edici tüm jimnastik hareketler bütününü gayretle yerine getiriyordu. Ve bir sene sonra onun kamburundan eser alâmet kalmadı! Bunun bizim için nasıl bir mutluluk olduğunu hayal edemezsiniz. Anyuta çiçek gibi açtı, hemencecik o kadar talipleri çıktı ki, arkasından sürüyle koşuyorlar... Şimdiyse kontrol için geldik. Ay! Allah'ım sen ona sağlık nasip eyle. Onun altın elleri bir mucize yarattı!

– Evet, onun gerçekten de altın elleri var, – kırk yaşlarında diğer bir kadın onayladı. – Sözün tam anlamıyla bir profesyonel. Tanrı'dan verilen bir yeteneği ve derin tıp bilgilerini kendisinde birleştiren böyle bir uzmana zor rastlarsın... Ben, bak on senedir baş ağrılarından eziyet çekiyordum. Torpille tedavi olmadığım hastane kalmadı, ama sonuç sıfır: uykusuz geceler ve baygınlığa varıncaya kadar süren baş ağrıları... İki sene önceyse, hatta o günleri hatırlamak bile korkunç, ben yürüyemez oldum. Bu çaresizliğin ve yardıma muhtaç olmanın verdiği işkenceyi düşmanına bile dilemezsin, sırtımda, bacaklarımda öylesine ağrılar vardı ki. Yine uykusuz geceler, iğne yapmalar falan, ama ortada bir sonuç yok. Ağrıdan ve azaptan dolayı hatta büsbütün umutsuzluğa kapıldığım korkunç dakikalar oluyordu. Gerçi cesaret benim kanımda var ve her zaman lider olmuşumdur. Beklenmedik bir anda tüm hayatım durdu, donuverdi, bir tek acı ve işkence kalmıştı.

Doktorlar, doğal olarak ameliyatın üzerinde ısrar ediyorlardı. Ve de cerrahî müdahaleden başka hiçbir şeyin yardım etmeyeceğine inandırıyorlardı. Ama tamamen iyileşeceğimi de garanti edemiyorlardı. Bir sözle, hayat boyu sakatlık... Bu arefedeyse annem gelmişti ve bizim sınıkçıyla ilgili anlatmaya, ona gözükmem için beni razı etmeye başladı. Ben kendi doktorlarıma danıştım ama onlar bir tek yüzüme gülüp, malûm, şimdiye kadar dünyada hiç kimsenin, hatta en saygın doktorların bile, disk fıtığını ve hele hele ensende olanını, cerrahî olmayan bir yolla tedavi edemediğini söylemişlerdi. Malûm, isterseniz gidin, yinede bize geri döneceksiniz gibisinden. Ama yine de annemin dediği oldu.

Beni buraya getirdiklerinde, doktorların şu "hükmünden" sonra umut diye bir şey kalmamıştı zaten. Ne var ki, ilk yedi seanstan sonra, hayret, ama ayağımdaki bir parmağım kıpırdamıştı ve ağrı da azıcık dinmişti. İşte o zaman gerçekten de iyileşeceğime inanmaya başlamıştım, gerçi çıkıkçı daha ilk gün demişti bana: "Kolay olmayacak ve uzun sürecek, ama yaparız". Ve sonrasında her geçen gün bende küçük ama iyiye doğru istikrarlı değişiklikler ortaya çıkmaya başladı. Yavaş yavaş hareket etmeye, kendi başıma giyinmeye başladım. Yarım sene geçtikten sonraysa normal insan hayatına geri döndüm. İşte şimdi de tedaviyi sürdürüyorum. Bu kâbusun bittiğine ve her şeyin böyle şanslı gittiğine hatta kendim

bile inanamıyorum. Bu kadar ciddi ve korkunç bir hastalığı ameliyatsız tedavi etmek gerçekten de bir mucize!

Normal hayata geri döndüğümdeyse, yaşadığım şehre geldim ve mahsustan bizim doktorlara inanmadıkları sonuçları göstermek için gittim. Yaptıkları tek şey kollarını açmak oldu. Ve düşünebiliyor musunuz, içlerinden bir tanesi bile bu sonuçları nasıl elde ettiğimle ilgili hatta ilgilenmedi bile. Ama bir zamanlar hepsi bir ağızdan bunun imkânsız olduğunu bağırıyorlardı... Alsanız ya şu bilgileri, uygulamaya dökseniz. Ne kadar çok sayıda insana yardım etmek olurdu! Ama yok, içi boş gururları izin vermez... En son günlerime kadar altın elleriyle yaptığı her şey için İgor Mihailoviç'e teşekkür edeceğim! Ne kadar insanı kendi ayakları üzerine kaldırdı. Ben buraya gelip giderken, görmediğim şey kalmadı. İnsanlar buraya gerçekten de iyileşmeye dair son bir umutla geliyorlar. Ve de aynı doktorlar ve profesörler kendi çocuklarını ve torunlarını getiriyorlar.

Ben çıkıkçının ismini duyduğumda hatta ürperdim bile. "Yoksa bu... Hayır ya, olamaz böyle bir şey!" – kendi tahminlerimde kaybolarak düşündüm ben. İçimdeki her şey kasılarak, tek bir duyma organına dönüşmüştü. Bu zaman kalabalık yeni bir dalgayla uğuldadı.

– Evet, ruhu büyük bir insan! – söyledi bir kadın. – İnsanların dediklerine göre, onun büyük dedesi de Orlovşina'na meşhur bir çıkıkçıymış. Dediklerine göre Allah vergisi olan bir insanmış, hastalığı hatasız olarak teşhis ediyormuş.

– Ama bizimkisi de gayet iyi, âdeta röntgenle bakıyormuş gibi. Bende disk kayması var, o da hemen söylemişti, 6 mm. Sonrasındaysa çekimleri yaptırdık ve sahiden de öyle çıktı.

– Bu onun ellerinin özel olarak duyarlı olduklarından dolayıdır. Benim gazetede okuduğuma göre, kırk sayfa kâğıdın arasında saklanmış, insan sinirine benzer çocuk tüyünü buluyormuş. Gazeteciler bunun deneyini yapmışlardı. "Bu sanki sinirin sıkıştığı yeri kesin olarak bulmak, – söylüyordu o, – ve el oyunlarıyla onu sıkışmadan kurtarmakla aynı şeye denk geliyor".

– Allah'a şükürler olsun ki, böyle bir insan var. Onu bize gönderdiği için şükürler olsun, – Anyutası ile ilgili konuşan kadın haç çekerek söyledi.

– Biliyor musunuz, geçen sene ben onda osteokondroz tedavisi görüyordum, – beyaz, ağarmış saçları olan yaşlı bir kadın anlatıyordu. – Bu seneyse ağırlık kaldırdım ve belim yeniden tuttu. Ve de öyle bir tuttu ki, iki gece uyumadım, hiçbir şey istemiyordum. Bir tek delip geçen bir ağrı vardı... Baygın mı düştüm veya hepten takatim mi kalmadı, öyle yada böyle, ama akşamleyin tamamen kendimden gittim. Ve rüyamda sanki bizim çıkıkçı bana yaklaşıyor, başımı okşuyor ve söylüyor: "Korkma, şimdi hafifleyecek, yarınsa benim yanıma gelirsin. Her şey güzel olacak". Ne düşünüyorsunuz, sabahleyin tamamen başka birisi olarak kalktım, hatta ağrı bile biraz dinmişti. Şimdiyse üçüncü seanstan geçiyorum, gayet bir kendime geldim. Oysaki kendime yer bulamıyordum... Ama tuhaf olan, rüyamda hekimin saçları omuzlarına kadardı, melekteki gibi ve gözleri de o kadar iyilik, o kadar iyilik doluydu ki...

– Evet, onun saçları sıra dışı, böyle sarışın bir renge az rastlanır.

– Ve o olmasaydı ne yapardık biz? Gerçekten de, her hâlde, Tanrı bize kendi meleğini yollamış.

Bu sözlerden sonra şimdiye kadar koltuğun bir kenarında uyuklayan çok ama çok yaşlı ve zayıf bir kadıncağız, kimsenin beklemediği bir anda hırıltılı bir sesle söyledi:

– Meleğini değil, baş meleğini.

Ve tekrar kendi uykusuna daldı. Bu epey bir kalabalığı hayrete düşürdü... Bu zaman gözlerinin karalmış kenarlarından madenci olduğu anlaşılan bir adam dayanamadı ve söyledi:

– Hangi melek veya baş melek olduğunu bilmiyorum ama harika bir insan! O, beni ayaklarımın üzerine koydu, gerçi Tanrı'ya ben inanmıyorum.

– Ben de inanmıyordum, – sağlam bir dede söyledi. – Otuz yıl komünist partisinin üyeliğini taşıdım, şimdiyse işte, – giysilerinin altından ipin üzerindeki haçı gösterdi, – haç taşıyorum. Hepsi de bir hadiseden sonra oldu. Böyle bir şeyi bir ömür unutamazsın... Ben fabrikada çalışıyorum, fırının yanında duruyorum. O unutulmaz gün benim vardiyaya çıkmam gerekiyordu. Bunun öncesindeki gece bizim Mihailoviç rüyama girmişti ve şöyle diyordu: "Yarın muhakkak yanıma gel, işe gitme. Gidersen oraya, geri dönmeyeceksin". Buna kadar ben onda tedavi oluyordum, bu zamansa demek ki, tedaviye ara vermiştim. Sabah kalkıyorum, sırtım ağrıyor. Bende düşünüyorum ki, galiba gece de ağrımış, bu yüzden de rüyama girmiş. İşe gitmek için artık hazırdım. Arkasındansa düşündüm, ne işi ya, şimdi ağırlık çekmem gerekecek, nasıl yapacağım. Zira oradan numune alana kadar, her şeyi koparırım kendimde. İşte ben de çıkıkçının yanına gelmeye karar verdim. İşten izin aldım. Düşünebiliyor musunuz, o gün bizim fırında patlama olmuş, neredeyse bizim tüm ekip hayatlarını kaybetti. Ama eğer ben o gün orada olsaydım, bense fırının yanında duruyorum... İşte fâni insan bunu nasıl anlasın... Ben bununla ilgili Mihailoviç'e anlatmak istedim ama o parmağını dudağına götürdü, konuşma diye. İşte bu... İşte bundan sonra nasıl Tanrı'ya inanamazsın.

– Ay, biliyor musunuz, bizim komşuda da buna benzer bir olay olmuştu, – otuz yaşlarında bir kadın konuşmaya katıldı. – Bu arada bana da çıkıkçının adresini o vermişti. O, ne zamansa onun yanında tedavi olmuş. İşte geçen sene o göçük altında kalmış. Yerliler hatırlar, hani madende patlama olmuştu? İşte, orada bir yerde, direklerin altında kalmış. Anlatıyordu: "Kayaların altında, karanlıkta, yalnız uzanmışım. Diri diri gömülmenin tarif edilemez korkusu üzerime çökmüş. Artık hayatla, tüm yakınlarımla vedalaşmaya başlamıştım... Bakıyorum, gözlerimin önünde sanki sisin içerisinden bizim çıkıkçının hayali çıkıyor ve şöyle sakin, şirin bir sesle diyor: "Korkma sen, korkma. Ölmen için daha erken. Ben yanında olacağım, seni kurtaracakları ana kadar..." Uyandığındaysa artık kurtarma ekibinin onu çıkardıklarını, söylüyordu. İşte tüm gruptan hayatta kalan bir tek oydu. Bu olaydan sonra adam tamamen değişti. İçkiyi bıraktı, Allah'a inandı, karısı ise çocuklarıyla beraber ona sevinçten doyamıyorlar. Harika bir insan oldu!

Bu zaman ilerideki sırada bir hareketlenme oldu. Ve oradan, açılmış kalabalığın önüne beyaz gömlekte... Böylesine bir sürprizden ben az daha elimdeki çantayı düşürecektim.

– Sensei, – sessizce fısıldadım ben ve bir sonraki an tam boğaz bağırdım. – Sens... ay, İgor Mihailoviç!!!

Sensei döndü ve beni gördüğünde yakınlaşmam için işaret etti. Ben kalabalığın arasından zar zor geçebildim. Kalbimse göğsümden fırlayacakmış gibi dövünüyordu. Selâmlaştıktan sonra, bana sordu:

– Peki, sen neden buradasın? Bir şey mi oldu?

– Ya, annemin sırtı çok fena tuttu...

Biz onunla bir köşeciğe çekildik, İgor Mihailoviç sigarasını yaktı:

– Babamın generali bize bu adresi verdi, – tek nefeste tüm "devlet sırlarını" açıp ortaya döktüm. – Hatta kendi "Volga"sını bile bize ayırttı.

Sensei arabaların durduğu tarafa doğru bir bakış attı.

– Ha, Aleksandr Vasilyeviç... Sağlığı nasıl?

– Babama anlattığına göre, artık iki senedir sorunsuz koşuyormuş.

– Tamam. Peki, annene ne oldu?

Ben heyecandan yoğun bir biçimde el kol hareketleri yaparak, bildiğim tüm detayları anlatmaya başladım. Beni dinledikten sonra, Sensei konuştu:

– Tamam, anneni al, benimle beraber gelin.

Ben mutluluk içerisinde anneme koşarak, İgor Mihailoviç'in bizi sıradan kenar alacağını söyledim. Annem, tabiî ki, sevinmişti, ama şaşkınlığının da haddi hududu yoktu. Güçle ayağa kalkarak, biz geri dönen çıkıkçının yanına gittik.

– Bu benim Sensei'im, İgor Mihailoviç, – tarif edilemez bir gururla onu anneme takdim ettim.

Biz bekleyen insanlarla dolu evin içerilerine gittik. Kabul odasında tahta bir yatak, köşede ise önünde yanan bir mumla küçük bir ikon bulunuyordu. Ben anneme beline kadar soyunması ve yatağın üzerine uzanması için yardım ettim. Ve odadan çıkarken, İgor Mihailoviç'in onun sırtının üzerine eğilerek, eliyle omurgasını ellemeye başladığını gördüm. Artık perdenin arkasındayken, komşu odada, ben Sensei'in sesini duydum:

– Biliyor musunuz sizin burada ciddi sorununuz var, L4 – L5 mesafesinde 7 mm'ye kadar bir dorsolateral sarkma oluşarak, omurlar arası deliğin daralmasına yol açmış, bunun sonucunda da spinal sinir kökünün sıkışması meydana geliyor.

– Peki, sade bir dille söylersek?

– Sade bir dille, bu disk fıtığı. Diskin aşınması sonucu, onu sekestrumları, yani bu diskin parçaları, omurga kanalında omurga deliği tarafına düşmüş ve spinal sinir kökü üzerine baskı yapıyorlar. İşte bu da, bu ağrıları doğurmuş... Bu elbette ciddi bir şey, ama düzeltilebilir.

Kalın perdenin arkasından hafif omurga çıtırtısı ve birkaç acayip el çırpması sesleri duyuldu. Belli bir süre sonra annemin giyinmesine yardım etmem için Sensei beni çağırdı. Gelecek seansla ilgili sözleşip biz vedalaştık ve yavaşça arabaya doğru yürüdük.

– Evet, nasıl? – anneme sordum ben.

– Sabredilebilir.

Eve döndüğümüzde Sensei hakkında düşünürken bir türlü sakinleşemiyordum. Ben onu her türlü hayal edebiliyordum: fizikçi, kimyacı, filozof, tarihçi, Doğu bilimcisi, fizyolog. Ama sıradan bir çıkıkçı olaraksa; bu tüm hayallerimi aşıyordu! Bırak, hatta sıradan bile olmasın, gayet ünlü birisi olsun... Ve yine de, onun inanılmaz bilgi potansiyeliyle, onun şu sıra dışı yetenekleriyle ve eninde sonunda da, böylesine olağan dışı temiz ahlâkıyla o saygın bir bilim adamı, bir siyasetçi olabilirdi... Ya, kendi seviyesindeki bilgilerle toplumun yüksek kesimlerinde yerini alan herhangi bir insan olabilirdi... O, kendi potansiyelini neye harcamayı düşünüyor ki?! Ve eğer annemin lehine olan hüküm olmasaydı, benim aklım daha yeteri kadar uzun bir süre isyan etmeye devam edecekti.

Bu zaman dolaylı yollarla bu dağ başı yerlerden çıkarken, biz galiba daha devrim öncesi zamanlarda inşa edilmiş köhne, yarım harabe bir kilisenin yanından geçtik. Benim düşüncelerim sonsuzlukla, Tanrı'yla, inançla, Büyük insanlarla ilgili tefekküre geçti. Ve burada kafama dank etti: "Sensei, gerçekten de reel olarak insanlara yardım ediyor! Zira o kendi elleriyle acıdan yıpranmış binlerce vücuda, eziyetlerden yorulmuş ruhlara şifa vererek, insanlara sağlık, inanç ve hayat mutluluğunu iade ediyor... Aman Tanrım, tüm Büyükler böyle davranıyordu zaten! Zira onların her birisi açık kalbiyle insanlara doğru yürüyor ve iyilik yapıyordu. Ya, Sensei'in kendisi de bir zamanlar söylemişti bu... Yoksa, O da mı... Vay be!"

Ben hummalı bir şekilde tahminlerimi doğrulayacak anıları hatırlamaya başladım. Eve geldiğimdeyse Sensei'in şahsıyla ilgili günlüğümdeki tüm yerleri yeniden okuyuverdim. Evet, onun çıkıkçı olduğu gerçeği, şahsen benim aklım için gerekli kanıtların mantıksal zincirindeki esas eksik olan halkayı tamamlıyordu. "Çünkü en önemlisi, onun farklı farklı insanların vücuduna ve ruhuna şifa vermesiydi. Şu hâlde, her bir kişinin arkasında belirli bir kaderin, sorunun, insan acısının bulunduğu bu kadar devasa sayıdaki insan yığınlarıyla iletişim kurarken, o tüm politikacılardan daha iyi bir şekilde insanların ruh hâllerini, onların hayata karşı olan düşüncelerini ve hem de manevî gelişim seviyelerini biliyordu. Zira Bodhisatva'nın yeryüzündeki hayatı için daha iyi bir meslek düşünemezsin bile". Bunu ortaya çıkardığımda benim derimin üzerinde hatta karıncalanmalar oldu ve güneş örgüsüyse sanki kıyıya vuran spiralsi dalgalarla gıdıklanmaya başladı.

Fakat düşüncelerimin yaptığı bu ajitasyon diner dinmez, müsait yeri meşgul etmek için benim "sağduyum" acele etti. "Diğer taraftansa, – düşündüm ben, – ne diye onu böyle göklere çıkarıyorum ki? Belki de tüm bunlar benim hayal ürünüm sadece. Yorulup, aşırı heyecanlanıp, sırada beklerken her türlü söylentilerle kulaklarımı doldurmuşum ve al sana aceleci, fantezi ürünü kanılar işte... İnsanlara yardım ediyorsa ve bunun için kabiliyet ve yeteneklere sahipse, ne olsun yani? O, sırada duran kadının da dediği gibi, iyi bir profesyonel sadece. Hepsi de bu. Hani şöyle baktığında da sıradan bir insan, tüm insan yüzlerine

benzeyen bir yüz ifadesine sahip. Dış görünüşüyle hiçbir şeyle başkalarından fark edilmiyor. Herkes gibi bir insan..."

Ve bu zaman fark ettiğim şey, şu "sağduyu" teorisini ne kadar çok derinden kurcalarsam, bir kadar fazla olarak içimde kötü bir şeyler, bir tür kızgınlık mı desem, işte neden Sensei'in böyle yetenekleri ve kabiliyetleri var da, ama benim yok gibisinden bir tür çirkin kıskançlık ortaya çıkıyordu. Ve her çeşitten çirkef benim düşüncelerime girmeye başladığında, hatta kendi kendimden korktum: "Dur, dur, dur! Orada, bardakta fırtına koparan da kim? Arkadaşlar, bu ben değilim ya! Meğer, ruh böyle kötü şeyleri düşünebilir mi? Hayır. O ki, iyiliğin ta kendisi. Peki, tüm şu pislik nereden çıktı? Bu benim fikrim değil ya. Tekrar ve tekrar geri dönerek bende öfke ve nefret hissini uyandıran, canımdan bezdiren, küstah düşünceler... Ama bunlar hayvanî başlangıca ait içgüdüler!" Ve bu zaman işte nihaî olarak kendime kızdım: "Artık canıma tak etti onlar! Ne kadar aptal, inatçı bir hayvan olmak olur ya?! Bıktım be. Sadece bıktım artık. Bu gidişle tüm hayatım, kötü düşünceler ve şöhret düşkünlüğünde kayıp gider..."

Bu zaman aklıma başka bir düşünce teşrif etti: "Belki de şu kabarmış kişisel bencilliğimizden dolayı, Kaderin bize nasıl muhteşem şanslar verdiğini fark etmiyoruz bile. Karanlıklarda kaybolmuş gibi, asırlarca dolaşan ruhumuz içinse belki de böyle bir Şans bin yılda bir düşüyor. Kim bilir, kendi kıskançlığımız ve öfkemizden dolayı neleri göremiyoruz... Aman Tanrım, neden biz bu kadar körüz ya! Neden bir şeylerin değerini gerçekten, yalnız onu kaybettiğimiz zaman bilmeye başlıyoruz? Neden Büyükleri yalnız onların ölümünden sonra anlamaya başlıyoruz?

Al sana, İsa'yı çarmıha gerdiler ve burada da birilerinin kabarmış büyüklük kuruntusu ve bizim sürücül bencilliğimiz yüzünden. Oysa ne kadar da Büyük bir İnsandı ve insanlığın ruhları için daha ne kadar da faydalı işler yapabilirdi. Hayatta kalsaydı eğer ve insanların da kalpleri birazcık açık olsaydı, belki de uygarlığımız kendi gelişiminde öyle bir sıçrayış gerçekleştirecekti ki, şu an biz, uzak torunları olarak çoktan artık gerçek, birleşmiş, özgür bir toplulukta, sınırlar ve devletler olmadan, şiddet ve terör olmadan, barış ve uyum içerisinde yaşıyor olurduk... Ama yok, hatta İsa yaşadığında bile Ona gerçekten de değer veren kişilerin sayısı çok azdı. Çoğunluğuysa, her hâlde Onu kıskanıyor, kötülüğünü istiyor ve kendi hayvanî şöhret düşkünlükleriyle, cimrilikleriyle, nefretleriyle ve umursamazlıklarıyla çamur atıyorlardı. Oysa Onun ölümünden sonra hepsi de hemen nasıl inanmaya başladılar!

Ya, hatta bizim çağdaş devirden, öncü kişileri ele alırsak. Onları ne zaman kabul ediyorlar? Genelde ölümlerinden sonra. Ve bu arada da, hatta yaşadıkları zaman bir sürü çirkeflik yapanlar bile onlarla ilgili güzel şeyler söylüyorlar. Düşüncelerindeyse her hâlde rakiplerinden kurtuldukları için mutluluktan yere göğe sığmıyorlar. Aşağılık hayvan doğası işte.

Ne zaman uyanacağız ya, ne zaman bedenimizle değil, ruhumuzla düşünmeye başlayacağız? Çünkü o zaman bütün dünya değişecek ve bambaşka bir yer olacaktır! Bütün dünyaya öylece bunu haykırasım geliyor. Ama ne fayda?! Haykırmak değil, iş yapmak,

kendini değiştirmek gerek. Ve şu bilinç parazitlerini akıl sahasının yakınlığına bile bırakmamak gerek. Evet, çoğunluğumuz bunu anlasaydı eğer, o zaman doğanın dünyaya bu kadar nadir olarak gönderdiği o dâhi insanlara bir toplum olarak değer vermeyi ve saygı göstermeyi öğrenebilirdik belki! Büyük klâsiğin de söylediği gibi: `Tabiat ana, böyle insanları ara sıra dünyaya göndermeseydin, hayat tarlası yaban otlara bürünürdü`."

34

Ertesi günkü manevî çalışmalara hep beraber giderken, ben tüm yol boyunca çocuklara bizim Sensei'in herkes tarafından tanınmış bir çıkıkçı olduğunu ve dün onu beklerken gördüğüm ve işittiğim şeylerle ilgili kendi şok haberlerimi anlatıyordum. Bu, onlar için de tam bir sürpriz olmuştu. Bizim mahrem arazide hemen hemen herkes toplanmıştı. Sensei selâmlaştıktan sonra nazikçe benden annemin kendisini nasıl hissettiğini sordu.

– Sağ olun, biraz daha iyi. Tabiî hâlâ şiddetli ağrıları var. Ama en azından bugün gece sakin uyumuştu.

– Bu iyi. Bir şey değil, yavaş yavaş sağlığını eski hâline getiririz.

Bundan ben hiç şüphe etmiyordum. Ve esasında her şey bizzat böyle denk geldiği için çok mutluydum. Benim sevgili anneciğim için daha iyi bir doktor arzu edemezsin zaten. Şimdi benim gönlüm rahattı.

– Biliyor musunuz, – devam ediyordum ben, – sizi gördüğüme o kadar çok şaşırdım ki. Bense, çıkıkçılık mesleğiyle bir tek ihtiyar dedelerin ve ninelerin uğraştığını düşünüyordum.

– Çoğu kişi böyle zannediyor.

– Peki neden?

– Çünkü çıkıkçılık mesleğinde insanlar arasında gerçek bilgi ve deneyimler yıllar sonra kazanılıyor, bu yüzden de yaşlı dönemlere rast geliyor.

Fark ettiğim şey, orada bulunan büyük ağabeylerden hiçbirisi ve üstelik Nikolay Andreyeviç "çıkıkçı" lâfını duyduklarında hiç şaşırmamışlardı, her hâlde çoktan bununla ilgili biliyorlardı.

– Söyler misiniz, – hayranlıkla onun gözlerine bakarak devam ediyordum ben, – peki, inancın yardımıyla omurga hastalıklarını tedavi etmek mümkün mü?

– İnanç dağları yerinden oynatmaya kadirdir, herhangi bir omurga ne ki. Ama hakikî inanca hiç de herkes sahip olmuyor.

– Niye ki?

– Şüpheler kemiriyor, bizim hayvanî başlangıcımız bastırıyor. Bu yüzden de insan için hakikî inanca sahip olmak çok zor. Gerçi aklın üzerinde egemen olan bir ruh içinse çok kolay.

– Peki ya eğer insan kendisinin veya bir yakınının sağlığa kavuşacağına "körü körüne" inanıyorsa, iyileşme daha mı hızlı gerçekleşecek?

– Tabiî ki. Ve de yalnızca daha hızlı değil, hem de çok daha kolay ve etkili olarak.

– Pardon, – konuşmaya katıldı Nikolay Andreyeviç. – Ben çoktan beri size sormayı düşünüyordum, neden kendinize bizzat bu mesleği seçtiniz?

– Ya, nasıl söylesem ki, – cevap verdi Sensei. – Her bir insanda olduğu gibi bende de meslek seçimi sorusu karşıma çıktığında düşünceye daldım. Ama kabul ediniz, dünyada insanlara sağlıklarını geri vermekten daha iyi ne olabilir ve vücutta omurgadan daha karmaşık ne olabilir, meğer bir tek beyin... Peki, omurga ne oluyor? Siz anatomide onun sinir örgülerinin bir resmine bakın; bu kendi tepesiyle kafadaki beyine giden, kökleriyle ise insanın her bir organıyla ilişkisi olan bir "hayat ağacıdır". Mecazî olarak, bu "hayat ağacı" tüm vücudu sağlıkla "besliyor". Ve eğer, Allah kimseye göstermesin, onda herhangi bir arızalanma meydana gelmişse, bu anında organların ve bir bütün olarak tüm vücudun çalışmasına yansıyor. Zira neredeyse yüzde doksanın üzerindeki tüm hastalıklar, en "ufak tefeklerden" tut, ölümcül olanlara kadar, omurganın işlevlerinde bozukluk yaranması sonucu ortaya çıkıyorlar. Sorunlar tüm hayat boyunca hemen hemen her bir insanda ortaya çıkıyor... Günümüz itibarıyla omurga bilim için sırların sırrı olarak kalmaya devam ediyor. Ve o da, aynen beyin gibi, çok az öğrenilmiş.

– Genel olarak evet, – konuşmaya başladı Nikolay Andreyeviç. – Samimi olmak gerekirse, bununla ilgili hiç düşünmemiştim... Ama madem ki o bu kadar önemli ve karmaşık bir organ ise, onu tedavi etmek için, zannımca, sağlam bir bilgi deposuna sahip olmak lâzım.

– Bu zaten anlaşılır bir şey. Omurga çok enteresan ve mükemmel bir biyomekanik yapıdır. Onun tedavisi büyük bir sorumluluk istiyor, çünkü burada kesin teşhis koymak, bilgileri, yaşı, ağırlığı ve daha başka bir sürü değişik etkeni hesaba katmak, sonrasındaysa doğru karar vererek, buna karşılık gelen etkinin gücünü ve "dozunu" hesaplamak gerekiyor. Zira bu kendine özgü bir mikro ameliyattır, sadece yarma olmadan. Dahası, kullanım sürecinde revitalizasyonun sürdüğünü de hesaba katmak lâzım. Çıkıkçılık, çok ciddi bir meslek. Burada insan ayrıntılı bir biçimde her şeyi bilmek zorunda: biyomekanik, anatomi, patoloji, genez, morfogenez, fizik, hücre kimyası. Kısacası, insanın güzel bir şekilde vertebrolojiden anlaması ve onu bilmesi gerekiyor.

– Neyi, neyi? – soruverdi Ruslan. – Peki, bu ...broloji de ne oluyor?

– Broloji değil, vertebroloji, – gülümseyerek cevap verdi Sensei. – Bu omurga bilimidir, buraya saydığımız tüm şu bilimlerin toplamı ve artı omurgayla ilgili özel bilgiler dâhil oluyor.

– Hangi özel bilgiler? – merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Burada bir de vertebrolojik hastalıkların, osteopatinin, kayropraktiğin vesairenin değişik manüel yollarla tedavi edilmesinin inceliklerini ve yöntemlerini, yani çıkıkçılık alanında önceki nesillerin deneyimlerini bilmek gerekiyor. Çünkü çıkıkçılık bayağı bir eski

çağlardan beri süregelen ve ilginç bir meslek, – ve sanki lâf arasında Sensei ilâve etti: – Ve tabiî ki, bu çok sayıdaki değişik insanlarla iletişim kurmak demek.

Diğerlerini bilmem ama ben çok güzel bir şekilde, Sensei'in bizzat son sözlerinin onun meslek seçimindeki başlıca sebep olduğunu anlıyordum. Ben bundan tamamen, yüzde yüz emindim.

Bu zaman zarfındaysa Sensei sohbetin konusunu meditasyonlara çevirdi. Biz evde aldığımız sonuçları müzakere etmeye, sonrasındaysa yeni bir gayretle kendi üzerimizde çalışmaya çabalayarak, küçük adımlarımızla kendi uzak sevgili hayalimize – İnsan olmaya, yaklaşmaya başladık.

35

Ben günlerin âdeta bir an gibi uçup gittiğini fark ediyordum. Ve bende hatta tüm işlerim için belirgin olarak zamanımın yetmediği hissi ortaya çıkmıştı. Ben hatta birkaç kursu terk ettim, hiç olmazsa bir yolunu bulup her şeye yetişebilmek için... Bizim çalışmalarımız ve antrenmanlarımız kendi yenilikleriyle ve emsalsizlikleriyle neşelendirmeye devam ediyorlardı. Sıradaki antrenmanda Sensei yeni konuyu açıklamaya başlamıştı:

– Bugün biz "Wushu" okulunun yumuşak doğrultusu sayılan, Tai Ci Çüen stiliyle tanışacak ve her zamanki gibi kısmen öğreneceğiz. Bu stil Wudang Dağları'nda yerleşen, Çin'in en tanınmış manastırlarından birisinde ortaya çıktı. Dikkate değer olan şey, bu yerel dağlara eskiden Büyük Huzur dağları diyormuşlar. Ama bir keresinde orada Dao'ya (Daoizm'de bu, Evrendeki her şeyin oluştuğu, dâhilî ilâhi güç ve bir tür ezelî öz olarak görülüyor) ulaşan Chen U adındaki bir insan güpegündüzün ortasında göğe yükselmiş. Onun şerefine de dağlara Wudang adını vermişler.

Efsanelerden birisine göre, o manastırda XII asırda Chan San Feng adında bir rahip yaşamış. Bir keresinde dışarıda anlaşılmaz gürültü sesleri duyunca pencereden bakmış. Rahip ağacın üzerinde oturan bir saksağanı ve yerde bulunan bir yılanı birbirlerine bakarken görmüş. Saksağanın her seferinde yılana saldırmak için uçtuğu anda, diğeri hızla başını ona doğru çeviriyor ve saksağanın onu gagalayamayacağı bir biçimde kıvrılıyordu. Onları gözlemlerken, Chan'a esin gelmiş: saldırıdan kaçınmak yoluyla rakibini yenmek mümkün.

Başka bir efsaneye göreyse, bu bilgeliği onun rüyasına girmiş Chen U'nun kendisi anlatmış. Atasözü der ki: "Ermiş iletti, bilge anladı". Dövüş sanatının temel prensibini kavrayan Chan San Feng uzun yılların antrenmanından sonra "yüce son had"(Tai Ci Çüen) ismini alan "yumuşak doğrultu" stilini hazırladı. Eğer bu sözü kelimesi kelimesine çevirirsek, "Tai" yüce, "Ci" – son had, "Çüen" ise yumruk anlamlarına geliyor.

Diğer bir versiyona göreyse, bu stilin oluşturulması, meşhur üstat Ho Lun'un(Ateş Ejderhası) öğrencisi olan, XV yüzyılda yaşamış, Wudang'lı başka bir Chan San Feng'e isnat

ediliyor. Tabiî ki, bu stilin yaranmasıyla ilgili başka efsanevî versiyonlar da mevcut. Ama öyle ya da böyle, Tai Ci Çüen'in temel ilkesi değişmedi ve aşağıdaki postulâtlardan ibaret: statik, dinamiği oluşturuyor, yumuşaklık sertliğe üstün geliyor; yavaş olan hızlıya, kısa olan uzuna galip geliyor. Yani, örneğin, rakibin anî saldırı hareketine yumuşak uysallıkla cevap veriyor, bununla da darbeyi sönümlüyor, yani kısacası boşluğa bırakıyorsun. Sonuç olarak rakip istikrarını kaybediyor. Ve işte o zaman bir tonluk gücü yenmek için birkaç gram yeterli kalır. Bu stilin tekniği hakkında Tai Ci Çüen üstatlarının eski yazıları şöyle der: "Hareketler küçük, ama değişimler büyük, yumuşaklık, sertliğe üstün geliyor; rakibinin gücünü borç alarak, kullanıyorsun; ansızın saldırıyor, noktalara etki ediyorsun".

Tai Ci Çüen akıcı bir dansa benziyor. Stilin yüksek ustalık seviyesinde herhangi bir hareket talimatları ve kompleksleri mevcut değil, bir tek temel ilkeler korunup saklanıyor. Vücut, dinamik meditasyonla kendine özgü serbest bir dans icra ederek sanki kendi başına hareket ediyor.

Ama büyüğe geçmek için, küçükten başlamak gerekiyor. Bu yüzden de biz en basit egzersizden başlayacağız, "itekleyen eller"den. O, çift hâlinde yapılıyor. Burada ellerinizle hafiften dokunarak, yumuşakça, sırayla birbirinizi itmeniz gerekiyor, yeni başlayanlar için, bildiğiniz bir hareket yörüngesinde, daha deneyimli olanlarsa rast gele bir şekilde. Bu alıştırma, rakibinin niyetini önceden tahmin ederek onun hareketlerine karşı olacak tepkileri geliştiriyor. Yani onun nereye hareket etmek istediğine "kulak vererek", siz onu kandırmaya çalışmalı, onun "yapışmış" ellerinden kurtulmalısınız. Rakibinin yanlış hareketi zamanıysa, örneğin, eğer o sert bir şekilde hareket etmiş veya dengesini kaybetmişse, hafif bir itişle onu yere seriyorsunuz. Hareketleriniz bağımsız olmak zorunda, ama bilinciniz uyanıklılığını muhafaza etmeli. Buna karşılık gelen nefes alıp verme bütününü de size göstereceğim.

Bu ve bundan sonraki egzersizleri siz sağlık jimnastiği niteliğinde de kullanabilirsiniz. Özellikle de Tai Ci Çüen tedavi amacıyla sürekli sinir stresinde bulunan kişiler için faydalıdır, çünkü düzenli bir hızla yapılan akıcı hareketler beyin kabuğundaki potansiyelleri düzenleyerek onun aşırı yüklenmesinin önüne geçmiş oluyor. Ve de bundan başka düşüncenin hareketlere yoğunlaştırılmasının kendisi, insanı günlük sorunlardan alıkoyuyor, onun sinir sistemini onarmaya başlıyor. Ve tabiî ki, bu jimnastik bütün eklemleri ve bağları çalıştırıyor. Herkes için faydalı bir şey. Şu hâlde, eve gittiğinizde hiçbir zaman hastalanmamaları için onu kendi annelerinize, babalarınıza, dedelerinize ve ninelerinize öğretebilirsiniz.

Özellikle de dikkatinizi şu gerçeğe çekmek istiyorum, Tai Ci Çüen jimnastiğinin eski üstatları kendi öğrencilerinden ısrarla "arınmayı, sakinliği, yanlış fiillerin olmamasını, kalbin temizliğinin korunmasını, kendi isteklerinde ölçülülüğü" talep ediyorlardı. Bu durumda insan bir tek kendi hastalıklarını yenmekle kalmayıp, fakat hem de kendi egosunu yok edecek, bununla da ruhun mükemmelleştirilmesine giden yolu temizleyecektir. Onlar, Göğün insanın de'sini(maneviyat, sevgi) gördüğüne ve onun de'sine bağlı olarak da ödüllendirdiğinden kesinlikle emindiler. Asırların derinliklerinden ulaşan bu üstatların bilgeliği günümüzde bile

aktüelliğini koruyor. Burada bulunan her bir kişi aldığı bu bilgilerden bir tek kendini müdafaa için değil ama hem de kendi iç dünyasının açılması için, doğanın ve evrenin sırlarını anlaması için maksimum düzeyde istifade edebilir. Her zaman aklınızda tutmanız gereken şey, insan her şeye ulaşabilir, eğer hedef açık olarak belirlenmişse... Şimdiyse, işin pratik tarafına geçme zamanı...

Biz sıraya dizildik ve Öğretmen "Yapışkan ellerdeki" nefes egzersizlerini bize gösterdi. Arkasından, Sensei tarafından yöntemlerin ferdî gösterisinden sonra, hemen hemen her bir kişi birkaç saniye sonra arkadaşlarının gülüşleri altında kendi kıçının üzerine yere düşüyordu ve bir dakika sonra da gülenlerin kendileri bu konumda oturuyorlardı. Daha ciddi dövüşçülerse hatalı hareketler zamanı 3 – 4 metre uzağa fırlıyorlardı. En ilginç tarafıysa, baştaki ilk on dakika boyunca herkes birbirinin başına gülüyor, yirmi dakika sonra biz artık konuşmadan, ıhlaya ıhlaya yerden kalkıyor, yarım saat sonraysa gerçekten de büsbütün hareketlere ve onların doğru bir şekilde yapılmasına konsantre olup cidden çalışmaya başlamıştık. Artık hiç kimse fazladan yere düşerek, palyaço durumuna düşmek istemiyordu.

Özellikle de "hızlı çocuklar", Stas ve Jenka da dâhil olmakla, çok güzel çalışıyorlardı. Görünen onlar da bu sanatla uzun zamandan beri uğraşıyorlardı. Onların hiç bir zaman tekrarlanmayan hareket doğaçlamaları, önceden hiç kestirilemeyen ve aynı zamanda da rasyonel hareketlerden oluşan muazzam bir dans oyununa benziyordu. Ve onlardan herhangi birisi hata yaptığında, anında birinci sınıf bir uçuş sergiliyor ve yol üstünde de bir yığın milleti yere seriyordu. Uzun sözün kısası, etraftakileri sakatlamamak için bu çocukları salonun sonuna, neredeyse çıkışın yanına yerleştirdiler. Ama Jenka'yla Stas burada da kendilerini aştılar. İkili karşılaşma rejiminde çalışırken Jenka bir saniyeliğine açılan kapıya baktığında, anında Stas'tan güçlü bir darbe yiyerek, şu uğursuz kapıya doğru fırlaması azmış gibi, üstüne üstlük onu çıkışın önünde dört ayak üzerinde koymuştu. Bu zaman salona resmî kıyafetli, yaşı belirsiz, Ramses'e benzer haşmetli yüz ifadesine sahip bir adam girdi. Ondan bir tür doğuya ait, enfes güzel kokuların hafif esintisi geliyordu. Onun üzerinde, altından pahalı ceketinin gözüktüğü şık bir palto vardı. "Ramses" hayretle Jenka'ya baktı. Ama diğeri burada da kendini kaybetmeyerek, alnını yere değdirip, törensel bir sesle telâffuz etti:

– Ey bizim kabilenin en istenen misafiri, yüce Chen U, sizi selâmlıyoruz!

Arkasından da çevikçe ayağa fırlayarak, dövüşçü selâmıyla onu tekrar selâmlayıp arkasını döndü ve gülmemek için kendisini zor tutan Stas'ın yanına gidiverdi. Sensei yüzündeki gülümsemeyle yakınlaşarak, misafirle selâmlaştı.

– Ve ne zamandan beri o böyle selâmlama şeklinin üzerinde çalışıyor? – kırık Rusça ve bozuk bir aksanla sordu "Ramses".

– Ama siz ona kızmayın lütfen. Daha gençtir, hamdır. Hep bir yerlerde yaramazlıklar yapar.

"Ramses" daha da çok şaşırdı ve hafiften kırgın bir sesle söyledi:

– Sahiden de ben Çinli'ye benziyor muyum?

– Tabiî ki hayır, fakat... – ve burada Sensei cümleyi tuhaf dilde söyledi.

"Ramses" gülmeye başladı ve cevabında da bir şeyler söyledi. Böylece, bu melodik, kulağa çok hoş gelen dilde konuşa konuşa onlar hocalar için ayrılmış ayrı bir çalışma odasına gittiler. Fark ettiğim şey, misafirin de yürüyüş tarzının aynı Sensei'de olduğu gibi olmasıydı.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Stas dayanamayıp gülmeye başladı ve anında Jenka'dan cevap darbesi aldı. Patırtıyla iskemlenin üzerine düşen Stas, gülme nöbetine girerek beş dakika daha yerinden kalkamıyordu. Onlar Jenka'yla beraber belki de antrenmanın sonuna kadar öylece kahkaha atarlardı, ama Sensei yokken disiplinden sorumlu baş sempai onlara ikna edici yumruğunu gösterdikten sonra çocuklar çabucak bu işin defterini kapatıp, çalışmaya başladılar.

Ben neredeyse merakımdan çatlıyordum, bu gizemli misafir kim acaba diye. Ama benim büyük ağabeylerden bilgi alma denemelerim başarısızlıkla sonuçlandı. Onlar açık seçik bir biçimde bana, Sensei'in işlerine karışmadıklarını ima ettiler.

Otuz dakika sonra, antrenmanın bitmesine yakın "Ramses" ile Sensei çalışma odasından çıkıp, gülümseye gülümseye yolda bir şeyleri konuşuyorlardı. Onlar eski, yakın dostlar gibi birbirlerinin ellerini sıkarak ayrıldılar. Gizemli misafirin gidişinden sonra Sensei aynı rahatlıkla Rusça'ya geçti ve hiçbir şey olmamış gibi çocuklarda fark ettiği hataları açıklamaya başladı. Onun keyfi gözle görülür derecede yükselmişti.

Evdeyse ben her zamanki gibi ilginç olan şeylerin hepsini günlüğüme kaydettim. Bu acayip yabancının ziyareti arkasından cevapsız bir sürü soru bırakmıştı. Ve ben de bu gizemin gün ışığına çıkmasını belirsiz bir "sonraya" bırakmaya karar verdim. Sensei'in bize tekrarlamayı sevdiği gibi: "Yeryüzünde, ne zamansa bilinen bir gerçek olmayacak, hiçbir sır yoktur." Geleceğe karşı beslediğim bu iyimser tahminle, ben gözlemleme faaliyetlerime devam ediyordum.

36

Manevî çalışmalarda biz eski meditasyonları işleyip mükemmelleştiriyorduk. Her şey eskisi gibiydi, meğer bir tek Nikolay Andreyeviç neredeyse bir haftaydı yoktu. Oysaki önceden hiç kaçırmazdı. Nihayet bizim psikoterapist sapa sağlam ve üstelik güzel bir keyifle çıkageldi. O, çalışmaların başlangıcında, bizim şen şakrak takımımız Sensei, Stas ve Jenka ile beraber alanda durduğumuz zaman gelmişti. Nikolay Andreyeviç'in gözleri olağanüstü bir mutluluk ve hayranlıkla parlıyordu.

Çabucak herkesle selâmlaştıktan sonra o, Sensei'e dönerek heyecanla anlatmaya başladı:

– Sonunda biz deneyi tamamladık, her şey doğrulandı. Sonuçlar sadece olarak akılları donduracak cinsten... Sizin verdiğiniz şu bilinç hâlini değiştirme tekniği var ya, bu bütün dünya tablosunu, bizim var oluşumuzla ilgili bütün varsayımlarımızı kökünden değiştiriyor... Fakat, bununla birlikte, her şeyi sırasıyla...

Bizim çocuklar hayretle Nikolay Andreyeviç'in canlanmış tuhaf davranışlarını izliyorlardı. Sensei sigarasını içerken, dikkatle onu dinliyordu:

– ...Ben kendi kafama göre, az çok uygun bir aday seçtim. Bizde iliklerine kadar alkolik bir adam tedavi görüyordu. İki sınıf öğrenim görmüş, o da kreşte. Yetimhanelerde büyümüş. Savaş sonrası öksüz kalan çocuklardan. Askerlik, madencilik ve dibine kadar içkicilik, tüm hayatı bundan ibaret. Fakat ben onu değiştirilmiş bilinç durumuna soktuğumda, öyle şeyler anlatmaya başladı ki, üstelik bir tür eski Rus dilinde, deneyde bulunan benim meslektaşlarım onun verdiği cevaplardan sadece olarak şoka düştüler. Biz her şeyi ses bandına yazdık ve bunu da profesör, tarihçi ve bu alanlarda büyük bir uzman olan bir tanıdığımıza götürdük. Netice tüm beklentilerimizi aştı. Bu hatta profesörü bile şaşkına çevirdi. Meğerse bu alkolik eski doğu Slav kabilelerinin dilinde konuşuyormuş. Profesörün de söylediği gibi bir zamanlar yaşıyormuş böyle kabileler. Himayemiz altındaki hasta yedinci yüzyıla ait baş döndürücü ayrıntıları ve günlük yaşama dair ufak tefek şeyleri anlatıyordu, bunların da çoğunluğu kazılar sonucu bulunan verilerle üst üste düşmekle kalmayıp, hatta bazıları bugünkü bilim tarafından bilinmiyor bile. O hem de, güya onun yaşamış olduğu coğrafî bölgeden, Sluç nehrinden bahsediyordu. Sonundaysa Dregoviç kabilesinden bir adamla yaptığı büyük çatışmadan söz etti. Bütün bunlar şaşırtıcı derecedeki bir doğrulukla elimizdeki bilgilerle üst üste düşüyor... Bunun bilim dünyası için ne kadar muazzam bir atılım olduğunu hayal edebiliyor musunuz! Sadece deneyin kesinliği için bu bilgileri birkaç kere daha onaylamak gerekiyor. Bilimsel olarak kanıtlamak gerekiyor. Ben bir tane daha aday seçtim...

– Bekle, bekle, biz seninle anlaşmıştık ama. Ben sana verecektim, sense deneyecektin. Ve hepsi bu, – kayıtsız şartsız kesip attı Sensei.

– Ama lütfen beni anlamaya çalışın. Bu dünya bilimi için o kadar değerli bir şey ki...

– Ben her şeyi anlıyorum, – sakince cevap verdi Sensei. – Ama konuşma dünya bilimiyle ilgili olmamıştı, somut olarak seninle ilgili olmuştu. Sen ikna olmak istiyordun ve de oldun. Dünya bilimi içinse daha zamanı gelmedi.

Nikolay Andreyeviç sustu ve biraz ciddileşerek ifade etti:

– Yazık... Ama deney gerçekten de baş döndürücüydü. Benim kadar koyu bir ateist bile böyle bir şeyden sonra... Bu ispat ediyor ki... Ya dahası, bu çok şeyleri tamamen değiştiriyor...

– Bak, iyi işte. Önemli olan senin anlaman.

– Anlamak mı?! Bu çok yumuşak bir ifade... Bu başlı başına bir bilinç darbesi, bu muazzam bir akıl devrimi. Ya, ben yalnız senin sözlerinin gerçekliğine ikna olmadım, fakat sana o kadar inandım ki, ruhumu bile senin için ortaya koyabilirim!

Sensei gülümsedi ve düşünceli düşünceli söyledi:

– Ne zamansa artık bunu duymuştum... Ah, evet... Kesinlikle. Bunu Petrus, İsa'ya söylemişti, onu üç kere inkâr etmeden önce.

Ama Nikolay Andreyeviç ısrarla bunun tersini kanıtlamaya, Sensei'i kendi "sağlam" delilleriyle ikna etmeye başladı. Sensei ise sadece sessizce gülümsüyordu, sonraysa hepten konuşmanın konusunu meditasyonlara çevirdi.

37

Manevî çalışmalar yavaş yavaş benim için bu hayatta çok ama çok fazla anlam taşımaya başlamışlardı. Bu kadar basit ve kolay olmalarına rağmen, onlar tedricen benim dünya görüşümü değiştiriyorlardı. İçimde bazı yeni hisler doğuyordu. Kendim için âdeta gerçekliğin başka bir tarafını açıyormuş gibi her şeyi farklı olarak algılamaya başlıyordum.

Hatta doğa ve önceleri hiç fark etmediğim bildiğimiz hava bile benim ne yaptığımdan bağımsız olarak üzerime her taraftan hafif bir basınç uygulayan özel bir maddî yaşam alanına dönüşüyordu. Bu his sanki bir şeyleriyle, içine daldığın zaman hissettiğin suyun esnekliğine benziyordu. Yalnız hava olayında her şey çok daha kolaydı. Etrafımı kuşatan doğa, sanki benim gözlerimden görünmez bir toz perdesini sökmüşler gibi daha parlak, daha dolgun renklerle donanmıştı.

Sokaklardaysa bahar ortalığı kasıp kavuruyor, şehirlerin renksiz ortamını kendi taze, salatalık yeşili rengiyle canlandırıyordu. Doğanın dünyası kendi döngüsüne göre hayatını sürdürüyor, sanki kendi yüceliğini ve üzerinde barınan küçük varlıklardan bağımsızlığını sergilemek istiyordu. Bu canlı varlık, varlığını sürdürdüğü uzun süre boyunca itinayla koruyup sakladığı kendi yaşam ve ölüm sırrına sahipti.

Sensei'le aynı ortamda, zaman o kadar hızlı geçip gidiyordu ki, fark ettirmeden son sınıf sınavlarına hazırlanma vakti gelmişti. Ama samimi olmak gerekirse, ben bu kadar değerli zamanımı buna harcamayı hiç istemiyordum. Gerçi çok güzel bir biçimde de, sınavların ve sonraki öğrenimin bir saçmalık değil, gerekli ve lüzumlu şeyler olduğunu da anlıyordum. Sensei'in de söylediği gibi, insan sürekli entelektüel olarak kendisini geliştirmek ve bakış açısını genişlendirmek zorunda, yani olabilecek her yerde ve her şeyde kendi bilgilerini artırmalı, bilimin öğrenilmesine çalışmalıdır. Çünkü bizzat kavrama aracılığıyla, kendisini ve etrafındaki dünyayı kavrama aracılığıyla insan olgunlaşarak Tanrı'ya geliyor.

Manevî çalışmalarda ve hem de antrenmanlarda Sensei kendi örneğiyle, bilgilerinin genişliği ve derinliğiyle bizi şaşırtmaya devam ediyordu. Genel antrenmanlarda o daha çok bizim beynimizin kolaylıkla, nasıl derler rezalet çıkarmadan algılayacağı şeyleri veriyordu. Vuruşların, değişik stillerden yöntemlerin, sağlık jimnastiklerinin üzerine, onun anlattıkları sayesinde değişik bakış açılarından: tıbbî, stratejik, felsefî bakış açılarından ışık tutuluyordu. Onun esrarengiz gösterilerini, artık daha çok esas kalabalık gittikten sonraki ek çalışmalarda seyretme mutluluğunu yaşıyorduk. Fakat bir keresinde tuhaf bir olay meydana geldi.

Antrenmanların birisinde tüm kalabalık çiftlere bölünüp vuruş çalışması yaparken Sensei tam olarak bizim yanımızda duruyor ve Andrey'e ayak kaydırmasıyla yapılan zor bir vuruş gösteriyordu. Belirtmekte fayda var, o gün Öğretmen sanki düşüncelere ve kendi hayallerine dalmış bir hâldeydi. Ansızın o kendi işini yarıda bıraktı ve hızla dönerek, endişeyle salonun karşı tarafına bakmaya başladı. Orada ikili karşılaşma rejiminde Volodya ile Viktor çalışıyorlardı. Fakat onların bu ikili karşılaşması bir tuhaf başlamıştı. Volodya saldırgan, sert bir hücuma geçmiş, esnek ve hızlı kol ve bacak hareketleriyle rakibine saldırıyordu. Bu aradaysa Viktor kararsız bir tarzda zar zor hücumları defediyor, sık sık darbe almaya başlıyordu. Sensei anında ellerini çırparak, "Dur!" anlamına gelen "Yame!" kelimesini bağırdı. Ama Volodya belli ki dövüş tutkusuyla onu duymamıştı, gerçi geriye kalan kalabalık bu haykırıştan sonra Sensei'e doğru dönüp bakıyorlardı. Ve işte bu zaman tuhaf bir şey meydana geldi.

Sensei anîden kolunu ileriye doğru atarak, havada vuruş taklidi yapan bir hareket yaptı. Ve o anda Volodya'yı öyle bir sertlikle ve öyle bir uçuş yörüngesiyle bir kenara doğru fırlatmıştı ki, sanki Sensei bizim yanımızda değil de onun yanında duruyordu. Bizim hepimiz gördüklerimiz karşısında ağzımız bir karış havada duruyorduk. Salonda derin bir sessizlik hâkim oldu. Öğretmen tam zamanında müdahale etmişti. Çünkü Volodya'nın fazladan tek bir isabetli vuruşuyla Viktor'un durumu bayağı bir içler acısı olacaktı. Zavallı Viktor zaten acıdan kıvranıyor ve ne zamansa Sensei'in ek çalışmalarda tehlikeli darbeler aldığında nefes almayı yeniden sağlama üzerine anlattığı özel bir tekniği yapmaya çalışıyordu. Bu zaman Volodya da top gibi beş metre uzağa uçarak, bu sürpriz uçuştan sonra kendine gelmeye çalışıyor ve benim tahminime göre eğer Sensei yanında olsaydı vuruşun isabet edeceği yeri sıkı bir şekilde ovuşturup duruyordu.

Her şey tüm topluluğun gözleri önünde bir saniyeden daha kısa bir sürede gerçekleşmişti. Kendi gözlerimle görmeme rağmen ben buna inanamıyordum. Benim aklım Sensei'in bu tür sürprizlerine karşı azdan çoktan hazırlıklı olmasına rağmen yine de tehlike sinyalleri veriyordu. Tam olarak olanlardan bir dakika sonra kalabalık taşkın duygularla çalkalanmaya başladı. Andrey gözünü Volodya'dan ayırmadan yanında duran Jenka'nın kolunu dürttü:

– Baksana, neydi bu?

Görünen Jenka'nın kendisi de hâlâ şoktaydı:

– Sabır evladım, sabır, zira benim ruhum da bu büyülü görüntüden tirim tirim titriyor.

Bu zaman zarfındaysa Öğretmenin yüz ifadesi değişmiş, sanki yaptığı bu hatadan dolayı kendisine hayıflanıyordu. Volodya'ya yaklaşarak onun bedeni üzerinde elleriyle bir seri hareketler yaparken aynı zamanda da ona hızla bir şeyler anlatıyor, her hâlde onun hücumundan yakınıyordu. Volodya'ysa omuzlarını silkerek bir şeyler söylüyor ve bu arada da utançtan gözlerini gizliyordu. Kalabalıksa gördüklerinin etkisi altında mutluluktan çıldırıyordu. Sensei'i âdeta soru yağmuruna tuttuklarındaysa, çok isteksiz bir biçimde cevaplar veriyordu.

– Peki, ne vuruşuydu bu? – birbirlerinin sözünü kese kese soruyorlardı.

– Ya, nasıl desem ki size, – içini çekerek cevap verdi Öğretmen. – Bu insanın psişik enerjisiyle bağlantılı. Burada dikkate değer öyle hiçbir şey yok. Bu yalnızca dövüş sanatlarında manevî gelişmenin basamaklarından bir tanesi.

– Yani, bunu öğrenebilir miyiz?

– Tabiî ki, öğrenebilirsiniz.., eğer sabrınız yeterse.

Sensei hemencecik yarıda kesilmiş çalışmaları başlatarak, bence çabucak bu hadiseyi ört bas etmeye çalıştı. Bu antrenman da salonda bulunanların çoğunluğu için kanlarındaki adrenalin seviyesinin artışı ve kendi gelecekleriyle ilgili buna karşılık gelen iyimser tahminlerin biçimlenmesiyle bitiverdi.

Diğerlerinden farklı olarak bizim grubumuz sessizce yapılan ajitasyonu bir kenardan gözlemliyorduk. Çünkü ek çalışmalar zamanı Sensei'in bizim direkt sorularımızdan hiçbir yere kaçamayacağından emindik.

Ek çalışmaların öncesinde Öğretmen'in morali epey bir yükselmişti. Onun yüksek moraliyse iyiye doğru bir işaretti. Büyük ağabeyler bu fırsattan istifade etmek için acele ettiler. Ek çalışmalar zamanı onlar Sensei'i tam anlamıyla "terörize ederek", buna benzer bir şeyleri bir daha "kendi gözleriyle" görme tutkusuyla onu soru yağmuruna tuttular. Sensei başta işi şakaya vuruyordu, ama sonrasında onların baskısına dayanamayarak "koruma ekranı" denilen şeyi göstermeye razı oldu. O, öncelikle bize kendimiz için herhangi bir cisim bulmamızı söyledi.

Biz de spor aletleri odasına koşuşturarak herkes bulabildiği şeylerle silahlanmaya başladı. Çocuklar kendileri için sırıklar, basketbol topları aldılar. Andrey hatta kendi nunçaku'sunu kaptı. Bense, ne götürsem, ne götürmesem diye uzun süre düşünüyordum. Ve nihayet tenis topunda karar verdim. Çünkü bana göre, eğer birden Sensei'de bir şeyler ters giderse ve bu cisim ona değerse, en azından çok acıtmayacağını düşünüyordum. Gerçi Sensei kendi hareketlerinde şimdiye kadar bir kere bile olsa hiçbir hataya yer vermemişti. Ve bu da onun imkânları karşısında insanda özel bir saygı hissini uyandırıyordu.

Biz "silahlandığımız" zaman, Sensei bizden yedi sekiz metrelik bir mesafede durdu. Konsantre olarak, o, kollarını ileriye doğru kaldırarak, hafiften kenarlara doğru açtı. Biz de sırasıyla ve var gücümüzle değişik cisimleri ona doğru fırlatmaya başladık. Hayret ama biz ne kadar çalışsak da, tüm cisimler onun ellerine yarım metre kalmış uçuş yörüngelerini değiştirerek onun yanından geçip gidiyorlardı. Viktor, Stas, Volodya cisimleri arkadan atmayı denemek için, Sensei'in diğer tarafına geçmeye karar verdiler. Fakat Sensei hatta pozisyonunu bile değiştirmeden, sadece olarak kollarını daha da çok kenarlara doğru açtı. Kısacası, ne yaparsak yapalım, bir tane cisim bile Sensei'e isabet etmedi.

Bense anlayamadım gitti, bizim hepimiz aynı anda "şaşılaşmış mıydık", yoksa gerçekten de onun etrafında bir tür görülemeyen güçlü duvar mı vardı. Bizzat şu son yargıya da benim aklım karşı çıkıyor ve yakınıyor, bunun mümkün olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu. Ve bizzat bu akıl yürütmesi beni tekrar ve tekrar kendi tenis topumu artık hiçbir acıma hissetmeden bu görünmez duvara doğru atmaya mecbur ediyor ve gerçekten de orada bir

engelin olduğuna bir saniye için olsa bile ikna olmak istiyordu. Zannımca buna benzer hisleri diğer çocuklar da yaşıyorlardı çünkü onların tutkusu yavaş yavaş kafa karışıklığına dönüşmeye başlıyordu.

Benim gözlerimde Sensei tekrar sıradan bir insandan sıra dışı birisine, doğa üstü bir varlığa dönüşmeye başlamıştı. Ve benim aklım bütün bu gerçeğe benzer gerçek dışı şeylerden âdeta kaynamaya başladı. Bu zaman zarfında Sensei "ekranı çekti" ve onun çalışma prensibini anlatmaya başlayarak, bununla da bizim bilincimizin mantığını alışkın olduğu doğal çalışma ritmine geri döndürüverdi. Ve Sensei'i dinlerken burada da tekrar kıskançlık hislerimin, yani hayvanî varlığımın boy göstermeye başladığını fark etmeye başladım. Başta sanki kazara, sonrasındaysa fazla ve daha da fazla bir biçimde. Arkasından benim aklımda bazı şüpheler ortaya çıkmaya başladı, gerçi Sensei bizim az önce kendi gözlerimizle gördüklerimize dayanarak üstüne üstlük her şeyi basit ve anlaşılır olarak açıklıyordu.

En sonunda da Sensei'in manevî olanaklarla ilgili anlattıklarını dinlerken, bu aradaysa kendimi kabaran kişisel bencilliğimden çıkan çirkin düşüncelerle düşünürken yakaladım. "Oha! – düşündüm ben. – Egoizmin bu kadarıyla tüm değerli bilgiler tam da kulak ardına gider. Zira aklım Sensei'in söylediği şeylerin arasından yalnız hayvanî başlangıca lâzım olanları seçecektir, manevî başlangıca lâzım olanları değil. Demek ki, bu şekilde bende hiçbir zaman hiçbir şey olmayacaktır... Tamam, iyi şeylere konsantre olmam lâzım... Bu bilgiler bana bir tek hayırlı amaçlar için, kendi varlığımı tanımak için gerekli. Ben onları zarar vermek için kullanmak istemiyorum. Bırak bütün insanlar barış ve Sevgi içerisinde yaşasınlar. İçimden onlara karşı kesinlikle kin ve kıskançlık beslemiyorum. Onların hepsi iyi bir insan ve kendi hayatlarını hak ediyorlar. Benim içinse önemli olan, kendi ruhumu geliştirmek". Kendimi bu şekilde ayarlayarak, ben daha bir dikkatle Sensei'i dinlemeye başladım. Bu zaman konuşma artık uzaktan vuruş konusuna geçmişti.

– ... bu vuruş çok güçlü, – anlatıyordu Sensei, – burada insanın psişik güçleri devreye giriyor.

– Peki, bu mesafeden yapılan vuruşun kendisi nasıl meydana geliyor? – sordu Stas.

– Prensip olarak, mesafe bir illüzyondan ibaret, bu yüzden de sizin anlayacağınız kadarıyla bu zaman sanki vuruşun izdüşümü oluşuyor. Gerçekteyse, burada birazcık başka bir fizik işliyor, yani zaman ve mekân sıkışıyor. Bu yüzden de bu vuruşu yapanla, onun reel olarak isabet ettiği şahıs aynı derecede, dolaysız olarak cismanî temas hissediyorlar.

– Bu bilgiler "Beleo Dzı"dan mı? – sordu Viktor.

– Evet. Bu "Şambala'nın cezalandıran kılıcı" Sanatına ait özel bir "Lotus" tekniğidir. Bu Sanata, Şambala'lı insanlar sahiptiler ve de sahipler... Çok, ama çok eski zamanlarda, "Lotus" Üstatları bayağı bir sık olarak dünyaya çıkıyorlardı. Onlar mükemmel bir düzeyde bir tek "Yaşlı lama" stilini değil, fakat "Cezalandıran kılıç" sanatını da biliyorlardı. Böyle bir Üstat tek başına koca bir orduya galip gelebilirdi. Doğu'da nereden geldiği ve nereye gittikleri meçhul Savaşçılar hakkında hâlâ efsaneler dolaşıyor. Ama orada, konakladıkları yerlerde,

onlar yerli ahali tarafından büyük bir saygı ve şerefle ağırlanıyorlardı, zira sivil halk için o zamanlar daha iyi bir savunma bulmak mümkün değildi. Bu Üstatlar enerji ilmine sahiptiler, buysa günümüzdeki herhangi bir silahtan çok daha ciddi bir şey. Bu Sanattan haberi olmayan insanların hangi taraftan geldiği belirsiz böylesine bir yıkıcı darbeyi almaları dehşetin ötesinde bir şey.

Zamanla bu Üstatların yeryüzüne çıkma ihtiyacı ortadan kalktı. Ama bu tabiî ki, "Cezalandıran kılıç" Sanatının yok olduğu anlamına gelmiyor. Şambala'nın girişinde, Bodhisatvalar kurulunun kararlarını uygulayan özel eğitimli bir insan bulunuyor. Hatırlıyor musunuz, ne zamansa ben size birilerinin tüm dünyayı ele geçirmesine veya manevî ilimleri insanlığın zararına kullanmasına Şambala'nın hiçbir zaman izin vermeyeceğini anlatmıştım. İşte bizzat bu Üstat da bu türden kararları hayata geçiriyor, üstelik kendi hücresinden çıkmadan. Bunun için onun özel bir bilinç hâli içerisindeyken sadece olarak "Lotusun taç yaprağıyla", yani âdeta kısaltılmış Türk kılıcına benzeyen özel bir törensel kılıçla bir sefer sallaması yeterli. Bu arada sırf kılıçtan dolayı da bu Sanatın ismini "Şambala'nın cezalandıran kılıcı" diye koymuşlar.

Bu Üstadın etkinliğinin tanıklığını nadiren çağdaş dünyamızda da bulabiliriz. Bazı esrarengiz ölüm olayları hâlâ sır olarak kalmaya devam ediyor ve de bir tek otopsi uzmanları için değil. Meselâ, cesedi açtıklarında derinin ve etrafındaki organların hiç hasar görmemesine rağmen kalbin âdeta sivri bir cisimle kesilmiş gibi ortadan ikiye bölündüğü açığa çıkıyor. Veya çok sayıdaki korumaların gözleri önünde, dokunulmamış giysilerinin altından vücudun âdeta kılıçla doğranmış gibi parçalara ayrıldığı "açıklanamayan" olaylar var. Yani kabahat sahibi ne kadar çok korunmuş olsa da (yepyeni çağdaş teknolojilerle ve koca bir orduyla bile olsa) bu cezadan kaçıp kurtulamaz. Bu tüm despotların Şambala karşısında duydukları korkunun başlıca sebebi oluyor. Bu yüzden de hepsi temasa geçmeye çalışıyorlardı ve hâlâ da çalışıyorlar, çünkü ne kadar kudretli, ne kadar söz sahibi olsalar da Şambala'nın karşısında güçsüz olduklarını biliyorlar.

Sensei susmuştu, benimse onun sözlerinin hâlâ kulaklarımda yankılandığı gibime geliyordu. Çocukların hepsi düşünceli ve galiba benim gibi duyduklarından sarsılmış bir hâlde duruyorlardı. Hiç kimse sessizliği bozmaya cesaret edemiyor ve Öğretmenin bu sıra dışı bilgilere bir şeyler daha ekleyeceği umudunu besliyordu. Nihayet, Volodya dayanamadı ve kalın sesiyle konuştu:

– Evet, şu "Cezalandıran kılıç" Üstadının gücü her hâlde nükleer enerjiye eşit, eğer onun vuruşları için mesafenin bir anlamı yoksa.

– Nükleer enerji bu güçle mukayesede yalnızca çocuk oyuncağı. İnsanlık, onda baskın olan hayvanî başlangıçtan dolayı kendi gerçek imkânları ve gerçek güçleriyle ilgili çok az bilgiye sahip...

Böylesine bir antrenmandan sonra duyduklarımızdan ve gördüklerimizden dolayı bizim duygularımız birkaç gün daha bayram ediyordu. Kendi olanaklarımızla ilgili düşünceler beni rahat bırakmıyorlardı. Her şeyi hemen yapabilmek istiyordum. Bu yüzden de sonraki günler boyunca bu iyimser ruh hâli gayretle yapılan vücut ve akıl antrenmanlarına da yansımıştı. Ve önümüzdeki manevî çalışmaların zamanı geldiğindeyse biz Sensei'i değişik soruların sağanağına tuttuk sadece. Bizim bütün bu ajitasyonumuzu seyreden Öğretmen söyledi:

– Çocuklar, benim size gösterdiğim şu uzaktan vuruşlar, Çi enerjisinin tüm şu efektleri ve sizin söylediğiniz tüm şu "mucizeler" var ya, – bunların hepsi önemsiz şeyler, gerçek ilginize lâyık şeyler değil. Hakikî güç, ruhunuzda. İşte geliştirmeniz ve kavramanız gereken, işte hayranlık duymanız gereken şey bu. İnsanın aklıyla birleşmiş, ruhun ilâhî Aşkı; işte gerçek Mucize budur. Gördüğünüz diğer şeylerin hepsiyse, bunlar öylesine, sadece değişik manevî gelişim aşamalarının yan etkileri. Bunların hepsi boş şeyler, bunları takıntı hâline getirmemeniz lâzım.

– Ama neden boş şey olsun ki, – söyledi Nikolay Andreyeviç. – Mucizeler inancı doğuruyor.

– Evet, mucizeler inancı doğuruyor. Ama hadi gelin bakalım bir, bizzat hangi inancı. İnsan mucize gördüğünde, yani onun aklı için açıklanamayan olguları gördüğünde neler oluyor. İlk sırada, bu güçlü bir şekilde onun psikolojisini sarsıyor. İnsan psikolojisi bu olayı açıklayacak gerekli bilgilere sahip olmadığından dolayı tehlike sinyalleri vermeye başlıyor. Ve bizim beynimiz fevkalâde bir biçimde kendisini koruma ve savunma mekanizmalarına sahip olduğundan dolayı da anında dengeleyici fonksiyonlar, beynin savunma etkeni devreye girmiş oluyor. Fizyolojinin diliyle konuşursak, beynin bölgeleri, sinir hücreleri grupları tam olarak düşünsel faaliyete katılamıyorlar. Ve işte burada önemli bir an meydana geliyor. Eğer insanda hayvanî başlangıç baskın oluyorsa, o ya içinden bu olgunun mevcut olduğu gerçeğini reddederek, her şeyi olayın gerçek dışılığının ve herhangi bir numara olduğunun üzerine yıkmaya başlıyor, ya da ki onda tüm bunları büyüklük kuruntusunu tatmin etmek, kişisel, kâr amaçlı çıkarları için öğrenme arzusu ortaya çıkıyor.

Bu iki başlangıcın dengede bulunduğu insansa düşünceleriyle bir uçtan diğer uça sürüklenmeye başlıyor. Yani bugün tüm bunlara "körü körüne" inanıyor, yarın şüphe etmeye başlıyor, yarından sonraysa o yine kendi şüphelerinden şüphelenmeye başlıyor ve bunun gibi. Kısacası, onun akıl alanında etkin olarak iki başlangıç arasında bir savaş sürüyor.

Manevî başlangıcın baskın olduğu insandaysa inancının üzerinden bu olayı araştırma ruhu doğuyor, kendi imkânlarını öğrenme ve sırf bu öğrenme sürecinin uğruna, kendi ruhunu geliştirme uğruna doğanın sırlarını anlama isteği doğuyor. Onun bu olayın belirsizliği karşısındaki baştaki korkusu bastırılıyor, kavrama sürecindeyse hepten tamamen kaybolarak, "körü körüne" olan inancını bilmeye, yani hakikî inanca dönüştürüyor.

Çocuklar, peki niçin ben tüm bunları size gösteriyorum? Sizin düşüncelerinize bakmak için, içinizdeki hayvanî başlangıcın, manevî başlangıcınıza oranla hangi düzeyde baskın olduğunu görmek için. Ve en önemlisi de, niçin her bir olguyu açıklamak için bu kadar çok zaman harcıyorum? Hiç olmazsa birazcık dahi olsa aklınızı maddî yaşamın takıntısından kıpırdatmak ve onu doğanın sonsuz sırlarıyla, kendi meçhul ruhunuzla ve Tanrı'yla ilgili düşüncelere zorlamak için. Çünkü kendinizi ne kadar çok tanımaya başlarsanız bir o kadar fazla Tanrı'ya, her zaman reel olarak varlığını sürdüren o sonsuz ve değişmez şeye yakın olacaksınız.

Sizin bedensel hayatınız uzayın ölçeğinde bir hiçten ibaret. Evrenlerle, gezegenlerle mukayesede insan hemen hemen yok gibi bir şey. Onun hayatı, gerçek dışı bir gerçeklikten, sadece olarak Tanrı'nın düşüncesinde bir andan ibarettir...

– Nasıl yani? – anlayamadı Jenya.

– Bir gün bunu daha ayrıntılı bir biçimde açıklarım... **Sizin bedenleriniz kapalı zaman döngüsünde varlıklarını sürdürüyorlar ve burada sizin, yani ruhunuzun tam olarak olgunlaşması için tüm şartlar mevcut. Fakat siz, bunun bilincine kendi aklınızla varmak ve onu ruhunuzla ortak özlemlerde birleştirmek zorundasınız. İşte bu vakit sizin hayatınız gerçek bir anlama sahip olacaktır.** Zira Tanrı için, bir bütün olarak uzay için, değerli olan şey sizin olgunlaşmış ruhunuzdur, yoksa ki onun gelişim sürecinde değiştirdiği o maddî vücutlardan oluşan kül değil...

Yani, **hakikî, gerçek inanç ilimlerin üzerinde doğuyor. İlimler ise söz aracılığıyla, meydana gelen olayın gerçekliğine aklınızı ikna etmenin aracılığıyla geliyorlar.** Mucizelerse, işin aslında, sadece bireyin dâhilî gelişim düzeyinin kendine özgü bir şekilde kontrol edilmesinden ibaret. Bu kontrol yöntemini kendi dünya yaşamlarında "Beleo Dzı" biliminin gerçek bilgilerine sahip olanlar kullanıyorlardı... Gerçi, doğru, yeteri kadar eşsiz bir şahsiyet daha var; Sathya Sai Baba, kim ki sürekli gerçekleştirdiği gerçek mucize gösterilerinin yardımıyla insanları Tanrı'ya döndürmeye karar vermiş.

Nikolay Andreyeviç düşünmeye başladı:

– Tanıdık bir isim gibi geliyor... Bu, tesadüfen şu televizyonda gösterdikleri kişi olmasın, hani şu Gorbaçov'un ayaklarını başına sürüp, hayır dua veren?

– Evet, evet, evet, – hafiften gülümsedi Sensei.

– Onu bir de Tanrı'nın Dünya'daki cisimleşmiş şekli diye çağırıyorlardı... Avatar diye.

– Avatara, – düzeltti Sensei. – Aslındaysa "avatara" kelimesi Sanskritçeden çeviride, "iniş" veya "yukarıdan iniş" anlamlarına geliyor.

– Evet, Avatara. Anlattıklarına göre Avatara insan suretine, insanlığın gelişimini bir basamak yukarı kaldırmak, onu yeni bir çağa çıkarmak için giriyormuş.

– Kesinlikle doğru. "Batanı kurtarmak için suya atlamak, yani cisimleşmek gerekiyor", – onun da söylemeyi sevdiği gibi.

– Peki, kim o? – merakla sordu bizim grubumuz.

– Sai Baba, yüce ruhlu birisi. Ve şimdi insan uygarlığı kendi manevî gelişim düzeyinin yeniden değerlendirilmesi aşamasında küresel değişimlerin ve bunların arkasından gelecek olayların eşiğinde durduğuna göre, Sai Baba da bu işe gücü yettiği katkıyı sağlamaya karar verdi. O, kendi mucizeleriyle dünyayı hayret içinde bırakmaya niyet etti. Sai Baba uzun bir süre bu göreve hazırlanıyor ve mucizelerin insanın manevî gelişimini etkileme üzerine olan teorisini geliştiriyordu. İlk başta o, Upanişadlar'da kendisinin teknik çağdaki üçüz inkarnasyonuyla ilgili kehanette bulundu. Ardındansa vakti geldiğinde, teoriyi pratikte denemeye başladı. Yani ilk başta o, 1872 senesinde Hindistan'ın Şirdi köyünde Sai Baba'nın suretinde yeniden dünyaya geldi. Bütün hayatı boyunca mucizeler yaratıyor, düşünceleri okuyor, mesafeleri katetmeyi, istenilen maddî biçimleri almayı ve bunun gibi başka şeyleri yapabiliyordu. O, 1918 yılında öldü, ölümünden önce de Hindistan'ın güneyinde sekiz sene sonra yeniden dünyaya geleceğini bildirdi.

Ve böyle de oldu. 1926 senesinde Hindistan'ın güneyindeki ücra bir köy olan Puttaparthi'de Sathya Sai Baba dünyaya geldi. 1940 yılında onun Avatara olduğu ilân edildi. Ve bugüne kadar da mucizeler göstermeye devam ediyor. Ve gitme zamanı geldiğinde de, o tekrar Prema Sai olarak yeniden vücut bulacaktır. Ve şimdiden bir tek gelecek cisimleşmesinin kesin tarihiyle beraber Bangalore ile Mysore şehirleri arasındaki yerini söylemekle kalmayıp, fakat hem de gelecek ebeveynlerinin isimlerini belirtmiş.

– Peki ya, televizyonda anlattıkları gibi onun güya levitasyon yapabildiği, aynı anda farklı yerlerde ortaya çıkabildiği ve en ilginç olanı da pırlantadan tut, bisküviye kadar her ne olursa olsun her şeyi devasa miktarlarda maddeleştirebildiği doğru mu? Dediklerine göre, o bunları öylesine havadan çıkarıyormuş? Yoksa bu da başka bir numara mı? – sordu Nikolay Andreyeviç.

– Hayır. Bu gerçekten de böyle.

– Ama bu gerçek dışı!

– Gerçek, hem de nasıl. Fakat onun başlıca hatası, mucize gösterilerinde, yani insanlık için daha sır olan şeylerde yatıyor. Onun mucizelerini gören kişiler, şaşırıyorlar ve düşünmeye başlıyorlar, fakat görmeyenler hokkabaz diye onun başına gülüyorlar. Sonuncularsa, maalesef, çoğunluğu teşkil ediyor. Ama kendi görevini o, tabiî ki, vicdanıyla yerine getiriyor ve Tanrı'nın izniyle, umarım çok sayıdaki insanların en azından uyanmaları için bir vesile olur. Ve yine de ruhun hakikaten de gözlerinin açılması sözlerin aracılığıyla oluyor.

– Peki ne, o gerçekten de Tanrı mı? – soruverdi Ruslan.

– Biliyor musun, insanlar bayağı sık sık bu soruyu soruyorlar. Ve cevabı da yeteri kadar basit ve gerçek. Sai Baba'nın söylediği gibi: "Ve sen de Tanrı'sın. Seninle benim aramızdaki tek fark, benim Tanrı olduğumu bilmem, seninse bunun farkında olmaman".

39

Sonraki antrenmanda spor salonuna o kadar çok millet akın etmişti ki, iğne atsaydın yere düşmezdi. Bazı yeni gelenlerin nerelerden geldiklerini göz önüne alınca, galiba enerji vuruşuyla ilgili haberlerin şehrimizin sınırlarını aştığı ortaya çıkıyordu. Böyle bir kalabalıkta daha şimdiye kadar hiç çalışmamıştık. Andrey ile Kostik "onların" spor salonuna ansızın hücum eden bu kadar milletin yarattığı ana baba gününden yakınmaya başlamışlardı. Fakat baş sempai çocuklara daha kısa süre önce kendilerinin de bu kalabalıktaki acemilerle aynı olduklarını ve hiç kimsenin onlara gülden ağır söz söylemediğini hatırlatarak çabucak yerlerine oturttu. Dahası Öğretmenin şu sözlerini de yüzlerine vurdu: **diğer bir insanın öğrenme çabasına saygı duymak gerekiyor, yoksa ki hemen kendi bencilliğinin dikenleriyle algılamak gerekmiyor.** Bundan sonra çocuklar utanıp sustular ve artık tüm antrenman boyunca bir tane bile fena lâfı ağızlarından kaçırmadılar. Andrey ise, anlaşılan baş sempai'in gözünde her nasılsa itibarını geri kazanmak için hatta acemilere yeni hareketlerin öğrenilmesi konusunda sıkı bir şekilde yardımcı olmaya başladı.

Millet serbest programın yöntemlerini çalışırken, Sensei'i dışarıya çağırdılar. Bu zamansa biz Tatyana'yla beraber tam da açık duran kapının yanındaydık, çünkü tüm pencereler açık olmasına rağmen spor salonundaki hava çok boğucuydu. Birisi elli, diğer ikisiyse otuz yaş civarlarında olan üç mütevazı erkek nezaketle açık duran kapıyı çalarak bununla da bizim dikkatimizi çekmişlerdi. Ve en yakındakiler da biz olduğumuzdan, onlar tekrar kibarca bizim Öğretmen'in ismini sorarak, eğer mümkünse çağırmamızı rica ettiler. Biz tabiî ki onların ricasını yerine getirdik. Ve Sensei yaklaştığı zaman, onunla bir şeyler hakkında konuşmaya başladılar.

Başta ben konuşmanın konusundan uzak durarak, kendi işimle meşguldüm. Ama kulaklarıma yetişen sözler, gittikçe daha da çok benim merakımı gıcıklandırmaya başladılar. Bu adamların son zamanlarda şehrimizde yağmurdan sonraki mantarlar gibi türeyip çoğalan dinî tarikatlardan birisini temsil ettikleri ortaya çıktı. Anlaşılan spor salonunda çalışan onca sayıdaki gençleri gördükten sonra onlar Sensei'e öğrencileriyle beraber bugün Hz. İsa hakkında bedavaya film gösterimi yapacakları sinema salonundaki toplantılarına katılmayı teklif etmeye karar vermişlerdi. Sensei de aynı nezaketle onlara yaptıkları davet için teşekkür edip, kesin bir söz vermedi. Fakat onların başkanı, daha yaşlı olanı, sonradan anlaşılacağı üzere onların papazı, Sensei'e İsa'yla ilgili ne bildiğini ve Onun Öğretisine nasıl baktığı gibisinden yönlendirici sorular sormaya başladı.

Başta Sensei antrenmanın devam ettiğini ima edercesine nazik ve veciz bir üslupla cevaplar veriyordu. Fakat papaz Sensei'den ayrılmaya acele etmiyor, onun her bir kısa cevabına uzun uzadıya bizzat onların kilisesinin üstünlüğü ve onların İsa'nın Öğretisiyle ilgili görüşlerinin "gerçekliği" ile ilgili açıklamaya çalışıyordu. On dakika sonra böylesine bir sohbet sanırım nihaî olarak Sensei'in canına tak etmiş olacak ki, o kesin ve somur kanıtlarla, görünüşe göre papazın bile bilmediği tarihlere, rakamlara ve olaylara dayanarak onların bütün ayartıcı fikirlerinin hepsini topa tutup çürütmeye başladı. Bu zaman bizim meraklı grubumuz da mevzunun ne olduğunu anlamak için spor salonundan dışarı çıktık. Bizim

arkamızdan Jenka ile beraber Stas da çıktılar. Sonraysa bizim gibi çıkışın yakınlığında çalışan Ruslan ve Yura.

– ... Meğer siz ebediyen dünyadaki cennette, Tanrı'nın Krallığında yaşamak istemez misiniz, – huzurlu bir sesle telâffuz etti papaz.

– Ebediyen dünyada ve cennette mi?! – hafiften gülümsedi Sensei.

– Ebedî hayatı, ulaşılamayacak bir hayal olarak geri çevirmek için acele etmeyiniz, – onun sözünü kesti papaz. – İşte, sizin vücudunuzun nasıl yaratıldığına bir bakınız. Zira siz onunla ilgili hemen hemen hiçbir şey bilmiyorsunuz. Ondaki her şey harika bir şekilde düşünülmüş. Bizde işitme, görme, tat alma, koku, dokunma duyuları var. Yeryüzünde duyu organlarımız sayesinde mutluluk hissi getiren o kadar çok şey var ki: leziz yemekler, güzel arkadaş ilişkileri, güzel manzaralar ve bunun gibi. Tüm bunlardan tat almayı ise biz harika beynimizin sayesinde başarıyoruz. Siz bizim beynimizin mükemmel olduğunu ve tüm hesap makinelerinden, istenilen bir süper bilgisayardan daha üstün olduğunu biliyor musunuz?! Ve gerçekten de Yaratıcımızın, sizin öldükten sonra tüm bunları kaybetmenizi istediğini mi düşünüyorsunuz? Onun, müminlerin sonsuz hayata sahip olmalarını istemesini varsaymak daha mantıklı değil mi?

– Mutlu ve ebediyen yeryüzünde, vücut içerisinde mi?! Ya, siz hiç insanlara neler anlattığınızın farkında mısınız, – söyledi Öğretmen. – Vücut içerisinde hangi ebedî cennetten bahsedebiliriz ya? İstenilen bir vücut, herhangi bir biyolojik yapı gibi sürekli olarak sizin ilginize ihtiyaç duyuyor. Canı kâh yemek ister, kâh hasta olur, kâh yorgun düşer, kâh ta ki canı zevk almak ister. Ve siz de bu maddeye cennet deyip, onun biyolojik ihtiyaçlarıyla sonsuza kadar yaşamak mı istiyorsunuz?! Ya bu bir sonsuz cehennem, cennet değil!

– Madem ki siz böyle düşünüyorsunuz, o zaman sizce neden Tanrı insan vücudunu yaratmış?

– Tanrı insan vücudunu, yetişmemiş ruhunun olgunlaşması için en uygun biçim ve koruma olarak yarattı. Hatta elinizde tuttuğunuz İncil'de bile diyor ki: "Ve Tanrı insanı yerdeki topraktan yarattı ve yüzüne hayat soluğunu üfledi ve insan ruhuyla canlı oldu".

– Evet, ama bu sözlerin gerçek anlamı başka, – öğretici bir tonla konuştu papaz. – İncil'i yazanlar bu bağlamda "ruh" kelimesini kullanırken, ölümden sonra yaşamaya devam eden soyut ruh anlamında demek istememişlerdi.

– Öyle mi?! – şaşırdı Sensei. – Peki, siz bu sözlerin gerçek anlamının ne olduğunu nereden biliyorsunuz? Sizin tarikat yöneticilerinin hazır bir hâlde önünüze koydukları ve kafalarınıza soktukları o kitaplardan ve yönetmeliklerden. Peki, siz bunun üzerine düşündünüz mü hiç? Sizin gerçek yöneticilerinizi şahsen tanıyor, onların iç dünyalarını biliyor musunuz? İşin aslında tüm bunların, sizin üzerinizdeki şu sınırsız egemenliğin onlara neden gerekli olduğunu hiç düşündünüz mü? Onlara ve onların özel ajanlarına...

Sensei konuşmasına devam ettikçe papazın burun delikleri de bir o kadar fazla genişlemeye başlamışlardı.

– Biz şimdi bununla ilgili konuşmuyoruz, – sert bir şekilde Sensei'in sözünü kesti, sonraysa anlaşılan kendisine gelip, yumuşak bir sesle ekledi: – Biz diyoruz ki, ruh İncil'in tefsirinde yaşam gücü anlamına geliyor. Ve insan öldüğü zaman da bu yaşam gücü onun vücudundaki hücrelerde hayatı desteklemeyi bırakıyor; bu âdeta elektriği kestiğin zaman, sönen ışıklar gibidir. Yaşam gücü insan vücudunu desteklemeyi bıraktığı zaman, insan – ruh – ölüyor. Vaiz 12:1,7 – de yazdığı gibi...

– Vaiz 12:1 – de şöyle söylüyor: "Bu yüzden zor günler gelmeden,“Zevk almıyorum” diyeceğin yıllar yaklaşmadan,Gençlik günlerinde seni Yaratan'ı anımsa". Bu cümlelerin şu an ki konuşmamızın konusuyla alâkası bile yok. Vaiz 12:7 – deyse artık benim size anlattığım şeyleri doğruluyor sadece: "Toprak geldiği yere dönmeden, Ruh onu veren Tanrı’ya dönmeden, Seni yaratanı anımsa", – ezbere alıntı yaptı Sensei. – Ve eğer siz farklı dinlerin eski yazıtlarına başvurursanız, her yerde vücuttaki ruhun gelişmesi, onun mükemmelliğe giden yolda defalarca reenkarnasyon geçirmesiyle ilgili hep aynı ebedî gerçeklerin izlerine rastlarsınız. İncil'den başka en azından Hinduizm'in en eski, kutsal kitabı olan "Vedalar'ı" elinize alıp okuyun, milâttan önce II. bin yılın sonu – I. bin yılın başları; veya onun yorumlarından birisi ve Hindistan'ın tüm ortodoks dinî – felsefî sistemlerinin temeli olan "Upanişadlar'ı"; veya kutsal Budist derlemesi "Tripitaka'yı" ve yahut ta milâttan sonra 650 senelerinde yazılmış İslâm'ın kutsal kitabı "Kur'anı"; milâttan sonra 720 senesinden Şintoizm'in kutsal kitabı "Nihongi'yi" veya son olarak da Zhuangzi'nin bilgelik kitabını, Laozi'nin eseri "Tao Te Ching'i", milâttan önce VI ve V yüzyıllar arasında oluşturulmuş Konfüçyüs'ün eserlerine bir göz atın. Ve siz orada değişik devirlerde değişik insanlar tarafından değişik düzeydeki insan formasyonları için verilmiş tek bir bilgelik zerresinin olduğunu göreceksiniz.

– Bütün dünya dinleri Şeytan'dandır, bu yüzden de onlar hatta bizim ilgimize bile lâyık değiller, – sesindeki öfke notuyla ifade etti papaz. – Bizzat Şeytan siyasî güçlere etki ediyor ve dinlerin ortaya çıkmasına sebep oluyor, insanlarsa kendileri bile farkında olmadan Tanrı'nın yerine ona secde ediyorlar. Ve yalnızca bizim inancımız gerçek inançtır, insanlığı kurtuluşa götürecek biricik yol budur.

– Ya, zaten her bir din ve her bir tarikat bir tek onların inancının gerçek olduğunu varsayıyor, aksi hâlde kendileri için ayrı bir organizasyon oluşturmazlardı. Ama bunun dinî yöneticilerin egosuna benzer gibi bir hâli olduğu sizin aklınıza hiç gelmiyor mu. Çünkü onlar bilgileri hep aynı kitaplardan alıyorlar ve bu bilgileri sadece kendi ahlâkî algılama seviyelerine göre, kendi minarelerinden olan bakış açılarına göre yeniden düzenliyorlar.

Ve de tüm dinlerin Şeytan'dan olduğu konusunda da siz tamamen yanılıyorsunuz. Evet, dinler sırf büyüklerin Öğretilerine dayanarak insanların kendi bakış açılarına göre ve eğer isterseniz, onların çıkarlarına uygun olarak oluşturuluyordu. Evet, din yüzyıllardan beri dünyada güçlü bir politik araç olarak kullanılıyordu ve bu yüzden de toplumsal bilinç üzerindeki etkisi çok büyüktü. Evet, her bir dinin kendi abartıları, zorlaştırılmış tarafları ve hatta yanlış görüşleri var. Ama yine de bunca yüzyıllar boyunca, insanlığın Tanrı'yla olan

ilişkisi esasında din üzerinden yürütülüyordu. Zira dünya dinlerini fazlasıyla zorlaştırmalarına rağmen, yine de kendi ruhlarını kurtarmaları için insanlara verilen o ilimlerin üzerine kurulmuşlardı. Ve o devirlerde bizzat dinlerin aracılığıyla birçok insanlar kendilerinde en azından "körü körüne" olan fakat içten gelen bir Tanrı inancını doğurmuş ve bununla da birazcık dahi olsa kendi ruhlarını geliştirmişlerdi. O karanlık çağlarda, toplumun bilinç seviyesi tamamen aşağı bir seviyede bulunduğu zamanlarda, din gerçekten de insanlığın gelişmesi için olan biricik araç durumundaydı.

– Meğer şimdi böyle değil mi? – papazın genç "müritlerinden" birisi merakla sordu.

– Şimdi "körü körüne" olan inancın zamanı geçti artık. Küresel değişimlerin zamanı geldi. Ve Tanrı'yı kavramadaki gelecek gelişmenin temelinde bilim duruyor.

– Ama bilim nasıl olabilir, eğer o resmî olarak Tanrı'nın varlığını inkar ediyorsa? – hayretle sordu o genç.

– Şimdilik böyle yanlış bir düşünce hâkim, çünkü insanlığın bildiği şeyler henüz çok az. Eğer bilim hâlâ elektromanyetik alanının kuvvet empülsiyonunun çıkış sebebini açıklayamıyorsa, daha ne hakkında konuşabiliriz ki. Bilimin bugünkü durumunu, ebeveyni tarafından bir yerlerini ezmemesi için sınırlandırılmış alanda sürünen ve dünyayı ona verilen oyuncakların aracılığıyla tanıyan bir yaşındaki bebeğin gelişim safhasıyla karşılaştırabiliriz. Fakat bu hiç de onun büyüme ve dünyanın gerçek değerlerini hakikaten kavrama olanaklarının olmadığı anlamına gelmiyor.

– İlginç bir tanımlama. Ve sizce kim bu ebeveynler? – genç muhatap merak etti.

– Herkesin ebeveyni aynı, Tanrı. Fakat ebeveynden başka bir de bakıcılar var, çocuklara bakan ve onlara bu oyuncakları veren kişiler.

– Daha da ilginç... Peki ya, bu bakıcılar kim oluyor?

– Bu varlıkları faklı isimlerle anıyorlar. Hristiyanlıkta onlara melek, baş melek diyorlar, onlar Tanrı'nın yanında bulunuyorlar ve insanlara özen gösteriyorlar. Doğu'daysa onları daha gerçekçi olarak algılıyorlar ve onlara Şambalanın Bodhisatvaları diyorlar...

– Kardeşim, sen küfre düşüyorsun!!! – öfkeyle kendi "müridine" bağıran papaz, artık Sensei'e hitaben hışımla ekledi: – Siz aşırı derecede yolunu sapıtmış bir insansınız. Ve kesinlikle yanlışsınız. İnsanlar dünyayı değiştiremezler, hele hele Tanrı'yı bilim yoluyla kavramaya çalışmayı ise dünden zaten. Bilim, kendi buluşlarıyla insanları Tanrı'nın olmadığına inandıran bir şeytan amelidir. Şeytan dünya üzerinde kendi teknoloji ağlarını örerek insanları saptırmak, televizyon ve şeytanî kitaplarla kafaları karıştırmak ve onların vasıtasıyla da bir tek kendisine secde etmelerini istiyor, zira bugün bu dünyanın Hükümdarı odur. Ve bir tek Tanrı'nın kelâmı, biricik kutsal kitap İncil'de yazılmış sözler hakikî ve doğrudur. Ve bir tek onun aracılığıyla siz Tanrı'yı tanıyabilirsiniz...

– Aha, sizin üstten talimatlandırılmış yorumlarınızla, – gülümsedi Sensei. – Bilim nasıl şeytandan olabilir ki?! İnsanların kafalarını bu tür saçmalıklarla ne diye dolduruyorsunuz ki. Ya, şeytan insanlara zaten hiçbir şey veremez. Siz hiç düşünebiliyor musunuz, Tanrı kim ve şeytan kim? Şeytan her bir insana mahsus olan, ondaki olumsuz düşünceleri doğuran

nefsinden, hayvanî varlığından başka bir şey değil. Hatta şeytan kelimesinin türediği eski Yahudi dilinde bile "satan" sözcüğü "karşı koyan" anlamına geliyor. Şeytanın kendisini göstermesi, bu zaten içimizde, kendi kötü düşüncelerimizde gözlemlediğimiz şeyin ta kendisi. Ne kadar da iyi bir insan olduğumuzu zannediyoruz oysa. İşin aslındaysa her gün amellerimizle ve niyetlerimizle kaç kere içimizdeki hayvanî başlangıcı uyandırdığımıza, yani Tanrı'ya değil şeytana uyduğumuza bir bakın. Gün içinde kaç kere düşüncelerimizde kendi beğenmişliğimizi ve cismimizi pohpohluyoruz.

– Şeytan düşünce değil, o korkunç bir yaratıktır, canavardır...

– Yaratık mı? Ya, bunu artık insanlar çarpıttılar ve onu hayvan suretinde gösterdiler, günah keçisi yapmak için. İnsanlar onun dışarıdan saldıracağından korkuyorlar. Oysa bizim içimizde bulunuyor, bizim ayrılmaz bir parçamızı oluşturuyor. Ve tam da bizim beklemediğimiz yerden, düşüncelerimizden darbe indiriyor. Ve şeytanı yenmek de, dünyadaki her şeyden vazgeçmek anlamına gelmiyor. Şeytanı yenmek, içindeki olumsuz düşünceleri yenmek, kendi aklına çeki düzen vermek anlamına geliyor. Eski çağlarda söyledikleri gibi, her bir insanın kendi üzerinde çalışarak elde edebileceği en büyük başarı, içindeki ejderhayı öldürmektir. Şöyle bir tabir duydunuz mu: "kendini bilirsen, tüm dünyayı bilmiş olursun"? Tüm seçkin şahıslar kendilerini tanıma aracılığıyla Tanrı'nın bilincine varıyorlardı... Tanrı ise; bu her yerde var olan, her şeye has olan bir özdür. Tek ve her şeye gücü yeten akıllı bir güçtür Tanrı. Ve Tanrı tarafından verilen her şey insanlığın iyiliği için veriliyor. Örneğin, bilim ve teknoloji ne için veriliyor? İnsanın bilgi sahibi olması, insanların kendi aralarında iletişim kurabilmeleri, elde ettikleri tecrübe birikimini zorlanmadan birbirlerine aktarmaları için, insanın daima gelişmesi ve onun doğanın gizemlerini her taraflı olarak öğrenebilmesi amacıyla daha fazla zamanının olması için veriliyor ve bu da kaçınılmaz olarak Tanrı'nın idrak edilmesine ve O'nun var olduğuna dair gerçek kanıtlara getirip çıkaracaktır.

Peki, siz ne yapıyorsunuz? Siz insanların bilincini sınırlandırıyorsunuz: şunu okuma, bunu yapma, oraya gitme, şununla uğraşma diye. Ey insanlar, belâ getirmeyin! Kendi kâr amaçlı hırslarınızın oyununa gelmeyin. Siz insan ruhunun gelişmesini frenliyor, onu tekrar reenkarnasyon cehennemine atıyorsunuz...

– Doğada reenkarnasyon diye bir şey yok!!! – öfkeden kızarmış papaz bağırdı.

– Kardeşim, kardeşim, sakin olun, – konuşmaya müdahale etmeye acele etti o çocuk. – Kendiniz diyordunuz ki, gazap kötü bir şey.

Papaz ona çıkıştı ama yine de kendisini toparlayarak konuşmaya devam etti:

– Sizin mutlaka daha fazla İncil okumanız ve günahkâr düşüncelerden arınmanız gerekiyor, zira siz korkunç bir insansınız. Bizim yanımıza gelin ve daha geç değilken tövbe edin, zira şeytan sizin aklınızı ele geçirmiş. Biz size Tanrı'yı gerçekten nasıl anlamanız gerektiğini öğreteceğiz, biz size nasıl kurtulmanız gerektiğini öğreteceğiz.

Son sözlerin üzerine Sensei'in yüz ifadesi değişti ve o sakince her bir kelimenin üzerine basa basa söyledi:

– Açıklar mısınız bana, bataklıkta batan, kıyıda duranı nasıl kurtarabilir.

Fakat görünen, papazın aklında bir tek ilk kelime olan "açıklar mısınız" mühürlenip kalmıştı, çünkü bir diğer üç dakikaya yakın zamanı o İncil'deki değişik yerlerden alıntılar yaparak, öğütleriyle Sensei'i "yola getirmeye" çalışıyordu.

– ... ve eğer siz bizim toplantıları ziyaret etmeyi bir kural hâline getirirseniz bu sizin için iblislerin saldırılarına karşı en güçlü koruma olacaktır. Toplantılarda verilen tavsiyeleri yapacaksınız ve bu da sizin cehennem ateşinden kurtulmanıza yardımcı olacaktır. Ve emin olunuz, ona itaat etmek için fedakârlık ettiğiniz her bir şeyi Tanrı fazlasıyla size telâfi edecektir. Malaki 3:10'da bununla ilgili anlatıyor. Zira günaha batmış insanlığı mahvedecek Kıyamet günü yakındır. Ve yeryüzünde yaşayan bir tek müminler kalacaktır... Biz sabırla ve itaatle Kral İsa Mesih'in şeytana ve onun yandaşlarına karşı önlem alacağı o günü beklemek zorundayız. Bununla ilgili Vahiy 20:1 – 3'de anlatılıyor. Ve Tanrı ile Şeytanın arasındaki son savaşın zamanı geldiğinde...

– Sizin benim söylediklerimi hiç dinlemediğiniz azmış gibi, üstelik kendiniz de ne konuştuğunuzun farkında bile değilsiniz. Bari birazcık düşünün, şeytan Tanrı'yla nasıl dövüşebilir ya. Şaka mı bu? Tanrı her şeye gücü yetendir, onun önünde şeytan; bu hiçbir şeydir. Her şey Tanrı'ya hizmet ediyor, aynı zamanda Lucifer de. Sadece insanlar kendi aptallıklarından dolayı suçlayacak birisini bulmak için Lucifer'in kudretini bayağı bir yüceltmişler. Lucifer'in kendisiyse herhangi bir diğer melek gibi Tanrı'nın hizmetinde bulunuyor ve sadece O'nun iradesini yerine getiriyor.

Bu sözler papazı o kadar küplere bindirdi ki o hatta Sensei'in lâfını bitirmesine izin vermeyip, kuduzcasına haykırdı:

– Şeytan geldiğinde, sen onun sol eli olacaksın!!!

Ve hızla arkasını dönerek çekip gitti. İkinci delikanlı da kendi hocasının arkasından acele etti. Sorular soran birinci delikanlıysa biraz yerinde kurcalanarak galiba Sensei'in konuşmasını sonuna kadar dinleme arzusundaydı. Fakat ikinci "yardımcı" ona seslendiğinde, o da onların arkasından gitti.

Bu zaman zarfındaysa gülmemek için kendisini zor tutan Jenka bariz bir keyifle bizim grubumuza hitaben söyledi:

– İşte, işte duydunuz mu, akıllı insanın neler söylediğini. Bense size ne diyordum!

İşte o an artık biz de kendimizi tutamayarak, alana ilk gidişimizde Jenka'nın yaptığı eşek şakasını neşeyle hatırlayarak büyük ağabeylerle beraber kahkahalara boğulduk. Kalabalıkla birlikte güle güle spor salonuna girerken, bu zaman hafiften düşüncelere dalmış Sensei, bilmiyorum espri olsun diye mi yoksa ciddi mi söyledi:

– Peki, niye ille de sol eli? Şeytan ne, solak mı ki? Hiç fark etmemiştim.

Bizim genç grubumuz şaşkınlıkla Sensei'e baktı. Büyük ağabeylerse yeniden onunla birlikte gülüşerek bu ince ayrıntıyı değişik esprilerle tamamlamaya başladılar. Biz hızlıca yarıda kesilmiş egzersiz çalışmalarımızı eski hâline getirdik. Ve sonrasında da artık kazasız belâsız çalışmalarımıza devam ettik.

40

Ek çalışmalardan sonra kalabalık hâlinde her zamanki gibi sokağa çıktığımızda, kulübün yanında Sensei'le papazın konuşmasında iştirak eden o delikanlının durduğunu gördük. Bizim aramızda Sensei'i fark ettiğinde o göze çarpacak şekilde canlandı ve ona yakınlaşarak kibarca merak etti:

– Af edersiniz, bana ayıracak birkaç dakikanız var mıydı acaba?

– Evet, ben sizi dinliyorum, – sakince ifade etti Sensei.

– İş şurasında ki, bizim konuşmamızı yarıda kestiler... Ve ben size beni endişelendiren birkaç soruyu sormaya fırsat bulamadım. Sizin bayağı bir sıra dışı dünya görüşünüz var, en azından ben hiçbir yerde buna benzer bir şeyler duymadım. Ve ben sizin sözlerinizin asılsız olmadıklarını hissediyorum çünkü belli bir miktar olayların mahiyetiyle ilgili anlayışımla üst üste düşüyor. Ve eğer sizin için zahmet olmazsa, benim birkaç soruma cevap verebilir miydiniz?

– Buyurun lütfen, – hep aynı nezaketle söyledi Sensei.

Bu sözler çocuğa yürek direk verdi ve o artık tamamen cesaretini toplayıp, söyledi:

– Sizin anlayışınıza göre Tanrı'ya giden yolda gerçek inanç nedir?

– Gerçek inanç, ilimdir. Elbette, Tanrı'ya giden yollar çok, ama defalarca dönerek dolambaçlı yollardan gitmek var, bir de doğrudan gitmek var. İşte, Tanrı'ya giden doğrudan yol; bu ilim ve Sevgiden geçen yoldur.

– Peki, bu ilim kendisini neyin aracılığıyla gösteriyor?

– Dünyayı, onun değişik açılarından her taraflı olarak tanımanın aracılığıyla: mikro yaşamdan, kozmik sistemlerin makro hayatlarına kadar; kendini hem biyolojik, hem de manevî yapı olarak tanımanın ve buna uygun olarak da etrafını çevreleyen şeylerin mahiyetini anlamanın aracılığıyla. Elbette, **her şeyi bilmek mümkün değil, ama buna doğru can atmak gerekiyor. İnsan sürekli kendi ilmini artırmak, entelektüel düzeyde kendisini geliştirmek zorunda. Zira en değerli yol, Tanrı'yı akıl aracılığıyla idrak etmektir, bu zaman hakikî ilimler hayvanî başlangıca üstün gelerek bilinçaltının kapılarını Sevgi anahtarı ile açar.** Bu, Yeryüzünde tüm devirlerde varlığını sürdürmüş bütün çok gelişmiş insan uygarlıklarının döneminde hep var olmuş ebedî ve değişmez bir gerçektir.

– Af edersiniz, tam olarak anlayamadım. Bunu biraz daha ayrıntılı olarak açıklayamaz mıydınız?

– Kısacası, bu insan ruhunun tamamen olgunlaşması ve kendi maddî varlığının üzerindeki, yani şeytanın üzerindeki mutlak galibiyeti anlamına geliyor. Hristiyanlık'ta, İslâm'da buna ölümden sonra cennete götürecek aydınlanma, ermişlik diyorlar, Budizm'deyse uyanış ve

reenkarnasyon evrelerinden Nirvana'ya çıkma deniliyor vesaire. İşin aslındaysa her şey çok daha basit.

Ben size genel hatlarıyla anlatmaya çalışacağım. Mecazî olarak bu şöyle gözüküyor. Biz kendimizin gören, işiten, düşünen ve analiz eden akıl olduğumuzu farz ediyoruz. Gerçekteyse bu, sadece olarak bilincimizin küçücük bir parçacığından ibaret. Onun adını Bir Şey olarak koyalım. Bu küçücük Bir Şey okyanusun yüzeyinde yüzüyor. Okyanus bizim bilinçaltımız oluyor ve burada değişik derinliklerde bize ait bütün genetik hafızamız, koşullu ve koşulsuz reflekslerimiz, yani bizim bütün "biriktirilmiş" hayat tecrübemiz muhafaza ediliyor. Fakat bütün bunlar bizim maddî varlığımıza ilişkin şeyler. İşte bu, bizim hayvanî başlangıcımız oluyor. Bilinçaltının altındaysa, okyanusun dibinde, sanki bir "kapı" bulunuyor. Ve nihayet "kapının" arkasında da ruh, Tanrı'nın bir parçacığı bulunuyor. İşte bu da bizim manevî başlangıcımız oluyor. Bu, asıl biz olduğumuz ve nadiren içimizde hissettiğimiz o şeyin ta kendisi. Bizzat ruh reenkarnasyon sürecinde yeniden doğarak, tedricen bizim ölümlü Bir Şey'imizin ilmi ve Sevgisi aracılığıyla olgunlaşmaya başlıyor, çünkü bu Bir Şey'in ruhumuzla bağlantısı var. Ama tüm sorun şurada ki, bu Bir Şey'in hem de okyanusla bağlantısı var. Dahası, dışarıdan okyanusun etkisine daha fazla maruz kalıyor. Onu sürekli değişik düşünceler, duygular, istekler vesairelerden oluşan dalgalar bir taraftan öbür tarafa doğru savuruyor. Bazen dalgalar o kadar şiddetleniyor ki, bu Bir Şey ruhla olan bağlantısını kaybediyor ve fırtınadan sonra yeniden bu bağlantıyı bulmaya çalışıyor. Fakat bu Bir Şey okyanusun afetlerine hiçbir aldırış etmeden, korkusuzca kalın suların arasından derinliklere dalıp, okyanusun dibine doğru yönelerek ruha duyduğu özleminde pekiştiğinde, eninde sonuna bu "kapıya" ulaşmış oluyor. Ve Sevgi anahtarının yardımıyla onu açarak, ruhuyla birleşmiş oluyor. İşte bu zaman insan gerçekte kim olduğunu anlıyor, tam anlamıyla Özgürlüğün, Sonsuzluğun ve Tanrı'nın bilincine varıyor. İşte bu zaman da ruh özgürlüğüne kavuşarak Nirvana'ya, Cennet'e, yani bir tek Aşk'ın egemen olduğu dünyaya gidiyor.

– O zaman bu Bir Şey, yani bizim bilincimiz sanki ruhun kaderini belirlemiş gibi mi oluyor?

– Kesinlikle doğru. Her şey bizim seçimimize ve çabalarımıza bağlı.

Delikanlı biraz düşünceye daldı sonraysa sesli düşünerek yavaşça telâffuz etti:

– Demek, gerçek cennet vücutta değil.

– Vücut hiçbir zaman cenneti vermeyecektir, zira vücut, bitmek tükenmek bilmeyen bir kaygı ve sorundur. Cennete yalnız ruhunun Tanrı'yla birleşmesi sayesinde ulaşabilirsin.

– Siz dediniz ki, nadiren biz kendimizi gerçek olarak, asıl olduğumuz gibi hissediyoruz, yani kendi ruhumuzu hissediyoruz. Peki, bu ilâhî tecelli nasıl hissediliyor? Ve de bu hislerin aracılığıyla cennetin ne olduğunu anlayabilir miyiz?

– İlâhî tecelliyi yalnızca dünyaya tamamen Aşk prizmasından bakan insan anlayabilir. Cennetin ne olduğunu anlayabilmek içinse... Hiç olmazsa az buçuk fikir sahibi olabilmeniz için... Şöyle diyelim, hayatınızdaki en mutlu anınızı, gerçek Aşkı bulduğunuz, hayatınızın mutluluk ışınlarıyla aydınlandığı, sizi büsbütün sarmalayan sevinç duygusunun tavan yaptığı

bir anı düşünürsek, tüm bu hisler ilâhî Aşkın küçücük bir damlasının sıçrayarak üzerinize düşmesiyle aynı anlama geliyor. Fakat insan Nirvana'ya, Cennet'e gittiğinde, yani onun ruhu Tanrı'yla birleştiği zaman, bu mecazî olarak insanın âdeta bir yunus balığı gibi bu Tanrı Aşkı'nın sonsuz okyanusunda yüzmesiyle eş anlama geliyor. Bu hislerin dolgunluğunu kelimelerle ifade etmek ve de onları tam olarak hayal etmek mümkün değil. Ne yazık ki insan aklı sınırlıdır, ama bunun da kendi güzelliği var. Sırf burada, sınırlı akılda, sınırsız bir Aşk gelişmek zorunda.

– Evet, her şey bu kadar basit ve açık... Siz dediniz ki "kapıya" Sevgi ve ilim sayesinde ulaşılabilir. Ama insanlar farklı devirlerde ermiş mertebesine yükseliyorlardı. Sevgiyi anladık, tamam. Peki ya ilim nasıl oluyor? Çünkü o eski çağlarda insanlar bugün sahip oldukları bilgi bütününe sahip değillerdi.

– İnsanlar bugün bile çok az bir bilgi kısmına sahipler zaten. Ama iş şurasında ki, insan bu "kapıya" ulaştığı zaman, onların sayesinde istediği bilgiye sahip olmak mümkün oluyor. Burada artık hiçbir sınırlama yok.

– Bense, eğer tarikatta anlattıkları gibi kendi bilincimi sınırlarsam o zaman Tanrı'ya gelirim diye düşünüyordum.

– Birincisi, kendi bilincini "körü körüne" bir inançla sınırladığında, kendi hayvanî başlangıcının "saldırılarına" karşı hiç değilse az buçuk dayanabilmek için inanılmaz çabalar sarf etmen gerekecek. Neden peki? Çünkü "körü körüne" bir inanç hayvanî başlangıca hareket özgürlüğü veriyor. İstenilen anda o sizin bütün aklınızı beklenmedik şüphelerle istila edebilir ve sizin inancınız iskambilden yapılmış bir ev gibi yıkılıverir. Ama eğer sizin inancınız, kanıtlara ve esaslara dayanarak aklınıza Tanrı'nın var olduğu gerçeğini ispat etmeye olanak sağlayan ve bununla da içinizdeki hayvanî başlangıcı bir köşeye sıkıştırıp, zincire vuran sağlam ilimlerin temelinin üzerinde duruyorsa, o zaman siz gerçek Özgürlüğü kazanacak ve Tanrı'ya gelebileceksiniz.

Ve ikinci olaraksa, İsa hiçbir zaman kendi öğrencilerini sizin dinî tarikatta yaptıkları gibi sınırlandırmıyordu. Sizin yöneticiler Öğretinin üzerine küçük ama kendilerine ait bir hüküm imparatorluğu inşa etmeye çalışıyorlar. Onların ellerini öpmeye, onlara baş eğmeye mecbur ediyorlar. Onlar kim oluyorlar ya?! Hatta İsa bile Büyük Ruh olmasına rağmen her zaman havarileri için bir dost gibiydi ve o olayı hatırlıyorsanız eğer, hatta onların ayaklarını bile yıkıyordu. O, insan toplumuna köleleştirmeyi değil, fakat ilk sırada kişisel seçim özgürlüğünü getiriyordu. O, insanlara Sevgi yasasını veriyordu, şu "kapıyı" açacak anahtarı. Onun şu sözlerini hatırlayın: "Tanrı'yı bütün kalbinle ve bütün ruhunla ve bütün aklınla seveceksin". Yani o, yüksek ahlâkın, ruhun ve aklın; işte bunların ruhun olgunlaşması için, Tanrı'yla birleşmesi için gerekli üş unsur olduğunu gösterdi... Bu arada bütün Öğretilerin Peygamberleri de bundan bahsediyorlardı, zira bu ilimlerin çıkış kaynağı aynı. En azından Muhammed'i götürürsek...

– Muhammed'i mi?! Siz ne, onun dininin Tanrı'ya yaklaştırdığını mı düşünüyordunuz?

– Din artık insanların yarattığı bir şey, Muhammed'se Öğreti'yi tebliğ ediyordu. Onun gerçek Öğreti'si, İsa'nın da verdiği aynı ilimlere dayanıyordu.

– Böyle bir şey mümkün değil!

– Nasıl mümkün değil ya, siz Muhammed hakkında bari herhangi bir şey biliyor musunuz?

– Onun hakkında yok, ama onun fanatizmden gözleri dönmüş takipçileriyle Afganistan'da savaş bölgesinde gazeteci olarak çalışırken yüz yüze karşılaşmıştım. İnanın bana, bunun benim kalbimde bıraktığı hatıralar pek de hoş sayılmaz. Ben, İslâm'ın ne demek olduğunu gördüm.

– Sizin gördüğünüz İslâm değil, fakat çıkarcı politikacıların Muhammed'in Öğretisi'ni dönüştürdükleri şeydi... Fanatik bir şekilde inanan insanlarsa her bir dinde var. Meğer onlara dayanarak Öğreti'yi yargılayabilir miyiz? Körü körüne ve coşkun fanatizm; bu her bir dinin en kötü göstergesi, her bir Öğretinin en berbat bir biçimde çarpıtılmasıdır, zira "hayırlı niyetler" siperinin arkasına saklanarak tamamen insandaki hayvanî başlangıcı uyandırıyor. Bu artık her bir dinin başında duranlara has olan siyasetin, umum dünya hâkimiyeti arzusunun tezahür etmesidir... Siz Peygamberlerin Öğretilerini bir araştırın, meğer onlar insanları buna mı çağırıyorlardı? Onların hepsi insanları manevî olarak gelişmeye, bütün dünyayı tek bir Tanrı Aşkı altında birleşmeye, ilk sırada kendilerindeki hayvanî başlangıcı, şeytanı, nasıl isterseniz öyle de deyin, bastırmaya davet ediyorlardı. Zira Tanrı'da bulunan İnsan, artık kötülük yapamaz.

Muhammed'se çok müstesna bir şahıstı. Ben size onun hayatını sırf insanî pozisyondan, ön yargısız ve ön koşulsuz olarak okumanızı tavsiye ediyorum. O, çocukluğundan beri kendisini tanımaya can atıyor ve başlangıçta da doğal insan arzularıyla hareket ediyordu. O, fakir, öksüz bir çocuk, sıradan bir çobandı. Daha yeni yetmeyken, Muhammed eğer zengin olursa, tam olarak kendisini tanıyacağını düşünüyordu. On iki yaşından itibaren o kervanlara eşlik etmeye başladı. Birkaç yıl sonraki seferlerinden birisinde, ona ilim zerresini veren ve meditasyonları öğreten bir bilgeye rastladı, bu da sonuçta onun gelecek kaderini kökünden değiştirdi. Muhammed, Tanrı'nın mahiyetini kavrama üzerine olan manevî uygulamalarla uğraşmaya başladı.

Belli bir süre sonra onun çocukluk hayali hayata geçti. Soylu bir kadınla yapılan uğurlu evliliği onu zengin etmişti. Ve Muhammed anladı ki, zenginlik; bu onun ruhunun peşinde koştuğu şey değildi. O, bu bir şeyleri hâkimiyette aramaya başladı, ama burada da onu bulamadı. Buysa onu kendi içinde, insanî varlığının içerisinde anlam aramaya itti. Muhammed, sık sık geceleyin uzun saatlerini meditasyonlarda geçiriyordu ve bu da eninde sonunda onu aydınlanmaya getirdi. O, kendi dâhilî varlığının anlamını, bir bütün olarak insanlığın var oluşunun

anlamını anladı, o, Tanrı'yı; "tapınmaya lâyık" anlamına gelen "al-illâh"ı buldu, bunun sayesinde de onun ruhu uyanarak hakikî ilimlerin kaynağını açmış oldu. İşte bu zaman, efsanelere göre, o yukarıdan, baş melek Cibril'den veya Doğu'da dedikleri gibi büyük melek Cebrail'den vahiy aldı. Muhammed ondan yalnızca vahiy almadı ama hem de onun sevgili öğrencisi oldu. Ve bizzat Cebrail ona Öğretinin sırrını ve mahrem ilimleri anlattı. Ve bu Öğreti'nin gerçekliğini ve kavramsal derinliğini göstermek için Muhammed'i zaman ve mekân içerisinde taşıyarak, aynı zamanda da Bodhisatva İssa ve onun ermiş öğrencileri İbrahim ve Musa'yla görüşmelerini sağladığı Kudüs'e götürdü. Bu, zaman yolculuklarıyla Cebrail ona hakikî ilimlerle mukayesede maddî dünyanın illüzyonluğunu ve fâniliğini ve bir tek Tanrının gerçek güce sahip olduğunu ve tapınmaya lâyık olduğunu gösterdi... Yetişmiş ruha serpilen bütün bu ilimler kendi bereketli meyvelerini verdiler. Lâyıklı talebe ona beslenen umutların altından alnının akıyla çıktı. Muhammed'in bu aşamada insanlığa kazandırdığı fayda kadar, başka hiç kimse kazandıramadı.

– Peki, ya İsa?

– Onları karıştırmayın, İsa Bodhisatva'ydı, yani artık doğuştan Tanrı'ydı. Muhammed'se içindeki ilâhî varlığı uyandırmayı başarmış bir insandı... İşte baş melek Cebrail, Muhammed'in yeteri kadar hazır olduğunu gördüğünde, şöyle dedi ona: "Şimdiyse dünyaya çıkmak ve bu ilimleri insanlara ulaştırmak zorundasın". Bunun üzerine diğeri şöyle cevap verdi: "Ruhumla senden öğrendiğim şeyleri, ben insanlara sözlerle nasıl açıklayabilirim?" "Git ve onlara de ki, Tanrı tektir, O, âdeta bir güneş gibi her şeyi kendi İlâhî Aşk'ıyla aydınlatıyor. Bense insan hayatının gecesinde Tanrı'nın ışığını yansıtan ve bilincin karanlığındaki yolu ışıklandıran ay gibiyim. Sense ilâhî ışığa giden yolu gösteren bir yıldız gibisin".

Cebrail'le yaptığı bu konuşmadan esinlenen Muhammed meditasyon yaptığı mağaradan çıktığında gözüne çarpan ilk şey akıllara durgunluk veren bir doğa manzarasıydı. Gecenin muazzam gökyüzünde göz kamaştıran dolunay ışıldıyor, onun yanındaysa parlak bir yıldız yanıyordu. Aynen bu dakikada ona ilham geldi ve o, bu Öğretiyi insanlara nasıl ulaştırmak gerektiğini anladı. O, anladı ki, Tanrı – Aşktır, sürekli bir eylemdir. Tanrı kelimelerle konuşmaz. Bu yüzden de O, O'nun iradesini insanın bilincine ulaştıran aracılar; büyük melekler vasıtasıyla insanlarla iletişim kuruyor. Fakat insan Tanrı'yı kendi ruhunun aracılığıyla tanıma özgürlüğüne sahiptir.

– Peki, Muhammed ne yaptı, insanlara inanç mı verdi?

– Muhammed insanlara bir tek inancı değil, aynı zamanda ilimleri de verdi. Maalesef, 600 yıl içinde insanlar İsa'nın Öğretisini dine dönüştürerek çarpıtmışlardı. Muhammed'se insanlara tekrar, kaybedilmiş ilimleri yenilenmiş bir Öğreti içerisinde getirmeye çalıştı. O, hiçbir şeyi gizlemeyerek, bildiği her şeyi insanlara anlatıyordu. Dahası, tarihi okursanız orada, Muhammed'in tebliğe

başladığı 610 senesine kadar Arabistan'ın ne durumda olduğunu görürsünüz. Orada değişik putperest inançların zemininde Arap kavimleri arasında, kabile reisleri tarafından düşmanlığın alevlendirildiği tam bir kargaşa hüküm sürüyordu. Muhammed'se büyük bir iş yaptı; o, savaşçı bir halk olan Arapları kardeşlik ve tapınmaya lâyık olan Allah'a iman ekseninde birleştirdi. O, İsa'nın da öğrettiği gibi, Tanrı'nın gerçekliğiyle ilgili anlatıyordu: Tanrı'nın sonsuz, her yerde var olan ve her şeye gücü yeten olduğunu; onun karşısında bütün insanların eşit olduklarını; ruhun ölümsüzlüğüyle ve reenkarnasyonla ilgili, ölülerin dirilmesi, mahşer günü, bu dünyada kötülük yapanların öbür tarafta karşılığını alacaklarıyla ilgili, insanlar arasındaki ilişkilerde ahlâkî yükümlülüklerin adalet ve merhamet üzerine kurulması gerektiğiyle ilgili anlatıyordu. Kendi bilgeliği sayesinde Muhammed, Arapları derin bir cahiliyet ve siyasî kargaşa durumundan çıkarmayı ve onları medenî kültürel gelişimin ve de bunun arkasından izleyen yükselişin yoluna koymayı başarmıştı.

– Belki de bu böyle. Ama "kâfirlere karşı kutsal savaş"la ilgili ne diyeceksiniz. Zira Müslümanlar, bunu bizzat Muhammed'in tebliğ ettiğini söylüyorlar.

– O karanlık çağlarda Muhammed yalnız gücün dilinden anlayan vahşi kabilelerle iş yapmak zorunda kalıyordu. "Müslüman" kelimesi "müslim" kelimesinde türüyor, bu da "teslim olan" anlamına, hem de Muhammed'e teslim olan anlamına geliyor. Ve de "mümin" anlamına gelmiyor, "müslüman" sözcüğü böyle bir anlamı çok daha sonradan kazandı. Yani o zamanlarda imanlı insanlar; bunlar Peygambere itaat eden ve onun arkasından giderek Arabistan'ın başka bölgelerinde oradaki kargaşayı düzene çevirmek için Öğretiyi yayan insanlardı. Kâfirlerse, onun Öğretisine uymayan insanlar oluyorlardı. Muhammed sadece Büyük bir Peygamber değildi, fakat aynı zamanda da dâhi bir komutan ve bilge bir politikacıydı. Vahşi savaşçı kabilelerin havasını almak kolay bir iş değildi. Bundan başka, o zamanlar iktidarı gaspeden ve de Arapların birleşmeleri ve daha da fazlası başka Tanrı'ya tapınmaları, hiç işlerine gelmeyen dinî ruhban sınıfına karşı Muhammed "kutsal savaş" ilân etmek zorunda kaldı. O, çıkarcı amaçlarla insanların inançlarını kullanarak yalan dolan işler çeviren, insan ruhlarını saptırmakla meşgul olanlara karşı mücadele veriyordu. Burada o, yaptığı işlerle İsa'ya benziyor. Yani Peygamber, İsa'nın da savaştığı aynı inanç saflığı uğrunda, Tek bir Tanrı'ya tapınılması uğrunda, her bir insanın Tanrı'yla olan dolaysız manevî bağlantısı uğrunda mücadele veriyordu.

– Tamam, varsayalım ki o devirler karanlık çağıydı, vahşi kavimler vardı. Ama şimdi, bunca sene geçtikten sonra, hâlâ anlaşılmaz bir tür "kutsal savaş" sürüp gidiyor. Zira eğer Tanrı birse, niçin savaş devam ediyor? Tepeden tırnağa patlayıcı bağlanmış, gönüllü olarak sivil insanların kalabalığına dalıp Tanrı adına ölüme

giden ve kendisiyle beraber başka insanların da hayatlarını götüren insanı nasıl anlayabiliriz?

– Çünkü Müslüman kişi, Peygamberin getirdiği Öğretinin yerine, başında duran yöneticilerinin bu Müslümanın ruhundan daha çok kendi çıkarlarını, kişisel refahlarını ve dünyadaki siyasî nüfuslarını düşündükleri bir din almış oldu. Onlar, bu "şehitlik" eyleminden sonra ruhunun Muhammed'in yanına, cennete gideceğini telkin ediyorlar ona. Tabiî ki gitmeyecektir oraya, zira kötülük yapan herkes için Tanrı'ya giden yol kapalıdır. Ve bu Müslüman, kendi ruhunun bari en azından şu kötülüğü yapmadan önceki temizliğine ulaşabilmek için de daha defalarca yeniden doğmak ve tekrardan cehennemin bütün dünyevî evrelerinden geçmek zorunda kalacaktır. Bu kandırılmış insanlar din kurbanları oluyorlar. Fakat bunun suçu, hakikî Öğretiyi çarpıtanların üzerinde yatıyor. Şeytanın herhangi bir din üzerindeki zaferi de budur zaten.

– Ama nasıl olur, benim duyduğuma göre Kur'an'da sizin söylediklerinizi çürüten bazı "sureler" var.

– Ku'ran'da mı? Peki siz Ku'ran'ın, Büyük Peygamber'in vefatından sonra yazıldığını biliyor musunuz. Muhammed'in üvey oğlu – Zeyd bin Sabit – bütün yazılı kısımları bir araya toplayarak, dikkat edin, 651 senesinde Ku'ran'ın belirli bir derlemesini yaptı. Muhammed'in kendisiyse sözlü olarak tebliğ ediyordu. Onun vaazlarının ve öğütlerinin parça parça yazılı hâle getirilmesiyse ilk sahabeleri tarafından yapılıyordu, onlar da Muhammed'in sözlerini kısmen ezberliyor, kısmense yazıya döküyorlardı... Fakat din oluşturma maksadıyla Ku'ran bundan sonra işleme tabi tutulmasına rağmen yine de günümüze kadar gerçekten de baş melek Cebrail tarafından Muhammed'e verilen bazı bilgiler orada korunmuştur. Şimdi bilim adamları Ku'ran'daki bazı "orijinal hususları" deşifre ederken orada buldukları gerçek bilimsel bilgiler karşısında hayrete düşüyorlar sadece.

Bu zaman Tatyana böğrümü dürterek, endişelenmemeleri için evdekileri arayıp haber vermek gerektiğini fısıldadı. Ben saatime baktım ve gerçekten de artık bu zamanda evde olmamız gerektiğini gördüm. Biz özür dileyerek, yakınlarda bulunan biricik telefonun olduğu kulübe koşturduk. Bizim uzun uzadıya ve ısrarlı kapı dövmelerimizden sonra, anlaşılan artık etkin olarak kendi meslekî vazifesini yerine getirmekte olan yaşlı bekçi nihayet uykulu gözleriyle kapıyı açıverdi. O, her cinsten serserilerin buralarda dolaştığını ve onların elinden ne gece, ne de ki gündüz rahat bulamadığı gibisinden biraz söylendikten sonra yine de evi aramamız için bize izin verdi. Tatyana anne babasına açıklamaya çalıştığı arada, ben de Sensei'n sözlerini kısa kısa not defterime yazmayı başarmıştım. Evdekilere haber verdikten sonra biz grubumuza katılmak için çıkışa doğru acele ettik. Yaklaştığımız zaman Sensei, o delikanlıya hitaben konuşuyordu:

– Siz bayağı bir ön yargılı olarak İncil'e ilk kaynak muamelesi yapıyorsunuz. Size tarikatınızda böyle öğrettiklerini anlıyorum. Ama siz bir gazetecisiniz, sizin

sıradan bir insandan çok daha meraklı olmanız gerekiyor. İncil, Ku'ran veya Tripitaka takipçiler tarafından yazılmıştı. Dahası bu kitaplar defalarca değişime uğradılar. Yani onlar artık dinî görüşleri yansıtıyorlar, yoksa ki Büyükler tarafından verilen orijinal Öğretiyi değil. Dikkatinizi çekmek için yine tekrar edeyim, harfiyen 600 yılda İsa'nın Öğreti'si aşırı derecede çarpıtılmıştı ve yeni bir Öğreti'yi Muhammed'e verme zorunluluğu ortaya çıktı, işin özündeyse İsa'nın getirdiğiyle aynı şeyleri. Fakat zaman aşımında bu Öğretiyi de insanlar dine dönüştürerek, içeriğini değiştirip yalnızca kalıbını geriye bıraktılar.

– Oysa İncil, özellikle de "Yeni Ahit", İsa'nın anlattıklarına binaen onun takipçileri tarafından kaleme alınmıştı.

– Eğer sizin bu Öğreti'yi İsa'nın kendi ağzından duyma olanağınız ve bunu şimdi İncil'den okuduklarınızla karşılaştırma şansınız olsaydı, birçok bilgilerin eksik olduğu kocaman boşluklar görürdünüz, – kederli bir sesle söyledi Sensei. – Takipçilerinin yazdığını ileri sürüyorsunuz ama bunun nasıl gerçekleştiğiyle ilgili hatta düşünmüyorsunuz bile. Bunlar ilk takipçiler değildi ki, bunlar takipçilerin takipçileriydi. Zira İsa'nın Öğreti'si uzun bir süre ağızdan ağıza tebliğ ediliyordu. Arkasından İsa'nın kelâmlarından oluşan listeler ortaya çıkmaya başladı. Yuhanna İncili'nin en eski kısımlarından bir tanesi milâttan sonra 125 senesine, azdan çoktan tam hâldeki en eski el yazmasınınsa milâttan sonra 200 yıllarına ait olduğu düşünülüyor. İki yüz yıl içerisinde her şeyin ne kadar çok değişebileceğini düşünebiliyor musunuz. Birisi bir tür anlar, diğeri anlamaz, üçüncüsü bir şeyleri gizler ve bunun gibi. Dahası, 325 senesinde Kilisenin ve şahsî otoritesinin sağlama oturtulması amacıyla imparator Konstantin'in önderliği altında Birinci İznik Konseyi zamanında, çok sayıdaki listelerden şimdi Yeni Ahit'e giren o dört tanesi seçilmiş ve kanunlaştırılmıştı. Sırf o zaman İsa'nın Öğretisini tamamen yeniden yapılandırıp, ondan halk yığınlarını yönetmek için güçlü bir otorite aracı oluşturdular. Bizzat bu Konseyde de imparator Konstantin'in baskısı altında bedensel dirilişle ilgili ortodoksal bakış açısı onaylanmıştı. Manevî dirilişin taraftarları olan diğer bütün muhalif Hristiyanlarıysa kâfir ilan ettiler ve sonrasında da onlar bütün imparatorluk boyunca takip ediliyor ve yok ediliyordu. Oysa ki ilk Hristiyanlar reenkarnasyon ideolojisine inanıyorlardı. Ve hatta İncil'de bile çok az olmasına rağmen yine de bununla ilgili bahsediliyor. Doğal olarak bir soru ortaya çıkıyor: iktidardakiler niçin bundan bu kadar korkuyorlardı? Niçin Konstantin nihaî olarak Öğretiyi yapılandırıp dine dönüştürmüştü? Neden dolayı? Şundan dolayı ki, bu Öğretide insanları bu geçici dünyadaki var olma korkularından özgür kılan bilgiler veriliyordu. İlimler insanları gerçek Özgürlüğe, ruhun uyanışına getiriyordu. Onlar ölümden korkmuyor, reenkarnasyonla ilgili ve ufkun ötesinde neyin gizlendiğiyle ilgili biliyorlardı. Ve en önemlisi de onlar üzerilerinde herhangi bir imparator veya

piskoposun değil, bir tek Tanrı'nın olduğunun bilincindeydiler. Buysa kendi sırasında siyasetçileri ve kilisecileri otoritelerini kaybedecekler diye dehşetli derecede korkutuyordu, zira onlar daha çok kendi maddî çıkarları tarafından soğrulmuşlardı. İnsanları Özgür kılması gereken İsa'nın Öğretisi şimdi artık din tarafından baş aşağı edilmiş hâliyle ölüm korkusu altında insanlara aşılanıyordu. Hristiyanlığın yayılması şiddet yoluyla yapılıyor, başlı başına haçlı seferleri düzenleniyordu ve bunun gibi...

Bundan başka, ta 1455 senesinde Gutenberg İncili'nin kitap hâlinde basılmasına kadar İncil değişik insanlar tarafından kaç kere yeniden yazılmıştı. Ve metnin bölümlere ayrılması da ancak XIII. yüz yılda kardinal Stefan Lengton tarafından hayata geçirilmişti. Bölümlerin satırlara bölünmesi ve onların numaralandırılması ise 1553 senesinde ilk defa bir bütün olarak İncili basan Paris'li yayımcı Rober Stefan tarafından yapılmıştı. Çağdaş dünyamızda Katolik kilisesinin İncil'i kendi düşüncesine uygun olarak bir tek istenilen biçimde yorumlayabilme değil fakat hem de ona ekler yapma hakkına sahip olmasıyla ilgili ben daha hiç konuşmuyorum bile.

Fakat bütün bu düzeltmelere ve çarpıtmalara karşın İsa'nın dehası şundaydı ki, verdiği bazı bilgilerinin en başından beri çifte anlam taşımaları sayesinde onlar her şeye rağmen gelecek kuşaklara ulaşabilmişlerdi. Bu yüzden de günümüzde bile İsa'nın Öğretisi insanlarda ilgi uyandırmaya devam ediyor. Ve sırf bu bilgilerin "kendi kafalarına göre" yorumlanmasından dolayı da Hristiyanlık hiçbir zaman bir bütün olmamış ve bütün devirlerde kendi aralarında çatışan bir sürü akımlar, kiliseler ve tarikatlar bünyesinde varlığını sürdürmüştür.

Delikanlı biraz düşündükten sonra sordu:

– Peki, İsa'nın hangi ifadelerinin çift anlamlı olduklarını düşünüyorsunuz?

– Ya, en azından sık sık sizin tarikatınızda da kullanılan, O'nun en yaygın şu deyimini götürelim: "Nerede ki iki ya da üç kişi Benim adıma toplanırsa, Ben de orada, aralarındayım". Bu sizin papazın söylediği gibi, kişi çokluğu değildir. Bu bir bireyin bütünlüğüdür, nerede ki ruh, akıl ve bilinç tek bir amaçla, Tanrı'yı kavramak için bir araya gelmiştir. Veya işte dinî yöneticilerin bizzat kendi tarikatlarına çekmek için kullandıkları İsa'nın şu sözleri: "Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez: zira, ya birisinden nefret edip öbürünü sever; ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı'ya, hem de paraya kulluk edemezsiniz". İsa, insanın var olma amacının bireysel seçiminden bahsediyordu: o ya Tanrı'ya, Özgürlüğe doğru can atacak, ya da ki paraya, yani zenginliğe, maddî dünyaya. Her şey çok basit.

– Ama bizde de sanki böyle yorumluyorlar.

– Evet, ama Tanrı'ya can atmak sözünün altında sizin dinî yöneticileriniz, yalnızca onların tarikatına katılmak ve onların programlarını öğrenmek aracılığıyla insanın mutlaka Tanrı'ya geleceğini kafalarınıza sokuyorlar. İşin aslındaysa insan Tanrı'ya ancak kendisi içeriden değiştiği zaman, kendi dâhilî

Sevgisini yeteri kadar büyüttüğü ve inancını ilimlerle sağlamlaştırdığı vakit gelebilir.

Veya örneğin İsa şöyle diyordu: "Böylece sonuncular birinci ve birinciler sonuncu olacaklar; zira çağrılanlar çok, seçilmişler ise azdır". Hayat, manevî olarak büyümek için veriliyor. Hayat sürerken siz bir adım ileriye doğru atabilir, yani gelişebilir, ya da ki bir adım geriye, yozlaşabilirsiniz. İsa diyordu ki, eğer Tanrı seni bugün birinci yaptıysa, yani daha özgür bir insan olduysan, sana O'na daha fazla dikkat ayırma olanağı verdiyse, demek ki eski hayatlarında sen bunu hak etmişsin. Eğer sen bu hayatı ruhunun yozlaşması için kullandıysan, o zaman bir sonraki hayatında seni bunun bilincine varman için daha zor şartlara koyacaktır. Kendi içerisindeyse her bir insan eğer derin hislerine konsantre olursa, eski hayat tecrübelerini hissedebilir.

– Siz İncil'de reenkarnasyonla ilgili yazıların kaldığını söylediniz. Peki, şahsen hangileri?

– Örneğin Yuhanna İncili'nde, eğer hatırlıyorsanız, geceleyin gizliden İsa'ya soru sormak için gelen üniversite hocalarından birisi Nikodimos'la ilgili bahseden bir yer var. İşte, Nikodimos soruyor İsa'ya: "İhtiyarken bir adam nasıl doğabilir? Annesinin rahmine ikinci kez girip doğabilir mi ki?" İsa cevap verdi: "Gerçeği, gerçeği söylüyorum sana, bir kimse sudan ve Ruh'tan doğmadıkça Tanrı'nın krallığına giremez. Bedenden doğan bedendir; ve Ruh'tan doğan ruhtur". Bundan başka onun şöyle sözleri de kalmış: "Babamın evinde çok konutlar vardır", var olan dünyaların çoğulluğu anlamında yani.

İsa kendi öğrencilerine tekrar doğmalar yasası hakkında anlatıyordu ve bu da ruhun tam olarak olgunlaşması için yeniden doğduğunu anlamalarını sağlıyordu. O, Tanrı'nın Krallığına ulaşmak ve ebedî yaşamı tanımak için kendi ruhunu nasıl kurtarmak gerektiğini anlatıyordu. O, aynı zamanda da, insan manevî olarak ne kadar çok gelişmiş bir seviyeye gelirse, ona karşı direnen hayvanî başlangıç veya şeytan tarafından da bir o kadar güçlü karşı durmanın olacağıyla ilgili anlatıyordu.

– Evet, İncil'e bakarsak, hatta İsa bile şeytanın saldırılarına maruz kalmıştı. Bense hep düşünüyordum, neden diye? Zira O, Tanrı'nın Oğluydu.

– İsa, olgun ruhuyla doğal olarak Tanrı'nın Oğluydu. Fakat o, kendisine bir de insan Oğlu diyordu, zira O'nun Büyük Ruhu sıradan bir insan vücuduna cisimleşmişti. Hayvanî başlangıçsa insan vücudunun doğasında var, bu onun ayrılmaz bir parçası. Bu yüzden hatta İsa bile, Bodhisatva olmasına rağmen, hayvanî başlangıcın, kendi cisminin, kendi olumsuz düşüncelerinin "baştan çıkartmalarına" maruz kalmıştı. O, sıradan bir insanın çektiği aynı acıları, aynı hisleri ve her şeyi aynen geçiriyordu. Yani İssa da aynı eşit şartlar altında bulunuyordu. Ve O'nun için, sizin her birinizde olduğundan bin kere daha fazla

zordu. Çünkü O, Özgürlüğü biliyordu, O, Tanrı'yı biliyordu... – Bana öyle geldi ki, sanki Sensei bu sözleri kalp sızlatan bir hüzünle söylüyordu, onun yüz ifadesi değişmişti. – Burada bu görevi yaparken ise O, bütün sorunlarıyla, bütün şu düşüncelerle, duygularla dolu bir insan vücuduna giriyor. Bütün şu hayvanî başlangıcı bir köşeye, kendi bilincinin derinliğine sıkıştırmak ve âdeta bir köpek gibi zincire vurmak zorunda kaldığın azmış gibi, yine de havlamaya devam ediyor it. Ve sizin papaz da hâlâ bunun cennet olduğunu mu anlatıyor? – kendi bedenine parmağını vurdu. – Ya, eğer bu cehennem değilse, o zaman bundan daha berbat ne olabilir, son olarak!

Bu sözlerden sonra uzun bir duraklama anı oldu. Sensei sigarasını yaktı.

– Ama neden o zaman İncil'de, İsa'nın şeytanla yaptığı mücadelesinden sadece bir kere bahsediliyor, o da çölde olduğu zaman? Zira eğer İsa insanlarla eşit şartlar altındaydıysa, şeytansa olumsuz düşüncelerse, demek ki bu düşünceler bir hayat boyu onda bulunmak zorundaydılar.

– Kesinlikle doğru. Fakat İsa, Aşk'ın gücüyle dolu Büyük bir Ruh'tu, bu yüzden de o kendisindeki bütün şu olumsuz düşünceleri sıkı bir kontrol altında tutuyordu. İncil'de bahsi geçen o olaydaysa; bu onun ruhunun bedeni üzerindeki egemenliğini kurmak için akıl alanında verdiği düşünceler savaşıydı. Bu, O'nun kişisel Armagedon'uydu ve bu savaşı vücutta doğan her bir insan geçirmek zorunda. Ve Bodhisatva da maalesef bundan istisna değil... Bu sebepten de O, kırk gün kırk gece oruç tutmuştu. Çünkü yaklaşık olarak bu süre zarfında vücudun takati kesiliyor, zayıflıyor ve hayvanî başlangıç nihaî olarak teslim oluyor. İsa, kendi bilincinin tamamen Ruhu tarafından zapt edilmesi için manevî olarak açılıyordu. Vücudun hayvanî düşünceleriyse sürekli O'nu kışkırtıyor, akıl üzerindeki hâkimiyeti geri kazanmaya çalışıyorlardı. Onlar aç bedendeyken şöyle diyorlardı: "Eğer Sen Tanrı'nın Oğluysan, söyle, şu taşlar ekmek olsunlar". Onun Ruhundan olan düşüncelerse cevap veriyorlardı: "İnsan yalnız ekmekle yaşamayacak, ama Tanrı'nın ağzından çıkan her bir sözle yaşayacaktır", bununla da Ruh'un muazzam gücünün, insanın gerçek özünün, yani ruhunun altını çiziyordu. Olumsuz düşünceler tekrar O'na üstün geliyorlardı: "Eğer Sen Tanrı'nın Oğluysan kendini aşağıya at; çünkü yazılmıştır: `Senin hakkında Kendi meleklerine emir verecek ve ayağını bir taşa çarpmayasın diye, onlar seni elleri üzerinde taşıyacaklar`. Ve O kendisine cevap veriyordu: "... yazılmıştır ki: `kendi Tanrı'nı baştan çıkarma`", bununla da Ruh'un azmini ve bedenin yaramaz düşünceleri üzerindeki kontrolünü gösteriyordu. Ve hayvanî başlangıcın düşünceleri O'nu dünyadaki bütün krallıklara sahip olmakla baştan çıkarmaya başlayıp, kendi son ana kozlarını; doyumsuz büyüklük kuruntusundan doğan umum dünya hâkimiyetiyle uyandırmaya çalıştıklarında, İsa onları reddederek, söyledi: "Tanrı'na tapınacak ve bir tek O'na hizmet edeceksin". Ve İssa yüz

akıyla bu Armagedon'u kazanarak, kendi cismine, kendi olumsuz düşüncelerine Ruhunun gücüyle, Tanrı'ya duyduğu kocaman Aşkın gücüyle galip geldi. Ondaki Bodhisatva Ruhu tamamen uyandı ve O, kendisine kavuştu. O andan beri de İsa, artık kocaman ilâhî Aşk'ının gücünü ve ilmini tam güç kullanarak kendi görevini hayata geçirmeye başladı. Bu yüzden de O, kendi inancıyla mucizeler yaratıyor, hastalara şifa veriyor, ölüleri diriltiyordu. Zira bu ilâhî güç için ne Yeryüzünde, ne de ki uzayda hiçbir engel yoktur.

Uzun sözün kısası, İsa'nın bundan sonraki tüm hayatı boyunca ruhunun düşünceleri ve vücudunun "eyerlenmiş" düşünceleri arasında net bir bölünme vardı. Meselâ, Yahuda'nın ihaneti öncesi Getsimani bağında O, dua ederken, bedeninin söylediği sözleri götürelim. İsa dua ediyor, O'nun Ruhu bu zaman vücudundan çıkıyor, vücuduysa haykırıyordu: "Tanrım! Eğer mümkünse bu kâse Beni geçsin; yine de Benim istediğim gibi değil ama Senin istediğin gibi olsun". Ve bu da bizzat bedenin Ruh'a olan müracaatıydı, zira İsa'nın Ruhu Tanrı'nın bir parçasıydı ve O'nun gücüne sahipti.

Veya işte diğer bir an, İsa artık çarmıhın üzerindeyken O, çok azap çekiyordu, O, bütün bu bedenin acısını Ruhuyla hissediyordu. Ve baştan çıkmamak için İssa kendi bedenini terk etti. Onun Ruhu bedenini terk ettiğinde, aklı haykırdı: "İli, İli! lama savahfani? – yani: Tanrım benim, Tanrım benim! Niçin beni bıraktın?" Bu da net bir şekilde İsa'nın sırf Büyük bir Ruh olarak, yalnızca kendi bedeni üzerinde değil, ama hem de aklının üzerinde ne kadar egemen olduğunu gösteriyor.

Delikanlı biraz sustuktan sonra ifade etti:

– Söyler misiniz peki, bu soru uzun zamandan beri benim canımı sıkıyor, biz en başından beri günahkâr mıyız?

– **İnsan en başından beri özgürdür ve arkasında günah yoktur.** Zira günah ne oluyor? Günah; bu bizi içimizden, bilinçaltı düzeyinde ağırlaştıran, bizi Tanrı'dan ayıran, korkmaya, kendimizi suçlu hissetmeye zorlayan şeydir. Yani bu tüm insanlara özgü ahlakî kuralları bozduğunuz zaman sizin psişik bünyenizin verdiği tepkinin doğal sonucudur. İşte bu günah oluyor. Bu kurallar sizin şerefinizin, vicdanınızın yasalarıdır. Ve madem ki onları kendiniz ihlâl etmişsiniz, o zaman kendinizin de niyetlerinizle ve amellerinizle daha iyi, daha temiz olmaya başlamanız gerekiyor.

Sizin dinî yöneticilerinizse sürekli sizin Tanrı kulu olduğunuzu ve en başından günahkâr olduğunuzu kafanıza sokup duruyorlar. Neden peki? Çünkü böylece insanın kendi "günahlarını" satın alırken, hatta yapmadıklarını bile, bir ömür onları beslemesi işlerine geliyor. Bu insan yığınları için olan kendine özgü psikolojik bir numara. Eğer insana suçlu olduğunu, en başından günah sahibi olduğunu telkin edersen, onda korku hissi doğar. Yapay olarak oluşturulmuş bu

korkudansa sizin dinî yöneticileriniz istifade ediyor ve doğal olarak bir daha ki sefere kadar anında sizin günahlarınızı çıkarıyorlar.

Fakat insan mahiyet olarak Tanrı'nın kulu değil, Tanrı'nın oğludur. Baba ise kendi oğlundan nefret edemez, O, yalnızca onu Sevebilir. Zira Tanrı, Aşktır. Aşktaysa korkuya yer yoktur ve olamazda... Tanrı insanlara seçim özgürlüğünü verdi. Ve bu da O'nun insanlara, kendi çocukları olarak en değerli armağanıdır.

– O zaman fitneci Yılan ve onun insanlara yaptığı şerle ilgili efsane ne oluyor?

– Bu bilgi aşırı derecede çarpıtılmıştı. İnsanlara en başından verilen diğer efsanedeyse şunları söylüyordu. Tanrı İnsanı yarattığında, yani ruhunu, O, kendi eserini hayranlıkla seyrediyordu, zira onu Kendi suretinde ve Kendine benzer olarak yaratmıştı. İnsan o zamanlarda şimdiki bazı dinlerin iddia ettiği gibi yeryüzünde beden içerisinde bulunmuyordu...

– Nasıl yani, beden içerisinde bulunmuyordu? Hani, O'nun suretinde ve benzer olarak yaratılmıştı.

– Siz sahiden de, Tanrı'nın madde içerisinde değişmez bir şahıs olduğunu yani sizin ve benim gibi vücut içerisinde bulunduğunu ve aynı anda da her yerde var olduğunu mu düşünüyorsunuz?!

– Ama bununla ilgili başka dinler de söylüyorlar.

– Hangi dinler?! Bu konuyu daha bir dikkatle araştırın. Bütün dünya dinleri Tanrının tek ve her yerde var olduğunu söylüyorlar... Tanrı, nasıl desem ki.., bu enerji alanı, manyetik alan veya herhangi başka bir alana benziyor. Bu, içerisinde her şeyin var olduğu tek bir alandır. Tanrı; bu her şeyi yaratan ve her yerde kendisini gösteren kudretli düşünce enerjisidir. Fakat hiçbir durumda bu tahtta oturan sakallı Birisi değildir... Gerçi, eğer isterse, O da geçici olarak İnsan Kişiliğine cisimleşebilir. Tanrı bizi kendi suretinde ve kendine benzer yarattı, fakat bizi derken, bu vücudun içerisinde bulunan bizleri. Onun bir parçası olan ruh, bizim her birimizde var... İnsanın "Cenneti" göklerdeydi, bu arada bununla ilgili İsa da anlatıyordu.

İşte, Tanrı'nın yarattığı bu Varlık ilâhî başlangıçtan, yani ruhtan oluşuyordu. Onun kötülükten haberi yoktu, bir tek iyiliği biliyordu, çünkü onda Tanrı'nın Aşkı vardı. Doğal olarak bu Varlık fevkalâde olanaklara sahipti ve onun için hiçbir engel yoktu... Bu Varlıkları, Tanrı'dan başka hem de, Tanrı'nın sağ eli olan, Işık meleği Lucifer de sevmişti. Ve Tanrı'ya söylemiş o: "Bu Varlıklar, Senin onları ne kadar sevdiğini anlamıyorlar, çünkü bir tek iyi olanı biliyorlar". Ve Lucifer, İnsanın bireyselliğini, tanımak için özgür Varlık olma pozisyonunu, İnsanın Tanrı'nın önünde sadece bir bitki gibi varlığını sürdürüp O'nun gözünü okşaması yerine gerçekten de Tanrı'yı sevmesi gerektiği tezini savunmaya başladı. Tanrı da Lucifer'e "emretti": "Madem ki sen de onları benim gibi seviyorsun, o zaman bunu onlara öğret". Ve Tanrı insanları, özel olarak onlar için denizleriyle, karalarıyla,

yeşillikleriyle ve farklı hayvanlarıyla yaratılmış Dünyaya yerleştirdi. Lucifer'se, Tanrı'nın içerisine ruhu yerleştirdiği insan vücudunu yarattı, bununla da ondaki iki başlangıcı doğurmuş oldu: manevî ve hayvanî başlangıçları. Ve insana Tanrı tarafından düşünce gücü verildi, çünkü o, Tanrı'nın oğlu oluyor. Akıl ise bu iki başlangıç arasındaki savaş alanı oldu. Ve bizzat bu da insanın Tanrı'yla Lucifer tarafından ortaklaşa yaratıldığının altını çiziyor. Ve bizzat bu da Lucifer'in Tanrı'nın sağ eli olduğunu ve olmaya da devam ettiğini gösteriyor, zira o etkin olarak insanın yaratılışında iştirak etmiş ve onun ruhunun terbiye edilmesinde de etkin olarak hâlâ iştirak ediyor... Bu şekilde Lucifer insanlara yetkin olarak neyin iyi, neyin kötü olduğunu anlama ve kavrama imkânı vermiştir. Tanrı'ysa insanlara bu iki başlangıç arasında seçme özgürlüğü vermiştir. O zamanda beri de insanlar Lucifer'in himayesi altında bulunuyorlar.

– Peki, Lucifer kendisini niçin Lejyon olarak adlandırıyor?

– Çünkü bizim hayvanî başlangıcımızın düşünceleri aracılığıyla etki ediyor. Bu düşüncelerdense, bir kural olarak, lejyon kadar var. Alıp kendinizi izleyin bir. Zira sizin yalnızca tek bir düşünceyi düşündüğünüz gibinize geliyor, o da sırf size ait bir düşünceyi. Siz ise bu düşünceyi en azından on dakika boyunca tutmaya, kontrol etmeye çalışın ve ne kadar çok sayıda farklı, lüzumsuz düşüncelerin sizin kafanızda ortaya çıktıklarına hayret edeceksiniz. İşte al sana lejyon. Bu yüzden de Lucifer mecazen, daima içimizde bulunuyor ve bizim Tanrı'ya olan Sevgimiz'deki güvenimizi, kararlılığımızı denetliyor.

Tanrı'nın verdiği düşüncenin gücü, muazzamdır. Ve bu gücün ismi İnançtır. İnsan inançtayken gerçekten de mucizeler yaratabilir. Ve bunun kanıtı bir tek İsa değildi, onun arkasından gidenler ve diğer Büyüklerin takipçileri de eskiden günümüze kadar mucizeler yaratarak bunu kanıtlıyorlar. Fakat işin zor tarafı bu güç, insanın neye inandığından bağımsız olarak iyiliğe doğru yöneltilebileceği gibi kötülüğe doğru da yöneltilebilir. Ve işte sizin bilinciniz hangi tarafa doğru eğilim gösteriyorsa, onu da elde ediyor insan. Eğer düşüncelerinizle kötü şeylere doğru eğilim gösteriyorsanız, yani maddî, hayvanî varlığınız içinizi kemiriyorsa, o zaman sizin yaşamınızda bir yığın sorun ortaya çıkmaya başlıyor, hem de her yerde ve her şeyde: iş yerinizde de, özel hayatınızda da, ailenizde de ve bunun gibi. Bu sorunlar içinizi kemiriyor. Çünkü kötü düşünceler inancınızın gücünü elde ediyorlar ve sizi Tanrı'yla ilgili düşüncelerden her türlü uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Ama eğer siz bilincinizi iyi düşüncelere doğru yönlendiriyorsanız, kötü düşünceler bu gücü kaybederek zayıflıyorlar ve biz artık net olarak onları kontrol edebiliyoruz. Bilincimizdeki olumlu düşünceleri sürekli ayakta tuttuğumuzda, hayat yolumuz da daha pürüzsüz hâle geliyor. Ve en önemlisi de insan manevî olarak gelişiyor ve Aşk'ın gücünü anlamaya başlıyor...

– O zaman ne, kötü düşünceler tamamen ortadan kalkıyorlar mı?

– Hayır, onlar daima içinizde mevcut oluyorlar, fakat size etki etme gücüne sahip olmuyorlar. Mecazî anlamda, onlar sizin inanç gücünüzü yeniden geri kazanmaya kalkışmak için kendi kontrolünüzü zayıflatacağınız uygun bir anı bekliyorlar. Hayvanî başlangıcın bu uyanık Muhafızı bir ömür vücudunuzda, onun ayrılmaz bir parçası olarak varlığını sürdürüyor. Bu yüzden de ruh bedende bulunduğu müddetçe, şu "dayanıklılık" imtihanları sürekli var olacaktır. Ama buna karşılık, ruh tamamen olgunlaşıp, yeniden doğma evrelerinden çıktığı vakit, Lucifer de tıpkı sert ve bilge bir Öğretmenin kendi Öğrencisine sevindiği gibi, onun yerine samimî olarak mutluluk duyuyor. Zira ruh yüz akıyla bütün imtihanlardan geçerek, kendi gerçek Aşk'ıyla Tanrı'yla birleşmiştir... Tanrı'ysa ebeveyn oluyor. O, kendi çocuğunun başarılarına her zaman sevinir...

Bu yüzden, **bizim hayatımız, ruhumuzun okuludur. Bu yüzden de her bir insan vücut içerisinde bulunurken kendi kişisel Armagedon'unu yaşıyor ve galip gelen iyi veya kötü düşüncelerinin tarafını seçiyor. Bu yüzden de insanlara verilen bilgiler, onları hem Özgürlüğe, hem de ki köleliğe götürebilir. Fakat hiç kimse, ne Tanrı, ne de ki şeytan bizim hür seçimimizde bize engel olmuyor. Eğer Tanrı'yı seçiyorsak, biz Tanrı'ya gidiyoruz, eğer şeytanı seçiyorsak, biz şeytana gidiyoruz. Yani kendi yolumuzu kendimiz döşüyoruz, ya Cennete, Nirvana'ya, ya da ki kendimizi reenkarnasyon cehennemine atıyoruz.**

– Tamam, ama eğer insan ta başından beri günahkâr değilse, o zaman neden İsa'nın ölümü insanlığın günahları için kefaret oluyor?

– Ya, bari kendiniz bu cümleyi derinden düşünsenize. Ne kefareti olabilir ki? Zira eğer bu gerçekten de böyle olsaydı, yani İsa bizim günahlarımızı alsaydı, o zaman biz sizinle şu an ne yaparsak yapalım, artık bize her şey bağışlanmış olacaktı. Öyle mi oluyor?! Saçmalık bu. Her bir insan Tanrı'nın karşısında kendi günahlarına kendisi cevap veriyor.

Bugün itibarıyla İsa'nın ölümünü tüm zamanların en büyük gizemine çevirdiler ve kiliseciler de hâlâ bununla ilgili tartışmaya devam ediyor. Neden kendisini çarmığa germelerine izin verdi? Çünkü İsa, Tanrı'nın Oğluydu, bırak orada herhangi bir zavallı halk güruhunu, O, bütün gezegeni bile yok edebilirdi, zira ona Tanrı'nın gücü verilmişti. Ve çarmıha gerdikleri vakit insanlar da bunu istiyorlardı, eğer Tanrı'nın Oğluysan çarmıhtan in, diye söylüyorlardı. Ama İsa kendisini bu çekiciliğe kaptırmadı, O, kendi vücudunu çarmıha germelerine izin verdi. Neden peki? Çünkü, **İsa'nın gelişinin bütün anlamı bir tek onun insanlara verdiği Öğretinin üzerine kurulmamıştı, fakat en önemlisi her şey insanların kendi seçimlerinin üzerine kurulmuştu. Zira İsa bu işkencelere Tanrı'nın iradesini net olarak sergilemek için katlanmıştı, bunun anlamı da zaten insanın şahsî seçim Özgürlüğünden ibaret: o, ya Tanrı'ya gitmeye karar veriyor, ya da ki kendi hayvanî başlangıcına ait düşüncelerin karanlığında kalmaya karar veriyor. Yani İsa, insanlara seçim Özgürlüğü getiriyordu. Bu, insanların çoğunluğundan saklı tutulan en yüce fedakârlık davranışıydı. Ve bu da bir bütün olarak Hristiyanlığın en büyük günahı oluyor.**

Zira O'ndan önce de, O'ndan sonra da insanlar mucizeler yaratıyor ve Tek Tanrı'yı tasdik ediyorlardı. Fakat akıllarda kalan bizzat İsa'nın çarmıha gerilmesi oldu, gerçi O'nun Doğu'dayken yine tebliğ ettiği, mucizeler yarattığı, hastalara şifa verdiği diğer hayatı zaman aşımında kısmen unutulup gitti. Onunla ilgili peygamber İssa olarak eski çağların farklı kaynaklarında, örneğin Sanskitçe'de yazılan "Bhavishya Purana"da bazı anımsatmalar kalmış sadece.

– Nasıl yani, meğer İsa dünyada yaşamaya devam mı etti? – samimi olarak şaşırdı sohbet arkadaşı.

– Elbette. Pontius Pilatus'un çabaları sayesinde, İsa'nın vücudu sağ kalmıştı ve İsa da bedenine geri dönmek zorunda kaldı. Zira vücutta doğmuş bir Bodhisatva olarak, O, son nefesine kadar bu bedende bulunmak zorunda.

– Pontius Pilatus'un çabaları sayesinde mi?! – daha da çok şaşırdı delikanlı.

– Evet. Potius Pilatus gerçekten de İsa'nın Kim olduğunu anlamıştı ve bu yüzden de sonrasında İsa, ona Özgürlüğünü verdi, yani reenkarnasyonlardan serbest bıraktı. Onun ismi insanlık tarihine kendi damgasını vurdu.

– İlginç, çok ilginç. Ve İsa'nın, Tanrı olduğunu ne zaman anladı?

– İsa'yla görüştüğü zaman. Dahası, kendi önünde Kim'in durduğunu anladığında, Pilatus var gücüyle İssa'yı kurtarmaya çalışıyor, onu kaçmaya, kalabalığın O'nu mahvedeceğine dair uyararak ikna etmeye çalışıyordu. Fakat Isa, eğer O'nun bedeninin ölmesi gerekiyorsa, bunun böyle de olmak zorunda olduğunu, zira insanların kendi seçimlerini yapmaları gerektiğini söyleyerek itiraz etti. Sonrasında Pontius Pilatus hatta büyük bayram gününün geleneğine uygun olarak O'nu bırakmaları için kalabalığı İsa'nın suçsuz olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Fakat insanlar bizzat İsa'yı çarmıha gerilmiş ve katledilmiş olarak görme arzusundaydılar. Bu onların seçimiydi.

Ama ne var ki, Potius Pilatus yine de her şeyi kendi kafasına göre yaptı. Gerçi İsa'nın bir Bodhisatva gibi insan vücudundaki görevini bu şekilde bitirmesi, O'nun için çok daha kolay olurdu. Pilatus'sa Sevgisinden dolayı, kendi anlayışına göre Tanrı'ya hizmet etmek için İsa'nın vücudunun, İsa'nın kendisi olduğunu düşünerek, onu kurtardı. Gerçi İsa artık orada yoktu. O, daha çarmıhın üzerindeyken, ağır ıstırapların onu baştan çıkarmamaları için vücudunu terk etmişti. Vücutsa daha canlı olarak kalıyordu.

– Ama eğer İncil'de "askerlerden biri O'nun kaburgasını mızrakla deldi; ve hemen kan ve su aktı" yazıyorsa, vücut nasıl hayatta kalabilirdi ki?

– İş şurasında ki, bu özel olarak Potius Pilatus'un adamları tarafından "seyirciler" için sahnelenmiş bir oyundu. Bu vuruş Potius Pilatus'un en iyi savaşçısı tarafından yapılmıştı. O, bunu o kadar profesyonelce yapıyordu ki, bu arada o, sağ tarafından sol yukarıya doğru kesin belirlenmiş bir açıyla 5. ve 6. kaburgaların arasına vuruyordu, kalbi deldiğine dair tam bir illüzyon ortaya

çıkıyordu. İşin aslındaysa hiçbir hayatî organ zarar görmemişti. Vücut canlı olmasına rağmen, baygınlık durumunda bulunuyordu. Bu, kalabalığın İsa'nın öldüğüne kanaat getirmeleri için bizzat Pilatus'un, İsa'yı kurtarmada parmağı olduğunu doğrulayan önemli anlardan bir tanesi. Gerçi daha hayatta olan çarmıha gerilmiş diğer iki suçlunun bacaklarını kırdılar. Bu, onların bacaklarına tutunamayarak, ıstıraplı bir boğulma acısıyla ölmeleri için yapılıyordu.

Dahası, o devirlerde çarmıha gerilmişlerin ayrı bir mezarda gömülmelerine veya defin merasimi için akrabalarına iade edilmelerine izin verilmiyordu, onları toplu mezara atıyorlardı. İsa'nın vücudunuysa, yine Pontius Pilatus'un emriyle çarmıhtan indirip, mağaraya götürdüler... Neredeyse iki gün boyunca İsa'nın vücuduna bakıyor, tedavi ediyor, onun bilincine kavuşması için sürekli bitkisel özlerle ovuşturuyorlardı. Yani günümüzün diliyle ifade edersek, onu hayata döndürmeye çalışıyorlardı.

Ama diğer taraftansa, İsa'nın kehaneti, O'nun ölülerden dirileceğini ve üçüncü gününde nuruyla kendini göstereceğini söylüyordu. Yani İsa'nın, O'nun Tanrı tarafından gönderildiğine dair tüm şüpheleri ortadan kaldırması için üçüncü gününde beden içerisinde değil, fakat Tanrı Ruhu'nda gelmesi gerekiyordu. Fakat Pontius Pilatus kendi taraftarlarıyla beraber İsa'nın bedeninin ölmesine izin vermediler. Bu yüzden de İsa vücuduna geri dönmek zorunda kalmıştı...

Pilatus, elbette, kendi anlayışına göre İsa'yı kurtarmıştı. Bu yüzden de İsa onun yaptıklarına lâyıkıyla değer vererek, onu reenkarnasyon zincirinden serbest bıraktı. İsa'nın "dirilişinden" sonra O'nunla konuşan ilk insan Pilatus'tu.

– İşte bunuysa tam olarak bilemeyiz.

– Bilebiliriz. Ve bununla ilgili bilgiler de günümüze kadar muhafaza edilmiştir. Ve birileri kendi otoritesinin sarsılmaması için titizlikle onları saklıyor. Ve de boşuna. Bunun bedelini oh, öyle bir ödeyecek ki. İşte, İsa uyandığında Pontius Pilatus onunla konuşuyor ve güç sahibi ruhbanların tekrar O'na zulüm etmeye başlamamaları için bu ülkeyi terk etmesi konusunda yalvarıyordu. Pilatus O'ndan rica etti: "Bana acı, insanların karşısına çıkma". İsa da Pilatu'sa, ricasını yerine getireceğini ve yalnızca öğrencileriyle görüşüp gideceğini söyledi. Ve O, kendi sözünü tuttu. Esas görev tamamlanmış olduğuna göre İsa da annesi ve öğrencilerinden bir tanesiyle beraber Doğu'ya gitti. İsa yüz yılı aşkın bir süre hayat sürdü ve son zamanlarında ikamet ettiği Keşmirin başkenti Srinagar şehrinde defnedildi. Bu güzel manzaralı yer Himalaya dağlarının eteklerindeki göllerin arasında bulunuyor. Onun kabri, "peygamber mezarı" anlamına gelen "Rozabal" türbesinin mezar odasında bulunuyor.

– Belki de böyle oldu. Ama biliyor musunuz, bu mezarda bizzat İsa'nın naaşının bulunduğunu ispat etmek şu an mümkün değil.

– Niye de mümkün olmasın ki? İspat etmek mümkün. Çarmıha gerilmeden izler kalmış. Özellikle de el ve ayak kemiklerindeki çizikler ve hatta kaburgalarındaki

mızrak izi. Bundan başka, onun sağ bacağında tibia distal diafiz kırığı sonrası iyi kaynamamış kemiklere ait ayırt edici bir özellik bulunuyor.

– Kırık mı? Ne yani, onu idam ederken bacağını mı kırmışlardı?

– Ya, idamın bununla bir ilgisi yok. Bu çok daha sonradan, İsa'nın epey bir yaşlı olduğu dönemlerinde gerçekleşmişti. Peki niçin ben sizin dikkatinizi, kırığın ayırt edici olduğuna, kötü kaynadığına çekiyorum? Çünkü bu İsa'nın ihtiyar çağlarına kadar yaşadığını doğruluyor...

– Peki, o zaman İsa'nın bedeniyle göğe çekildiğine dair iddialar ne olacak?

– Anlaşılan böyle bir kılıf, kendi cemaatlerinin inancını maddî başlangıç yönünde kuvvetlendirmek için birilerinin çok fazla işine geliyordu... Bu arada kendiniz alın, İncil'i dikkatle okuyun: dört İncil'den yalnızca ikisinde göğe çekilmeden bahsediliyor. Matta ve Yuhanna'da, Isa'nın dağın üzerinde öğrencileriyle görüşmesinden bahsediliyor. Ve Yuhanna'da hatta bu görüşmeden sonra İsa'nın kendi sevgili öğrencisiyle beraber gittiğinden söz ediliyor. Bundan başka, İssa'nın artık çarmıha gerilmesinden sonra Doğu'da bulunduğuna dair çok sayıda bilgiler günümüze ulaşmıştır. Ve bu bilgiler yalnızca Doğu'da değil, fakat hem de Vatikan'ın kütüphanesinde muhafaza ediliyor...

– Diyelim ki öyle. Ama eğer o zamanlar karışık devirler idiyse ve eğer sizin de söylediğiniz gibi İsa'nın Doğu'da bulunduğuna dair çok sayıda bilgiler varsa, o zaman neden şimdi bu belgelerin de doğruladığı gibi gerçekleri insanlara anlatmayasın ki. Çünkü şimdi tamamen başka bir devir.

– Devir başka da, ama insanların hâkimiyet hırsları binlerce yıl önce nasıldıysa şimdi de aynı. Siz, baştaki dinî yöneticiler için böyle bir titizlikle sakladıkları gerçekleri insanlara anlatmanın ve tarihî belgeleri dünyaya göstermenin ne anlama geleceğini hiç hayal edebiliyor musunuz. Bu onlar için tam bir facia anlamına geliyor! Bu, zaten bir zamanlar kendileri tarafından belirlenen bütün temelleri yıkmak, kendi taraftarlarının ve tüm kocaman cemaatlerinin inançlarını, dolayısıyla da kendi otoritelerini yıkmak anlamına geliyor. Bunaysa hiç kimse razı olmaz... Fakat daima ilim arayışında bulunan insan, er ya da geç mutlaka bu bilgilere rastlayacaktır.

– Aslında evet, belki de haklısınız, – düşündükten sonra söyledi muhatabı. – Doğrusu, göğe çekilmeyle ilgili benim de bazı şüphelerim vardı, ama Pontius Pilatus'la ilgili... kim düşünebilirdi ki!

– Evet, Pontius Pilatus kendi Sevgisiyle Tanrı'nın yakınlığını kazansa da, yine de İssa'yı, tabiî ki, çok zor duruma soktu, – bir şeyler hakkında düşünen Sensei telâffuz etti. – Onu seksen küsur yıl vücut içinde dolaşmaya mahkûm etti. Fakat galiba, Pilatus'un kurtarışı için İsa'nın vermesi gereken bedel buydu.

Kısa bir sessizlik hâkim oldu, anlaşılan konuşmanın her iki katılımcısı da kendi düşüncelerine dalmışlardı. Biz de konuşmadan duruyor ve böylesine sürükleyici bir sohbeti bölmeye cesaret edemiyorduk.

– İlginç bir şey, – yine konuşmaya başladı delikanlı, – ama neden İsa başka bir millete değil de sırf Yahudilere geldi. Onlar ne yani, Tanrı tarafından seçilmiş bir üstün millet miydiler? Ve İncil'de de her yerde, İbrahim'den başlayarak, Tanrı'nın onlara sevgili halkım diye hitap ettiği yazıyor.

– Anlıyor musunuz, Tanrı için milliyetin, deri renginin vesairenin hiçbir farkı yok, zira tüm insanlar, Tanrı'nın çocuklarıdır, Tanrı herkesi eşit olarak seviyor. Ama ne var ki, sizin çocuklarınızdan birisi hastalandığı vakit, siz yine de bütün dikkatinizi ve sevginizi çabucak iyileşmesi için bu çocuğa ayırıyorsunuz. İşte Tanrı da böyle. İsa'nın kendi sözlerini hatırlayınız: "Hekime ihtiyaç duyanlar sağlıklı olanlar değil, lâkin hasta olanlardır".

– Peki ya O'nun öğrencilerinin sayısı, herhangi bir şekilde mistisizm veya rakamcılıkla ilgili bir şey mi? Çünkü onlar on iki kişiydi, İsa da on üçüncü mü oluyor?

– Ya, burada hiçbir mistisizm yok. O, insanların arasından hiç olmazsa az buçuk olgunlaşmış ruha sahip öğrenciler arıyordu sadece. Ve bu konuda hatta O'nun şansı yaver gitmişti, o zamanki milletin arasından bari on iki kişiyi bulabilmişti, onlardan da birisi sattı.

Delikanlı hafiften gülümsedi:

– Evet, eğer İsa'nın İncil'deki sözlerinden yola çıkarsak siz haklısınız, doktora ihtiyacı olan hastalardır, sağlıklı olanlar değil... Gerçi günümüzde, bana öyle geliyor ki, yalnızca bu milletin değil, bütün dünyanın doktora ihtiyacı var...

– Tamamen doğru... Siz yetmiş küsur sene materyalizmin yetiştirildiği ülkemizde bile nelerin döndüğüne bir bakın. Küçücük bir seçim özgürlüğü ortaya çıkar çıkmaz insanlar âdeta acıkmış gibi kendilerini değişik dinlere attılar, zira manevî başlangıç da gelişmeye ihtiyaç duyuyor. Hemencecik ne kadar da çok sayıda yeni tarikatların, akımların, dinlerin ortaya çıkıp, yayıldıklarına bir bakın.

Tamam, bizim ülkemizde bu anlaşılır bir şey. Ama siz tüm dünyada nelerin döndüğüne bir bakın. Her yerde değişik dinlerin patlaması görülüyor. İnsanlar kendilerini birinden diğerine atıyorlar. Ve akıl icabı sanki hoşlarına gidiyor gibi. Her yerde güzel davranışlar, herkes onlara gülümsüyor, nezaketle konuşuyorlar... Fakat ruh onların öğretisini reddediyor, zira onun gerçek ilimlere ihtiyacı var, zira o Özgürlüğü istiyor. Tarikatlar, dinler ise son derece sınırlı. Onlar ruhtan çok aklın gıdasını veriyorlar. Ruhlarıysa hissediyor şu göz boyamasının arkasındaki, dışarıdan "dindar" gözüken kabuğun altındaki meyvenin çürük olduğunu. Bu yüzden de ruh titriyor, insansa halis, olgun bir meyvenin arayışında kendisini sağa sola savuruyor.

– Af edersiniz, ama siz zamanın daralmaya başladığını söylemiştiniz. Bu ne anlama geliyor?

– Bunu daha eski çağ insanları haber veriyorlardı ve İsa'nın da söylediği gibi: "Eğer o günler kısalmasaydı hiçbir can kurtulamazdı; ama seçilmişlerin hatırına o günler kısalacaktır..." Yani insanlık bir bütün olarak hayatî seçiminin önünde durduğu zaman, ahir zamanla ilgili dinî bilgilerde dediği gibi, Tanrı mahkemesinin mahşerinde durduğunda, bu zamanın en önemli alâmetlerinden birisi, işte onun daralması olacaktır... Prensip olarak, dışarıdan değişen bir şey olmayacak. Saatler gün zarfında nasıl 24 saati gösteriyorduysa öyle de göstermeye devam edecek, takvim nasıldıysa öyle de kalacak, senedeki gün sayısı 365 olduğu gibi kalacak. Ama insanın içindeki ruhu titremeye başlayacaktır. Ve insan da bu zaman yetmezliğini hissetmeye, sezmeye başlayacaktır. O, zamanın daha hızlı aktığının fark edecektir; gün bir an gibi, ay bir hafta gibi, yıllar sanki aylar gibi uçup gidiyor. Ve ne kadar çok ilerledikçe, zaman da bir o kadar fazla daralmaya, yoğunlaşmaya başlayacaktır. Bu, ruh için kendine özgü bir sinyal, bir işarettir.

– Evet, – düşünceli bir sesle belirtti sohbet arkadaşı, – sanırım peygamberlerin kehanetleri gerçekten de gerçekleşmeye başlıyor... Fakat bunlar ikinci gelişin kehanetleri oluyor! Sahiden de bunun zaman geldi mi artık?!.. İlginç, peki bizzat İsa'nın geldiğini nasıl öğrenebileceğiz? Hatırlıyor musunuz, İsa ilk defa geldiğinde, O'nun hakikaten de Tanrı'nın Oğlu olduğuna uzun süre kimse inanmamıştı. Şimdiyse bakın, bir sürü insan kendisini ya İsa ya da ki İsa'nın gönderdiği Teselli edici olarak adlandırıyor. Bir taraftan sanki hepsi İncil'e göre doğru konuşuyorlar ama diğer taraftansa onlara güven yok. Gerçek Mesih'i, yalancı olanlardan nasıl ayırt edeceğiz?

– Basit olarak. Zira İncil'de de yazdığı gibi İsa ölüleri diriltiyordu, hastanın iyileşmesi içinse sadece olarak O'nun elbisesine dokunması kâfiydi. Bunlardan yola çıkarak benim düşünceme göre, en yerinde olacak şey "Dzen" uygulamasını kullanmak. Bunun için yeteri kadar kalın ve sağlam bir sopayı eline alıp, kendisini Mesih olarak adlandıran kişiyi bir güzel vurmak lâzım. Ve eğer bundan sonra sopanın üzerinde yapraklar peydahlanırsa, demek ki karşındaki İsa'ymış. Ama yok eğer olmazsa, demek ki bu sadece macera düşkünü bir insan. Ve tercihen bir kere daha vurmak gerekiyor ki bir sonraki sefere başkasının namını kendisine mal etmeye hevesi kalmasın.

Biz birkaç saniye sus pus olarak duruyor, duyduklarımızı sindirmeye çalışıyorduk. Delikanlı da ilk başta bunları ciddi olarak algılamıştı. Ama sözlerin anlamı ona ulaştığında o katıla katıla gülmeye başlayan kalabalıkla beraber kahkahalara boğuldu.

– Haklısınız, en etkili yöntem bu, – gülümseyerek söyledi o. – Peki ya ciddi olarak?

– Ciddi olaraksa, İsa'yı bir İnsan Oğlu olarak beklemeye değmez zira O, bir Tanrı Oğlu olarak insanların ruhlarına gelecektir. Ve yalnızca ruhumuzun değil fakat hem de aklımızın "tahtında" otururak bin yıl bir Kral gibi yönetecektir... O'nun, Yuhanna İncili'nden şu sözlerini hatırlayın: "Zira Tanrı ruhtur"; "Ben hem yol, hem hakikat, hem de ki hayatım; benim aracılığım olmadan kimse Baba'ya gelemez"; "Ve ben Babama yalvaracağım ve size başka bir Teselli ediciyi verecektir, ebediyen sizinle beraber olsun hakikatin Ruhu, hangisini ki dünya kabul edemiyor, çünkü O'nu görmüyor ve O'nu bilmiyorlar; siz ise O'nu biliyorsunuz, zira O, sizin yanınızdadır ve sizin içinizde olacaktır"; "O gün bileceksiniz siz, Benim Babam'da olduğumu, sizin ise Ben'de olduğunuzu ve Benim de sizde olduğumu".

Delikanlı yine biraz sustu, sonrasındaysa sordu:

– Merak ediyorum da, dünyanın sonu yine de ne zaman gelecek diye? Son zamanlarda gazetelerde her çeşit tarihler ortaya çıkmaya başladı. Ve bizim tarikatta da, anladığım kadarıyla, farklı astrologların kehanetlerinin kılıfına uydurmaya çalışıyor, gezegenler geçidinin tarihini başlangıç tarihi olarak görüyorlar... İşte merak ediyorum da, Kıyamet günü ne zaman olacak sonunda, biz nihayet ne zaman Tanrı'nın Mahkemesi önüne çıkacağız?

– Biliyor musunuz, insanlar artık iki bin senedir Kıyamet gününün ve İsa'nın ikinci gelişinin beklentisi içindeler. Hemen hemen tüm dinler bunun üzerine inşa edilmiş ve neredeyse yarınki gün dünyanın sonunun geleceğini ve onların sıralarında olmayanların anında "cehennem ateşinde" mahvolacağını diyorlar... Bu konuyla ilgili size şunları söylemek istiyorum. **Her bir insan hayatı boyunca kendi kişisel Armagedon savaşını yaşıyor. Ama hiç de her bir kişi onu kazanamıyor. Ve hatta çok azı bu Armagedon savaşıyla yüz yüze geldiğini anlıyor. Bu yüzden de herkes için kopacak olan o Kıyamet gününden korkmaya gerek yok, zira toplu olarak ölmek de daha kolay. Önemli olan sonrasında o kalabalığın arasında bulunmamak için kendi kişisel Armagedon'unu kazanmak.**

– Bu kesin! Ben kendim de şimdi bir şeyler yapmak gerektiğini düşünüyorum çünkü yarın artık nelerin olacağı belirsiz... Doğrusu, sizin anlattıklarınızdan sonra ruhuma da sanki bir huzur geldi... Oysa bu tam belirsizlik var ya... şu "korku hikâyelerinin" hepsinden artık sinirlerim pes ediyordu... Tam olarak anlayamadım, siz hangi dine bağlısınız?

– Ben hiçbir dine bağlı değilim ve hiçbir dine ait değilim. Ben bir tek Tanrı'ya aitim.

Bundan sonra konuşma delikanlının kendi kişiliğiyle ilgili daha samimi konulara geçti. Bende öyle bir izlenim oluşmuştu ki, sanki delikanlı âdeta Evren'de yalnız onlar varmış gibi sohbet ediyordu Sensei'le. O, gittikçe daha da çok kendisiyle ilgili, kendi hayatıyla ilgili ona anlatıyordu, sanki bizim sessiz

kalabalığımız hiç yokmuş gibi, sanki gecenin karanlığına karışmışız gibi. Bana öyle geldi ki, her iki muhatap – yıldızların sonsuzluğu altında tesadüfen karşılaşmış iki yorgun Yolcu – karşılıklı olarak bu ebediyetle ilgili, şeylerin mahiyetiyle ilgili sohbet tarafından yutulmuş ve bütün koşulların, zamanın ve mekânın sınırları âdeta kaybolmuştu.

– ...Hayret... Biliyor musunuz, son zamanlarda nedense benim manevî hocalar konusunda şansım getirmiyordu. Ya onların cevapları beni tatmin etmiyordu, ya da ki benim sorularım onları tatmin etmiyordu. Ve sürekli tartışmalarla biz, nasıl derler, yağıştan çıkıp yağmura düşüyor, bir tek zamanımızı boşa harcıyorduk. Ama sizin söylediğiniz şeyler... ben sadece kendimi sizinle tartışamadığımı düşünürken yakalıyorum. Zira bunlar benim dünyayla ilgili dâhilî anlayışımla üstü üste geliyor... Ve ben böyle bir Öğretmene sahip olmayı kendime şeref bilirdim, eğer tabiî ki, Öğretmen böyle bir öğrenciyi kendisine lâyık bulursa.

– Biliyor musun, ben sana ne bende, ne de ki bir başkasında Öğretmen aramayı tavsiye etmem. Ve de lâyık bir öğrenci olmadığından dolayı değil, fakat sende bundan daha fazlasının olduğundan dolayı. Ben sendeki Kıvılcımı görüyorum. Ve ben sana her şeyi kendi başına öğrenmeni tavsiye ederdim. Değişik dinlerin kutsal kitaplarını araştır ve Tanrı'nın kim olduğuna dair, hakikatin, inancın ne olduğuna dair ve mucizelerin, başka şeylerin ne olduğuna dair kendin için toplayıcı bir imaj oluştur. Zira eğer dinlerden yalnızca herhangi bir tanesi doğru olsaydı, o zaman geriye kalan diğer insanlar kurtulamazlardı ve başka mucizeler de olmazdı. Oysa ki inanç mucizeleri diğer dinlerde de meydana geliyor. Dahası, imkânların çerçevesinde insan psikolojisini, biyolojiyi, anatomiyi, morfolojiyi tercihen bir de astronomiyi, kuantum fiziğini, kimyayı araştır... Uzun sözün kısası, gücün yettiğince fen bilimleri alanında kendi görüş açını genişlet. Ve ben eminim ki sana söylemek istediğim şeyleri anlamaya başlayacaksın. Şu an sen bunu sadece hissediyorsun, o zamansa anlamaya başlayacaksın. Anlamaya başladığındaysa, sen Tanrı'yı anlamaya başlayacaksın. En iyi Öğretmen ise Tanrı'dır...

O akşam biz eve sonuncu nöbetçi tramvayıyla gitmiştik. Gece yarısını çoktan geçmişti, ama ben ruhumun derinliğine kadar Sensei'in bu konuşmasından sarsılmıştım ve gözüme uyku girmiyordu. Ve benim günlüğüm, iyi bir dost ve suskun bir muhatap gibi ruhumun tüm iç dökmelerini kabul ediyordu. Bizim onunla yaptığımız fikrî – yazılı konuşmamız sabaha kadar sürmüştü. Ve ancak güneşin gökyüzünde belirdiği ve dünyanın yavaş yavaş uyanmaya başladığı vakit, ancak o vakit çoktan beri beni özleyen yatağım kendi yumuşak örtülerinin açılmış kucağına bedenimi kabul etti. Şükür, günlerden ulusal uyuma günü olan pazardı.

41

Zaman fark ettirmeden geçip gitmişti. Sinirlerin ve insan yığınları terinin birbirine karıştığı yıl sonu sınavlarının sıcak mevsimi başlamıştı. Tuhaf ama ben okul hayatımdaki şu son senemde bu gerilimli sürece çok daha rahat bir şekilde tepki vermeye başlamıştım. Yaşadığım bunca şeyden sonra sınavlar sadece bizim bilgilerimizi denetleyen doğal bir süreç gibi geliyordu bana, yoksa ki birçok sınıf arkadaşımın da saydığı gibi "kaderin ağır imtihanı" olarak değil. Ve bunların hepsi arkada kaldığında, nihayet dört gözle beklediğimiz mezuniyet balosu kapıya dayandığında da, ben hayatımın devam ettiğine ve tüm bunların bir rüya olmadığına daha uzun bir süre inanasım gelmiyordu.

Bütün sınıfımızla beraber doğanın göz okşayıcı bir köşesinde şafağı karşılarken biz kimin ne olmak istediği konusundan bahsetmeye başladık. Çoğunluğu doktor, hukukçu, ekonomist, iş adamı olmayı hayal ediyordu. Bununla ilgili bana sorduklarındaysa ben samimi olarak cevap verdim:

– Ben İnsan olmak istiyorum.

Belki de, tabiî, o vakit çocuklar bu sözlerin anlamını sonuna kadar anlamamışlardı ama onların yüzleri daha ciddi ve düşünceli bir ifade almıştı. Zira gerçekten de biz bağımsız hayat yolumuzun başlangıcında, kendi kaderimizin kişisel seçimini yapmanın eşiğinde duruyorduk. Hayatın bize nasıl muamele edeceğiyse şimdilik soru işareti... Eğer kendi yıllarının güzel yarısını arkada bırakmış farklı insanların talihlerine bir bakış atarsak, o zaman onların çok sayıdaki yaşam yollarıyla çığırlarının sonunda tek bir noktada; İnsan olmaya çalışma noktasında birleştiğini görmek mümkün. Zira Sensei'in de söylediği gibi bizim bütün hayatımızın gerçek anlamı da bundan ibaret zaten.

42

Mezuniyet akşamından dolayı, maalesef, manevî çalışmayı kaçırmak zorunda kalmıştım. Ve ertesi gün Tatyana'yı aradığımda bana çok güzel bir haberin müjdesini vermişti. Meğerse karşıda Sensei'in haftalık izni varmış ve çocuklar da hep beraber denize gitmek için onu ikna etmişlerdi. Hatta Nikolay Andreyeviç bunun hatırına iş yerinde biriktirdiği ve Sensei'yle günün yirmi dört saatini beraber geçirme gibi nadir düşen fırsatlar için yedekte tuttuğu izinlerini bile kullanmaya karar vermişti.

– Ben, senin de geleceğini söyledim, – telefonda belirtti Tatyana.

– Aferin Tanyuha, sen gerçek bir dostsun. İşte bunuysa artık kesin kaçırmayacağım.

Üç arabayla gitmeye karar vermiştik: Sensei'in "Jiguli"si, Nikolay Andreyeviç'in "Volga"sı ve Andrey'in dedesinden ödünç aldığı eski bir "Zaporojets". Gerekli olan her şeyi hepimiz birlikte toplamıştık. Volodya çadırları bulmaya söz verdi. Stas ve Jenka, anlaşıldığı üzere, tutkulu birer scuba dalgıcıymışlar ve

şişme bota kadar, her türlü balıkçılık gereçleriyle temin etmeyi kendi üzerilerine aldılar. Biz Tatyana'yla beraber mutfak eşyalarını kendi sorumluluğumuza aldık. Kostik'se içme suyuyla teminatı sağlayacaktı.

43

Tayin edilmiş günün sabah beşinde sessiz sokaklarda Tatyana'yla beraber kaşıklar ve tabaklarla tangırdaya tangırdaya biz genel toplanma alanına geldik. Ruslan ve Yura artık orada bulunuyorlardı. Arkasından Stas ve Jenka da geldi. Onlar Sensei'in bir saat gecikeceğini söylediler. Sonradan ortaya çıktığına göre o gün Sensei sabaha kadar çalışmıştı. Ağabeyler, genellikle son hastayı kabul edene kadar çalışmaya devam ettiğini anlatmışlardı. Kapısındaki kocaman sırayı göz önünde bulundurunca, bu neredeyse gecenin ikisine kadar sürüyormuş. Fakat o gün galiba çıkıkçının bir hafta olmayacağı haberini duyduktan sonra insanların sayısı çok daha fazlaymış. Bu yüzden de ancak sabahın beşinde Sensei hasta kabulünü bitirebilmiş.

Az sonra Andrey de dedesinin "kutucuğunda" Slavik'le beraber çıkageldi. Galiba bu arabanın yaşı, Andrey'in dedesinin yaşıyla aynıydı. Fakat biz Tatyana'yla böyle bir taşıt aracına da mutluyduk. Güzel bir arkadaş ortamında "Zaporojets" bile "Mercedes"ten fena olmuyor. Biz eşyalarımızı "demir ata" yüklemeye, bagajı neredeyse ağzına kadar doldurmaya başladık.

– Evet, Kostik kendi çantasını ayakları altına koymak zorunda kalacak, – zar zor bagajı kapayan Andrey işgüzar bir şekilde söyledi.

Fakat Kostik geldiğinde, işte o an Andrey'in hayretten açılmış ağzını görmek gerekiyordu. Kostik'in eşyaları "Volga" ve yüklenmiş römorkuyla beraber gelmişti. Ve biz bu sayıları belirsiz çanta ve çuvalları indirmeye yardım ederken, Andrey az kalsın konuşma yetisini kaybedecekti. Çaresiz bir biçimde ellerini açtıktan sonra o nihayet patladı:

– Oğlum bu ne! Kuzey kutbuna hazırlanıyor gibisin. Biz bir haftalığına gidiyoruz, sense bir tek yiyeceklerden üç seneye yetecek kadar almışsın! Artı bir de şu suyla dolu kocaman bidonlar. Sana Sensei söylemişti bir tane, dört tane değil. Hele bir de tanker getirseydin şuraya!

– Valla istedim, ama yapamadım. Uygun bir taşıt aracı yoktu, – baba "Volga"sına işaret eden Kostik gülümseyerek cevap verdi.

– Ama da yapıyorsun ya! Ben şimdi tüm bunları nereme yükleyeyim! Şu bidonlarla ne yapmamı emredersin?! Yoksa onları tekerlerin yerine "Zaporojets"a mı takacağız?!

– Ya, Nikolay Andreyeviç sanki römorkla geleceğini söylemişti ama.

– İşte bizzat sanki...

– Ya tamam, coşma sen, bir şeyler düşünüp bulacağız.

Andrey daha on beş dakika boyunca Kostik'in eşyalarından oluşan koca yığının yanında yürüyor ve söyleniyordu. Fakat Kostik işi sadece espriye döküyor ve konuşuyordu:

– Denizdeyken, siz zatı âlilerinizin, ben hazretlerine böylesine şahane bir konforu sağladığım nasıl teşekkür edeceğine bakacağım ben.

Andrey sıradaki kez kendisini duygu seline kaptırdığı arefede, Tatyana Kostik'e soruverdi:

– Sahiden ya, ne diye bunca şeyi topladın ki?

– Ne var, gezip tozacaksak kralını yapacağız işte. Ben kendim için değil, herkes için çalıştım, – kurnazca kendisini temize çıkarıyordu "Filozof". – Ve inan bana bunlar fâni ve beyhudedir telâşın...

Ve yumuşakça onun belinden tutup, düşlercesine söyledi:

– Benim içinse en kıymetli şey, senin bal dudakların.

– Hadi canım, – hafiften onu geri iten kız, çınlayan gülücüklere boğuldu.

Kostik çile çekmiş bir ifadeyle yüzünü buruşturarak, heyecanla telâffuz etti:

– Ah, çok cefalar çektirdi benim gururum!

Ve Tatyana'ya yan yan bakarak, ekledi:

– Yayını öyle bir sık gerdim ki,
Korkarım dayanmaz buna okum!

– Elimden hiçbir yere kurtulamaz. Ben ona gösteririm eşek başını.., – kendi kendine homurdanmaya devam eden Andrey kazara yüksek sesle söyledi.

Hepimiz birden katıla katıla gülmeye başladık. Bu zaman Sensei de Volodya ve Viktor'la beraber geldiler. Devasa eşya yığınını gören Sensei hayretle sordu:

– Çocuklar, siz ne, Kuzey kutbuna mı hazırlanıyorsunuz?

Bizim bütün grubumuz yeni bir gülme nöbetine girmişti, Andrey'se Sensei'in şahsında kendi hemfikirini bularak içini dökmeye başladı.

Nihayet Nikolay Andreyeviç de hasretini çektiğimiz römorkuyla birlikte çıkageldi. Fakat anlaşıldığı üzere, Kostik'in "pılı pırtısı" için bu römork bile az geliyordu. Eşyaları her nasılsa üç arabaya soktuktan sonra biz kendi bedenlerimizi de oraya sıkıştırmaya başladık. Slavik Sensei'in arabasına geçmişti. Biz Tatyana'yla beraber "Zaporojets"in arka koltuğunda çantaların arasına sığmıştık. Kostik'in payınaysa "özel olarak cezalı" durumundan dolayı en "müsait yer" olan, önde Andrey'in yanındaki koltuk düşmüştü, bu koltuğunsa standart dışı alçak olması bir yana üstelik hem de bağlandığı tek vidanın üzerinde o taraf bu tarafa sallanıyordu. Yani uzun boylu Kostik, bütün kol ve bacaklarıyla "Zaporojets"la yaptığımız üç saatlik seyahatin tam anlamıyla zevkini çıkarmıştı. Fakat bizim çocukların bitmek tükenmek bilmeyen esprileri, bütün rahatsızlığı arkadaşçasına, neşeli gülüşmelerle bertaraf etmişti.

Bizim "Zaporojets" konvoyun önünde patırtıyla ilerliyordu. Andrey ayağını gaz pedaline direyerek ondan geriye kalan son güçleri sıkıp çıkarmaya çalışıyordu. Sensei, büyük ağabeylerle beraber mesafe bırakarak bizim arkamızdan ilerliyordu. Nikolay Andreyeviç'se tıka basa dolmuş arabasıyla acele etmeden Sensei'in

arkasında bir yerlerde direksiyon çeviriyordu... Sanırım konvoya rehberlik etmek Andreye az gelmiş olacak ki, üstüne üstlük bir de canı "Zaporojets"in bu otoyolda en "kıyak" araba olduğunu göstermek istedi. Hızı artırarak, gururla göğsünü kabartıp, birbirinin ardınca arabaları sollamaya başladı. Kostik'se bu manevralar zamanı şakayla haç çekerek ön panele tutundu ve tüm çilekeş otomobilcilerin "şu döküntünün sürücüsü" gibi hasta bir insanın elinden kurtulmaları için dua okumaya başladı.

Biz bayağı bir ileriye fırlamıştık. Otoyolun kenarında küçük bir çarşı yeri gözüktü. Tatyana uzaktan yerde duran sepetlerin içindeki çilekleri görünce, durmaları için motor gürültüsünün altında çocuklara bağırdı. Ve nihayet durduğumuzda, Kostik rahat bir nefes aldı ve kendisinin de ifade ettiği gibi "onu âdeta uskumru balığı gibi iki büklüm soktukları şu konserve kutusundan" çıkmaya çalıştı. Bizim çıkmamız için Kostik tekrar kendi koltuğunu çıkarmak zorunda kaldı. Tüm çarşı bu komediyi izliyordu. Dahası Kostik sonunda kapıyı kapattığında da onun üzerindeki yan ayna kopup düşüverdi. Andrey ona öyle bir gözlerle baktı ki, sanki diğeri onun en kutsal değerlerine sarkıntılık etmiş gibiydi.

– Senin var ya, hoca tokatıyla, tekmesiyle suratına vurmak lâzım! Kim böyle çat diye kapatıyor ya! Ben bu arabayı üç gün toplamıştım. Bu değerli bir antik eşya lan! Onunla bir kadın gibi zarif davranman gerekiyor...

Ve arkasından da bu mevzuyla ilgili tam bir konferans çekti. Çocuklar çarşıya dağılıp meyve seçmeye başladılar. Bense "Zaporojets"in yanında kalıp diğerlerini beklemeye koyuldum. Bu zaman çocuklarla beraber Sensei yaklaştı. Onlar arabadan çıktıklarında tuhaf bir olay meydana geldi.

Siyah başörtüsü ve ağlamaktan kızarmış gözleriyle şu ana kadar ilgisizce kendi sattığı malın yanında duran kırk beş yaşlarındaki bir kadın Sensei gördüğünde aceleyle kendi meyvelerinin üzerinden adımını atarak bu hareketiyle de onların neredeyse hepsini toprağın üzerine dağıttı. Sensei'e doğru koşarak onun ayaklarına düştü ve göz yaşlarıyla ağlayıp sızlayarak rica etmeye başladı:

– Ne olursun Cebrail, benim oğlumdan mukayyet ol. Şimdi ben onsuz nasıl yaşarım! Lütfen Cebrail, beni de onun yanına al. İstemiyorum artık şu lânet hayatı, istemiyorum! Tanrım, acı bana, oğulcuğumun yanına bırak beni...

Bu zaman ben çok yakında duruyordum. Ve işte burada ben Sensei'in gözlerinin nasıl değiştiğini gördüm. Onlarda Sensei'in yüz çizgilerini değiştiren bir tür parıltı veya daha doğrusu yumuşak, hafif bir ışık belirmişti. O anda ben "lotus çiçeğimin" güçlü bir biçimde titreşmeye başladığını hissettim. Ve bu tepi kuvveti kendi düşüncelerimden değil fakat sanki Sensei'den çıkıyormuş gibiydi. O, kadının üzerine eğilerek onu yerden kaldırdı.

– Ayağa kalk, kadın, – çok sessiz ve sakin bir sesle söyledi ona.

Bana öyle geldi ki sanki onun sesi de bambaşka olmuştu. Kadıncağız kalkmıştı ama dizlerini yerden kaldırmayıp daha sessiz bir sesle doğruca onun gözlerine

bakarak kendi ricasıyla ilgili yalvarmaya devam ediyordu. Sensei elini şefkatle onun başına koyarak söyledi:

– Endişe etme, kadın. Senin Nikolaşa'nın her şeyi iyi. O, mümin birisi, onunla artık ilgilendiler.

Kadıncağız ellerini ona doğru uzattı. Gözleri bir tür umut ateşiyle parıldadı, yüzüyse tek bir rica yalvarışı ifadesiyle donakaldı:

– Bırak, bırak beni onun yanına Cebrail...

Böylesine keder dolu kelimelerden benim vücudumun üzerinden hatta soğuk bir ürperti dalgası geçti. O anda Sensei'in yüzü hafif bir tür dumanla kaplandı ve bu da onun çehresine daha bir güzellik veriyordu. Benim "lotus çiçeğim" daha da çok titreşmeye başladı.

– Herkesin kendi saati var. Senin daha Ksyuşa'dan mukayyet olman lâzım. Onun düğününde gezersin, ilk evlâdı beklersin, bir hafta dadılık edersin. Dokuzuncu günündeyse kendi Nikolaşa'nın yanına, onun ne kadar güzel bir torununun olduğunu anlatmak için gideceksin, – sakince söyledi Sensei.

Söylenen her bir kelimeyle kadıncağızın gözleri daha da çok ışıklı ve iyilik dolu bir ifade alıyordu. Onun yüzünde mutluluk gözyaşları parlamıştı. Kadıncağız gülücükler yağdırıyordu. Ve nasıl teşekkür edeceğini bilemez bir hâlde o tekrar onun ayaklarına kapanmaya başladı. Sensei'se onu yerden kaldırmaya çalışıyordu. Bu zaman yakınlıkta satıcılık yapan nineler yetişerek onu yerden kaldırdılar ve kollarına girerek kasabaya doğru götürürken, söylüyorlardı:

– Maşacığım ne oldu, canım, hadi gidelim, eve gidelim...

Kadıncağız duygulu bir yüz ifadesiyle burnunun altından bir şeyler fısıldaya fısıldaya ve sürekli haç çekerek sakince gitmeye başladı. Diğer nineler onun etrafa saçılmış meyvelerini toplamaya başladılar. Tüm bu olaylar hemen hemen bir dakika zarfında gerçekleşmişti.

Bu zaman Nikolay Andreyeviç de geldi. Ruslan ve Yura'yla beraber aceleyle bizim "taş kesilmiş" grubumuza yaklaşarak o, ne olduğunu haber aldı.

– Ya, ninelerden birisi kafayı yedi, – o zaman Öğretmen'in yanında duran Jenka cevap verdi. – Göz yaşlarıyla Sensei'in ayaklarına kapanıp, bir şeyler istiyordu...

Sensei'se tüm bu olanlardan sonra sessizce sigarasını yakmıştı. Ve Nikolay Andreyeviç sormaya çalıştığında da, konuyu günlük şeylere çevirerek, kısaca cevap verdi:

– Hayat bu, her şey olabilir.., insanın derdi var.

– Anlaşıldı... Peki siz ne diye burada mola verdiniz, planımızda yoktu ama? – Kostik'e sordu Nikolay Andreyeviç.

– Ya, işte şu çileklerden almak istedik.

Bizim grubumuz bir kere daha Sensei'yle birlikte çarşıyı gezdik. Ve olgunlaşmış meyvelerden seçen Sensei hepsi için büyük bir sepet satın aldı. Çileği üç poşete paketleyen memnun nine, şirin bir dille konuşuyordu:

– Evlâtlarım, sizse darılmayın hiç. Bu kadının oğlu Nikolay'ın araba kaza geçirmesinin üzerinden bir ay bile geçmedi. Onun biricik evlâdı, umudu ve desteğiydi. Kocasıysa çoktan dünyasını değişti... Böyle bir kahır işte. Daha gencecikti onun oğulcuğu. Bir kızı kaldı geriye, Oksana, beş yaşlarında... Zor bir kaderi var Maşa'nın. Kendi oğlunu neredeyse tek başına büyüttü, şimdiyse daha torununu da geliniyle beraber büyütmek zorunda... Ve niye böyle yaptığını da bir türlü kafam almıyor. Sanırım dertten kederden çok hâlsiz düştü.

– Evet, – anlayışla karşıladı Nikolay Andreyeviç, – stres sonrası ruh hâli... Stresler daha bundan beter psikoloji bozukluklarına da neden olabilir. Bir keresine şöyle bir olay olmuştu...

Onun deneyimlerinden anlattığı belâgatli örneklerini dinledikten sonra benim bilincim birazcık sakinleşmişti. "Evet ya, – düşündüm ben, – o zaman önüne çıkan kişinin üzerine atılması şaşılacak bir şey değil"... On dakikalık bir yolculuktan sonra artık çocuklar taze çilekten yiyerek, neşeli neşeli ondan bundan konuşuyorlardı. Kostik'in anlattığı yeni bir fıkra zamanı ansızın benim kafama dank etti. O an ben kesin olarak o kadının mırıldadığı sözleri ve Sensei'in cevaplarını hatırlayıverdim. "Dur bakalım! Ama o kendi oğlunun ismini söylememişti ki, dahası torununu isminiyse hiç diline almamıştı. Sensei'se açıkça isimlerini saydı: Nikolay, Ksyuşa diye". Böylesine bir buluştan çilek az daha benim boğazımda kalacaktı. Ben hatta onu yeme iştahımı bile kaybettim. "Yoksa..." Böylesine tahminlerimle Sensei'in yüzünü hatırladığımda benim "lotusum" tekrar titreşmeye ve vücuduma bir tür hoş duygular yaymaya başladı. Ben fiziksel olarak yanımda Sensei'in varlığını hissettim. Daha doğrusu Sensei'in kendisinin değil de, fakat o anda ondan çıkan o gücün varlığını. Ve ben kendimi o kadar iyi, o kadar rahat hissetmiştim ki sanki beni birileri yumuşak yapraklarıyla sarmalamış gibiydim. Bu huzurlu ruh hâliyle ben uykuya daldım.

44

Birileri omzumu çekip durduktan sonra uykudan uyandım.

– Uyan uykucu, geldik sayılır, – söyledi Tatyana.

Geldiğimiz durakta biz uyuşmuş kol ve bacaklarımızı hareket ettirdik. Havada denizin ve ferahlığın kokusu hissediliyordu. Andrey, Viktor ve Volodya'yla beraber "Zaporojets"in arızalanan motorunu onarmaya çalışırken biz de yakınlıktaki yazlık kafesinde biraz karnımızı doyurduk.

Yarım saat sonra bizim konvoyumuz artık her tarafta çikolata gibi yanmış güzel vücutlarıyla dertsiz tasasız insanların mayoda dolaştığı tatil beldesine giriyordu.

Bizim konvoyun başında Sensei'in arabası ilerliyordu. Andrey'se aynı anda gözleriyle hem etrafı kolaçan etmeye hem de trafik kurallarını ihlâl etmemeye çalışırken bir türlü yola konsantre olamıyordu.

Pansiyonlardan birisinin yanından geçerken, Jenka camdan eliyle afişlere işaret etti. Orada kocaman, kalın harflerle şöyle yazılmıştı: "Uluslararası dereceye sahip ünlü medyum, manüel terapi uzmanı, kâhin, büyücü ve sihirbaz Vitaliy Yakovleviç... sıhhî ve şifacı seanslarını yapıyor. Seanslar her gün saat 20.00 – de başlıyor.

– Peki, kim o? – Tatyana'yla ben çocuklara sorduk.

– Bilmiyorum ki, – omuzlarını silkti Kostya.

– Baksana, bu tesadüfen şu üzerine kaşık yapıştıran "Neandertal adam" olmasın? Hatırlıyor musun?!

– Ha, o tuhaf herif mi?! Olabilir. Onun da ismi, galiba Vitaliy Yakovleviç'ti. Nasıl da yüceltiyordu kendisini... “Kâinatın ve cümle Âlemin Hâkimi”...

Çocuklar şamatayla o olayı hatırlamaya ve "serseri kâhinin" marifetlerine gönülden gülmeye başladılar.

Bu zaman biz tatil beldesini arkada bırakarak burnun üzerine çıktık. Burnun uzunluğu yaklaşık 12 kilometre civarındaydı. Burada insansız bölgelere girmek ve bizim istediğimiz gibi "vahşi" hayatı sürmek için araba en iyi vasıtalardan birisiydi. Anlaşılan bu yörelerde böyle macera düşkünlerinin sayısı fazlaydı çünkü buradan geçen biricik yolun ortasına boydan boya, galiba yerel makamlar tarafından, kocaman bir boru koyulmuştu. Fakat hemencecik yakınlıktaki çalılıklarda çocuklar düşünceli otomobil sürücüleri tarafından kendi kardeşleri için bırakılmış iki tane geniş tahta buldular. Bizim sürücüler onları borunun üzerine koyarak aynen profesyonel dublörler gibi kendi arabalarını karşı tarafa geçirdiler. Gerçi Nikolay Andreyeviç'in römorkuyla biraz uğraşmak zorunda kaldık.

Doğanın en güzel köşelerinden birisine vardığımızda biz bariz olarak "vahşiler" tarafından defalarca "meskûn kılınmış" bir yeri gözümüze kestirdik. İhmalci turistler tarafından arkada bırakılmış çöplerin hepsini toplayıp yaktıktan sonra biz kampımızı kurmaya başladık. Sensei burada da yetenekli ve deneyimli bir yönetici olarak kendisini gösterdi. O, kamp konumunun bütün detaylarını, hatta olası fırtınayı bile hesaba katmıştı. Tüm çocuklar iş başındaydılar ve büyük bir şevkle Sensei'e ve birbirlerine yardım ediyorlardı. Kostik'in eşyaları gerçekten de işe yaramış, bizim kampımızı rahat, konforlu bir "kasabaya" dönüştürmüştü. Kostik de bunun altını çizme fırsatını kaçırmayarak, espriyle bu eşyalardan dolayı "sadist" Andrey'in tüm yol boyunca kendisine "elektrik sandalyesinde" işkence ettiğini hatırlatıp duruyordu. Biz Tatyana'yla beraber mutfakla uğraşmaya başladık. Yiyecekler için bize özel bir çadır kurduktan sonra, yemek hazırlanması için de bir gaz ocağı ayırdılar.

Sonuç olarak bizim kampımızda hayat tam hız kaynamaya başladı. Artık öğle yemeğinden sonra doyasıya denizde yüzdükten sonra biz büyük bir memnuniyetle kendi vücutlarımızı kızgın kumların üzerinde ısıtmaya başlamıştık. Büyük ağabeyler şişme botla denize açıldılar. Nikolay Andreyeviç kitap okuyor,

Sensei'se havluyla üzerini örterek şemsiyenin gölgesi altında kestiriyordu. Bizse iskambil oynamaya karar verdik. Kostik de bu arada hangi kâğıtların çıktığını hatırlamaya ve kimde nelerin olabileceğini hesaplamaya çalışıyordu ama bunu yapabilmek aslında çok zordu çünkü çok fazla millet vardı ve biz iki deste kâğıtla oynuyorduk. Sıradaki kez başarısızlığa uğrayan Kostik bu sefer kâğıtların şemasını kendine özel bir tür aritmetik kullanarak hesaplamaya başladı. Böyle karmaşık hesaplamalardan birisinde Kostik sanki kendisine şaşırmış gibi kaşlarını yukarı kaldırarak soruverdi:

– Sensei, peki sizin aklınızda hesaplayabileceğiniz en büyük asal sayı hangisi?

Sensei gözlerini açmadan cevap verdi:

– Sana onu tam olarak mı, yoksa kısaltılmış olarak mı söyleyeyim?

– Tabiî ki, kısaltılmış olarak.

– 2 üzeri 13 466 917 eksi 1, – sanki konu sıradan çarpım tablosundan gidiyormuş gibi alelâde bir biçimde söyledi Sensei. – Bu sayı yalnızca 1 – e ve kendisine bölünüyor. Ve sanırım bu aklımda hesaplayabildiğim asal sayılardan en büyüğü...

Kostik hayretle ona taraf döndü. Sonra o yeniden yoğun bir şekilde kendi kendine bir şeyler hesaplamaya başladı. Sensei'se gözlerini açarak ekledi:

– Ama eğer sen benim zekâ katsayımı hesaplamak istiyorsan, boşuna uğraşıyorsun, seninkinden çok daha düşük.

Bu sözlerden sonra Sensei diğer böğrünün üzerine dönerek tekrar uykuya daldı. Kostik hatta hafiften afallamıştı:

– Ama da yapıyor Sensei! Katsayı olayını da nereden bildi? Sessiz düşünüyordum oysa.

– Evet, – söyledi Andrey, – ve bu soru da onun hafızasında cevabını beklerken yaşlılıktan sararmış bir beyaz hayal olarak kalmaya devam etti.

Çocuklar gülüşerek yeniden Kostik'i "salak" durumunda bıraktılar.

O akşam yıldızların altında ve ateşin yanı başında Sensei'in unutulmaz bir şeyler anlatacağına dair bizim bütün beklenti ve umutlarımız suya düşmüştü. Akşam yemeğinden hemen sonra Sensei uyumaya gitti, galiba biriken yorgunluk kendini göstermişti. Bizse daha uzun bir süre ateşin başında oturuyor, dertsiz tasasız gülüşüyor ve birbirimize değişik masallar anlatıyorduk.

45

Sabahleyin saat yedi civarında ben çok yakınlıktaki martıların tam boğaz pis pis bağırma seslerinden uyandım. Ve anlaşılan gürültüden dolayı çadırlarında çıkan çocukların konuşma seslerini duydum. Stas uykulu bir sesle Jenka'ya söylüyordu:

– Baksana, sabahın körü, Sensei'se artık balık avlıyor. Merak ediyorum da, deniz sahilinden, hem de oltayla ne yakalamaya çalışıyor ki. Hadi gidip bakalım.

Benim merakım tatlı rüyalarımdan çok daha güçlüydü. Kendi çadırımdan çıkmak için acele ettim. Sensei elindeki oltayla katlanır sandalyenin üzerinde huzurla oturuyordu. Yanı başındaysa içerisinde yarısına kadar dolu sudan başka bir şey bulunmayan üç litrelik bir kavanoz duruyordu. Birkaç martı onun etrafında dolaşıp, öfkeyle çığlık atıyorlardı. Biz yaklaştığımızda martılar uçarak, Sensei'in üzerindeki havada asılı kalıp yukarıdan merakla bizi izlemeye koyuldular.

– Sensei, sen ne, martıları mı besliyorsun? – içi boş kavanoza bakan Stas hafiften gülümsedi.

– Hayır ya, burada onlar bana balık avlamayı öğretiyorlar, – istifini bozmayan Sensei cevap verdi.

Biz bunu bir espri gibi algılayıp, gülüştük.

– Bizi daha erken uyandırsaydın ya. Ağımızı yanımıza alırdık...

– Ya, bir de şu ağı çekmek var ya. Ben öylesine, canım balık çorbası çekti.

Jenka gülmek için gösterişli bir edayla boş olan kavanoza baktı, onu ışıkta evirip çevirip, espriyle söyledi:

– Evet, bu balıklardan koyu bir balık çorbası olur.

Bu zaman üzerimizden uçan bir martı tam da Sensei'in ayaklarının altına küçük bir balık düşürdü. Hepimiz gülüştük.

– Sensei, al sana balık işte! Hem de tam tamına çorbalık, – suyla dolu kavanoza balığı bırakırken espriyle söyledi Jenka.

Bu zaman Volodya'yla Viktor yaklaştılar:

– Gülüşme var da, kavga yok, ne iş?

– Ya işte, Sensei kendi oltasıyla hatta martıları bile kendisine acındırdı, – söyledi Jenka. – Galiba onlar artık bu boş kavanoza bakmaktan bıktılar.

Biz yeniden katıla katıla gülüştük. Sensei'se gülümseyerek söyledi:

– O zaman bana en çok gülen de hem çorba için hem de kebap için balığı temizleyecek.

Biz küçücük balığın parçalara ayrılması ve onu dört gözle bekleyen büyük kalabalığın komik sahnesini gözümüzün önünde canlandırdığımızda hepten gülmekten yuvarlanmaya başladık. Sensei de bizimle birlikte güldü ve arkasındansa konuştu:

– Tamam masalcılar, işte çıkarın...

O, bir ucu sandalyenin ayağına bağlanmış diğer ucuysa denize giden kalınca bir misinaya işaret etti. Çocuklar çekmeye başladılar. Ve lâstik sepetin içerisinde her birisi 4 kilogram ağırlığında bir çift mersin balığıyla 8 tane kocaman kalkan balığını gördüğümüzde hayretimize diyecek yoktu. Hepimiz şaşkınlıkla birbirimizin suratına baktık ve neredeyse koro hâlinde sorduk:

– Ve hepsini de oltayla mı?!

Sensei gülümsedi:

– Ne oltası ya. Sadece olarak erkenden kalktım. Bakıyorum, balık işleme fabrikasından balıkçılar ağları boşaltmaya gidiyorlar. Düşündüm ki oraya varana kadar, onlar tam da geri

dönüyor olacaklar. Ve öyle de oldu. Gittim, aldım işte... Oltayaysa bir kerecik gelseydi bari, – esefle yakındı Öğretmen.

Balıkları temizlemeye götürdüğümüzde, Jenka yarı ciddi yarı şakayla Stas'a söyleyiverdi:

– Aha, çok beklersin, gider o. Buradan balıkçılık tesisine kadar yaya olarak yedi kilometrelik bir yol.

– Belki de arabayla girmiştir, – kendi versiyonumu teklif ettim ben.

– Ne arabası ya. Birincisi araba bizim çadırın yanında duruyor, kesin duyardık. İkincisiyse kumun üzerinde iz bile yok.

Diğer çocuklar uyanana kadar bu hikâye gittikçe daha da çok gizemli ayrıntılarla zenginleşmişti... Bugün Sensei'in morali bayağı bir harikaydı. Hafif bir kahvaltıdan sonra o burnun ucuna kadar koşmayı önerdi. Biz gönüllü nöbetçiler olarak Kostik'le Tatyana'yı ve tamamen öğle yemeğinden mahrum kalmamak için bir de Nikolay Andreyeviç'i arkamızda bıraktık.

Yol üzerinde birkaç kere yoğun olarak kaslarımıza yüklenme egzersizleri eşliğinde mola verdik. Yine de doğada yapılan egzersizler, hem de bu güzellikteki manzarada, havasız spor salonuyla mukayese bile edilemezdi. Burada, nasıl derler, ruh ve beden tek bir coşkuyla bir araya geliyorlar.

Neredeyse en son noktaya kadar koştuğumuzda biz martıların gerçek "kuş pazarını" gördük. Bizim grubumuz onların rahatını çok fazla bozmamak için deniz kenarının kumsal şeridine tutunarak koşuyordu. Ne var ki martıların çoğunluğu inatla çığlık atıyor ve davet edilmemiş misafirleri kendi yuvalarından uzaklaştırmak için üzerimizde dönüp duruyorlardı.

Belli bir süre sonra bizim gözlerimizin önünde doğanın kendisi tarafından maharetle yaratılmış en güzel manzaralarından birisi açılmıştı. Burnun en uç noktasında, kıyıdan uzakta tek bir sıra hâlinde gelen dalgalar dikdörtgenler görünümü oluşturarak buluşuyorlardı. Onların dalgalı kenar çizgilerini beyaz deniz köpüğü gözler önüne seriyordu. Bütün bu baş döndürücü güzellik, yumuşak turkuazdan başlayarak koyu mavisiyle bitene kadar, deniz suyunun farklı renk tonlarının olağan üstü bir şekilde parlamalarıyla tamamlanıyordu. Gökyüzünün harikulâde maviliğiyse biricik solgun bulutcuğuyla bu muazzam manzaranın emsalsiz şaheserini yaratıyordu.

Sensei, dinlenme için bize on beş dakika vererek kendisiyse Volodya'yla beraber kıyı şeridinin kenarında "lotus" pozunda oturdular. Bizlerden bazıları, aynı zamanda da ben, onu örnek almaya acele ederek yanlarına oturduk. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Sahil dalgaları, uzaktan yankılanan martı sesleriyle tamamlanan melodik bir hışırtı oluşturuyordu... Bilmem, bu ilâhî güzelliği seyretmekten miydi, veya Sensei'in aramızda bulunmasından dolayı mıydı, yoksa her ikisinden dolayı mı, fakat benim "lotus çiçeğim" belirgin olarak kendi faaliyetini göstermeye, vücuduma bir tür tatlı dalgalar yaymaya başlamıştı. Kısa bir

süreliğine bende öyle sıra dışı bir his ortaya çıkmıştı ki sanki etrafımı çevreleyen bütün bu güzelliğin içinde çözülmüş ve onun ayrılmaz bir parçası hâline gelmiş gibiydim. Bu duygu neredeyse bir anlıktı, ama unutulamayacak kadar baş döndürücüydü. Bu huzurlu hâli, "toplanmamızı" ilân eden Sensei yarıda kesti.

Güneş artık bir hayli kavurmaya başlamıştı. Ve Sensei de yolumuzu "rahatlatmak" için, belimize kadar suyun içerisinde koşacağımızı söyledi. Bunun inanılmaz derecede zor olduğu anlaşıldı. Volodya, Sensei'yle beraber birbirlerini sollaya sollaya iki füze gibi ileriye fırladılar. Bu da bizim grubumuza işin kolayına kaçma fırsatını vermişti: kimi dizine kadar, kimileriyse hepten topuğuna kadar suda koşuyordu. Ve nihayet kampa ulaştığımızda, ben de dâhil olmakla bizzat işin kolayına kaçanlar bitkin bir hâlde kumsalın üzerine yığıldık. Sensei'le Volodya'ysa nereden aldıkları belirsiz güçleriyle kendi coşkun iyimserliklerini etrafa saçmaya devam ediyorlardı. Bu "maraton koşusundan" sonra onlar bir de millete su topu oynamayı teklif ettiler. Ve, ne kadar tuhaf olsa da, büyük ağabeyler memnuniyetle kabul ettiler. Geriye kalan "bitkin bedenler" ise ayaklarını sürüyerek öğle yemeğine yardım etmeye gittiler.

Mutfakta iş görürken, ben Sensei'i gözlemliyordum. O da aynen diğer tüm çocuklar gibi gülüyor, yaramazlık yapıyor ve topun arkasından koşturuyordu. O, kesinlikle hiçbir şeyiyle onlardan ayırt edilmiyordu, onlar gibi genç, kuvvetli, şakacı ve sağlam bir delikanlıydı. Bir taraftan sıradan bir insan... Fakat burada bulunanların her birisi onda kendilerine özgü bir güzellik, çekicilik görüyor ve basitliğiyle olduğu kadar, aynı zamanda da zarifliğiyle baş döndüren noktalar buluyorlardı. Onun Ruhu, bizim her birimizin kendi bakış açısı altında, içimizdeki ışığın kırılma açısı altında hayranlıkla seyrettiği çok yüzlü bir elmas gibiydi âdeta. Fakat işin özünde hiç kimse sonuna kadar ona nüfus edemiyor, hiç kimse O'nun gerçekte kim olduğunu anlayamıyordu.

Sonunda çocuklar en kızgın öğlen güneşinde sakinleştiklerinde, bizim kamp pehlivan uykusuna daldı. Ben saat dört civarında uyanarak, bizim büyük topluluğumuza tatlı bir şeyler hazırlamak için bu arada Tatyana'yı da dürterek uyandırdım Onunla birlikte çadırımızdan çıktığımızda, ben Sensei'in Nikolay Andreyeviç'le beraber kumların üzerinde oturarak bir şeylerle ilgili sohbet ettiklerini gördüm. Sensei, kumdan üç küçük tümsek dökerek bir şeyler açıklıyordu. Konuştuktan sonra Nikolay Andreyeviç ve Sensei kalkarak acele etmeden bize doğru yürümeye başladılar. Ve bu zaman birinci tümsek ansızın kıpırdadı ve oradan nereden geldiği belirsiz bir güvercin uçuverdi. Ben kendi gözlerime inanamayarak, beklenmedik bu şeyden irkildim. Tatyana'ysa hepten elindeki patatesi yere düşürerek, hayretten ağzını açtı. Bu zaman ikinci tümsek de kıpırdadı ve oradan da yine güvercin uçuverdi. Sensei'yle Nikolay Andreyeviç'se sadece kayıtsızca dönüp baktıktan sonra hatta istiflerini bile bozmadan kendi

sohbetlerine devam ettiler. Ve burada üçüncü tümsek de kıpırdamaya başladı. Ondansa dışarıya... bir serçe fırladı. Benim korkudan dilim dudağım kurudu. Serçe güvercinler gibi uçup gitmeyerek, Sensei'in peşinden zıplamaya başladı. Bu şekilde onun önüne kadar "koşturan" serçe kanatlarını açarak büsbütün tüylerini kabarttı ve sanki bir şeylere kızmış gibi yüksek sesle cıvıldamaya başladı. Sensei duraklayarak bu tüylerini diken diken etmiş serçenin gözü pek cıvıltısını seyretti sonraysa tebessümle söyledi:

– Tamam, nasıl istiyorsan, öyle de olsun.

Bu sözlerden sonra o tekrar serçenin üzerine öncekinden daha büyük olacak şekilde kumdan bir tepecik döktü. Ben merakımdan az daha çatlıyordum. Bir sonraki an beni nihaî olarak sandalyeye çiviledi. Sensei daha yeni uzaklaşmıştı ki, tümsek kıpırdayıverdi ve içerisinden hatırı sayılır büyüklükte siyah bir çaylak çıkarak anında buruna doğru uçup gitti.

– Bari teşekkür etmek yok mu? – hayretle kollarını açmış Sensei onun arkasınca baktı. – Neyse, her zamanki gibi...

Sensei umutsuzca elini sallayarak, sigara almak için kendi çadırına doğru yürüdü. Biz Tatyana'yla beraber ne ölü, ne de ki diri bir vaziyette oturuyorduk. Ve Nikolay Andreyeviç, Sensei'yle birlikte kumsala doğru uzaklaşırken ben aşağıdaki konuşmayı duydum:

– Yani bu benim düşüncemin illüzyonu muydu? – mevzu sıradan şeylerden gidiyormuş gibi sakince sordu Nikolay Andreyeviç.

– Hayır. Bu işte tam olarak benim düşüncemin maddîleşmesiydi.

– Peki neden o zaman benim denemelerim yalnızca halüsinasyonla bitti?

– Çünkü senin kuşkuların vardı. Maddîleştirmek içinse inanç temizliği lâzım. Buna ulaşmaksa çok zor, zira en küçük bir şüphe bile her şeyi mahveder...

Rüzgâr esintisi Sensei'in sözlerini benim duyma alanımın dışarısına alıp götürdü. Ben onun peşinden gidip bu kadar ilginç konuşmayı dinlemeyi çok istiyordum Fakat bu zaman şok durumundan çıkan Tatyana, benim zaten allak bullak olmuş kafama bir de kendi izlenimlerinin söz yağmurunu yağdırmaya başladı.

46

Artık akşama doğru büyük ağabeylerden birisi mizah – eğlence akşamı düzenlemeyi, gidip bugün kendisinin ilk seansını verecek olan "yüce kâhin ve büyücünün" sıhhî – şifacı seanslarını seyretmeyi önerdi. Gerçi yaya olarak sekiz kilometre falan yürümek gerekecekti. Buna kalkışmaya, Sensei ve Nikolay Andreyeviç'le birlikte bizim topluluğun yalnızca yarısı cüret etmişti. Bense

sadece kendim ve günlüğüm için ilginç bir şeyleri kaçırmak istemiyordum, zaten günlüğüm de daha denizde bulunduğumuz ikinci günümüze bakmayarak şimdiden rengârenk sıra dışı yazılarla dolup taşıyordu.

Akşam saat sekizde biz artık içerisinde yetmiş kadar insanın toplandığı yaz sinemasındaki yerlerimizi almıştık. Nikolay Andreyeviç'in yanına kucağındaki üç yaşındaki bir erkek çocuğuyla genç bir kadın oturmuştu. Diğer çocuklar şamatayla birbirlerini kovalayarak sıraların arasında koşuşturuyorlardı. Buysa sakince annesinin dizlerinin üzerinde oturuyordu. Ben ona şeker ikram ettim. Fakat bebeğin onu görmediği ortaya çıktı. Annesi, oğlunun gözlerinin doğuştan görmediğini söyledi. Nikolay Andreyeviç kadınla konuşmaya başlayarak kendisine özel bazı meslekî noktaları açığa kavuşturuyordu. Ve çok geçmeden kadıncağız artık kendi hayat hikâyesini ona anlatmaya başlamıştı. Meğerse bu yavrucuk iki yaşlarında geçirmiş olduğu travmadan sonra konuşma yeteneğini de kaybetmişti. Ondan başka kadının tamamen normal olan bir büyük oğlu ve bir kızı daha varmış. Nikolay Andreyeviç kadıncağızın acısını paylaşarak, ona bu alandaki en iyi tıp uzmanlarının isimlerini ve adreslerini yazmaya başladı. Kadıncağızsa sevinerek, yine de en azından seansa boşuna gelmedik gibisinden espri yaptı.

Bu zaman sahneye Vitaliy Yakovleviç çıkıverdi. Biz kendimizi gülmemek için zor tutmuştuk çünkü bu gerçekten de daha sonbahardayken onunla tanışmanın "büyük şerefine" erdiğimiz şu "karnının üzerindeki kaşıkların kâhini ve büyücüsü" olan adamdı. Şimdi o çok daha edepli bir dış görünüşe sahipti. Onun yüzü sinek kaydı tıraş edilmiş, saçlarıysa özenle kesilmişti. Üzerinde temiz, yazlık bir ceket vardı. Dış görünüşünde gerçekleşen göze çarpan değişimlere rağmen, mağrur bakışları ve kibirli huyları aynen olduğu gibi kalmıştı.

Sahneye çıkan Vitaliy Yakovleviç "büyülü bakışlarıyla" kalabalığa bir göz gezdirdikten sonra kendi konferansına başladı. Dolu dolu kırk dakika boyunca o geçen sefer spor salonunda da anlattığı aynı şeylerden bahsediyordu, yalnızca şu farkla ki şimdi o üzerine kaşık asmıyordu ve de onun nutku her türlü anlaşılmaz ezoterik sözcüklerle ve tıp terimleriyle daha da bir zenginleşmişti. İddialı bir biçimde kollarını sallaya sallaya, gururla göğsünü kabartıp sahnenin üzerinde geziniyordu. Ve en sonunda bitirdiğinde, kendisinin saydığı hastalıklardan eziyet çeken insanların sahnenin yanına yaklaşmalarını istedi.

Ve de onun saydığı hastalıkların listesi, sanırım bizim evdeki "Sağlık memurunun el kitabı"ndaki hastalıkların hepsini, hem de aynı alfabe sıralamasına göre, kapsıyordu.

Sahneye on beş kadar insan yaklaştı. Kimi kalbinin hasta olduğunu, kimileri midesinin ağrıdığını, diğeri tansiyonunun yüksek olduğunu, başka bir nineyse ayaklarında trofik ülser yaralarının olduğunu söylüyordu. Bizim kadıncağız da yavrusuyla beraber

sahneye yaklaşmıştı. Bu zaman Nikolay Andreyeviç, insanların dertten her türlü saçmalığa inanmaya hazır olduklarını, ne olduğu belirsiz şeylere umut bağladıkları gibisinden üzüntüsünü dile getirdi.

Ve bütün isteyenler sahnede toplandıklarında Vitaliy Yakovleviç yoğun bir şekilde yukarıdan ellerini sallamaya ve "uzaysal – akışkansal" cinsten her türlü saçmalığı anlatmaya başladı. Ve işte bu zaman ben büyük şaşkınlığıma rağmen kendi "lotus çiçeğimin" tekrar güçlü bir şekilde titreşmeye başladığını hissettim. Ben sahneye bakıyor ve sahiden de Vitaliy Yakovleviç'in tüm şu saçmalıklarının mı bende bu gelgit dalgalarını oluşturduğunu anlayamıyordum. Konsantre olunca ben bütün bu titreşimlerin sahneden değil de arkadan, sağ taraftan bir yerlerden çıktığını hissettim. Buysa çok daha tuhaftı, çünkü Sensei benim sol arka tarafımda oturmuştu. Ben arkaya baktım fakat Sensei'i yerinde göremedim. O zaman ben de diğer tarafa, tahminlerime ve kendi hislerime göre kaynağın olması gerektiği yere doğru baktım. Uzaktaki köşede, boş sıraların en sonunda konsantre olmuş bir hâlde sahnenin yanında duran insanlara bakan Sensei'i otururken gördüm. Geçen her saniyeyle ben bu akım gücünün arttığını hissediyordum. Bedenimin üzerinden artık hoş hislerin dalgaları yayılıyordu. Fakat akım gittikçe şiddetleniyordu.

Vitaliy Yakovleviç'in kelime sağanağında bir duraklama anı meydana geldi. Ve o anda gözleri görmeyen çocuk alçak sesle fakat net bir şekilde telâffuz etti: "Anne!" Kadıncağız göz yaşlarına boğularak kendi yavrusunu kucakladı. Bununla da dikkatleri kendi üzerine çekmişti. Ve işte bu zaman tam bir ajitasyon yaşandı. Başka bir kadın baş ağrısının geçtiğini söylüyordu, diğer bir adamınsa midesi ağrımıyordu artık. Fakat herkesten fazla tiz sesiyle bağıran nine, onun trofik ülserlerinin gözlerinin önünde kurumaya başladığını anlatıyordu. Üstelik, galiba kendisine inanmamış olacak ki, karşısına çıkan ilk insana bunu göstermeye çalışıyordu. Salonda oturan insanların çoğunluğu yerlerinden kalkarak sahneye doğru koşuşturdular. Vitali Yakovleviç'in hatta kendisi bile her taraftan yağan teşekkürlerden, kendilerine ve yakınlarına yardım ricalarından afallayıp kalmıştı. Bu zaman zarfındaysa Sensei salondaki eski yerine geçti.

Genç anne bebeğini göğsüne basıp, hıçkıra hıçkıra ağlarken kalabalığın içinden bir türlü çıkamıyordu çünkü bildiğin izdiham yaşanıyor ve artık ona hiç kimse aldırış etmiyordu. Nikolay Andreyeviç ona yardımcı olmak için acele etti. Sinema salonundan dışarı çıktığımızda biz kadıncağızı iskemlenin üzerine oturttuk. Nikolay Andreyeviç onu sakinleştirmeye başladı. Çocuk annesinin yanında oturmuşken onun ağlama sesini duyuyor ve kendi yaşadığı hislerden yüzünü ekşitiyordu. Sensei onun karşısında çömelerek şefkatle kafasını okşuyor ve burun altından sessizce bir şeyler söylüyordu. Çocuk sakinleşerek, dinlemeye başladı. Sonraysa kendi uzun kirpikciklerini her nasılsa sık sık açıp kapamaya başladı... Ve bu zaman bebek, onun başını okşarken, bana göre, doğrudan Sensei'in

bileğinde parlayan saatine baktı. Çocuk Sensei'in elini yakalayıp minik elleriyle saate yapışarak, onu çıkarmaya çalıştı. Soru işaretiyle Sensei'in gözlerine bakarken, o kısa ama yeteri kadar kapsamlı bir kelime telâffuz etti:

– Ver!

Tüm bu gördüklerinden çocuğun annesi baygınlık geçirdi. Nikolay Andreyeviç çocuklarla beraber onu ayıltmaya çalışırken, Sensei kendi saatini çıkararak miniğe verdi ve bu arada tebessümle söyledi:

– Al, yavrucuk, hatıra kalsın.

Diğeri mutlu mutlu gülümseyerek saatle dolaşmaya, onu irdelemeye ve dayanıklılığını test etmeye başladı... Kadın kendisine geldiğinde daha uzun süre oğlunun gözlerinin açıldığına inanamıyordu. Annesi ona çantasında olan ne varsa veriyor ve diğeri de bariz bir memnuniyetle onları gözden geçiriyor ve cisimleri hemencecik hayalî oyuncaklara dönüştürüyordu. Oğlunun körlüğünün kaybolduğuna yeteri kadar ikna olduktan sonra kadıncağız mutluluktan onu kucağına sardı ve Nikolay Andreyeviç'le bizim hepimize göstermiş olduğumuz yardımlarımızdan dolayı teşekkür ederek bu haberi kocasına vermek için kendi binalarına doğru kaçtı.

Kampımıza geri dönerken Nikolay Andreyeviç kendisini şaşırmaktan alamıyordu:

– Şu Vitaliy Yakovleviç kendi zırvalıklarıyla böylesine bir terapi sonucuna ulaşabilmek için insanlarda bu kadar inancı nasıl uyandıra bildi ya! Zira çocuğun kör olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Tamam, diğerleri düzme kişiler olabilirdi. Ama bu vak'ayı benim kafam bir türlü almıyor ya!

Ben Sensei’e baktım. Onun ne cevap vereceğini çok merak ediyordum. Sensei'se sadece yarı şaka, yarı ciddi bir sesle söyledi:

– Siz, sanırım onun konferansını dikkatle dinlemediniz. Gelecek sefer yanınıza mutlaka bir bloknot alınız.

Yol üzerinde biz akşam ateşimiz için kuru dallardan topladık. Büyük ağabeylerse bir zamanlar elektrik hatları için destek vazifesini görmüş yerde yuvarlanan yarı çürük ahşap bir direk buldular. Uzun sözün kısası, Sensei'in güzel keyfine ve topladığımız odun yığınına bakınca, gece kendisinin uzun ve unutulmaz olacağını vadediyordu.

47

Daha kampa dönerken yol üstünde Öğretmen'le Nikolay Andreyeviç arasında ilginç bir konuşma başlamıştı. Psikoterapist tüm olanların etkisi altındayken Sensei'e sordu:

– İyi de, büyükler telkin aracılığıyla terapi etkilerine maruz kaldıklarında kısmen hastalığın gidiş sürecini yumuşatabilirler. Oysa çocuklar?! Bu yaşlarda onlara söylediğin şeyleri neredeyse anlamıyorlar. Buradaysa sonuçlar apaçık ortada. Bunun nasıl olabileceğini sadece olarak aklım almıyor! Zira eğer üç yaşındaki kör bir çocuk gerçekten de görmeye başladıysa o zaman demek ki mantıken uzaktan tedavi gerçeğini kabul etmek gerekiyor.

– Bunun gibi gerçeklerle bütün insanlık tarihi dolup taşıyor, eğer dikkatle onu okursanız, – gülümseyerek ifade etti Sensei.

– Evet, ama okumak başka, görmekse bambaşka! Eğer bu gerçekten de böyleyse o zaman ben sahiden de hiçbir şey anlamıyorum.

– Bunu anlamada zor olan hiçbir şey yok, eğer genel dünya tablosunun ve insan vücudunun işin aslında ne olduklarına dair bütünsel bir görüşe sahipsen tabi.

– Peki, insan vücudu ne oluyor?

– İnsan vücudu, diğer her bir madde gibi, boşluktan ibaret. Bu, Tanrı'nın düşüncesi tarafından yaratılmış bir illüzyon.

– Siz, şu ağacın ve benim prensip olarak aynı şeyler olduğumuzu, çünkü boşluktan ibaret olduğumuzu mu söylemek istiyorsunuz? – büyük bir ağacın yanından geçerken, yarı şaka, yarı ciddi bir şekilde sordu Nikolay Andreyeviç

– Prensip olarak evet, – gülümsedi Sensei ve daha ciddi olarak ekledi: – Çünkü sizin maddeleriniz aynı birincil enerji tarafından oluşturulmuş, ama sadece biçim değiştirmiş ve değişik dalga durumlarına dönüştürülmüş. Bundan dolayı da maddesel özelliklerde farklılıklar var. Bakın, eğer şöyle düşünürsek, insan vücudu nelerden oluşuyor? Vücut, bildiğiniz gibi, organ sistemlerinden, organlar – dokulardan, dokular – hücre gruplarından oluşuyor. Hücrelerse, en basit kimyasal elementlerden. Hem de vücudun esas kütlesini, neredeyse 98% – ini, oksijen, karbon, nitrojen ve hidrojen oluşturuyor, geriye kalan 2% – siyse diğer kimyasal elementlerin payına düşüyor.

– Anlamadım, nasıl yani? – istemeden ağzımdan kaçırdım ben.

– Nasıl mı? Örneğin, senin 50 kg – lık ağırlığına düşen dağılım şeması şöyle gözükecek, – Sensei sanki bir şeyleri değerlendiriyormuş gibi birkaç saniye bedenime baktı, arkasındansa söyledi: – Değişik izotop hâlleriyle oksijen – 30,481 kg, karbon izotopları – 11,537 kg, hidrojen izotopları – 5,01 kg ve nitrojen izotopları – 1,35 kg. Yani toplam olarak 48,378 kg. Diğer tüm elementleriyse saymayacağım artık, çünkü orada her birisinin hesabı gramla gidiyor. Kısacası, onların payına toplam ağırlığın 1,622 kg – lık bir kısmı geliyor... Ama eğer daha kesin olarak bir de sindirilmemiş olanları oraya eklersek, yani senin vücudunun kimyasal reaksiyonlarına girmemiş dondurma kalıntılarını, şeker ve içecekleri, o zaman... sonuçta senin vücudunun ağırlığı toplamda 50 kg 625 gram olacaktır.

Ben, yalnız tek bir bakışla vücuduma dair bu "sür'at" hesaplamalarından sadece olarak afallamıştım. Benim maddemin yapısı hakkında hiçbir zaman böyle

düşünmemiştim. Bu zaman zarfındaysa Sensei, Nikolay Andreyeviç'e hitaben devam ediyordu:

– İşte, peki bizim kimyasal elementlerimiz ne oluyor? Hücreleri oluşturan ve kendi biyofiziksel yasalarına göre varlıklarını sürdüren moleküller oluyor. Dikkat edin, moleküllerin etrafında da boşluk bulunuyor. Daha da derinlere iniyoruz. Moleküller, yine aralarında boşluğun bulunduğu atomlardan oluşuyorlar. Atomlarsa çekirdekten ve onun etrafında dönen elektronlardan oluşuyor, onların arasında da yine boşluk var. Atom çekirdeği yine temel yapı taşlarından; proton ve nötronlardan oluşuyor, onların arasında da boşluk hâkim. Hemen belirtelim, herhangi bir kimyasal elementin değişik biçimlere sahip olması atom çekirdeğindeki nötron sayısıyla belirleniyor, yani izotopluk özelliğine sahip. Atom çekirdeğini oluşturan protonlar ve nötronlar da yine daha küçük parçacıklardan oluşuyorlar. Ve dikkat edin, fizikçiler her defasında yeni bir adım attıklarında, onlara yeni bir bilgi seviyesi açılıyor ve onların koşullu sınırlarını kavramanın sonsuz ufuklarının ötesine çekiyor. Sadece olarak insanın mikroskopu geliştirmeye ne kadar gücü yettiyse, bir o kadar da mikro âlemin doğasını kavrama fırsatı elde etti. Ben daha da ileriye giderek neyin neye bölündüğünü bir bir saymayacağım, fakat sonuç itibarıyla bölünmeler içinden her şeyin doğduğu mutlak boşlukta son buluyor. O, her yerde vardır, mikro âlemde de ve makro âlemde de. Ve bu da, bütün değişik enerji biçimlerinin karşılıklı etkileşimlerinin ve bunun karşılığında da onlardan meydana gelen maddenin ortak bileşke alanını oluşturan ve Po enerjisi olarak isimlendirilen saf enerjidir. Bu yüzden de Tanrı'nın her yerde var olduğu söyleniyor. Bizzat Po enerjisinin içtepileri, maddî zaman ve mekân eğrisini değiştiren dalgaları doğuruyorlar. Yani her bir madde kendi mahiyetinin derinliğinde belirli çeşit dalgaların toplamından oluşuyor ve dalga doğası yasalarına göre varlığını sürdürüyor.

– İşte bu yeni bir şey, – düşünceli düşünceli söyledi Nikolay Andreyeviç.

– Hiç de değil, – itiraz etti Öğretmen. – Buna, iyice unutulmuş eski bir şey, söylersek daha doğru olur. Maddenin yüce boşluktan, "dao"dan doğduğu gerçeği daha dört bin yıl önce Hint filozofları ve neredeyse iki buçuk bin yıl önce de Çinli bilgeler tarafından bilinen bir şeydi. Siz onların eserlerini okuyun bir. Onlar açık bir biçimde mutlak boşluğu rüzgârsız bir gölün pürüzsüz yüzeyi gibi hayal ediyorlardı. Boşluktan meydana gelen madde parçacığıysa rüzgârın etkisiyle gölün yüzeyinde oluşan kırışıklıklarla karşılaştırılıyordu.

– Peki, o zaman "rüzgâr" ne anlamına geliyor? – merak etti Nikolay Andreyeviç.

– "Rüzgâr" şu durumda, ilâhî varlık anlamına, onunla her şeyi yarattığı ve yok ettiği Tanrı'nın düşüncesi anlamına geliyor. Ve işte bizim ruhumuz da tam olarak bu kudretli gücün bir parçası oluyor ve birincil enerji Po'yu yönetebilme olanağına sahip. Bu yüzden de

eğer insan kendi bilinciyle ruhunu kavrayarak onunla bir bütün olarak birleşebilirse, onun olanakları da aynen bilgisi gibi sınırsız bir hâle geliyor.

– Yine de yeni bir şey, en azından benim için, – gülümseyerek telâffuz etti "bizim grubun sağduyusu".

Bu zaman biz kampımıza ulaştık. Kampta kalan çocuklar bize ikram etmek için pişirdikleri ve az daha beklemekten vazgeçecekleri mersin balığı kebaplarını şimdiden iştahla yutuyorlardı. Şahidi olduğumuz olaylarla ilgili izlenimlerimizi paylaştıktan ve hep beraber iştahla açık havada akşam yemeğimizi yedikten sonra biz önümüzdeki sohbetin heyecanlı beklentisiyle ateşin çevresinde oturduk. Nikolay Andreyeviç onu endişelendiren konuya dönmek için acele etti:

– O zaman bütün dünyanın, illüzyondan başka bir şey olmadığı mı ortaya çıkıyor?

– Tamamen doğru.

– Ama o zaman neden her şeyi bu kadar gerçekçi hissediyoruz, dokunabiliyor, test edebiliyoruz, yani duyu organlarımızı kullanarak, örneğin şu çubuğun bir boşluk ve illüzyon değil de çubuk olduğuna ikna olabiliriz.

– Çünkü bizim beynimiz doğuştan bu gerçekliği algılama frekansına ayarlanmış. Fakat bu, onun imkânlarının bu frekansla sınırlandığı anlamına gelmiyor. Onun içine farklı farklı programlar yerleştirilmiş. Ve eğer algılama frekansını değiştirirsek, etrafımızı kuşatan bütün dünya da değişmiş olur.

– Nasıl yani? – anlayamadı Nikolay Andreyeviç.

– Basit olarak. Hadi gelin insan beyninin ne olduğunu bir gözden geçirelim. Prensip olarak merkezî sinir sistemi, değişik genlikteki dalgaların ve bunlara karşılık gelen frekans özelliklerinin alıcısı – ileticisi konumundaki kendine özgü bir "cihaz" görevini oynuyor. Bildiğiniz gibi, beynin yapısal – işlevsel organizasyonunun en önemli unsurlarından birisini merkezî sinir sisteminin üzerilerine kurulduğu nöronlar ve gliyal hücreler oluşturuyor. Nöron, diğer hücrelerden farklı bir yeteneğe sahip olup, eylem potansiyelini üretme ve bu potansiyeli uzak mesafelere iletme özelliğine sahiptir. Bu özel hücre birkaç farklı duruma(durgun hâl ve değişik frekanslarda uyarılmış bir sıra hâller) sahip karmaşık bir yapıdan oluşuyor ve bu da esaslı olarak onun bilgi kapasitesini artırıyor. Uyarıyla ilgili bilgi sinir hücresi tarafından, kısa bir zaman aralığında ortalanarak, eylem potansiyeli frekansı şeklinde şifreleniyor. Yani bir bütün olarak beynin işlevi, frekans "diline" sahip bir bilgisel – yönetim mekanizmasının çalışmasından ibaret. Dolayısıyla da psişik bünyenin bilinç üstü ve bilinçaltı süreçlerinin yansımaları nöron sınıfı frekansları düzeyinde gerçekleşiyor. Bilinç hâlini değiştirme durumunda, örneğin, şu meditasyonlar, manevî uygulamalar zamanı, içtepilerin frekansı da değişiyor ve bu da genel olarak arkasından vücudun moleküler yapısının değişimine neden oluyor. Yani insan tamamen farklı bir gerçekliğin frekansına ayarlanıyor ve bu yüzden bu dünyayı en aşağı düzeydeki illüzyon olarak algılamaya başlıyor... Şöyle bir deyim vardır:

"Bilgeye, Hayatın ne olduğuyla ilgili sorduklarında, o cevap verdi: `Onu yaşayan birisi için, alay konusu bir şey`". Ve bu da kesinlikle adil bir yanıt.

Madde içerisinde batmış birisi, maddî dünyanın düşüncelerini takıntı hâline getirmiş bir insan, kendi algılamasında aşırı kısıtlı oluyor. Kendiniz yargılayınız. O, etrafını çevreleyen dünyayla ilgili bilgileri, doğuştan belirli bir hayvanî başlangıca özgü algılama frekansında bulunan beyni aracılığıyla alıyor. Dolayısıyla da bu beyin, herhangi bir diğer hayvandaki gibi, bilgileri duyu organları aracılığıyla algılıyor. Ve gerçi insan elektromanyetik titreşimlerin, en değişik özellik ve parametrelere sahip frekansların okyanusu tarafından kuşatılmış olmasına rağmen, ortaya çıkan şey, o bütün bu çeşitliliğin içerisinde küçücük bir damlayı algılıyor sadece. Esas bilgi akımı onda görme kanalı aracılığıyla gidiyor, onun da gözle görülen tayf bölgesi, boyu 400 – den 700 nanometreye kadar olan elektromanyetik dalgalardan oluşuyor. Bu tayfın sınırları dışında bulunan hiçbir şeyi insan görmüyor, dolayısıyla da bu genliğin ötesinde bulunan gerçeklik insan beyninde kendi yansımasını bulmamış oluyor. Aynı şey insanın 20 hertz, 18 kilohertz genliği aralığında duyduğu sesler konusunda da geçerli.

Neden dolayı meditasyonlar ve manevî uygulamalar her zaman insanlığa veriliyordu ve prensip olarak da hiçbir zaman bir sır olmamışlardı? Çünkü onlar insanlar için tamamen farklı bir dünyayı, Tanrı'nın gerçek dünyasını açıyor ve buna karşılık da ruhun gelişiminde yeni bir evre oluşturuyorlardı.

Bu yüzden de insan çok ilginç bir varlık, o, hayvan olarak doğuyor fakat tek bir hayat boyunca düşüncesinin gücü onu Tanrı'ya yakın bir Varlığa dönüştürebilir. Ve de en şaşırtıcı olan şey de, ona kendi bireysel gelişiminde seçim özgürlüğünün verilmiş olması... Düşüncenin gücü; bu hakikaten de Tanrı'nın emsalsiz olarak yarattığı bir şey. Daha Sanskritçede yazılmış şöyle çok eski bir deyim var:

"Tanrı minerallerde uyuyor,
Bitkilerde uyanıyor,
Hayvanlarda hareket ediyor,
Ve... insanda düşünüyor".

– Peki, sinir tepisinin ortaya çıkmasının, yani düşüncenin doğmasının birincil nedeni nedir? – merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Hep aynı Po enerjisi. Bizzat o içtepiyi oluşturan ilk neden oluyor.

– Ama eğer Po enerjisi ilâhî bir enerjiyse ve aynı zamanda da herhangi bir düşüncenin ortaya çıkma sebebiyse, o zaman kötü düşüncelere, nasıl derler, hayvanî başlangıçtan çıkan düşüncelere ne demeli?

– Onların aynı kökene sahip olmadıklarını size kim söyledi. Hayvanî başlangıç tarafından doğan düşünceler Lucifer tarafından yönetiliyor. O ise Tanrı'nın en vefalı ve en sadık hizmetçisidir zaten. O, bu düşüncelerin sayesinde sizin hakikî inancınızı deneyecek değişik dayanıklılık testlerine itiyor. O, sizi kötülükle baştan çıkartıp, iyiliği tanımanızı istiyor. Fakat siz kendi seçiminizde özgürsünüz,

yine tekrar ediyorum, özgürsünüz! Siz bu düşünceleri harekete geçme niteliğinde rehber olarak algılayabilir veyahut da onları reddederek ruhunuzdan çıkan iyi düşüncelere doğru dönüş yapabilirsiniz. Yani siz hangi düşünceleri algılarsanız, sizin gözlemci bilinciniz neyi seçerse, siz de işin aslında o olursunuz.

– Peki, ruh nedir? Bu da mı enerji? – sordu Viktor.

– Evet. Bu ilâhî bir enerjidir, kendi içimizde Tanrı'nın bir parçasıdır. En önemlisi, bütün şu yeniden doğmaların, tüm şu geçimsizliklerin, bizde ortaya çıkan herhangi bir sorunun olma nedeni, bizim maddî bir bedende bulunmamızdan ve 99,9% maddî bedenimize bağlı olmamızdan dolayıdır. Ama eğer biz en azından yüzde bir kısmı kadar bundan kurtulup ruhumuza dalarsak, o zaman biz sonsuzluğu ve her şeye yeten gücü elde etmiş oluyoruz. **Önemli olan, içimizdeki Muhafızı yarıp geçerek ruhumuzun "kapısına" ulaşmak. Çünkü her şeyi yaratan ve Po enerjisine komuta etme yetisine sahip gerçek güç, Aşk'ın gücü bizzat ruhumuzda saklıdır. Bütün temel enerjiler onun üzerine dayanıyor. Çünkü gerçek dünyada var olan şey bir tek Aşktır . Kötülükse olgunlaşmamış ruhun terbiye edilmesi için bir illüzyon olan insanlık dünyasında var yalnızca. Bu yüzden de kendi içinde değişik titreşimleri değil fakat bizzat daimî bir Sevgi ve iyilik frekansını biçimlendirmek çok önemli.**

– Çok ilginç, – düşünceli düşünceli konuşmaya başladı Nikolay Andreyeviç. – O zaman işin aslında insan, dalga doğasına sahip bir varlık mı oluyor.

– Çok doğru, üstelik hem manevî planda hem de fiziksel olarak.

– Fiziksel olaraksa, bu nasıl oluyor? – sordu Viktor.

– Nasıl mı? İnsan organizmasında sinir sistemi, dolaşım sistemi ve endokrin sistemleriyle eşit seviyede fizyolojik süreçleri yöneten bir haberleşme ağı vardır. Yani insan sanki, üzerilerinden mikro dalga genliğindeki biyoışınların yardımıyla önemli bilgilerin iletildiği dalga kılavuzları tarafından nüfuz edilmiş durumda. Bütün bunlar da doğal olarak Dünyanın manyetik alanıyla, uzay ışınları vesaireyle karşılıklı etkileşim içerisinde bulunuyor. Fakat iş şurasında ki, organizma için bilgisel fonksiyonu yalnızca zayıf alanlar taşıyor. Aksi takdirde hücrelerde koruma mekanizması çalışmaya başlıyor ve onlar bilgiyi kabul etmiyorlar.

– Peki, bizim vücudumuza mahsus alanlar hangileri? – merak etti Kostik.

– Ya, her çeşitten var. Meselâ, değişik genlikteki elektromanyetik ışınımlar, elektrik alanları, manyetik alan... Akustik yayılımlar, yani organizmadan çıkan değişik türlü sesler. Kimyasal salgılar, bunları da koşullu olarak kimyasal alan diye isimlendirebiliriz ve şimdi saymanın bir anlamı olmadığı bir sürü daha.

– Niye sordum biliyor musunuz, – devam ediyordu Kostya. – Geçenlerde toprak falı sanatıyla ilgili bir kitap okumuştum. Kitabın adı, e... şey... geomansi, işte. Neyse, eski Hindistan'da, eski Çin'de ve antik Mısır'da onu kullanıyorlarmış. İşte o kitapta, güya insanın gelecekle ilgili haberleri aldığı belli bir alanın var olduğundan bahsediliyor. Dediklerine göre, eski çağ kâhinleri bu bilgileri almak için bir tür özel bilinç durumuna giriyorlarmış.

– Bu gerçekten de öyle. Bilgisini kullandıkları ve hâlâ da kullanmaya devam ettikleri bu alan günümüzde de varlığını sürdürüyor. Bu bilinç durumuna girebilmeye müsaade eden belirli teknikler mevcut. Fakat zihinsel çalışmalarla yoğun olarak uğraşan sıradan insanlar da, bir kural olarak, uykudayken veyahut da derin bir konsantrasyon hâlindeyken, yani beyin yabancı düşüncelere karşı kapalıyken, anîden bu bilinç durumuna girme yeteneğine sahipler... Bu bilgiler yalnızca geçmiş veya şimdiki zamanla ve bir de kesin bilimlerle ilgili oldukları sürece gerçekleri yansıtıyor. Gelecekle ilgili olaraksa, örneğin bütün insanlıkla veya herhangi bir somut kişiyle ilgili olduğundaysa istikrarlı olmuyor. Çünkü gelecek, insanın kişisel bireysel seçimine veya insanların kolektif seçimlerine bağlı bir şey.

– Nasıl yani?

– Basit olarak. Eğer, örneğin, bir insan dâhilen değişiyorsa, o zaman onun seçimine karşılık olarak da bütün hayatı, dolayısıyla da geleceği değişmiş oluyor. Bunlar doğanın doğal yasaları. Zira algılama frekansının değişmesi insanı tamamen yeni bir dalgaya, yani başka bir "gerçekliğe" ayarlıyor. Aynı şey toplu olarak insanlık için de geçerli. Eğer toplumun hayata karşı olan tutumu, manevî ve hayvanî başlangıçlar arasındaki dengesi değişiyorsa, buna karşılık olarak da onların toplam enerji frekansı değişmiş oluyor, dolayısıyla da geleceği. Bu yüzden de insan ve toplum olarak insanlık kendi seçimiyle kendi olası geleceğini belirlemiş oluyor, hem de günü gününe.

– Peki, o zaman kâhinler gelecekten nasıl haber veriyorlar?

– Eğer fark ettiysen, büyük kâhinler kendi kehanetlerini şifreli bir biçimde, çift anlamlı olarak yapıyorlardı. Onların çoğunluğu yanılmış, çoğunluğu da önemli olaylardan söz etmemişlerdi. Çünkü gelecek değişkendir ve o, zaman ve mekân içerisinde pek çok varyasyon hâlinde mevcudiyetini sürdürüyor. Peygamberler, bu bilginin taşıyıcısı olan dalganın frekansına ayarlayabiliyorlardı kendilerini. Fakat onlar haberleri yalnızca nüfuz edebildikleri o gerçeklikten alıyorlardı.

– Peki, ya kişisel kehanetler?

– Bir insanla ilgili yapılan kehanetler, bu insanın bilincinin şu anda bulunduğu dalganın üzerine dayalı. Ve eğer insan içinden köklü bir biçimde değişmezse, onlar da aynen bu dalgada programlandıkları gibi hayata geçeceklerdir.

Biz ateşin yanı başında oturuyor, hayranlıkla Sensei'in anlattıklarını dinliyorduk. Gökyüzünde çoktan artık parlak yıldızlar yanıyor, denizse uyumlu bir şekilde duraklama anlarını tamamlayarak, kıyıya vuran dalgaların hafif hışırtısının melodik sesiyle kulaklarımızı okşuyordu. Uzakta giden büyük bir vapurun çok sayıdaki ışıkları gözükmeye başladı.

– Vay canına, şu güzelliğe bak! – onu gören Ruslan, çığlık attı. – Bakın, ne kadar da kocaman. Şimdi onun üzerinde fiyakayla gezebilseydik keşke.

Herkes o tarafa doğru döndü.

– Ya, ya. Keçi can havlinde, kasap et derdinde, – sırıtarak söyledi Jenka. Git, git, fiyakayla gezersin. Bak, "Titanik" bundan da büyüktü, ama ne oldu, mekânı cennet oldu.

– Ya, ben öylesine söyledim, – kalabalığın gülüşmeleri altında Ruslan şakayla kendisini aklamaya başladı.

– Bu arada, "Titanik" konusundaysa. Burada da bir şeyler ters gibime geliyor, – söyledi Nikolay Andreyeviç. – Okuduğuma göre, o zaman "Titanik"in üzerinde Amenhotep'in firavunluk yaptığı devirlerde yaşamış ve içinde vücudunun iyi bir şekilde muhafaza edildiği Mısırlı kâhin rahibeye ait bir lâhit taşıyorlarmış. Dediklerine göre, mumya lânetliymiş. Onu 1895 yılındaki kazılarda bulmuşlar. Ve de 1896 – dan 1900 – e kadar bu kazılara katılan herkes ölmüş. Hayatta kalan bir tek bu projeyi yöneten Lord Canterville olmuş. İşte, bizzat bu Lord da mumyaya "Titanik"te eşlik ederek kâhinin vücudunu Los Angeles'taki arkeolojik bulgular sergisinde sergilemeye hazırlanıyormuş. En ilginç olanıysa, mumyayı geminin ambarına değil de yolcuların daha rahat bir şekilde görmeleri için kaptan köprüsünün yakınlığında bulunan bir kamaraya yerleştirmişler. Sonralarıysa yapılan resmî incelemelerde buz dağıyla çarpışma faciasının sebebini "kötü gemicilik" olarak tespit etmişler. Böyle bir rastlantı nasıl sizin için?

– Bu daha ne ki, – sigarasını içen Sensei söyledi. – En şaşırtıcı olan şey, "Titanik"in batmasıyla ilgili, insanların daha faciadan 16 yıl önce uyarılmış olmaları.

– Hangi anlamda? – ilgilendi Stas.

– Düpedüz anlamında. 1896 senesinde İngiltere'de Morgan Robertson'un "Boşuna" adlı bir kitabı çıkıyor ve bu kitapta "Titan" isimli kocaman yolcu gemisinin batması ayrıntılı bir şekilde tasvir ediliyordu. O, doğru bir şekilde kazanın gerçekleşeceği zamanı, yerini ve sebebini göstermişti, yani 1912 – ci yıl, Atlantik okyanusu, İngiltere'den Amerika'ya yolculuk yaparken, soğuk bir nisan gecesinde gemi kocaman bir buz dağına çarpıyor, insanlar ölüyor. Dahası, Robertson hatta doğru olarak yolcu sayısını 2000 olarak göstermişti, bu da "Titanik"teki yolcu sayısına karşılık geliyordu. Üstelik geminin bütün özelliklerini ve parametrelerini de belirtmişti ve bunlar da "Titanik"in özellikleriyle üst üste geliyor. Çok az bir farklılıkla. Örneğin, geminin uzunluğunu 243 m olarak göstermiş, "Titanik"teyse bu 268 m; tonilâtosu 70 bin ton, gerçeğindeyse 66 bin ton; çarpışma anındaki hızı 25 deniz mili, diğerindeyse 22 deniz mili. Geriye kalan her şey: 4 baca, 3 pervane – vesaire – hepsi önceden görülmüştü... Eğer insanlar en azından birazcık daha anlayışlı olsalardı, o kadar millet hayatını kaybetmezdi.

– Evet, hatırladım, bu olağan üstü kehanetle ilgili ben de okumuştum, – belirtti Nikolay Andreyeviç. – Ama müsaadenizle, bu bir fantezi yazarıydı ve üstelik de hiç kimse tarafından tanınmamış birisi. Ve kitabı da sonrasında hiç basılmadı ki. İnsanlar nasıl bilebilirlerdi? Eğer o gerçekten de ne zamansa bunun olacağını

yazsaydı, yani bunu kehanet olarak bildirseydi, bence bu insanların dikkatinden kaçmazdı. Oysa kendi romanını fantezi olarak isimlendirdi.

– Konu ne biliyor musun. İnsan saf bilgiler alıyor. Fakat kendisini aptalların infazından korumak için kitaplarını fantezi ürünü olarak isimlendiriyor. Bu akıllı insanlar için, onu anlayabilecek olanlar için olan bir fanteziydi. Sonuç olarak, her şey olup bittiğinde, onu herkes, aynı zamanda aptallar da anlamaya başlıyor. Fakat akıllılar daha o zamanlar anlayabilir ve bu "fanteziden" hakikat zerresini çıkarabilirlerdi.

– Yani kısacası, siz bu kitabı okuyan akıllı insanın hiçbir zaman "Titanik"e bilet almayacağını söylemek istiyorsunuz.

– Çok doğru... Ve bu sadece şu kitapla ilgili bir şey değil. Siz bir fantezi okuyun hele. Bütün fantezi edebiyatı, akıllı fantezi ve büyükler için masallar olmak üzere ikiye bölünüyor, sadece ona masal demek uygun gelmiyor, bu yüzden de "fantezi" diye yazıyorlar. İşte, akıllı fantezi yazarları sadece olarak bilgiyi değişik gerçekliklerin zaman seviyelerinden indiriyorlar ve bu gelecek de belirli dalga koşullarının birleşmesi sonucu pekâlâ gerçekleşebilir. Yani onlar bilgileri alıyor ve onları tarif ediyorlar. Buysa kendi sırasında bu kitabı okumuş akıllı insanı karşıdan gelen olaylar karşısında psikolojik olarak hazırlıyor; hızla değişen hayat şartlarında yön bulmaya olanak sağlayan çok boyutlu düşünce alışkanlıklarını biçimlendiriyor. Bütün bunlar, bilinci etraf âlemin algılamasında nitelikçe yeni bir sıçrayışa hazırlarken, yalnızca onun adaptasyon genliğini genişlendirmekle kalmayıp fakat hem de insanın kendisinin dâhilî değişimi için ön koşullar oluşturuyor, yani kısacası, diğer bir "yeni gerçeklik" dalgasına geçişinin ön koşullarını.

En azından Herbert Wells'in kitaplarını hatırlarsanız, gelecekteki bilim – teknik gelişimini doğru olarak belirlemiş ve insanlığı buna hazırlamıştı. Veya Jules Verne'i, kim ki hakikaten de sonrasında gerçekleşen bir sürü buluş ve keşifleri önceden söylemişti. Veya özel olarak, Aleksey Tolstoy'un 1925 – 1926 yıllarında yazdığı ve hemen hemen lâzeri anlattığı "Mühendis Garin'in Hiperboloidi" adlı kitabını götürün. Gerçi lâzer ilk defa olarak ancak 1960 senesinde bulunmuştu. Ya, Aleksandr Belyaev'in kitapları! Meselâ, onun 1936 yılında yazdığı "Yıldız KETs" adlı romanı, pratik olarak uzaycılığın gelişim yollarıyla ilgili gerçek kehanetler içeriyordu. Ve bu örneklerden bir sürü var... Peki ya, İvan Yefremov, Isaac Asimov, Ray Bradbury, Arthur Clarke, Aleksandr Kazantsev, Stanislaw Lem gibi yazarların kitaplarında ne kadar da çok hakikat zerreleri bulunuyor... Ve akıllı okuru karşıdan gelen olaylara hazırlayacak onlar gibi yetenekli insanların sayısı yeteri kadar fazla. Fakat onlar kendi kitaplarını fantezi janrında yazmak zorundalar: zira akıllı olan zaten anlayacaktır, fakat buna karşılık aptal olan da darılmayacaktır.

Nikolay Andreyeviç hafiften gülümsedi:

– Biliyor musunuz, eğer sonuna kadar samimi olmak gerekirse, ben de her zaman fanteziye karşı bayağı bir ön yargılı davranıyordum, sizin de dediğiniz gibi, sanki büyükler için olan masal gibi. Fakat bir keresinde dergilerden

birisinde, John Kennedy'nin cumhurbaşkanı olduğu zamanlarda kendi danışmanlarının grubuna olası geleceğin "senaryo" tahminleri için birkaç fantezi yazarını davet ettiğiyle ilgili bir yazı okumuştum. Orada hem de dünya çapında ünlü bazı yetenekli bilim adamlarının hobisinin fantezi türünden kitaplar okumak olduğundan bahsediliyordu. Ve de birçok bilimsel terimin bize bizzat fantezi eserlerinden geldiğinden. Bu da beni, gerçeği söylemek gerekirse, şaşırtmıştı.

– Bu doğal bir şey. Anlıyor musun, insan kendisini kitaba verdiği zaman, o sanki onun dünyasıyla yaşamaya başlıyor, yani yazarın bulunduğu o algılama frekansına ayarlıyor kendisini. Ve işte burada okurda olağan üstü bir fenomen gerçekleşebilir; beyin etkinliğinin kendine özgü anî bir patlaması olabilir. Bunun adını nasıl isterseniz öyle de koyun: fikir üretimi, bilinçaltının aydınlanması veya sizin işinize nasıl gelirse. Fakat bizzat bu patlama, bu kitapta karşılık gelen algılama frekansına kısa süreli geçişin kendisi oluyor ve hafıza da bunu tespit ediyor. Sonrasındaysa, sahibi olduğu kişisel bilgi ve deneyimlere dayanarak karşılık gelen fikirler doğuyor. Bu yüzden de kendilerini ve onları çevreleyen dünyayı tanımaya can atan bir çok sıradan insanlar, politikacılar ve de bilim adamları, yeni fikirleri ve gelecek buluşları sırf kitaplardan ve aynı zamanda da gerçekleşmemiş gerçeklerin kendine özgü bir veri tabanı durumunda olan bu fantezi eserlerden alıyorlar. Üstelik şu hafızadan "su yüzüne çıkmalar" istenilen biçimde ve istenilen anda gerçekleşebilir, hemen okuma anında veya rüyasında görebilir veya sonradan ansızın aklına gelebilir...

Biz biraz suskun kaldık. Ateş yanan dalların sessiz çıtırtısıyla etrafı aydınlatıyordu. Onun alevleri, canlı güzelliğinin gizemi ve saçtığı ışınların parlak renk geçişleriyle büyüleyerek hayran bırakıyordu. Hatta yıldızların bile bizim sohbetimize kulak misafiri olmak için âdeta gökyüzünden aşağıya indikleri doğanın bu güzeller güzeli köşesinin kucağında, öylece sonsuzluğa kadar oturmak ve Sensei'in bitmek tükenmek bilmeyen ilginç hikâyelerini dinleyesin geliyordu.

– Merak ediyorum da, peki ya haberci rüyalar var mı? – yeniden konuştu Nikolay Andreyeviç. – Yoksa bu sadece gelecek olayları tahmin niteliğinde psişik bünyenin bir çalışması mı oluyor.

– Haberci rüyalar, şüphesiz ki, vardır. Sadece olarak eğer insanın yeteri kadar kişisel manevî gücü varsa veyahut da o büyük Aşkın gücüyle birilerine bağlıysa, onun beyni ansızın karşıdan gelen olaylarla çakışan o frekans seviyesine çıkabilir. O, bu haberleri rüyasında, sanki "doğrudan", analizi atlayarak kabul ediyor. Fakat sonrasında onun psişik bünyesi bu verileri sunarken bilgilerin işlenmesinde dolaysız olarak iştirak ediyor. Bu yüzden de biz olayları saf hâlleriyle değil de, fakat bizim duygularımız, endişelerimiz, eski izlenimlerimiz, hayallerimiz vesairenin üzerinden yorumlanmış olarak görebiliyoruz.

– Biliyor musunuz, ne zamansa ben de gerçek bir rüya görmüştüm, – Stas kendi başından geçen bir olayı anlatmaya başladı.

Biz daha uzun süre bu dünyanın değişik gariplikleri ve şaşırtıcı olaylarıyla ilgili konuşuyor, bunlarla bağlantılı hikâyeler hatırlıyor ve Sensei'in gizemli insan

psikolojisi ve onun sınırsız imkânlarıyla ilgili anlattığı basit ve basit olduğu kadar da sıra dışı rivayetlerini dinliyorduk. Ve ancak sabaha karşın, gökyüzünde şafak belirmeye başladığı zaman uyumaya gittik.

48

Tuhaf, ama bilmem bu kadar şeyi aynı anda duyduğumdan dolayı mı, yoksa başka herhangi bir neden yüzünden miydi, fakat o sabah ben garip, renkli, duygu dolu bir rüya gördüm. En önemlisiyse, daha önce buna bezer bir rüyayı hiç görmemiş olmamdı: benim bilincim sanki yerin üzerinde uçuyor ve yüksekten dünyada gerçekleşen şeyleri gözlemliyordu. Başlangıçta her şey sessiz ve sakindi. Fakat âdeta bir şeyler bekliyormuşum gibi, beni bir endişe ve korku sarmıştı. Ve bu zaman ben Doğu'dan, beyaz karlarla kaplı yüksek dağlardan inmeye başlayan, parlak kırmızı bir yıldız fark ettim. Bu yıldız büyük bir hızla yaklaşmaya ve ölçüleriyle büyümeye başlamıştı. Onun arkasından bir tür saydam iz uzanıp gidiyordu. Ve o bana her ne kadar çok yaklaştıkça, bu iz de bir o kadar fazla alanı kaplıyor, dünyayı değiştirerek onun çizgilerini bulanık ve yarı saydam bir hâle getiriyordu. Ve ben daha iyi bir şekilde baktığımda bu izin içerisine düşen her bir şeyin kaynamaya başladığını gördüm, sanki doğanın kendisi devamlı artan gücüyle insan uygarlığına karşı baş kaldırıyordu. Patlayan yanardağlar Dünya'yı kendi uğultularıyla sarsıyorlardı. Okyanusların merkezinde kocaman dalgalar oluşuyor ve büyük bir hızla metropollere doğru hareket ediyordu. Suyun erişilmez olduğu yerlerde yangınlar kasıp kavuruyordu. Rüzgârlar, karşılarına çıkan her şeyi kırıp geçiren koca hortumları döndürüyorlardı. Sanki doğa, tüm uygarlığın var olduğu süre boyunca insanların salgıladıkları bütün o olumsuz gücü insanlığın üzerine yıkmıştı. Korku beni sardı, gözlerimi kapadım. Ve onları açtığımda kendimi her türden güzel çiçeklerin donattığı muhteşem güzellikteki kırların ortasında dururken gördüm. Yıldız hep aynı kararlılıkla yaklaşıyor ve arkasından bütün mekânı değiştiriyordu. Ben geriye baktım. Benim arkamda hiçbir şeyden haberi olmayan insanlarla dolu şehirler bulunuyordu. Ve bütün bu amansız güç onlara doğru yaklaşıyordu.

Yıldız çok yakına yaklaştığı zaman ben onun bir Süvari olduğunu gördüm. Onun parlak bir şekilde göz kamaştıran ve saf altından yapılmış kıyafetiyle zırhı kızıl ateşle yanıyordu. Hatta O'nun atı bile saf altından olan küçük levhalardan örülmüş bir çulla kaplanmıştı. Göz kamaştıran giysileri Süvariyi tamamen gizlemiş, bir tek gözlerini açıkta bırakmıştı. O, elinde bir mızrak tutuyordu. Mızrağın ucundaysa, üzerinde lotus goncası ve goncanın içerisinde de piramit,

göz ve bir de başka hiyeroglif ve resimlerin tasvir edildiği bir bayrak dalgalanıyordu. Süvari artık atıyla güzel çiçeklerin donattığı kocaman arazinin üzerinde dört nala koşturuyordu.

Fakat dört nala koşarken Kırmızı süvari ansızın sert bir biçimde dizginlerini çekerek atı durdurdu. Ve bu zaman ben O'nun ölümüne tanıdık gelen bakışlarını gördüm. Süvarinin dikkatini, beş tane gök mavisi taç yaprağı olan küçücük, mütevazı bir unutmabeni çiçeği çekmişti. O, attan inerek, çiçeğin üzerine eğildi, âdeta ona bakıyor ve hayranlıkla seyrediyormuş gibi. Ve Süvari atından iner inmez bütün doğal afetler dinmeye ve sakinleşmeye başlamıştı. Şehirlere bu Savaşçının arkasından giden o muazzam gücün yalnızca hafif bir yankısı ulaşmıştı. Böyle kudretli bir Süvariyi şu gösterişsiz çiçeğin neden durdurduğu benim için bir sır olarak kalmıştı, oysa ki etrafta büyük ve güzel çiçeklerle dolu koca bir arazi vardı. Ve O, uzun süreliğine mi duraklamıştı?

Ben hatta uyandığımda bile bu rüyanın gerçekliği hissi beni terk etmiyordu. Ve bu iki soru net olarak hafızama kazınmıştı. Ben, tabiî ki, önceleri de rüyalar görüyordum. Ama sırf bu kadar gerçekçi, duygu ve his dolu bir rüyayı daha önce hiç görmemiştim. Ve en önemlisi de rüyamda her şey apaçık ortadaydı, ben olanların gerçek anlamını ve bunun çok önemli olduğunu biliyordum. Ama ne var ki uyandığımda onun ne anlama geldiğini ve nasıl anlamam gerektiğini bir türlü hatırlayamamıştım. Geriye bir tek parlak duygusal izlenimler ve sadece olarak hafızama kazınmış şu iki soru kalmıştı.

Bu rüya kendi tuhaflığıyla beni harbiden de kışkırtmıştı. İlk başta ben beynimin dünkü bilgileri bu şekilde dışarıya vurduğunu düşünmüştüm sadece. Fakat rüyamda gördüğüm bunca ayrıntılarla ilgili uzaktan dahi olsa hiç kimse bahsetmemişti. Bu da beni biraz şaşkına çevirmişti.

Ben çocukların hepsinin yüzmeye gittikleri bir anı yakalayıp, Sensei'e yaklaştım. O, sahilin sığ kısmında duruyor, yavaş yavaş suya alışıyordu. Ben de onun yalnızlığından istifade ederek kendi tuhaf rüyamı ona anlatmaya ve onun ne anlama geldiğini bir türlü hatırlayamadığımı, sadece bunun benim için çok önemli olduğunu hatırladığımı söyleyerek sitem ettim. Benim, bu rüyanın fizyolojik ve felsefî bakış açılarından tam olarak deşifre edileceği beklentilerimin tam tersine, Sensei sadece olarak gülümsedi ve gizemli bir şekilde bana bakarak telâffuz etti:

– Zamanı geldiğinde, sen her şeyi öğreneceksin.

SENSEİ'İN ÖZ DEYİŞLERİ

1. Hayat tahmin edilemez ve onda her şey olabilir, hatta senin hayal bile edemeyeceğin en olağan dışı şeyler bile.

2. Genç bir beden — bu hiç de ruhun yaşının göstergesi değildir.

3. Her büyük şey gülünecek kadar basittir, lâkin kolay olmayan bir zahmet karşılığında veriliyor.

4. İnsan düşünen bir varlıktır. Onun esas etki gücü düşüncesinde yatıyor.

5. Önemli olan, büyük isteğinin olması, imkânlarsa ardınca gelir.

6. Her Vicay’a karşılık gelen bir Raca vardır.

7. Hayal gücünün yarattığı korku, hatta hiç olmadığı yerlerde bile tehlike görüyor.

8. Sağlıklı düşüncelerde – sağlıklı ruh, sağlıklı ruhtaysa – sağlıklı vücut.

9. Öfkeyle yaptığınız her bir vuruş, sonuç olarak sizin kendinize geri dönüyor.

10. İnsanın olanakları, onun hayal gücüyle sınırlıdır.

11. Hatta düşüncelerinde bile başkalarına kötülük dilemeyeceksin. Zira düşüncenin gücüyle, sen kendin için, kendi vücudun ve aklın için tuzak örüyorsun. Ve her ne kadar çok düşünürsen bunu, bir o kadar güçlü hâle geliyor onun ağları, bir o kadar sıkı bağlanmış oluyor ilmik.

12. Kendi düşmanınla dost ol ve onun fiillerini bağışla zira sen de mükemmel değilsin.

13. Hayat çok kısa ve manevî özü kalbinde baş tacı etmeye yetişmek lâzım.

14. Devamlı kendi üzerimizde çalışmamız gerekiyor, zira hayatın her dakikası değerlidir ve bu dakikayı Tanrı'nın bir lütfu olarak kendi ruhumuzun gelişmesi için kullanmamız lâzım.

15. Eğer Tanrı'yı güldürmek istiyorsan, O'na kendi planlarını anlat.

16. Tesadüf diye bir şey yok. Tesadüf, kontrol edilmeyen düşüncelerin yasal bir sonucu sadece.

17. Zira hayatta, yaşadığın anların niteliği, anlamsız olarak varlığını sürdürdüğün yıllardan çok daha önemli.

18. Bilgelik ruhun servetidir, yaşın değil.

19. Herhangi bir eylemi her şeyden önce bizim biçimlenmiş düşüncemiz doğuruyor.

20. Sözün gücü, düşüncenin gücünü canlandırıyor, düşüncenin gücüyse hareketi doğuruyor.

21. Hayırlı niyetlerle hayırlı ameller yapan kimse için, kaçırdıklarından dolayı efkârlanmaya lüzum yoktur, zira o kendi ruhunu tanımak için çok daha fazla bir gücü elde ediyor, boş durmaktan çok daha fazla.

22. Fantezi, sadece gerçekleşmemiş bir gerçeklikten ibaret.

23. Hakikî, gerçek inanç ilimlerin üzerinde doğuyor. İlimler ise söz aracılığıyla, gerçekleşen olayın gerçekliğine kendi aklınızı ikna etme aracılığıyla geliyorlar.

24. Diğer bir insanın öğrenme çabasına saygı duymak gerekiyor, yoksa ki hemen kendi bencilliğinin dikenleriyle algılamak gerekmiyor.

25. Her şeyi bilmek mümkün değil, ama buna doğru can atmak gerekiyor.

26. En değerli yol, Tanrı'yı akıl aracılığıyla idrak etmektir, bu zaman hakikî ilimler hayvanî başlangıca üstün gelerek bilinçaltının kapılarını Sevgi anahtarı ile açar.

27. Aptal anladığının karşılığını alacaktır, akıllının anlamaması ise aptallık olur.

*** Çeviri ile ilgili olumlu, olumsuz ve her türden eleştirileriniz için lütfen info@allatra.org irtibat adresine yazınız.**

***

Anastasiya Novıh'ın kitaplarında verilen manevî hakikatler sır perdesini aralarken, aynı zamanda tüm dünya dinlerinin üzerilerinde inşa edildiği ve günümüzde birçoğunun kaybedilmiş olduğu ezelî ilimlerden oluşuyor. Zira onun kitapları aracılığıyla iletilen dâhilî güç insanın manevî olarak uyanmasına yardımcı olurken, onu Hakikatin ruhu ile kanatlandırıyor ve kendisi ile çevresini kuşatan dünyanın manevî olarak değiştirilmesi konusunda esin kaynağı oluyor. Üstelik, kendi gerçek manevî doğasını hissederek içindeki manevî derinlikleri açan her bir okur bunu kendi başına anlayabilir.

Anastasiya Novıh'ın kitapları birçok sorunun cevabını kendisinde barındırıyor. Kimim ben? Hayatımın anlamı ne? Kendimi nasıl anlayabilirim? Istırap çekmekten kurtulmayı ve kendi düşüncelerimi kontrol etmeyi nasıl başarabilirim? Kendi hayatımı ve kaderimi nasıl değiştirebilirim? İnsanın gerçek doğası neden ibaret? Bilimin sessiz kaldığı (insanın gözle görünmeyen dünyadaki yapısı) konular ve bu sessizlik komplosu neden hâlâ devam ediyor?

Ölümden sonra insanın başına ne geliyor? İnsanın ruhu var mı? İnsanın ruhu, şahsiyeti nedir, ve onların arasındaki bağlantı ile varoluş amaçları nedir? Ölümden sonra insanın ruhunu, şahsiyetini ve vücudunu neler bekliyor? Evrenin, mikro ve makro dünyaların sırrı nelerdir? Hayvansal akıl nedir? Maddesel dünyanın sistemini ve onun kodlayan etkisinin dışında yaşamayı nasıl öğrenebiliriz? Bu dünyanın kölesi olmamayı nasıl başarabiliriz? İnsanı ve insanlığı en yakın on seneler içerisinde neler bekliyor? Küresel felâketlerin zamanında hayatta kalabilmek için kendini, kendi kaderini, çevreni kuşatan toplumu nasıl değiştirebilir ve manevî kurtuluşa nasıl erebiliriz?

Dünya ve insan ile ilgili temel ilimler, Anastasiya Novıh'ın kilit bir role sahip "AllatRa" kitabında yazıya dökülmüş. Bu eserin ve Anastasiya Novıh'ın diğer kitaplarının orijinalleri Rusça kaleme alınmış. Bu kitaplarda, başka dillere çevrilmiş olan her şeyin artık orijinal olmaktan çıktığını anlamak gerekiyor. Bu daha çok, bu çeviri yapma işini gerçekleştiren insanların bu bilgileri başka insanlara ulaştırmak için kendi anladıkları anlamları çevirme işidir. Hakikaten kavrayan insanlar "AllatRa" kitabının sadece orijinalini okuyarak, bir tek oradaki gerçek anlamı anlamakla kalmayıp fakat hem de bu kitabın etkileyen gücünü, ruhunu anlıyorlar.

Her geçen gün, bu kitapların aracılığıyla iletilen ilimlerin sayesinde kendilerini ve dünyayı anlayan insanların sayısı artmaya devam ediyor. Bu ezelî dünya görüşü sayesinde farklı farklı ülkelerden birçok insan birleşmeye başlıyorlar. Onlar birbirleriyle tanışmaya başlıyor, kitaplarda açıklanmış olan ve kendini tanımaya yönelik kadim manevî teknikleri hep beraber uyguluyor ve birleşerek, hep birlikte kendileri ile dünyayı iyiliğe doğru değiştiriyorlar.

Belirtmek lâzım, Anastasiya Novıh'ın kitaplarına kaleme alınmış ansiklopedik bilgiler birçok bilim dallarına kendilerini teyit ediyorlar: Fizik'de, Astronomi'de, Tıp'ta, Psikoloji'de, Tarih'te, Arkeoloji'de, Etnoloji'de ve diğerlerinde. Bu kitaplarda kaleme alınmış bilgiler, kadim zamanlardaki insanların neredeyse tüm kıtalarda aynı manevî bilgilere sahip olduklarını bariz bir şekilde teyit ediyor.

Şu an itibarıyle bu kitaplar birçok farklı dillere çevrilmiş olup ve bu ezelî ilimleri kendi halklarına ulaştırma görevini kendileri için bir şeref olarak görürken, aynı zamanda kitaplardaki anahtarlarla kendi kültürlerini ve kadim kutsal ilimleri anlamayı zenginleştiren, insanların kendileri tarafından tercüme edilmeye devam edilmektedir.

Günümüz itibarıyle, Anastasiya Novıh'ın kitaplarını okumuş farklı ülkelerden insanların dünya ölçeğinde, uluslar nezdinde girişimleri sayesinde Uluslararası Toplumsal Harekâtı "ALLATRA" kurulmuştur. Bu harekâtın amacı, yaşadıkları yerden, sosyal, millî, siyasî ve dinî mensubiyetlerinden bağımsız olarak, milletler arasında iyilik üzerinde kurulu nitelikçe yeni ilişkilerin, çıkarsız karşılıklı yardımlaşmanın, tüm dünyadaki insanların yapıcı bir şekilde karşılıklı etkileşimlerini biçimlendirmekten ibaret. "ALLATRA"nın sayesinde tüm milletlerin kültürel, ahlakî tabanda, manevî değerler paydasında birleşmesi ve dostluğu, tüm dünyadaki insanlara birlik beraberlik sağlıyor.

"ALLATRA" Uluslararası Toplumsal Harekâtın koordinasyon merkezinin resmî sitesi:

Site: allatra.org/tr

Email: center@allatra.org

Skype: allatra-center

Bu dünya çapındaki uluslararası harekât, yeni dünya görüşü kapsamında yeni temas ve karşılıklı etkileşim nokataları bulan birçok farklı meslekten insanları bir araya getiriyor.

ALLATRA TV, katılımcıları değişik ülkelerde yaşayan gönüllü insanlardan oluşan Uluslararası Toplumsal Harekât "ALLATRA"nın, uluslararası internet tabanlı televizyon yayınıdır. Kendini tanımak üzerine olan ilgi çekici konular, insan için en önemli olan şeyler üzerine samimi konuşmalar, iyilik haberleri, sıra dışı röportajlar, ufuk açan programlar, video montaj üzerine ücretsiz kurslar v.s. Bu ve bunun gibi daha bir çok şey, bilgilendiren, sürekli gelişen, yapıcı ve iyiliğe vurgu yapan, herkese açık ALLATRA TV kanalında mevcut. Eğer sizde karşılıksız olarak, kendi yeteneklerinizi ve bilgilerinizi toplumun manevî ve ahlakî gelişimi uğruna kullanma isteği varsa, değişik sanat dallarında yeni beceriler kazanmak ve hemfikirlerinizden oluşan arkadaşçasına bir ortamda iyilik yapma arzunuz varsa, biz sizi ALLATRA TV'nin projelerine katılmanız ve de hep beraber öğrenmek, gelişmek ve de ortak bir yapıcı mecrada çalışmaya davet etmekten mutluluk duyarız!

Site: allatra.tv

Email: info@allatra.tv

"ALLATRA TV" de seyirciler arasında beğeniyle izlenilen programların arasında öne çıkanlar, HAKİKAT HERKES İÇİN TEKTİR - "Karşıdan gelen felâketler. İnsanların karşılıklı ilişkileri hakkında. İnsanlığın yeniden doğuşu", "İllüzyon ve Yol", "Hayat" ve özellikle de - "Bilinç ve Şahsiyet. Ölü olandan, ebediyen Diri olana doğru" Bu, İgor Mihailoviç Danilov ile gerçekleşen canlı bir sohbet. Canlı bir kitap. Bu, bunun sonrasında da kaçınılmaz olarak gerçekleşmeye devam edecek olan küresel olayların başlangıcı. Bu, 21 Aralık 2012'de gerçekleşen şeyin bir sonucu. Bu, "AllatRa" kitabından sonraki adım. Sitemin ifşa edilmesi. Yüzyılların arasında kaybedilmiş ilimler. Gizliden gizliye bilincin aracılığıyla etki ederek insanları köleleştiren sistemden, birçok insanı gerçek Özgürlüklerine kavuşturabilecek araçlar. Manevî Dünya ile gerçekleşen temasın eşsiz deneyimi. Sonsuz Dünyanın bir parçası olmayı isteyenler için canlı bir sohbet. Burada verilen araçlar, sadece kendi içindeki Kötülüğe karşı koymak için değil fakat aynı zamanda çoktan beri bu dünyada eksik olan şeyleri; daha da fazla içten ve gerçek Tanrı Aşkını ve âdeta taze sular gibi bilincin kirini ve yalanını yıkayarak Şahsiyetin manevî susuzluğunu gideren şu Özgürlükten buraya getirmek için var. Bu canlı sohbet, Şahsiyet için bir ANAHTAR olup, insanı ölü olandan ebediyen Diri olana dönüştürecek bir YOLDUR.

SONSUZA KADAR SENİ DEĞİŞTİRECEK, sistemi ifşa eden, HAKİKAT!

BU CANLI SOHBETDE:

– kendini tanımanın pratik deneyimi;

– bir Ruh olarak Şahsiyet nedir?

– otojenik antrenmanın, meditasyonun ve manevî uygulamanın aralarındaki fark nedir;

– Peygamberler ne ile karşı karşıya kalıyorlardı;

– insan iki kere yaratılmış;

– şöyle ki: "insan onun suretinde ve ona benzer olarak yaratılmış";

– ilk günah nedir? Sen günahkâr değilsin!

– bilinç, sistemin kullandığı bir araçtır;

– 8-ci güne kadar insanın Hayvandan hiçbir farkı yok;

– sistem nasıl hareket ediyor, insanlar neleri görmüyorlar;

– sistem insanlarla nasıl konuşuyor;

– pratikte sistemin hileleri ve oyunları: huzur ve güç;

– Manevî dünya ile nasıl temas edebiliriz: deneyim ve uygulama;

– olağan dışı olayların fiziği;

– birleşme, toplumun ve insanın yeni düzeni;

– bilinci yaptığı büyü; büyü ile ilgili tüm gerçekler;

– kehanetler gerçekleşiyor: son ve başlangıç.